3 1761 07461880 2

[illegible]

688

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/oehlenschlger03oehl

Oehlenſchlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

R. L.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selſkabet til Udgivelſe af Oehlenſchlägers Skrifter.
Hovedcommiſſionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.
1860.

LIBRARY
UNIVERSITY OF TORONTO

PT
8149
1860
del 3-4

Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

Lyriſke Digte.

Side.

Somands-Tak til Selſkabet for Muſikens Udbredelſe. Marts 1822 .... 1.
Sang paa Prinds Chriſtian Frederiks Fodſelsdag. Sept. 1822. 2.
De danſke Studenters Velkomſt-Sang til Prinds Chriſtian Frederik. Sept. 1822 .... 4.
Peberſvenden og Ægtemanden. Sept. 1822 .... 5.
Da Kongen atter var karſk .... 7.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindſeſſens Fodſelsdag. Nov. 1822 .... 8.
Holbergs Skaal. Nov. 1822 .... 9.
Til Emma. (Efter Schiller.) .... 12.
Selkirk i Robinſonshulen .... —.
Sang i Anledning af Kongens Fodſelsdag. Febr. 1823 .... 15.
Til min Son .... 16.
Frederike von der Maaſe. Febr. 1823 .... 18.
Til Morgenſolen .... 20.
Afſkedsſang til Oberſt Hegermann-Lindencrone. April 1823 .... 21.
Indſkrift i det græſke Tempel i Sondermarken .... 22.
Prindſeſſe Carolina Amalias Fodſelsdag. Juni 1823 .... 23.
Til en ung Pige .... 24.
Sang ved Rahbeks Solvbryllup. Aug. 1823 .... 25.
Prinds Chriſtian Frederiks Fodſelsdag. Sept. 1823 .... 27.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindſeſſens Fodſelsfeſt. Oct. 1823 .... 29.

Side.

Uhret og Lamperne . . . . 30.
Ved Calliſens Grav. Febr. 1824 . . . . 32.
Nationalſang for Jyderne . . . . 34.
Sang i Anledning af Kongens Hiemkomſt. Juli 1824 . . . . 35.
Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. Sept. 1824 . . . . 36.
Sang i Anledning af et dramatiſk Selſkabs Stiftelſesdag . . . . . . 37.
Hilſen til Henrik Steffens. Sept. 1824 . . . . 39.
Inſcription paa Mindeſtøtten paa Føhr . . . . 41.
Sang i Anledning af Kongens Fødſelsfeſt. Jan. 1825 . . . . 42.
Balviſe i Anledning af Hans Majeſtæts Fødſelsdag. Jan. 1825. 43.
Overſvømmelſen . . . . 45.
Prindſeſſe Caroline Amalias Fødſelsdag. Juni 1825 . . . . 48.
Rahbeks Jubelfeſt. Juli 1825 . . . . 50.
Til Anna Werſchall. Sept. 1825 . . . . 53.
Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. Sept. 1825 . . . . 54.
Thalias Skaal . . . . 55.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindſeſſens Ankomſt i Skueſpilhuſet. Oct. 1825 . . . . 57.
Orgelets Priis . . . . 59.
Sang til Jubelfeſten i Den nye Forening. Nov. 1825 . . . . 61.
Sang ved det Dram.-Litt. Selſkabs 45 Aars Feſt. Dec. 1825 . 64.
Juleaftens-Viſe for Studenter-Foreningen . . . . 66.
Sang for Landcadetterne i Anledning af Kongens Fødſelsdag. Jan. 1826 . . . . 68.
Sang for Enigheds-Selſkabet paa Kongens Fødſelsfeſt. Jan. 1826 . . . . 69.
Cantate i Anledning af Kongens Fødſelsdag. Jan. 1826 . . . . . 71.
Til Anna Werſchall, da hun havde været ſyg . . . . 73.
I Anledning af Prinds Frederiks og Prindſeſſe Vilhelmines Forlovelſe. Mai 1826 . . . . 74.
Sommertørken. Juli 1826 . . . . 77.
Til min kiære Fader. Juli 1826 . . . . 80.
Til en Veninde . . . . 82.
Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. Sept. 1826 . . . . 85.
Sang ved J. W. Hornemanns Sølvbryllup. Oct. 1826 . . . . . . 86.

Side.
Nyerups Jubelfeſt. Oct. 1826 .... 87.
Huusalferne. Oct. 1826 .... 91.
Carl Maria Webers Minde. Nov. 1826 .... 95.
De fattige Fiſkere i Aggerſogn .... 97.
Den danſke Sømand til Havet .... 100.
Sollings Minde. Marts 1827 .... 101.
De fire Menneſke-Aldere .... 103.
Joachim Conrad Oehlenſchläger. Mai 1827 .... 106.
Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag. Juni 1827 .... 111.
Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. Sept. 1827 .... 112.
Vilhelm Peter Zeuthen. Oct. 1827 .... 113.
Til Camma Rahbek .... 114.

Sange for Metropolitanſkolens Diſciple. Den 31te Dec. 1827:

Choral .... —.
Nytaars-Sang .... 115.
Sang for Muſikconſervatoriet. Febr. 1828 .... 116.
Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag. Juni 1828 .... 117.

Sange for Skydeſelſkabet. Juli 1828:

Til Kongen .... 119.
Fra den afgaaede Fuglekonge til Selſkabet .... 120.
Dampſkibsfarten .... 121.
Indſkrifter til Transparenter. Nov. 1828 .... 123.
De danſke Studenters Lykønſkning til Kongehuſet Nov. 1828. 124.

Danrigets Lykønſkninger. Nov. 1828:

Geſion .... 126.
Valdemar .... —.
En Huldre .... 127.
Den hvide Pige fra Møen .... —.
Skirner .... 128.
Ægir fra Hlesø .... 129.
Gerda .... —.
En Cimbrer .... 130.
En Bornholmer .... 131.
Snorro Sturleſen .... —.
En Grønlænder .... 132.

Side.
En Neger ... 133.
En Indianer ... —.
En Genius ... 134.
Biſkop Abſalon ... 135.
Cantate i Anledning af Prinds Frederiks og Prindſesſe Vilhelmines Ægteforening. Nov. 1828 ... 136.
Til Kongen. Med Hrolf Krake ... 138.
Til Ove Malling. Med Hrolf Krake ... 140.
Collins Solvbryllup. Nov. 1828 ... 141.
Hvo har Smag? ... 143.
Karen Margareta Rahbek. Jan. 1829 ... 145.
Holbøll. Marts 1829 ... 148.
Til Kronprindſesſe Caroline. Mai 1829 ... 150.
Til mine ſvenſke Venner. Juni 1829 ... 153.
Hilſen til vore ſvenſke Venner. Juni 1829 ... 155.
Caroline Amalia. Juni 1829 ... 157.
Cantate i Anledning af Prinds Ferdinands og Kronprindſesſe Carolinas Ægteforening. Aug. 1829 ... —.
Chriſtian Frederik. Sept. 1829 ... 160.
Cantate i Anledning af den polytechniſke Lære-Anſtalts Indvielſe. Nov. 1829 ... 162.
Til de danſke Studenter. Nov. 1829 ... 165.
Mallings Død. Jan. 1830 ... 167.
Sangens Muſa ... 170.
Sang i Anledning af Kongens Fødſelsfeſt. Febr. 1830 ... 171.
Frederik Münter. Apr. og Juni 1830 ... 172.
Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd. Mai 1830 ... 175.
Sange for Skydeſelſkabet. Mai 1830:
Kongen og Dronningen ... —.
Prinds Chriſtian Frederik og Prindſesſe Caroline Amalia. 177.
Rahbeks Minde. Juni 1830 ... 178.
Sange for Skydeſelſkabet. Juli 1830:
Til Kongen ... 181.
Til Dronningen ... 182.

Side.
Til Humaniteten ... 183.
Til Studenter-Foreningen. Med Trillingbrødrene fra Damaſk ... 186.
Skaal for de ſvenſke Venner. Sept. 1830 ... 188.
Til Charlotte Oehlenſchläger ... 189.
Sang ved det Dram.-Litt. Selſkabs 50 Aars Feſt. Nov. 1830. 191.
Den gode Smag ... 192.
Niebuhr. Jan. 1831 ... 195.
Schimmelmann. Febr. 1831 ... 196.
Recitativ og Sang i Anledning af Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. Sept. 1831 ... 200.
Nicoline Reinhardt. Dec. 1831 ... 202.
Den korteſte Dag i Aaret ... 204.
Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet. Juli 1832 ... 206.
Anders Sandoe Ørſted. Dec. 1832 ... 208.
Peblingeſoen ... 209.
Nytaarsvers ... 213.
Sange for Skydeſelſkabet. Febr. 1833:
    Til Kongen ... 217.
    Til Dronningen ... 218.
Til Charlotte Phiſter. Febr. 1833 ... 219.
Den muſikelſkende Landsby-Pige ... 220.
Min Kakkelovn ... 223.
I H. C. Anderſens Album. April 1833 ... 225.
Til Vaaren ... —.
Udødeligheden ... 227.
Min Faders ældſte Portrait ... 228.
Lindetræet i Regentsgaarden ... 230.
I en Englænders Stambog ... 231.
Norgesreiſen. En Digtekrands. Sommeren 1833:
    Afſkeden ... 232.
    Dampſkibsfarten ... 234.
    Samlivet paa Dampſkibet ... 235.
    Kronborg ... 236.

Side.
Kattegat ... 238.
Søſygen ... 240.
Chriſtianiafiord ... 241.
Modtagelſen i Chriſtiania ... 244.
Til Norges Sønner ... 250.
Omegnen ... 253.
Den unge Digter ... 255.
Reiſen op i Landet ... —.
Bærum ... 258.
Krogkleven ... 260.
Maleren ... 262.
Halfdan Svartes Grav ... 263.
Norderhougs Præſtegaard ... 265.
Den dobbelte Skydsgut ... 267.
Elvene og Foſſene ... 269.
Ringerige og Modum ... 271.
Bønderne ... 276.
Sanct Olafs Jertegn ... 277.
De tydſke Studenter i Vigerſund ... 280.
Kongsberg ... 281.
Faldet i Hougſund ... 287.
Farten i Maaneſkin ... 288.
Drammen ... 290.
Kirken i Drammen ... 292.
Paradiisbakken ... 293.
Farvel til Norge ... —.
Den ſidſte Morgenſtund i Chriſtiania ... 295.
Gothenborg ... 296.
Hiemkomſten ... 297.
Tilbageblik ... 298.
Armbaandene og Guldhornet ... 300.

Sømands-Tak til Selſkabet for Muſikens Udbredelſe.

Den 17de Marts 1822.

Vi Sømænd giør ei mange Ord,
Ei hykle eller prale;
Om hvad der i vort Hierte boer,
Bør Daad, ei Munden tale.
Dog, hvad i Hiertet foregik,
Og Takken til den Høie,
Det tolker Taaren i vort Blik,
Og Ilden i vort Øie.

En Bombe er en hæslig Fugl,
Den kan i Luft ſig ſvinge,
Som Ørnen fra ſit Klippeſkiul,
Skiøndt den har ingen Vinge;
Og naar den ſtiger med ſin Gløð,
Og naar mod Jord den ſuſer,
Den bringe Saar og Skræk og Død,
Og Heltens Arne knuſer.

Men denne her er mere mild,
Den hielper dem, ſom trænge.

Den er ei fyldt med Krudt og Ild,
Men kun med Sølv og Penge.
Og naar den briſter uden Knald,
Ei græde Børn og Mødre;
Den dræber Ingen i ſit Fald,
Men qvæger gamle Brødre.

Hil dette Selſkabs Gavmildhed!
Ei Hiertets Stemme tier.
Den Armods Kaar at lindre veed
Ved hulde Melodier.
Hil Danerkongen og hans Huus,
Hil hver en ædel Borger,
Som bygger Hytten af ſit Gruus,
Og lindrer Sømands-Sorger!

Sang
paa Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1822.

O Prinds, hvem vi ſaalænge
Har ſavnet nu i Herthadal!
Modtag ved Harpens Strænge
Din Velkomſt i din egen Sal.
Vidt med din ædle Fyrſtinde til Stæder,
Floder, og Bierge med Skove du drog,
Og overalt med Hæder
Man Skioldungen modtog.

Og naar en Krands dig raktes
Af fremmed Haand, du høie Par!
Saa ſtolt en Flamme vaktes
Paa hver en Kyſt, hvor Danſke var.
Herlig, ſom Eiegod, monne du drage,
Feſter beredtes i Dal og paa Strand;
Men Chriſtian kom tilbage,
Og lever for ſit Land.

Hvor herlig er en Reiſe!
I Levetid den glemmes ei:
Ei Alperne, ſom kneiſe,
For Blomſter i en evig Mai;
Frankernes Hurtighed, Tydſkernes Nemme,
Romernes Kunſter, og Oldtidens Muur,
Og Bretlands Folkeſtemme,
Og Schweizernes Natur.

Men ingen Glands og Glæder
Kan trøſte ret af Hiertensgrund,
Naar ſtille Hiemvee græder,
Og længes til ſin Ungdomslund.
Glad med den yndigſte Viv vil du mindes
Herlige Vandring i ſød Sympathie;
Men kun i Hiemmet findes
Det ægte Sorgenfri.

De danſke Studenters Velkomſt-Sang
til Prinds Chriſtian Frederik og Prindſesſe Carolina Amalia.

Den 18de September 1822.

Velkommen i din Ungdomslund
Ved Lyſt og Jubellyd!
Vi feire her din Fødſelsſtund,
Du alle Danſkes Fryd!
Vor Glædesſang! udbryd:
Ham atter bragte Øſtreſaltets Vove.

I lang Tid han os vel forlod,
Og yndig var hans Vei;
Men hvor han gik, og hvor han ſtod,
Han glemte Danmark ei;
Ei Floras Roſenmai
Han elſkte meer, end, Freia! dine Skove.

Vor Chriſtian! paa Drotters Viis
Du Verdens Ære nød;
Dog ei med Hiertes, Aands Forliis
Du Aſkefrugter brød.
Hvor Viisdoms Kilde flød,
Der, ædle Vandrer! lædſked du din Tunge.

At kiende Verden har du lært,
At ſkatte Stort og Skiønt;
Og hvad du kiender, er dig kiært,
Og med et Evigrønt
Det har din Lok belønt.
Du, elſket nu af Gamle ſom af Unge!

Vel hoſted du i Syden Fryd;
Dog Livets bedſte Skat:
En jordiſk Skionhed, himmelſk Dyd,
Drog med fra Nordens Nat;
Den har dig ei forladt,
Som Engel Carolina dig belonner.

Nu, danſke Broderflok! iſtem
Et høit: Velkommen vær!
Fra gamle Rom, Apollos Hiem
De drog til Herthas Træer.
Og de har Muſer kiær;
Thi juble dem i Mode Muſaſonner.

Peberſvenden og Ægtemanden.

Et Carmen i Anledning af den hoilærde Doctor og Lector Peder Hjorts og den dydzirede Mo Froken Olivia Rasbechs Ægteforening.

Den 25de September 1822.

Forfattet
Af et **Ö**ievidne.

Det viſe Varſelsraad, min Ven!
Vi horte tidt gientage:
Dø ei ſom gammel Peberſvend,
Men tag betids en Mage.
Thi uden Viv og uden Børn
Du blier en gnaven, vranten Biørn,

Og uden Roſer ſtaaer din Tiørn,
Og uden Lys din Stage.

Hvo giver villig ei ſit Ja
Til ſlig en Lov om Kone?
Dog, Venner! nulla regula
Sine exceptione.
Der var engang en Dannemand
Med Vittighed og ſtor Forſtand,
Men aldrig blev, ved ham i Brand,
Lenore Magdelone.

Dog har vi Peberſvenden kiær,
Trindt vil han Venner finde;
Thi uden ham ſad ikke her
Vor Hjort med ſamt ſin Qvinde.
Kun Fædrelandet var hans Viv,
Det offred han ſit hele Liv,
Sit Arbeid og ſin Tidsfordriv.
Thi leve Holbergs Minde!

Men dig nu for din Soro=Fart,
Vor gode Hjort! vi ære.
Hvad Peberſvend har ſammenſpart,
Vor Ægtemand fortære.
For Reſten gaa i Holbergs Spor,
At atter Sorø ſtaaer i Flor,
Og at en Sæd i ædel Jord
Kan gyldne Frugter bære.

Da Kongen atter var karſk.

Vredelig brandguul, gold, ſom i en Ørken,
Sviende Græsſet, hærgede kun Torken,
Længer ei Hertha Danerſkoven krandſed,
Kilderne ſtandſed.

Sørgelig ſludfuld ind ſig hylled Egnen
Skummelt i Taager, daglig fulgte Regnen,
Tillod ei Solen, liflig i ſin Lue,
Roſen at ſkue.

Fredrik! din Hertha i ſin Feberhede
Vexled med Mismod, Taarer, og med Vrede;
Væxter i Dalen hendes Haand ei planted,
Medens du ſkranted.

Men da du atter ſmiler os i Mode
Friſk og huſvalet, hendes Kinder glode.
Fredrik! din Herthas Frugtbarhed har tolket
Glæden for Folket.

Duggen i Skoven nu de Krandſe bader,
Vedbend og Eeg til Fædrelandets Fader;
Sundhedsgudindens Hænder dem har flettet,
Dig dem forjættet.

Sildigt de pryde dine Lokker lyſe,
Lang Tid ei Folket, ei Naturen gyſe;
Kraftig ſom Olding, dine Sønner priſe
Fredrik den Viſe!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindſesſens Fodſelsdag.

Afſiungen i det Venſkabelige Selſkabs Concert den 3die November 1822.

Ædle Moder! hulde Datter!
Fredriks Glæde, Danmarks Fryd!
Eders Feſt fremſtraaler atter,
Og fremkalder Bardelyd.
Ingen Blomſterkrands vi have,
Som vi eder værdig veed;
O, men Skioldungs bedſte Gave
Er dog Folkets Kiærlighed!

Skiebnens Tordenſkyer trued,
Ryſted ikke Fredriks Mod;
Snart igien hans Oie lued,
Karſk han atter for os ſtod.
Hvilken Salighed, o Dronning!
Da han ſkienktes dig igien:
Fædrelandet fik en Konning,
Du en Husbond og en Ven.

Glædestaaren Oiet bader,
Mens det lyder hoit fra Strand:
Caroline fik en Fader,
Og, ſom hun, det hele Land.
Jubler med de hoie Tvende!
Himlen ſkienkte Dagen Lyſt;
Froe, ſom deres Hierter, brænde
Hver en ærlig Danſkes Bryſt!

Holbergs Skaal.

Vi veed, det er en ærværdig Skik,
Rort at begræde de Fædre,
Som kort for os ud af Verden gik;
Men lee med dem er dog bedre.

Til Grønnegade de tog der' Kaas,
Naar dem en Spog ſkulde glæde;
Vi Andre lee nu paa Hallandsaas,
Til Torv er vorden et Stræde.

Men ſkiondt man ſtundom i Rummet vandt,
Dog ofte Tiden os ſvigter;
Hvad hielper det, man Theater fandt,
Naar ei man finder en Digter?

Nu ſkrev man ſagtens i anden Stiil,
Men ikkun til liden Gammen;
Thi ei en Bredal og Jomfru Biehl
Frembringer en Holberg tilſammen.

Med franſk og nydeligt Syngeſpil
Man vilde ſtandſe ſin Klage;
Men Maaltid Latter maa ſtundom til,
Hvis det ſkal Danſken behage.

En ædel Digter, af Smerter træt,
Paa dette Savn vilde bode;
Han ſkrev i Dynerne paa et Bræt,
Og vakte Latter — og døde.

En anden, mere for Smerter fri,
Elſkværdigt loe under Maſken,
Og ſkrev en lyſtelig Parodie,
Og drukned Sorgen i Flaſken.

Nu var man atter da lige nær.
Dog vared Savnet ei længe;
Snart regnede Skueſpil i en Hær.
Hvad giør ei Tydſken for Penge?

Med Latter blandte ſig Taarer nu,
Og Hver, ſom fandtes tilſtede,
Høit over Iffland og Kotzebue
Da maatte lee, maatte græde.

Tilſidſt dog af diſſe Finker kied,
Snart Spøgen voxte til Alvor:
Man plukked Blomſter i bedre Bed,
Og hylded Thaarup i Halvor.

Og ſkal der grædes, ſaa lad os faae,
Hvad ret kan Længſelen føle!
De Skialde monne det Vink forſtaae,
Og lærte Folket at føle.

Nu blev der ſørget af Hiertensgrund,
Nu kunde ſig Kinderne bade;
Men græde daglig ſaa mangelund,
Tilſidſt kan Øinene ſkade.

Der klang ei længer i Hal en Stræng,
Som klynked ei over Helte,
Og ſelv paa Gaden den mindſte Dreng
Nort vilde Hierterne ſmelte.

Hvad var at giøre? Nu Bundt paa Bundt
Tragødier fik Directionen;
Men „gar zu viel iſt doch ungeſund“,
Som Manden ſagde til Konen.

Træt af at græde, man vilde lee,
For megen Klynken er daarlig.
Men intet Livligt man fik at ſee,
Thi Tiden var for alvorlig.

Tilbage maatte man gaae igien,
Hvis man ſig ret vilde more,
Til vittig Munterheds gamle Ven,
Og hylde Ludvig den Store.

Saadan, ſom Phønix, han atter ſteg
Forynget ſkiøn af ſin Aſke.
Aarhundredet med ſine Taager veg —
De har ei bleget hans Maſke.

Med liflig Farve den er at ſee
Ved laurbærflettede Kiæde.
Af den vore Børneborn vil lee,
Naar os de ei meer begræde.

Til Emma.

(Efter Schiller.)

I det Taagegraa, det Fierne
Mine Glæder ſnart henrandt.
End dog ei en deilig Stierne
Ganſke fra min Himmel ſvandt;
Ak! men, ak! det ſkiønne Lys
Dæmrer kun i Nattens Gys.

Laae du død udſtrakt paa Baaren,
Dyrebar dog var du mig;
Dig tilhørte Veemodstaaren,
Jeg min Fryd begrov med dig.
Men du blomſtrer friſk og ung,
Føler ei min Skiebne tung.

Kiærlighedens ſøde Længſel,
Døer den med et jordiſk Bryſt?
Støvets alt for ſnevre Fængſel,
Favner det den hele Lyſt?
Nei, den røgindſlørte Gniſt
Klarer ſig til Flamme hiſt.

Selkirk i Robinſonshulen.

Her er jeg atter hiemme
I hellig Eenſomhed,

Og henrykt kan jeg glemme
Alt, hvad jeg ſtred og leed.
Jeg efter Menneſker higed,
Nu boe de mig ſaa nær,
Og Aftenſtiernen blinker
I Hytten med ſit Skiær.

Saa hiertelig mig forlængtes
Alt efter en Menneſkerøſt,
Forladt og plat alene
Hiſt uden Haab og Trøſt.
Min Ungdoms Kræfter ſvunde,
Mig Klippen blev alt for ſteil,
Mig Oxen ſank af Hænde,
Og Oinene ſloge mig feil.

Da kom i Kanoen hisſet
Den brune Ven til Trøſt;
Ved hans trofaſte Hierte
Forſvandt min Sorg og Brøſt.
Hvad havde jeg meer at vente,
Jeg Gubbe, Nodens Rov?
Med hvide Seil kom Skibet,
Og ankrede ved min Skov.

Og Længſelen drev mig vældigt
At ſkue mit Fædreland,
Og mig vinkte med Svanebarmen
Storſeilet hiſt fra Strand;
Og Flaget flagrede kiærligt —
Da vilde jeg der ei doe,
Beſteg det gyngende Dække,
Ak, og forlod min Ø!

Forlod de fremmede Steder,
Skiøndt huusvant længſt til dem,
Og ſtod ſom Fremmed atter
Midt i mit eget Hiem.
Da blødte mig Hiertet ſaare,
Her havde jeg intet Hegn,
Og ſtod, ſom Lear paa Heden,
I Nattens Storm og Regn.

Nu vender Glæden tilbage,
Her finder jeg alt igien:
Mit Bord, min Bibel, min Hylde,
Min Loibænk, og min Ven.
Med Menneſker kan jeg tale,
Forglemme, hvad før jeg leed,
Og vederqvæge mit Hierte
I hellig Eenſomhed.

Jeg kan tilbage mig drømme
Ved Øens Klippebrudd,
Min Nabo ſtundom beſøge,
I Løndom bede til Gud.
O, Tak den ædle Velgiører,
Som ſlig en Troſt mig gav!
Han vil og Selkirk ſkienke
Sin ſmalbeſkedne Grav.

Paa Kirkegaarden ſove
Skal trætte Vandringsmand,
I Chriſtenjord begraves,
Ei hiſt i vilden Sand.

Og paa den Steen ſkal ſtande,
Som ruger over mit Leer:
„Han lærte Menneſker elſke,
Og var ei ene meer“.

Sang
i Anledning af
Kongens Fødſelsdag.

Opført i Selſkabet for Muſikens Udbredelſe, den 2den Februar 1823.

For Fredrik, Fædrelandets Ven,
Nu juble Nord!
Hans Feſt os hilſer ſkion igien,
Hver ærlig Danſke feire den!
Vor Drot, vor Fader og vor Ven!
Hør Glædens Chor;
Den Fryd dig tyde Toners Brag,
Som Læben tolker alt for ſvag
Med Ord.

Kun kort vor Sol formorket var
Af Sorgens Sky;
Nu ſkinner Straalen atter klar,
Velgiorende ſom dyrebar.
Sit Sæde Glæden atter har
I Fredens Ly;
Thi karſk, med kraftigt Manddomsblik,
For Danmark ſmiler Frederik
Paa ny.

Virk ſtærk endnu halvhundred Aar,
Du Danſkes Trøſt!
Til Sølvet om dit lyſe Haar
Sin Oldings=Kongekrone ſlaaer.
Skienk os din Sommer, ſom din Vaar,
Skienk os din Høſt,
Skienk os din Vinter, reen ſom Snee!
Paa den ſkal Himlens Stierner ſee
Med Lyſt.

Til min Søn.

I et Exemplar af den latinſke Grammatik.

En Gave her, min Hans! du fik,
Som vel i førſte Øieblik
Dig inderligt behager;
Thi Bogen ſmukt er bundet ind
I Glandspapir med gule Skind,
Dens Ydre dig indtager.

Dog (modſat Mandelens Natur)
Du Skallen ſød, og Kiærnen ſuur
Af denne Frugt vil finde;
Og mensa, dominus, hic, hoc
Vil giøre dig det broget nok.
Du maa dig overvinde.

Thi naar du heller ud gad gaae,
Du ſidde maa i ſtille Vraa,
Og læſe paa din Lexe.
Dog ei om liden Tvang dig bryd!
Snart mærker du med megen Fryd,
At denne Bog kan hexe.

Et Eventyr du jo har hørt
Om ham, ſom blev i Bierget før't,
Blot ved et Ord at fatte;
Og nævned han det Trolddomsord,
Da Tryllebierget ſtrax opfoer,
Og bød ham ſine Skatte.

Her maa du ſagtens lære fleer;
Men, Hans! hvad ſiger det ſaa meer,
Om Fliden du forøger?
Naar denne Bog du førſt forſtaaer,
Da Nøglen pludſelig du faaer
Til hundred andre Bøger.

Studeer da nu med al din Flid!
Tak Gud, du lever ei en Tid,
Som revſer ſtrengt for Toddel;
Hvor Barnet ikke længer fandt
I en utaalelig Pedant
Sin Affky og ſin Bøddel!

Men heller ei forføres du
Af dovne Lapſeri, ſom nu
Kun følger Flaneſkikken!

Ei til det Slette declineer,
Dig med det Gode conjugeer!
Saa veed du Grammatiken.

Frederike von der Maaſe.

Februar 1823.

Overſtridt du har, Veninde!
Vennen ſtirrer ved dit Minde
Tausveemodig paa din Grav.
Sneens Vinterlilier ſige:
Du er ſalig, fromme Pige!
Himlen tog, hvad den os gav.

Selſom var din Gang i Livet:
Skionhed blev din Ungdom givet,
Dog du ingen Roſe brod;
Nær en Dronning var dit Sæde,
Kummer morkned dog din Glæde,
Malurt i dit Bæger flod.

Men ſaa lidt, ſom Hovmod, mægted
Sorg en Siæl med Gud beſlægtet
At berove Yndets Magt.
Paa dit Kammer over Muren
I dit Vindve ſtod Naturen
Huldt i Hyacinthens Dragt.

Kunſten elſkte du, dens Glæder.
Ridderfrøknens vene Sæder
Du med Eenfold ſødt forbandt.
Og med himmelſk Søſtervarme
Fromt huſvaled du den Arme,
Som i dig ſin Tilflugt fandt.

Spændte Skiebnen tungt dit Hierte,
See, da lindred du din Smerte
Ved at ſøge Troſt hos Gud.
Ingen Tvivl i mørke Blikke!
Engle tog vor Frederike,
Bragte hende til ſin Gud.

Selv vor gode Dronning græder,
Eenſom hun i Hallen træder,
Rørt hun under Bogen gaaer.
Store Tab for en Fyrſtinde:
En hengiven, tro Veninde
Fra de førſte Ungdomsaar.

Klage! ti. Paa Englevinger
Frederike ned ſig ſvinger,
Hun er ikke langt herfra.
Tidt i Vaar, naar Blomſter bæve,
Arm i Arm to Skygger ſvæve:
Hiſt hun fandt Amalia.

Til Morgenſolen.

Tak, du himmelſke Lys, ſom atter ſtraaler
Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
Glæden drikker jeg nu af dine Skaaler,
Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag ſorten Sky dig ſkiuler,
Nedſlaaes Kræfterne, Dunſten ſtiger af Hav,
Taagejetten ſtaaer frem af ſine Huler,
Hele Jorden er liig en fugtig Grav.

Jetten af ſortgraat Vand et Fængſel hvælver,
Trækvind ſuſer igiennem Murenes Rift;
Kuet i Lænker, mørk Naturen ſkiælver,
Glemmer ſit Haab, Erindring, ſin Bedrift.

Skilt fra Straalerne gaaer den bedrøvede Sanger,
Søger en Gienſtand, ſøger i Vintren Vaar,
Finder den ei, og ſom en jordiſk Ganger
Pegaſus mat med ſiunkne Vinger ſtaaer.

Men naar, Phøbus Apol! du atter luer,
Briſter trykkende Fængſelhvælving brat;
Orion og Himmelvognen jeg ſkuer
Atter i Glands fra mørke Midienat.

Og den ſmilende Morgen ſavner Muren,
Som indklemte ſaa tungt min Følelſe nys.
Phøbus elſker med Sværmeri Naturen,
Skienker den hele Skabning Morgenkys.

Lær, o himmelſke Lys! min Aand at vaage,
Lær den frydes ved Alt, hvad ſtort er og ſmukt;
Da ſkal ingen jordiſk Taage
Stække Siælens hellige Vingeflugt.

Afſkedsſang
til
Kammerherre og Oberſt Hegermann-Lindencrone.
Fra det jydſke Jæger-Corps.
Den 29de April 1823.

Nu op, Kammerater! ved Hornenes Klang
Et Bæger til Minde vi drikke;
Men i Staldbrodrenes Afſkedsſang
Indblande dog Sorgen ſig ikke.
Vor Oberſt ei faldt ved det hvinende Bly,
Han ſmiler ſom Høvding os nær paa ny.

Han følger ſin Pligt og ſin Konges Kald,
Dog nødig ſin Flok han forlader.
Som Broder den Ældre dig elſke ſkal,
Den Yngre dig elſke ſom Fader.
Thi Jæger du var med Siæl og med Liv;
Vor Jagt var din kiæreſte Tidsfordriv.

Og hvergang vi fulgte dit venlige Vink,
Dit Bifald os monne belønne;
Da matted ei Solen med brændende Blink,
Da qvæged os Træerne grønne,
Raſk gik det da let over Grøft, giennem Hæk,
Kun lædſked, ei ſtandſed den rislende Bæk.

O, Hegermann! aldrig du kommer forbi
Derude de Fædrenehøie,
Den blomſtrende Buſk paa ſin eenſomme Sti,
For Taaren dig ſtaaer i dit Øie:
Du mindes de Dage, da, let ſom en Fugl,
Du iilte med Brødre fra løvrige Skiul.

Naar langſomt du gaaer ad den ſtøvede Vei
I rolige Marſch med de Røde,
Og hurtigt derude blandt ſpirende Mai
En Flok af de Grønne dig møde,
Da Hiertet vil ſvulme dig høit i dit Bryſt,
Du mindes ungdommelig Jægerlyſt.

Gud ſigne dig, Ædle! Vi takke dig troe
For alle de ſamnydte Dage.
Gid længe ſaa munter, ſaa ivrig og fro
For Skioldungens Kæmper du drage!
Saa venlig ſom tapper, ſaa tapper ſom mild,
Du ſtyrke de Yngre med Manddommens Ild!

Indſkrift
i det græſke Tempel i Søndermarken.

O, ſøde Sommer! aldrig ſkal dit Minde
Af dette Bryſt forſvinde,
Naar atter Flora her mig favner,
Og længſelsfuld jeg mindes, hvad jeg ſavner.

Prindſeſſe Carolina Amalias Fødſelsdag.

Den 28de Juni 1823.

Hulde Fyrſtinde! ſaa gierne jeg vilde
Krandſen dig række;
Ak, men jeg frygter, jeg kommer for ſilde,
Fagrere Blomſter dit Alter bedække.

Hvor du drog frem ſom en ſtraalende Herthe,
Bandt du hvert Hierte,
Ridderne knæled, og Skialdenes Viſe
Hørte man kun din Huldſalighed priſe.

Krandſen af grønnende Ranker ved Rhinen
Rakte Germanen;
Studſende Franker, beundrende Danen
Vikled dig purpurne Knop i Jasminen.

Schweizeren ſaae dig paa Fieldet, Hyrdinde!
Monne dig binde
Venligt af Vedbend og blaalige Klokker
Yndigſte Krands i de fagreſte Lokker.

Men hvor de deilige Kildevæld ſtyrte,
Templerne ſtande,
Romeren ſlyngte ſin friſkeſte Myrte
Fro dig, med Lauren, om hvælvede Pande.

Krandſet af Alle, du kommer tilbage.
Vil du ei vrage
Blomſten, ſom voxer i Daniens Skygger,
Hvor under Bøgeløv Alferne bygger?

Nei! du vil ikke dit Danmark forſage,
Chriſtians Mage!
Trofaſt, ſom han, kan du aldrig forglemme
Dijernes Skov, hvor din Æt havde hiemme.

Har vi ei Roſer, og har vi ei Bøge?
Skulde vi ſøge
Længe da Krandſen, hvortil du er baaret?
Selv har dig Freia den ſlynget om Haaret.

Hulde Fyrſtinde! din Fødſelsdag kommer
Herlig hver Sommer.
Naar ſig Naturen med Roſerne pryder,
Dig det, den ſkiønneſte Roſe, betyder.

Lev med din Chriſtian lykſalige Dage,
Freidig tilbage
Steds paa de ſvindende Timer du tænke;
Himlen dig altid dem gladere ſkienke!

Til en ung Pige paa hendes Fødſelsdag.

Den 30te Juli 1823.

Med ſamlede Digte, I.

Juli er ſkiønneſte Maaned i Aaret,
Roſen er Julis fagreſte Pryd;
Huldere Blomſt dog end Roſen er baaret:
Pigen med Ynde, med Hierte, med Dyd.

Juliusroſe! livſalige Gave!
Længe du pryde Forældrenes Have.

Sindrige Læſer er ſielden at finde,
Gierne ſin Ven i ham Digteren ſeer;
Men en begeiſtret og varm Læſerinde
Findes dog ſieldnere, glæder dog meer.
Modtag da nu, hvad tildeels du alt kiender:
Samlede Viſer fra Digterens Hænder.

Engang i Tiden, naar Roſerne blegne,
Vil det dog røre dig, Bogen at ſee.
Juli er evig i Muſernes Egne,
Om end Naturen ſig hyller i Snee.
Siælenes Blomſter har Englenes Vinge,
Dem kan ei Tiden og Rummet betvinge.

Sølvbryllups-Sang

i Anledning af

Hr. Studioſus K. L. Rahbeks og Frøken K. M. Hegers Ægteforening.

Den 31te Auguſt 1823.

Sølvbryllupsfolk, mig meeſt bekiendt,
Er gierne Folk med Løkker graae,
Med Toure, med Parykker paa,
Som alt har Verden Ryggen vendt.

Men disſe vende Bryſtet til;
Og ſkiøndt de juſt ei lide Støi,
Beboe de dog en venlig Høi,
Hvor man kan høre, hvad man vil.

Sølvbryllupsfolk, mig meeſt bekiendt,
Har gierne mange Store, Smaae,
Med Bakkenbart, med Faldhat paa,
Som reent giør Huſet endevendt.

Men dette Ægtepar vi ſee
Paa ſamme Viis i ſamme Huus,
Hvor Ungerſvenden fra en Ruus
Tilbagevendte tidt i Snee.

Som Alt nu har beholdt ſin Skik
I hine fem og tyve Aar —
Det næſte Sæt, ſom foreſtaaer,
Viſt ligner dette paa en Prik.

Og uforandret blier igien
Det Venſkab da, det Hiertelag,
Hvormed I mangen ſvunden Dag
Imodtog mangen trofaſt Ven.

Og ærligt lover eder een,
Om fem og tyve Aar, i Fald
Han eders Glæde dele ſkal,
At ſlynge jer en Egegreen.

Sølv er vel godt, og Guld er meer;
Men bedre dog, end begge to,
Er Nøiſomhed og Hiertero,
Som Himlen i Naturen ſeer.

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1823.

Siolunda glædes atter
Til Chriſtians Fødſelsfeſt,
Og Geſion, Odins Datter,
Har ſmykt ſin Ø ſom bedſt.
Hun ſaae ham bange drage
Fra hendes Helligdom;
Dog med ſin hulde Mage
Han tro tilbagekom.

Ei over Alpen glemte
Han Danmarks grønne Dal.
Apol ſin Lyra ſtemte
For ham i Muſers Sal;
Det ſmelted vel hans Hierte,
Ham giorde Barmen trang,
Dog glemte han ei, Herthe!
Sin Barndoms førſte Sang.

Vel taarner ikke Fieldet
Sig her mod Himlens Sky,
Hvor yndigt Kildevældet
Kun ſøger Græsſets Ly;
Men bag de grønne Grene,
Men under gamle Træer
Staae ſtore Bautaſtene,
Dem har Skioldungen kiær.

O, Danmark er et Eden,
Et lidet Paradiis!
Naar os beſkiermer Freden,
Hvad ſkader Vintrens Jis?
Saa let den atter ſmelter,
Og Ægir friſk fra Grund
Igien ſin Bølge vælter
Igiennem Øreſund.

Og ſtærk i Solens Flamme,
Som alle Glæder ſpaaer,
Vor gamle Skioldungſtamme
I Danerdalen ſtaaer.
Saa froe vi om den bygge;
Alfader! hør vor Bøn:
Lykſaliggiør dens Skygge,
Og hold dens Krone grøn.

O, Chriſtian! ſkiøndt du kiender
Nu Kunſtens ſtørſte Glands,
Modtag af vore Hænder
En dunkel Egekrands;
Sæt Krandſen om din Tinding,
Og glæd dig, thi du veed:
Skioldungens bedſte Vinding
Er Folkets Kiærlighed.

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindſesſens Fodſelsfeſt

den 28de October 1823

ved deres Ankomſt i Skueſpilhuſet.

Hæver, o Brødre! forenede Stemmer,
Giger og Fløiter forſtærke vor Røſt.
Yndige Søſtre! nu Frygten forglemmer,
Iſtemmer froe med deeltagende Bryſt:
Maria! vor Moder! vi ſigne din Feſt;
Hvor Hiertet er Skialden, der Sangen er bedſt.

Kiærlige Moder end aldrig har ſavnet
Feſten i Hytten, for Bornene kiær;
Evighedsblomſter da ſlynges om Navnet.
Dronning! hvad bringe dig Bornene her?
Vi bringe vort Hierte — Maria! modtag
Det Bedſte, vi eie, til Tak paa din Dag.

Fryd dig, o Danmark, ſom ſtedſe beredte
Ædle Fyrſtinder taknemmelig Priis!
See din Maria, ſaa hoi ſom Margrete,
Yndig ſom Dagmar, ſom Thyra ſaa viis.
Som Freia med Siofna, med venlige Hnos,
Saa ſtraaler Maria med Dottre for os.

Signede Dag! vi dig ſkue ſaa gierne.
Pryd dig, o Hoſt! med det gyldneſte Blad.
Selſomme Nat med den dobbelte Stierne!
Moder og Datter de folges jo ad.

Som Maanen med Hesper paa Himmelens Blaa,
Vi ſee Carolina hos Moderen ſtaae.

Venlige Stierner! o, længe de funkle!
Skiælver med Glæde, men aldrig med Gys!
Vinter-Orkanernes Mulm ei fordunkle,
Nordens October! dit yndige Lys.
Vi elſke dem begge, den ædelſte Ziir,
De bedſte Demanter i Frederiks Spiir.

Uhret og Lamperne.

Da Hans Høihed Prinds Chriſtian havde hædret Digteren med disſe Gaver.

„At bruge ſin Tid, og ſit Lys holde tændt,
Det ei under Skieppen at ſkiule,
Den Lærdom har Himlen til Jorderig ſendt,
Fra Nazareth lod den, til Thule.
Thi Tiden er lang, mens den varer; og kort
Den tykkes kun Ladheden, naar den gaaer bort,
Naar ei den har bygget ſig Mærker;
Men Evighed ſelv kun af Tider beſtaaer,
Hvad Himlen os ſendte, det aldrig forgaaer,
Det lever i Aandernes Værker.

Og Lyſet, ſaa lidet det blusſer paa Jord,
Og taber ſig mat imod Polen,
Er altid en Ild, ſom fra Himmelen foer,
Og langt ud beſlægtet med Solen.

Den Gniſt, ſom paa Arnen huſvaler en Æt,
Det Glimt, ſom i Natten ei lyſer os ret,
Er altid dog Støvet til Nytte.
Thi bør vi bevare den hellige Glød,
At ikke den blaaner i tidlige Død,
Og ſlukkes ſom Mørkhedens Bytte.

Aladdin! din Lampe, din Timernes Ring,
De ſieldne Klenodier kiære
Er ei Phantaſier, men virkelig Ting,
Som Digteren mindſt kan undvære.
Thi lyſer ham Aanden, han Alting formaaer,
Og hvad han ſig ønſker, for Øiet ham ſtaaer,
Og ſtiger ſaa liſligt af Dampen.
Dog Lykken maa følge den kraftige Flid,
Og Flammen kun lyſer for dannede Tid.“ —
Det ſige mig Uhret og Lampen.

Tak, ædleſte Fyrſte! for Gaverne to,
For hvad du ved Gaverne tænker:
Du ønſker mig Lysning og Timernes Ro,
At Aanden ei lægges i Lænker.
Saa længe nu banker mig Dagenes Uhr,
Saa længe min Lampe mig viſer Natur,
Min Harpe ſkal høres i Lunden.
Og tro, ſom en Viggo, der Hæderen fandt,
Da Rolf ham om Armen en Guldſlange vandt,
Til Døden jeg er dig forbunden.

Ved Calliſens Grav.

Februar 1824.

„Naar ſkal da min Tid faae Ende?
Naar min Aand tilbagevende?
Briſter dog, I Baand! itu,
Slipper los omſider nu
Siælen af ſin Fængſelsmuur,
Fuglen af ſit Fuglebuur."

Saa hiin fromme Olding ſukked.
Da ham Døden Øiet lukked.
Han ſov ind med ſneehvidt Haar,
Danmark græder ved hans Baar.
Ingen Sorg dog trykker ned,
Taaren er kun Kiærlighed.

Lykkelig og alderſtegen
Stod han kongelig ſom Egen.
Kun Beundrings Taareglands
Falder i Cypresſens Krands.
Yngling, Gubbe, Viv og Mand —
Hører dem ved Kiſtens Rand!

Jeg var Barn, Forældres Lykke,
Solens Glæde, Vaarens Smykke.
Da kom Doden med ſin Lee,
Trued mig med bittre Vee;
Calliſen i Favn mig tog,
Doden til ſin Hule jog.

Jeg var Brud; min Brudgom ſmiilte,
Vi til Herrens Altar iilte.

Mat jeg ſtandſed paa min Vei;
Roſen blegned, duſted ei.
Calliſen ſin Hielp mig bød —
Roſen blusſed atter rød.

Jeg var Fader; Doden trued,
Ved min Seng jeg Flokken ſkued,
Arme Pige, ſtakkels Dreng!
Da treen Helten for min Seng,
Har mig Liv af Kilden oſt;
Barnet blev ei faderløſt.

Du, ſom trøſtet har ſaa Mange!
Hør Taknemlighedens Sange.
Længe Døden ſkaante dig,
Ei han turde nærme ſig;
Han har ikke Leen brugt,
Du faldt af ſom moden Frugt.

Verden ſkatter Lægens Lære.
Skal ham Ormen nu fortære,
Sonderlemme disſe Been
Under denne kolde Steen?
O, kun Jorden vorder Jord,
Siælen til ſin Skaber foer.

Krandſer Graven, Son og Datter,
Som fik Fader, Moder atter!
Sundhedsurter! voxer ſkiont,
Dækker ham med Haabets Gront.
Lærke! ſæt paa Graven dig,
Siung: Han er udødelig.

Nationalſang for Jyderne

ved Kongens Beſøg i Landet 1824.

Vaaren er kommen med Blomſt og med Green,
Himlen er reen,
Heden ſtaaer fuld af det rødmende Lyng;
Jriſk i Skoven og Nattergal! ſyng:
Hvi glædes Naturen? hvi bygger den ſtort
Sin Æreport?
For Danemarks Fredrik, ſom drager omkring
Paa Kongething.

Jyderne glædes. Vor venlige Drot!
Langt fra dit Slot,
Langt fra din Throne vi boe i dit Land,
Gieſte kun ſielden den ſiællandſke Strand.
Naar Karlen med Bøſſe, med Fiær i ſin Hat
Har os forladt,
Og kommer tilbage med øvede Sværd
Fra Vaabenfærd:

Rundt da ved Arnen ham Kredſen omſnoer,
Hører hans Ord,
Hører om Kongen, hans Børn og hans Viv,
Ønſker dem Lykken og Sundhed og Liv.
Nu ſelv du er kommen, du red under Ø,
Nu Svend og Mø,
Nu Qvinde med Olding ſtaaer Frederik næſt,
Du er vor Gieſt;

Over dit Mandſkab, og hører dit Folk,
Sandhedens Tolk;
Hædrer med Bifald den ærlige Svend;
Fredrik den Siette, Retfærdigheds Ven!
O, mindes vil Jyden i Fremtidens Aar,
Naar Lærken ſlaaer,
Den Sommer, da Liimfiord og Skodborg-Aa
Dit Billed ſaae!

Sang
ved det borgerlige Militaires Høitidelighed
i Anledning af
Kongens Hiemkomſt.
Den 18de Juli 1824.

Kong Fredrik ſtod ved Axelſtrand,
Da lød hans Ord:
„Jeg gieſte vil det jydſke Land,
Thi kiær er mig hver Dannemand,
Og Liimfiord har ſaa ſmuk en Strand,
Som Iſefiord".
Som Solen varmer Kongens Blik;
Og huldt beſtraalte Frederik
Sit Nord.

Og hvor han drog, var Vaaren Gieſt,
Den kom fra Syd,
Den tilberedte ſelv hans Feſt.

Da mødte Kriger, Borger, Præſt,
Hver vilde ſtande Kongen næſt
Ved Jubellyd.
Han drog i Mark, han ſad paa Thing,
Da dandſed jydſke Moer i Ring —
O, Fryd!

Nu atter hiem til Axelſtad
Stod Kongens Hu.
Hver Axelborger føler glad,
At Fredrik elſker Axelſtad,
Og høit vi ſiunge Rad ved Rad:
Velkommen du!
Til Døden er os Fredrik kiær,
Gud ſigne Kongen fiern og nær,
Som nu!

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1824.

September! med de gyldne Dage,
Med Himlen blaa
Du vender atter ſkiøn tilbage,
Som vi ſaamangen Høſt dig ſaae.

Fløi Somren hen paa lette Vinger
Letſindig ſmukt,
Du er den ſande Glædes Bringer
Med ſunde Luft og modne Frugt.

Du, ſom den Viſes Glæde ligner!
Du priſes ſkal;
Thi Chriſtians Fødſelsdag du ſigner
Imellem dine Dages Tal.

Hans Aand, ſom du, ſaa ſkiøn og rolig,
Til Danmarks Held,
Har viis, med Frugterne fortrolig,
Dog ikke Blomſten ſagt Farvel.

Forund ham rigeligt og længe
Din rene Fryd,
Mens alle danſke Harpeſtrænge
Sig blande høit i Glædens Lyd.

Alfader! du beſkiermer Dine,
Og din er han.
Du, ſom ham ſkienkte Caroline!
Skienk Danmark længe Chriſtian.

Sang

i Anledning af

et dramatiſk Selſkabs Stiftelſesdag.

Et Aar er forløbet nu ſamler ſom Gieſt
Sig Broder med Broder igien til en Feſt,
En Feſt for Thalia, den venlige Mø,
Hun tidt nu beſøger, o Geſion! din Ø.

Hun bygger ſig Templer i Axelſtadby,
Og tungſindigt, kiedeligt Mørke maa flye
For lyſende Lamper og munter Muſik
Og Digternes Fabler og Deiliges Blik.

Og Norden er ikke ſaa vinterlig meer;
Naar Boreas hyler, dog Vittighed leer.
Thalia ſig hyller i Zobel og Maar,
Og ſelv hun med Parry til Nordpolen gaaer.

Hvor Aaret ſex Maaneder Sol ei kan ſee,
Hvor Iisbiorne klavre paa Iis og paa Snee,
Hvor Veien man ſogte, ſom ikke man fandt,
Thalia med Trøſten dog aldrig forſvandt.

Og hvor hun ſig ſætter, Gudinden ſaa blid,
Omtryller hun Vinter til ſommerlig Tid,
Hun Plumphed forjager, og hvor hun er nær,
Indblander i Skyggen hun Roſernes Skiær.

Hvi klage de Gubber? hvad kalde de Tant?
De vredes vel, Bacchus! fordi du forſvandt.
Nu gaaes ei ſaa hyppigt paa Viinkielder meer,
Og ſielden en Drukken paa Gaden man ſeer.

Og Søſtrene ſamle ſig ikke, ſom for,
I Kaffebord=Kredſen, Maſoeur ved Maſoeur,
Og hylde — fordi de af Andet ei veed —
Bagtalelſen blot af Kiedſommelighed.

En aandelig Glæde, uſkyldig og ſkiøn,
Forener nu Fædrelands Datter og Son;
Den dyrker Forſtanden, forædler vort Bryſt,
Forlyſter os alle, ſkiondt blot ei til Lyſt.

Men Bacchus er ikke af Landet forviiſt,
Fordi han endeel af ſin Magt har forliiſt;
Ham Muſerne hylde, Melpomene gaaer
Med ſvulmende Druer i lokkede Haar.

Og glad for Thalia han Bægret i Dag
Har fyldt os til Randen i broderligt Lag.
Thi tommer hans Bæger, og ſiunger derpaa:
Gid enigt og længe vort Samfund beſtaae!

Hilſen til Henrik Steffens

i Studenter-Foreningen. Den 23de September 1824.

Vort Danmark var et mægtigt Rige,
Før Odins Billedſtotte faldt,
Og førte ſtedſe Hæderskrige
Ved Alpen og i Øſtreſalt.

Men da det ſiden blev poleret,
Da virked Kraften ei fra Nord;
Fra Syden, hvor man var ſtuderet,
Treen Klerken ind for Heltens Bord.

Og Hælvten tydſk blev Danerſproget,
Og Saga talte ſelv Latin.
(Dog havde Klerken Ret i Noget,
Thi han forvandled Miod til Viin.)

Fra Syden maatte Lærdom hentes,
I Kongens Gaard man glemte Jydſk;
Og hvis der Noget ſkulde prentes,
Det maatte være franſk og tydſk.

Den gamle Mimer fra det Høie
Blev nedtrykt i ſin mørke Bo.
Før havde Odin kun eet Øie,
Nu miſted han dem begge to.

Men Baldur ei ſin Æt forlader,
Til Gimle fik han Bragi ſendt;
Med Bønner treen han for Alfader,
Og brat ſig havde Bladet vendt.

Med Muſer Aſer ſig forened,
Og atter blomſtred Danavang;
Ei længer Ydun ſtod førſtenet,
Thi hendes varme Sønner ſang.

Og Snillets Gaver kom ei ene
Fra Syden ſtoltelig til Nord;
Nei, Ygdraſil! nei, dine Grene
Sig bredte over viden Jord.

Fra Siølund blev ei længer hærget,
Og høit erkiendte mangt et Sted,
At ſom der findes Folk bag Bierget,
Saa findes de bag Havet med.

Nu ſendte Frigga ſine Sønner
Til Frankrig, Tydſkland, og til Rom;
Og med en Egekrands hun lønner
Hver, der ſom Helt tilbagekom.

Nys hædred vi bag Axelmuren
Vor Thorvald, Kunſtens ſtore Præſt;
Vor Steffens forſker i Naturen,
Han er i Aften Hædersgieſt.

Du kom ei blot, for med din Hammer
At hugge Malm af Klippens Blok:
Dit Hierte, ſom for Venſkab flammer,
Drev dig til gamle Venners Flok.

Og Troſkab du med Troſkab lønner,
I Øiet ſtraaler Taarens Glands,
Mens alle danſke Muſaſønner
Dig række velfortiente Krands.

Inſcription
paa Mindeſtøtten, der opreiſtes paa Föhr
i Anledning af Kongens Nærværelſe paa Øen i Sommeren 1824.

Kong Valdemar i Oldtid beſøgte denne Ø;
Men ubeſøgt af Konger den vented i ſin Sø,
Mens Tiden ſig udvikled, og fire Sekler gik.
Da kom de Danſkes Fader, den ſiette Frederik;
Han vilde ſee ſit Rige, han gieſted ſine Øer,
Og Veſterhavets Bølger ham bragte til ſit Föhr.
Taknemmelig Erindring har reiſt ham denne Steen,
Aarhundreder den ſmykke med Vaarens friſke Green!

Sang
i Anledning af
Kongens Fødſelsfeſt.
Den 28de Januar 1825.
Fra det kongelige kiøbenhavnſke Skydeſelſkab og danſke Broderſkab.

Nu Feſtens Horn med ædel Drik vi fylde,
Det gaae fra Mand til Mand!
En Hædersſkaal vor Frederik vi ſkylde;
Thi glæd dig, Fædreland!

Et Aar ſvandt hen. Ei Skyen Solens Flamme
Har grumt os udelukt;
Den friſke Green paa gamle Skioldungſtamme
Bar atter Løv og Frugt.

Trygt bag dens Løv, i Læ for Kuld og Hede,
Vi Fredens Frugter brød.
Ei gyſtes der for Magtens vilde Vrede,
Hvor Faderhiertet bød.

Han er vor Ven, han deler Fryd og Sorger
Med Fredens Mand, med Helt;
Og venneſæl med kiøbenhavnſke Borger
Han ſidder fro i Telt.

Som Drotten før ved gamle Hroars-Kilde
Paa Bænk med Kæmper ſad,
Saa ynder han det gamle danſke Gilde,
Ham giør vor Glæde glad.

Vort Broderlag! du folte ſteds den Lykke,
At yndes af din Drot;
Med Contrafei du kan din Hal udſmykke,
Som gamle Ridderſlot.

Veltrufne, blidt de gode Konger ſmile
Til os fra Væggens Rand;
Ei tykkes os, du gik endnu til Hvile,
Vor fierde Chriſtian!

Du lever, dig ei Graven har nedtynget,
Du atter for os ſtaaer;
Dig Tiden kun for Danmark har forynget,
Og du fik lyſe Haar.

Ja, Frederik! ſom Chriſtians, dit Hierte
Kun ſlaaer for Danmarks Gavn;
Thi jubler nu ved Glædens Hoitidskerte
Det gamle Kiobenhavn.

Balviſe

i Anledning af

Hans Majeſtæts Fødſelsdag.

Den 28de Januar 1825.

Naar Sommeren ſmiler, og Blomſterne groe,
Forſamles de Bonder paa Græsſet ſaa froe;
Der tumler ſig Knøſen med Pigen omkring,
Og Solen beſtraaler den brogede Ring.

Naar Vinteren hyler i Skov og i Dal,
Da vinker i Staden den lyſende Sal;
Der Ynglingen ſvinger den ſvævende Mo,
Og bryder ſig lidt kun om Froſt eller To.

Hvad er nu det Bedſte? De Skialde ſaa tidt
Idylliſk om Landlivet fablede lidt.
At dandſe paa Græsſet, det falder for blødt;
Paa Tilie ſvæver den Lilie ſodt.

Og har vi om Vintren ei Blomſter, ei Sol?
Betragter de Piger i flagrende Kiol:
Hiſt Roſen paa Kinden, Auriklen i Lok;
Af deilige Blomſter har Vinteren nok.

De andre paa Marken, ſaa kolde, ſaa ſmaae,
Opveier ei disſe, ſom tale, ſom gaae.
Og lyſer i Øiet ei Solen ſaa huld?
Hvad klages der da over vinterlig Kuld?

Hvor Glæde, hvor Ungdom, hvor Skionhed er nær,
Der ſavnes ei Vaaren med Græs og med Træer.
Hvor Gratier dandſe, har Vaaren en Feſt;
Og Amor incognito kommer ſom Gieſt.

Og herligt forbinder os Glæden i Dag
Ved klingende Floiter og Lurernes Brag.
Vor elſkede Konge! din Fodſelsdag ſtor
Forener de Svende med Pigernes Chor.

Vel tommer ei Skaalen den Skionne til Bund,
Hun nipper til Randen med ſmilende Mund;
Men troer mig, I Brødre! ei Kongen forſmaaer
En Skaal, ſom han ſodt af den Yndige faaer.

Saa binder da Krandſen, I ſiællandſke Møer!
Og rækker den Drotten for Daniens Døer.
Vor Frederik leve! Vor Fader, vor Ven!
Din Feſt komme ſtedſe lykſalig igien.

Overſvømmelſen.

Du ſkiønne Livets Element,
Der, ſom en ſøſterlig Veninde,
Med Jorden monne dig forbinde,
For ret at giøre den bekiendt;
Der ſlaaer dit Skiærf omkring dens Bryſt,
Og ſnelt — ſom Buen ſine Pile —
Henſkyder Snekken hundred Mile
Til fremmed Folk paa fierne Kyſt!

Du, ſom Europa giennemſkar
Med Bække, Søer, og med Floder,
At danne hende til en Moder,
Pallas Athene dyrebar;
At intet dunkelt Barbarie
I golde Ørkner ſkulde raade,
Som ingen Tid og Kamp formaaede
Fra tykke Dunſter at befrie!

Du, ſom har aabnet Kiølen Pas
Didhen, hvor bredt fra Syd til Norden
America bedækker Jorden
Med Haabets ſtore Timeglas;

Hvor Moderlandes Colonie
Skal eengang ſkiønne Frugter bære
Til Jordens og dens Skabers Ære,
Naar Aanden vorder ægte fri!

Du Sølverbølge, Solen kiær,
Hvori ſig yndigt Maanen dukker,
Naar ſaligt Philomele klukker
Bag Herthas gamle Bøgetræer;
Der ſender Regn fra dine Skyer,
For Bondens Haab ei at forſpilde,
Og ſprudlende, ſom Blomſterkilde,
Fortæller Hyrden Eventyr!

Hvi er din Harme nu ſaa ſtærk?
Hvi fnyſer du, ſom Kæmpekriger?
Hvi brækker du de ſkiøre Diger,
Adſplitter dine Bankers Værk?
Selv Graven har du væltet op;
Og medens bange Slægter ſukke,
Henſvømmer Barnet i ſin Vugge
Ved Kiſten med den døde Krop.

Hvor Bacchus bygger ved ſin Flod,
Og planter ſine gyldne Druer,
Og koger dem ved Solens Luer,
Der overdrev du førſt dit Mod,
Forſpildte mangen herlig Høſt,
Og tykt bedækt med Skum og Fraade
Du dine Skranker overtraade,
Forfærdelig, mod Jordens Bryſt.

Og Peters ſtolte Marmorſtad,
Hvor Slot ved Slot med Vælde kneiſer,
Og vidner om den ſtore Keiſer,
Forvandled du til Styrtebad.
Og tirret af den norſke Kant,
Hvis haarde Steen ſin Dal beſkytter,
Du vendte dig mod Marſkens Hytter,
Og let du der din Seier vandt.

Neptunus! tving igien din Harm,
See, Danmarks Sønner ere dine;
O ſtands, med din Quos-ego-Mine,
Dit Forſpand med en vældig Arm.
Du er ei ond, du er vor Ven;
Vel ſtundom du i Harme ſkummer,
Men, rørt af tappre Sømænds Kummer,
Erſtatter Skaden du igien.

Selv, med en kraftig Straale, god
Du hielpſom dig mod Ilden vender;
Naar Rogen hvirvler, Huſet brænder,
Du ſlukker Luen med din Flod.
Saa ras ei ſelv, ſom Flammen heed!
Hvor er en Kæmpe ſtærk, ſom Vandet?
Mod ham beſkiermer intet Andet,
End Himmelens Barmhiertighed.

Alfader! red dit bange Folk,
Lad Havet os ei underkue.
Paa Himlen ſatte du din Bue
Skionfarvet, evig, Haabets Tolk.

Syndfloden kommer ei paa ny;
Men Lidet kan den Svage fælde,
Beſkyt os med din Guddomsvælde,
Og ſkienk den Fattige ſit Ly.

Prindſeſſe Caroline Amalias Fødſelsdag.

Den 28de Juni 1825.

I Skovens gamle Bøgeklynge
Sad under Træets grønne Skiul,
Sin Rede nær, en lille Fugl,
Som fandt ſin Vellyſt i at ſynge.
Et Slot tilhørte Fyrſtevælden;
Der blomſtrede den Lilievand,
Hvis Aand, hvis Hierte, hvis Forſtand,
Som hendes Deilighed, var ſielden.

Og alle hendes Fødſelsdage
Lod Somren ſine Roſer ſee,
Som for den kongelige Fee
Beſkedne maatte ſtaae tilbage.
Da klang i Hallen Lyſt og Gammen,
Da ſtimled did til hendes Buur,
Omkrandſet af en ſkiøn Natur,
De Fruer og de Riddre ſammen.

Og hver en Læbe, hver en Tunge
Beſtræbte ſig for hendes Priis,

Og hun paa vant huldſalig Viis
De Gamle takked og de Unge.
Stormanden kom, og Kunſtner, Tænker;
Thi Helteſlægt og Odelsglands
Fordunkler ei den Laurbærkrands,
Som ſine Børn Apollo ſkienker.

Den lille Fugl ſig og mon vove,
Af Dagens Feſt begeiſtret varm,
Til Hallens aabne Vindveskarm
Fra Skyggen i de ſtille Skove.
Og altid — ſkiøndt den ſamme Viſe —
Sin Hylding ſang den, ſagte bly.
Naar Alle juble høit i Sky,
Hvi ſkulde jeg ei hende priſe?

„Og frygter du ei for at kiede?
Dig overdøver Sværmens Klang;
Og hvad i Aar du atter ſang,
Det ſang i Fior du allerede.“
Jeg veed det nok; men Chriſtians Qvinde
Dog lytter gierne til min Røſt,
En Følelſe fra rørte Bryſt
Kan ei mishage min Fyrſtinde.

Min Viſe ligner Kildevældet,
Der altid mumler ſamme Ord;
Men Trolddom dog i Klangen boer,
Der ſuſer ſelſomt ud fra Fieldet.
Og gierne der, hvor Bækken hviſker,
Jo lytter Blomſten ved dens Rand,
Thi der er Liv i Kildens Vand,
Som ſelv en Fyrſteblomſt forfriſker.

Amalia! gid længe, længe
Du blomſtrende for Danmark ſtaae.
O, du vil ſikkert ei forſmaae
En Dirren fra de vante Strænge!
Naar Hertha dine Lokker kroner
Med Roſer af en nyfødt Flor,
Du med et Smiil, et venligt Ord
Belønner Skialdens Harpetoner.

Rahbeks Jubelfeſt,

helligholdt i Studenter-Foreningen.

Den 16de Juli 1825.

Halvhundred Aar ſvandt hurtig hen
I Evighedens Rige;
Dog er ei mangen Mand igien,
Om hvem vi kunne ſige:
Den Ven ſaa fri, naturlig ſtaaer
I Dag, ſom for halvhundred Aar;
Hans Høſt har Blomſter, ſom hans Vaar,
Hans Vinter vil ei ſvige.

Held os! vor Formand er en Mand,
Som ei ſin Ungdom miſter;
Hvem Tiden ikke kue kan,
Og tæmme til Philiſter.

Paa fiorten Aar han var Student,
Og han er ſaa endnu omtrent,
Ham ingen Titel har omvendt,
Ham Tiden ikke friſter.

Et Ungkarls-Lag ham fryde kan,
Han ſig ſom Yngling glæder,
Skiøndt halve Secul ſom en Mand
Han danned Aand og Sæder.
Han for Minerva Skioldet ſvang;
Og mens hans egen Harpe klang,
Han førte Skialdene til Sang,
Og deelte deres Hæder.

Han ſkued Ewald, Weſſel døe,
Han var en Ven af begge,
Og Thaarups første Digterfrø
Hialp Rahbek ned at lægge.
Den ædle Samſøe, kiække Pram
Forlød for tidlig os og ham;
De vidſte, hvad de ſkyldte ham,
Nu Laurbær dem bedække.

Og du har følt for Kiærlighed,
Dit Hierte Flammen kiender,
Som reen ſig og uſkyldig veed,
Naar den for Skiønhed brænder.
Og mangen yndig Tidsfordriv
Du ſkienkte ædle Danneviv,
En Saga om ſit eget Liv
Af dine Digterhænder.

Men ſkielmſk var du ei mindre dog,
Vor værdige Knud Lyne!
Paa Bakkehuſet i din Krog
Blev alſkens Ting tilſyne.
Der ned du hugged din Allee,
For Kiøbenhavn ret at beſee;
Og naar de giorde To til Tre,
Du rynked dine Bryne.

Men aldenſtund ſom du blev vred,
Du dog en Troſt iſtemte;
Mod Daarſkabs Ildebrand, du veed,
Det nytter ei at klemte.
Du ſang — og Alle drak dertil,
Kun Bacchus ei, han lytte vil,
Saa kiært var ham dit Strængeſpil,
At han ſit Bæger glemte.

Og nu en Skaal til Rahbeks Priis,
Vor Formand og vor Broder!
O, dæk ham ei med Vinter-Iis,
Natur! vor fælles Moder!
Lad ſom Anacreon ham ſtaae
Med Oldings-Blomſterkrandſen paa.
For Rahbek vore Hierter ſlaae,
Vor Formand og vor Broder!

Til Anna Werschall.

Den 4de September 1825.

Tilfældet er en Alf af ſær Natur;
Snart er han venlig, og ſnart er han ſuur.
Han Hiertet mangen Fryd berøver, ſtreng;
Snart hielpſom, ret en lille Engledreng,
Han ſkienker, hvad vi mindſt os ventet har,
Og giør os Glæden dobbelt dyrebar.

Din Fødſelsdag, Veninde! var mig ei
Endnu bekiendt, jeg troede den i Mai;
Da førte Alfen venligt mig til dig,
Som Ungdomsaaret atter endte ſig,
Og ſkienkte mig den Lykke, fro i Aand
At hilſe dig og trykke glad din Haand.

September er, ſom Maien, yndigſkiøn,
Meer rig paa Frugt, men ikke mindre grøn;
Dens Malve lilierank og roſenrød,
Dens Reſeda af Duft ſom Roſen ſød,
Dens Maane ſværmeriſk og underfuld,
Dens Løv et deiligt Haar af ſpundet Guld.

O, venlige September! ſtraal da blidt
Til min Veninde, med et Sind ſom dit.
Reen hendes Himmel er, for Storme fri;
Ei kold: et helligt Kunſtnerſværmeri
Omſvæver hendes Blik i Øiets Blaa,
Som Maanen, der i Sølverſkyen ſaae.

Skienk hende, Livets Fader! mangen Krands
For Aandens Adel og for Yndets Glands,
Og und den danſke Digter, hendes Ven,
Som fik ved hende Scenen kiær igien,
Den Fryd, at ſtaae den Hulde længe nær,
Beſiælet af det friſke Blomſterſkiær.

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1825.

Nys ſlynged vi med Roſenbugter
En Krands til Carolines Feſt;
Vor elſkte Chriſtian bringes Frugter
Af Høſten, af hans vante Gieſt.
Nys Aftenſolen ſtod paa Voven,
Og ſkilte Purpurſkyen ad;
Nu ſmiler Maanen giennem Skoven
Paa Egens dunkle Hædersblad.

Hvor ſmukt Naturen det beſtemte:
Fyrſtinden Blomſter, Fyrſten Frugt!
Det Gavnlige den aldrig glemte
Ved hvad der yndigt er og ſmukt.
Skiøndt Høſt og Sommer begge ſkiønne,
I Solglands og i Maanebad,
De med forſkiellig Gave lønne,
Og følges dog ſaa venligt ad.

Lær, Hertha! i din Siølunds-Have,
Du Chriſtians Stammemoder huld,
Som ſender ham din modne Gave,
Og ſpætter dine Løv med Guld!
Lær, Ydun! bag din Æbleklynge,
Lær, Baldur! fra din Himmel blaa,
Skioldungen værdigt at beſynge,
Og Bragis høie Harpe ſlaae.

Dog — bort, I gamle Phantaſier!
Mon Følelſen behøver Pragt?
Tidt ſiger meer det Blik, ſom tier,
End Læben, der har meget ſagt.
Vor Chriſtian! alle vi tilſtede
Med ærlig Troſkab hylde dig.
Vær længe gamle Danmarks Glæde,
Og vær, ſom elſket, lykkelig!

Thalias Skaal.

I Syden, hvor ei Sol nedgaaer,
At mørkne halve Dagen;
Hvor Vintren intet Fierdingaar
Udbreder Sneens Lagen;
Hvor ingen Vind og ingen Froſt
Indſlutter Folk i Stue:
Der trænges ei til kunſtig Koſt,
Og ei til Lampers Lue.

Bag Alperne man kiender ei
Ret ſynderlig til Drama;
Der viſer i en evig Mai
Naturen Panorama.
Der læſes ikke ſtort i Bog;
Der klimpres paa Guitarre,
Mens Amor Tosſen gior til Klog,
Og kloge Folk til Narre.

Derover blev Thalia vred;
Thi ſkiøndt af ſydlig Fødſel,
Hun dyrkes ſlet i Blomſterbed,
Hvor Flora ſtadſer ødſel.
Naturen tie maa en Stund
For Hiertet og Forſtanden;
Thi ellers ſladdre de jo kun
I Munden paa hinanden.

Thalia over Alpen foer,
Sit Hiem hun vilde bytte,
Og ſtandſed i det mørke Nord,
Ved lune Hyrdehytte.
I Læneſtol en Fader ſad,
Og læſte Folianten,
Mens Børneflokken, tyſt i Rad,
Omkrandſed Bordekanten.

„Her," tænkte hun, „her er det godt,
Her kan min Glæde nytte."
Og ſnart ſtod hendes Trylleſlot,
Hvor før kun ſtod en Hytte.

Hun Nordens Folk indbød til Feſt,
Hun Vintren lod forſvinde.
Og hvo var ikke gierne Gieſt,
Hvor ſelv hun var Vertinde?

Og længe vared det ei nu,
Saa ſtod der flere Stæder,
Hvor, yndige Thalia! du
Udbredte dine Glæder.
I Axelſtad med ſielden Kraft
Særdeles man dig dyrker,
Og hylder dig ved Drueſaft;
Thi vi er ingen Tyrker.

I dette Samfund man iſær
Fandt ved eenſtemmig Vælgen,
At den Gudinde, vi har kiær,
Bør nævnes ſom vor Helgen.
Du Fadder ſelv til Barnet ſtod;
Hvi ſkulde vi da tie?
Op, Brødre! ſiunger froe i Mod:
Hil være vor Thalie!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindſesſens Ankomſt i Skueſpilhuſet,

den 29de October 1825.

Atter Danerfolket iler
Til Octobers kiære Feſt.

Mildt Naturen, ſkiøndt den hviler,
Smykker ſig dertil ſom bedſt.
Sine modne Gaver ſender
Ydun os i Duggens Bad;
Dagen ſine Straaler vender
Mod det gyldne Egeblad.

Sølvermaanen ogſaa gierne
Pryder Himlens Mørkeblaa;
Solen med ſin Aftenſtierne
See vi klart i Veſten ſtaae.
Hvad betyder dette Følge?
Sol og Stierne ſig ſaa nær?
Venner! vi os det ei dølge:
Moder har ſin Datter kiær.

Sol og Stierne! Skiønt, ſom hine,
Følges ogſaa her de To:
Seer — Maria, Caroline!
Det er Sol og Stierne jo.
Deres Fødſelsdag vi hædre
Med et muntert Skueſpil.
Bedſte Fader iblandt Fædre,
Fredrik, glæder ſig dertil.

Eders Held ei Skiebnen rokke!
Svind ei, Fryd! kom tidt igien.
Altid kalde Tidens Klokke
Lykkens Alf, ſom eders Ven!
Og, ſom Solen fra det Fierne
Er vort Øie Glædens Tolk,
Straal, Maria! med din Stierne
Længe Glæden til dit Folk.

Orgelets Priis.

Hymne.

Nu, Orgel! med fornyet Brag
Ledſag vor fromme Sang i Dag,
Lad mægtig dine Toner klinge,
Løft Siælen paa din Ørnevinge,
At Stemmerne fra Støvets Bryſt
Forſtærkes ved din Kæmperøſt.

Ei ſkurre dine Fløiter meer;
Til Eet nu ſammenſmelte fleer,
Som vore Tanker ved at ſtige
Mod Evighedens ſkiulte Rige,
Hvor Sorg opløſer ſig i Fryd,
Hver Mislyd i en Englelyd.

Ja, diærve Orgel! kiæk du tvang
Fleerſtemmigt Raab til hellig Sang,
Du Martin Luther hialp at kæmpe,
Og Munkelyrens Toner dæmpe,
Du luttred Siælen, ædelfri,
Til Følelſernes Harmonie.

Men ogſaa Melodiens Lyſt
Udſtrømmer fra dit Kæmpebryſt.
Du Pſalmen ei ſin Kraft berøver,
Med Bulder ei den overdøver;
Som Alfeſang et helligt Ord
Tidt klinger fra dit gamle Chor.

Hvor ſindrigt, og hvor underfuldt!
Snart vældigt, og ſnart barnlighuldt,
Alt ſom din Meſters Finger griber,
Beſiæles dine blanke Piber.
Nu hiſt, nu her ſtaae Toner frem,
Og Andagt ſvæver over dem.

Da føler Hiertet intet Savn,
I Straaler ſtaaer Jehovas Navn,
Og Helligaanden ſom en Due
Slaaer Vingen i ſin Morgenlue;
Fra ſorte Kors, hvorpaa han leed,
Sødt ſmiler Jeſus til os ned.

Ja, Orgel! ſom Baſunen ſtærk
Forſamler Mænd til Kampens Værk,
Foreen, hvor Lammets Fane vaier,
Din Menighed til Hiertets Seier.
Puſt Gniſten op, i Aſken ſvag,
Til Altarild paa Herrens Dag.

O, kiære Siæl! af Orglet lær:
Til Samklang ſig forene Hver!
De Store med de Smaa, de Ringe
Fromt med de Høie ſammenklinge:
Kun Kiærlighed var Jeſu Bud,
Og kun i Kiærlighed er Gud!

Sang
til Jubelfeſten i Selſkabet Den nye Forening.

Den 26de November 1825.

I Axelſtad der ſtander en Gaard,
Som lidt kun ſin Plads har forandret,
Imedens et heelt Halvhundred-Aar
Er hen i ſin Evighed vandret.

Halvhundredtallet — et Fem og et Nul —
Let ſagt, og end lettere ſkrevet;
Men, Venner! i Femtallets bundløſe Hul
Hvad er der ei nedſænket blevet?

En ſexogtredivte Deel og en halv
Fra Frodes Tid her i Norden,
Fra den Tid Mørket for Lyſet ſkialv,
Og Guddommen vandred paa Jorden.

Syng, Bragi! Navne ved Harpens Klang,
Som mægtigt i Tidsrummet funkled,
Og Oldtidens Stierne ſelv mangen Gang
Med ſtærkere Straale fordunkled.

Syng jublende Borgeren Waſhington,
Elſkværdig, og ſtærk dog ſom Cato;
Nævn Hannibals Broder Napoleon,
Syng Kant, der ei viger for Plato.

En Orbis pictus i Haandformat
Det halve Secul mon være;
Snart hæved ſig atter, ſnart ſank en Stat,
Og tidt fulgte Skammen paa Ære.

Ei Nero ſad paa barbariſk Viis
Med Oxen, Fornuftens Foragter;
Men Friheden bandt ſig ſit eget Riis,
Og Folket blev ſelv ſin Slagter.

See Ebros Helte med Oldtids Mod
For hellig Selvſtændighed kæmpe;
Men Taagen ſig lægger om Biergets Fod,
For Fremgangen atter at dæmpe.

I Vinterens Mørke Moſkau ſee,
Hvor Flammen alt Skyerne møder,
Mens Frankerigs Kæmper ſom Liig paa Snee
Omkrandſe de ſlukkede Gløder.

Germania følte da lidet ſig fro
Med Børn af forſkiellige Mødre;
Men kraftigt ved Leipzig og Waterloo
Slog Goethes og Schillers Brødre.

Imens ſad vi her i rolige Nord,
Vort Samfund monne florere,
Europa ſig dreied omkring vort Bord,
Qvadrater vi ſaae circulere.

I Fredens og Velſtandens venlige Skiød
Høiroſtede førte vi Ordet;
Vi viſte hinanden, hvor Donauen flød,
Og væltede Dunken paa Bordet.

Vel kom der imellem et Dommedags-Slag,
Mens vi med Politica ſpøgte:
Jeg mindes endnu i April den Dag,
Da Tordenſkiolds Aand os beſøgte.

Og ſkiøndt vi leged til Tid og til Sted
Med Skaktavl, Tærning og Lhombre,
Vi dukked dog ikke med Hovedet ned
I Regn af de britiſke Bomber.

Vi miſted vor Flaade, vort Slot og vor By;
Men Frederiks Sønner er raſke:
Nu ſtander vor Axelſtad ſkiøn paa ny,
Og Phønix ſtaaer op af ſin Aſke.

Saa hil dig, gamle Halvhundred-Aar!
Et vigtigt Capitel i Tiden.
Ved Siden af Ares Athene ſtaaer,
Og haabefuld ſkuer til Striden.

Oplysningen mægtigt i dig fremſkred;
Vel bragte du trykkende Dunſter,
Men Taagen ærbødig faldt atter ned
For Videnſkaber og Kunſter.

Selv Kundſkab Dunſten og Dampen tvang
Til Menneſket Byrden at lette,
Og Skibet nu ſelv imod Bølgernes Gang
Henſlæber den lænkede Jette.

Mens Jenners beſeired en Helvedes Vee,
Og ſtandſed ved Graven en Vrimmel,
Lod Herſchel Øiet i Natten ſee,
Og aabned Forſtanden en Himmel.

Vort Samfund hædrede Videnſkab,
Her ſtemte de Sangere Harpen;
Vi mindes med Taarer de Ædles Tab,
Fra Iſefiord, Elien og Sarpen.

Vi mindes vor Trojel, vor Thaarup og Storm,
Vor Zetlitz, og Stifteren Tode,
Som, naget af Lamheds bedøvende Orm,
Saa venlig iblandt os dog boede.

Og drikker nu alle ved Harpens Klang
En Skaal for de henſvundne Dage!
Naar Jublen fornyer ſig næſte Gang,
Er Faa kun iblandt os tilbage.

Dog Tiden giør ſelv hverken Ondt eller Godt,
Saa ſiunger da Helten til Ære:
Vor Skytsaand i Tiden er Fredrik, vor Drot,
Dens Vover ham jublende bære!

Sang
for det Dramatiſk-Litteraire Selſkab
ved Femogfyrgetyveaars-Feſten
den 21de December 1825.

En gammel Bøg ſig hæver ene
Paa Marken mellem Korn og Straae,
Og vinker hid med ſvale Grene
De Bønder, ſom i Marken gaae,
At hviles og forfriſkes der
I Høſtedagens Aftenſkiær.

Da ſamles under Bøgens Stamme
De unge Folk fra næſte Byer,

Og i violne Aftenflamme
Fortæller Hyrden Eventyr.
Dryaden, ſom i Barken boer,
Glad lytter til ſin Hyrdes Ord.

Og hoit den Dag, da gode Fædre
Her planted først det ſkionne Træ,
Med Lyſtighed de Unge hædre,
Og dandſe trindt om lune Læ;
Og Bøgen fletter ſelv ſin Krands,
Og glæder ſig ved Pigers Dands.

Vort Samfund er en ſaadan Stamme:
Et Digtertræ i Livets Mark,
Og Muſa i Begeiſtringsflamme
Ung lytter bag den runkne Bark,
Og Enigheden Krandſen ſelv
Forfriſker ved Caſtales Elv.

Vor Bog! faſt nu et halvt Aarhundred
Din Bul forbi jo Flugten tog;
Men ſkiondt ſaamangen Torden dundred,
Ned i din Top ei Lynet ſlog.
Thalias Sol dig ſkienker Lys,
Og Melpomene Maanegys.

Vel Faa kun af de kiære Gamle
Dig gieſte, hvor end friſk du groer;
Men yngre Slægter ſig forſamle,
Og træder i de Gamles Spor.
Vor Glædes Skaal! den Skaal er din;
Thi vande vi din Rod med Viin.

Juleaftens-Viſe

for Studenter-Foreningen.

Froe til Feſten ſamles vi
Ved den muntre Høitidslue;
Aaret er nu ſnart forbi,
Dertil hører Juleſtue.
  Juleſtuen aaben hiemme
  Denne Gang for os ei ſtaaer;
  Men kan vel en Yngling glemme
  Glæden fra ſin Barndoms Aar?

Muſer vinkte til Homer
Os fra Evangeliebogen;
Cicero kun ſielden leer,
Og vor Kiephest ſtaaer i Krogen.
  Men af gode danſke Svende
  Glemmes Børnelærdom ei;
  Naar Trekonge=Lys vi tænde,
  Hedenſkabet gaaer ſin Vei.

Nu for Nisſer Julegrød
Sætter man i Krog paa Pinde,
Nøies ei med Smørrebrød,
Og i Glas maa Vinen rinde.
  Uden Skaanſel Gæs vi ſpiſe,
  Skiøndt engang de frelſte Rom;
  Ingen hedenſk Digterviſe
  Pasſer i vor Helligdom.

Vi Poeter har, ſom Rom,
Der kan ſynge, der kan drikke,
Der kan giore Viſen om,
Naar den gamle duer ikke.
Eet kun mangler i vor Glæde,
Saa bar Roſen ingen Tiorn:
Her er ingen Born tilſtede,
Det vil ſige — Pigeborn.

Dog dem ikke ſavne vi
Her paa vore Selſkabsbænke.
Har du Hierte, Phantaſie,
Hvo forbyder dig at tænke?
Lad ſig altſaa Tanken lægge
Sødt i Virkeligheds Favn;
Herligt ſig forene begge,
Saa har Hiertet intet Savn.

Nu en munter Glædesſkaal,
Mens det høit i Hallen runger,
Tømmer ud de fulde Maal,
Med begeiſtret Stemme ſiunger:
Vor Forening iblandt Klubber,
Som en Eeg i Dalen, ſtaae!
Gid vi alle froe ſom Gubber
Denne Aften mindes maae!

Sang

ved Høitideligheden paa Landcadet-Academiet i Anledning af

Kongens Fødſelsdag

i Aaret 1826.

For Talen.

O, Gud! du, ſom beſtemte mig
For Danmark Sværd at føre!
Mit unge Hierte takker dig.
Du vil mit Løfte høre:
For Fredrik og for Fædreland
Jeg ſtride vil med Kraft, ſom Mand,
Men aldrig vildt udſkeie,
Min Gud! fra dine Veie.

End er jeg liden kun og ſvag,
Min Arm dog alt er hærdet;
Jeg frygter ikke Kampens Dag,
Min Barm ſlaaer uforfærdet.
Jeg hviler tidt i Sommertelt,
Og drømmer der om Nordens Helt.
Gud! lad mig Helten ligne,
Min Idræt du velſigne.

End bærer ei mit elſkte Sværd
Det gyldne Hædersſmykke,
Dog er det mig vel Livet værd,
Det ſkienker al min Lykke.
Seer jeg paa det med freidigt Mod,
Da luer kiækt mit unge Blod;
Jeg ſmiler uforfærdet,
Thi Kongen gav mig Sværdet.

Efter Talen.

Men nu til Feſt og Vaabendands!
Paa Arbeid følger Glæde.
Ei blot for Ærens Egekrands
Vi Kæmpeviſer qvæde.
See, Skiønheds Blomſt paa Fredens Vei
Tilſmiler huldt vor Ungdoms=Mai;
Thi lad os Feſten feire
For elſkte Drot i Leire!

End er ei Fredriks Fødſelsdag,
Men, Brødre! ſnart den vinker;
Ved Midnatsklokkens tolvte Slag
Os Feſtens Stierne blinker.
Da ſiunge vi: Vor Konge god!
Dig offre vi vort Liv og Blod.
Dit Faderſmiil belønner
De unge Danmarks Sønner.

Sang
for Enigheds-Selſkabet paa Kongens Fødſelsfeſt,
1826.

Enighedens ſkiønne Navn
Samler os til Glæde
I det gode Kiøbenhavn,
Venſkabs gamle Sæde.

Barnlighedens rene Lyſt
Manden ei forlader:
Broderbryſt er Sønnebryſt,
Vi har fælles Fader.

Axel er vor Helgen her,
Axelſtad han grunded.
Biſpen havde Kongen kiær,
Faſt med ham forbundet.
Og ſom Axel Valdemar
Elſked tro med Ære,
Evig Fredrik dyrebar
Axelhuſer være!

Konge! for den gode Sag
Virked du med Iver.
See, du eſt vor Atterdag,
Du eſt Fredens Giver.
Snart igien af Kampens Gruus
Kunſtens Blomſt ſig reiſer,
Og det gamle Axelhuus
Over Byen kneiſer.

Fredrik! i den mørke Tid
Ei dit Folk forſaged;
Solen ſkinner atter blid,
Skyen bort er draget.
Himlen ſmile venligblaa,
Altid Lykken ſeire,
See dig fro ſom Olding graa
I dit elſkte Leire!

Cantate
i Anledning af
Kongens Fødſelsdag,
affiungen i Regentskirken den 4de Februar 1826.

For Talen.

Lyd hoit, vor Sang!
Med Jubelklang;
Nu Fredriks Fødſelsfeſt vi hædre.
Hvor ſkiønt, at kalde ſig hans Søn,
Den bedſte Fader iblandt Fædre!
Vort Norden kiender ingen bedre;
Thi lonner ham med Hiertets Løn.

Ved Bautaſteen
En fager Green
Af Ygdraſil nedſatte Balder.
Den oldenborgſke Stamme ſteg,
Hvor frugtbar Urdurs Kilde falder;
Og ſkiøn den blev i moden Alder,
Da Stormen taug, og Taagen veg.

Med Laurbær ei,
Med unge Mai
Af denne Stamme vi os ſmykke.
Vor Fredrik! din er Danmarks Sag;
At være din, er Danſkens Lykke.
Ei meer ſkal tunge Taager trykke
Vor Valdemar, vor Atterdag.

Efter Talen.

At elſke ſin Konge, det byder ſig ſelv.
Naar elſked ei Dalen en rigelig Elv,
Som venligt befrugter hver blomſtrende Kyſt,
Og ſlynger ſig huldt mellem Bakkernes Bryſt?
Men Kiærlighed, ſkiondt i hver Alder ſaa god,
Iſær dog beſiæler ungdommeligt Mod;
Thi ſiunger, I Svende! ſaa hoit nu i Sky:
Vi hædre vor Konning i Abſalons By.

Soldaten, naar han har ſin Fælled forladt,
Og iler til Hiemmet med Lov i ſin Hat;
Matroſen, ſom ſtiger fra Dækket paa Strand,
Og gienhilſer henrykt ſit Fædreneland;
Selv nyttige Svend med en Bylt paa ſin Ryg
Jo raaber et Hurra for Kongen, ſaa tryg:
Og ſkulde Studenten ei raabe mod Sky,
Hvor Hoiſkolen blomſtrer i Abſalons By?

Jeg elſker min Drot, og i Død for ham gaaer,
Saa ſikkert ſom Danmark og Stormgaden ſtaaer.
Naar Faren os truer, Studenten er kold,
Da møder han rolig paa Mark og paa Vold;
Men gienſmiler Freden, da banker min Barm,
Som varmt for min Pige, for Frederik varm.
For Fredrik, for Danmark vi leve, vi doe,
Og Gud ſkienke Held til det ſpirende Fro!

Til Anna Werſchall,

da hun havde været ſyg.

Du ſkyldfri Barm, et yndigt Giemme
For bedſte Hierte, ſkiønne Stemme!
Hvad trykte dig en føie Tid?
Var dig en Svartalf ikke blid?
Mon lumſkelig han Buen ſpændte,
Og grumme Piil imod dig vendte,
Misundelig, naar mangen Gang
Din Stemme ſødt i Hallen klang?

Saa være Freia da velſignet,
Som gierne ſeer ſig efterlignet,
Og finder i din Ungdomsvaar
Sin Væxt, ſit Øie, ſine Haar!
Med hviden Haand hun Pilen mødte,
Saa den kun ſvagt mod Barmen ſtødte;
En lille Draabe Blod faldt ned,
Som Purpurplet i Blomſterbed.

Nu Stemmen atter ſig forſtærker;
Og friſk med Vaarens muntre Lærker
Du ſiunge kan din Skabers Priis,
Og ſmelte ſelv et Bryſt af Iis.
Nu ſtyrkes efter Freias Villie
Igien din Barm, den hulde Lilie,
Alt Mismod viger fra dit Sind,
Og Roſen ſmiler paa din Kind.

O, drag kun ud i ſkiønne Sommer,
Som ſnart med ſine Blomſter kommer;
Forfriſk dig ſødt ved Kildens Fald!
Tilbage bliver her din Skiald.
Dit Minde ſkal bag Aftenbøge
Med Maanen ofte ham beſøge.
— Hvis den dig ſtandſer paa din Vei —
Pluk ham en lille Glemmigei!

I Anledning af

Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſeſſe Vilhelmine Marias Forlovelſe.

Foraaret 1826.

O Freia, ſom med Roſenqviſt i Armen
I gyldne Tid for høie Guder ſang,
Foer, ſom en Aftenſtierne, klar paa Karmen,
Og med din Tømme kiæk ſelv Tigren tvang!
Du letted hver en Barm, ſom ſvulmed trang,
Du mildned Alt — ſelv Thor — og Gudens Torden
Kun ſendte Regn og Frugtbarhed til Jorden.

Men da du blev din Odur grumt berøvet,
Da gieſted du ei længer Guders Hal;
Som Maane ſmutted du bag Aftenløvet,
Og lytted til veemodigt Kildefald.
Forſtemt ſin Harpe fandt den bange Skiald;
Og Baaren ſtod kun ſom et ſtørre Fængſel,
Hvis blege Roſe tolked Savn og Længſel.

Da planted man ei meer ved Kongeſale,
O Kiærlighed! din hulde Roſentorn;
Med vilde Kæmper Drotten i ſin Svale
Kun tomte barſk de ſtore Drikkehorn.
Og Lærken ſteg ei kiæk fra gyldne Korn,
Og ſang ſin Lyſt i glade Foraarsmorgen;
Kun Skovens Nattefugl forkyndte Sorgen.

Forvandlet til en ringe Hyrdepige
Da Freia gik den ſtolte Borg forbi.
J Morket ſaae man hende taus ſig ſnige
Til Hytten ad den ubekiendte Sti.
Opdaged hun et kiærligt Par deri,
Hun ſigned dem; og Hyrden i ſin Hytte
Ei vilde med de ſtolte Jarler bytte.

Da raſte Sorg i unge Kæmpes Hierte,
Ei Elſkov ſig med Lykken meer forbandt.
End ſynger Barden om ſkion Signes Smerte,
Forſt hisſet hun ſin elſkte Hagbarth fandt.
Ei Lægedommen kom, ſkiondt Tiden randt;
Og Kiærlighedens Savn og Længslens Taare
Forvandled unge Ridder til en Daare.

Han ſukked for et Intet i det Fierne,
Hver yndig Mo han for en Freia tog;
Adſkilt fra dem, ſom Jorden fra en Stierne,
Med overdrevne Blus han ſig bedrog.
Ophidſet de ihiel hinanden ſlog;
Og Elſkovs Smiil, ſom burde dem formilde,
Blev kun et Tvedragtsfro, en Hevnens Kilde.

Imidlertid ſkiøn Freia tidt beſøgte
Den bolde Hyrde, kiække Fiſkerknøs;
Hvor Vimplen vaied, og hvor Lammet ſpøgte,
Der ofte Glæden atter ſlog ſig løs.
Imens i Kongeſalene det frøs,
Og Fyrſter efter lykkelige Seier
Forelſked ſig — i malte Contrafeier.

Er den lykſalig Fader for ſit Rige,
Der ſelv er lykkelig ſom Fader ei?
Hvad vil den hele Herlighed vel ſige,
Naar Livet ſavne maa ſin bedſte Mai?
O, takket — o, velſignet være Frei!
Hun vendte længſt, ſom for i gyldne Dage,
Til Leirehallen ſmilende tilbage.

Vor Kongeſlægt ei ſtolt med Flitter brammer,
Og ſavner midt i Pragten ei Natur.
Misundes vel en purpurſmykket Jammer,
Hvis kolde Hierte ſlaaer kun ſom et Uhr?
Ved Hallen ſtaaer det ſkiønne Jomfrubuur,
Og Fredrik Vilhelmine kan beſøge,
Hvor lyſe Alfer froe i Græsſet ſpøge.

Og dobbelt nu og hellig Elſkovsflammen
Opluer fra den gamle Offerſteen;
Thi Roſen ſlynger ſig om Skioldungſtammen,
To Qviſte ſig forene til en Green.
Alfader ſkierme den for Stormens Meen,
Og Fremtids Slægter ſidde glade, trygge,
Og nyde Frugten i den friſke Skygge!

Glæd dig, du vennehulde Vilhelmine!
Du Freias Datter med de lyſe Haar!
Nu hendes bedſte Glæder ere dine.
Men græm dig ei, naar Afſkedstimen ſlaaer:
En deilig Sommer følger ſkiønne Vaar,
Du ſeer din Beiler bort ſom Yngling drage,
Som moden Mand han vender tro tilbage.

Og, Fredrik! hisſet du ved Genferſøen
Vil daglig tænke paa det danſke Hav.
For Jurabierget ei du glemmer Øen,
Skiøn Gefions Ø, ſom dig din Elſkte gav.
Imens du drager om med Vandringsſtav,
I Barndomslunden Vilhelmine trøſter
Den bedſte Moder med den bedſte Søſter.

Snart ſkal hun atter dig til Hiertet trykke,
Og høiere da lyder Glædens Raab,
Og ſtærkere da deler Dan din Lykke,
Naar du med Daad retfærdiggiør vort Haab.
Du Fredriks, Chriſtians Navn fik i din Daab;
Lign begge disſe elſkelige Fædre,
Og gamle Danmark kan ei ønſke bedre.

Sommertørken.

Skrevet i Juli 1826.

Du Livets Kilde, friſke Regn,
Som ſiunken ned fra dine Skyer

Naturens unge Kraft fornyer!
Hvi eſt du flygtet fra vor Egn?
Hvi har du ſvigtet Geſions Ø?
See, Skoven ſtaaer i tørre Børſter,
Og gold det arme Siølund tørſter
Midt i ſin Sø.

Og du, Allivets Konge, Sol,
Som breder ud din Skabers Ære,
Hvem ingen Skabning kan undvære!
Siig, vil du ſmelte Nordens Pol?
Afbrænder du dit eget Værk,
Den ſkiønne Bygning ſønderbryder,
Mens Ilden af din Urne flyder,
Som Lava ſtærk?

Hvor er nu køle Morgendug?
Hvor Friſkhed født i Aftendale?
Ak, intet Blomſten kan huſvale,
Selv Roſen er ei længer ſmuk.
Den lille Kilde neppe kan
For Angeſt hulke meer i Lunden,
Og Grønningen er reent forſvunden
For gule Sand.

I aabne Dør til qvalme Bo
Den rædde Bonde ſtaaer om Natten:
Nys paa hans Ager bølged Skatten,
Nu ſvandt den med hans Nattero;
Til Sommerfrugten Haabet ſtod,
Men viſne Straae kun Marken dækker,
Sin Haand til Himmelen han ſtrækker
Med bange Mod.

Du Himlens Øie, lyſeblaa!
Hvo ſkulde troe, din ſkiønne Farve
Forfærde kunde, ſom en Larve,
Hvorunder lumſk en Morder ſaae?
O, ſtir ei meer med Øiet blaat,
Kun for den tørre Jord at ſvække,
Lad ſnart din ſtolte Pragt bedække
Med venligt Graat!

Kun Aanden drømmer tung og mørk,
Og Hiertet ſelv kan neppe føle.
Smaa=Alfer vil ei Luften køle,
Og Livet giſper i en Ørk.
Selv træt og langſomt med ſin Bog
Gaaer nu den lille Dreng i Skole,
For varm er ham den tynde Kiole.
Du arme Pog!

Hvad hielper dig Solſkiermen vel,
Du rene Mø i Flaggerklæder?
Du giſper dog, hvorhelſt du træder,
Om nok ſaa ſeent du gaaer i Qvæld.
Selv Elſkov neppe trives kan,
Mens disſe fæle Luer brænde.
Forgieves plaſke matte Svende
I lunkne Vand.

Du vakkre Haandværksmand! din Id
Betvinges af de grumme Flammer,
Qvalmt fylder Heden dig dit Kammer,
Berøver Styrken, ſtandſer Flid.

Ja, Søvnen ſelv, den ſidſte Ven,
Som ellers ſvigter ei i Nøden,
Den udeblev, og Morgenrøden
Seer aabent Øie mat igien.

Op, Auka-Thor! beſtig din Karm,
Taal ei, at Surturs grimme Luer
De ſkiønne Herthadale truer,
Rul dine Hiul paa Sky, ſlaa Larm,
Rynk mørk de tætte, tykke Bryn,
Hvor Moſen op mod Himlen ryger,
Da blander Niord de ſtærke Byger
Med dine Lyn.

End er ei dødt vort Sommerhaab;
Snart Urten ſtaaer igien fornøiet
Med Glædestaarer ſødt i Øiet,
Gienfødt ved en velſignet Daab.
Da ſtyrkes atter Støvets Bryſt,
Sin Ladhed dorſke Jord indhenter,
Og ſkienker — hvad nu Ingen venter —
En gylden Høſt.

Til min kiære Fader, Joachim Conrad Oehlenſchläger.

Paa hans Fødſelsdag den 31te Juli 1826.

Danemark har ingen Klipper, ingen gamle Borgruiner,
Ingen Flod, hvori ſig Muren ſpeiler, medens Stormen hviner;

Danemark har grønne Bakker, har et yndigt Sommerſlot,
Skyggelunde, hvorom Havet bælter ſig ſaa mørkeblaat.

Slottet er ei faldefærdigt, ſom et halvforraadnet Gierde:
Stærke Fløie ſtaae paa Fladen, bygt af Frederik den Fierde.
Frederik den Siette nyder der den hele Sommerpragt,
Og hans gamle Slotsforvalter er, ſom Slottet, vel ved Magt.

Gode gamle Slotsforvalter! ei du er i Alder ſteget
Slet ſaa høit, ſom ſelve Borgen; men der mangler ikke meget.
Siette Chriſtians Buegange, hvori nu du har din Vraa,
Reiſte ſig vel ikke længe, før dit Øie Lyſet ſaae.

Bakken med de grønne Lunde, ſom dig gav din ſieldne Styrke,
Gav din Adam Skialdekunſten, lærte ham Apol at dyrke.
Gierne nu ſkal Harpen klinge paa din Dag, os dyrebar;
Men — hvad ſkulde jeg vel ønſke Oldingen, ſom Alting har?

Sundhed? Ingen Bønderoſe ſtærkere med Sundhed brænder;
Kraft? O, der endnu er Kræfter nok i dine runkne Hænder.
Velſtand? Alt, hvad du behøver, i din Eie vel jeg veed,
Og det Allerbedſte, Fader! — en beſkeden Nøiſomhed.

Venner? du har ægte Venner, ſom kun paa dit Bedſte tænke,
Glade ved at du din Tillid, ædle Olding! dem vil ſkienke.
Alle Danſke ynde Gubben, ſom paa Sommerbakken boer,
Og din gode Konge lønner dig med mangt et ſkiemtſomt Ord.

Dine Børn — ak, Gud! Sophia kaldte tidlig Dødens Engel;
Hos ſin Moder — — Over Graven gynger hvide Lilieſtængel.
Intet Lys er uden Skygge; Fader! græd i Mørket ei,
See, igiennem muntre Roſer ſlynger ſig din Oldingsvei.

Alt, hvad altſaa jeg kan ønſke, Alt, hvad der mig er tilbage:
Skienk, Alfader! denne Gubbe mange ſlige Vinterdage,
Lad ſom Brud og lad ſom Brudgom ſine Børnebørn ham ſee,
Og lad længe Sundhedsroſen voxe midt i Vinterſnee.

Til en Veninde.

Du vil, Veninde! jeg ſkal priſe
Det ynderige Ermelund?
Jeg digted gierne det en Viſe,
Men kiender det ſaa lidet kun.
Hvad kan det hielpe vel, man higer
Derefter, hvad man ikke faaer?
Jo ſtærkere tidt Ønſket ſtiger,
Deslænger borte Maalet ſtaaer.

Tre Gange kun i denne Sommer
En Kudſk mig kiørte lidt derud,
Og hvis den fierde Gang jeg kommer,
Jeg finder der — kun Regn og Slud.
Hvis nu jeg priſer Søndermarken,
Det af den ſamme Aarſag ſkeer,
Som hvorfor Noah priſte Arken —
Den Stakkel eied intet meer.

Jeg negter ei, at ſkiøn er Skoven
Med ſine Ege=, Bøge=Træer,
Hvorfra man ſkue kan til Voven
Af Øſterſøen, Landet nær.

Men — at man nøies kan med Lidet,
Og at tidt Meget kun er lidt,
Forklarer jeg, hvis du vil vid'et,
Dig gierne her med Sort paa Hvidt.

Mod Landet er vel Intet Staden,
Og imod grønne Ermelund
Er endnu mindre Laxegaden
(Oprigtig talt af Hiertensgrund).
Og dog kan Laxegaden blive
Mig meer end ſelve Skoven kiær;
Hvor Menneſker mig Venſkab give,
Jeg trænger ei til Bøgetræer.

Om jeg de venlige Veninder
Nu ei i Skoven faaer at ſee,
Naar kun jeg ved et Bord dem finder,
Beſat med Kopper og med Thee —
Det er mig næſtendeels det ſamme;
Jeg glemmer Herthas Løvgemak,
Og hvorfor ſkulde jeg mig ſkamme,
Hvis Theen her jeg foretrak?

Vel heller hiſt jeg Blomſter møder,
Der ſendtes os fra Guderne,
End jeg ſeer Anſigter af Jøder
Den hele Tid bag Ruderne.
Men een — een Ting har Laxegaden,
Som overveier Skoven ſtor:
Den ligger midt i Hovedſtaden,
Ei langtfra, hvor Poeten boer.

Her kan han oftere huſvale
Sin Tunge med den kiære Drik,
Og høre ſin Veninde tale
Med yndigt Smiil og Tankeblik.
Her kan maaſkee han atter haabe
(Endſkiøndt hans Haab kun er en Dverg),
Veninderne i Sommerkaabe
Vil gieſte ham paa Fredriksberg.

Endſkiøndt nu altſaa Søndermarken
For Ermelund tilbageſtaaer,
Som for en Rigsbankdaler Marken,
Og ak — ſom Høſten for en Vaar:
Du indſeer dog, jeg kan ei vrage
Een Fugl i Haand for ti i Luft,
Saalænge Himlen mine Dage
Beſkierer med en ſund Fornuft.

Jeg ſkal viſt aldrig, aldrig glemme
Det nydelige Skovens Huus,
Hvor min Veninde havde hiemme,
Og hvor jeg drak af hendes Kruus;
Hvor hun et Jordbær til mig plukte
Og en beſkeden Reſeda;
Selv naar mig Skiebnen Døren lukte,
Og hun maaſkee er langt derfra.

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1826.

Den Ædling, ſom Kunſten beſkytter;
Som Muſernes Dyrker har kiær;
Som gierne til Tonerne lytter,
Sig fryder ved Farvernes Skiær;
Hvem Marmorets Skikkelſer fryde;
Som finder i Digtet Behag —
Hvad Under, at Hymnerne lyde
Til Hæder og Feſt paa hans Dag?

Den Mand, ſom kan Skiønheden fatte,
Og virker til Kunſternes Glands,
O, hvor ſaa end Skiebnen ham ſatte,
Hans Isſe fortiener en Krands.
Men ſatte den ham ved en Throne,
Og blev han dog Muſerne huld —
O, dobbelt da Laurbærrets Krone
Sig ſlynger i fyrſteligt Guld.

Men, Chriſtian! et Hierte, ſom føler,
Behøver ei glimrende Pragt;
Autumnus, ſom Luften os køler,
Dig Egelovs-Krandſen har bragt.
Men Egelovs-Krandſen er ſprungen
Af Danemarks hellige Rod;
Og den foretrækker Skioldungen
For Laurbær ved Tiberens Flod.

Med Laurbær kan Egen ſig maale;
Og Muſer, ſom Syden, har Nord:

Omkrandſet af Skionhedens Straale
Dig hylder et qvindeligt Chor.
Amalia med Vilhelmine
De Skionne ſaa villige fandt:
De række med venlige Mine
Den Krands, ſom dig Kunſterne bandt.

Hvert Hierte din Salighed fatter,
O, Chriſtian! din herligſte Lon:
Da Frederiks Barn blev din Datter,
Din Son blev vor Dankonges Søn.
Nu ſpaltes ei Skioldungeſtammen,
Dens Grene ſig favne paa ny;
Og Himlen med Kiærlighedsflammen
Velſignelſe ſender fra Sky.

Sang

ved

Profesſor J. W. Hornemanns Sølvbryllup.

Den 9de October 1826.

Du, ſom ſtudeerte vel i Bogen,
Der med Genie forfattet blev,
Vi mene nemlig: Catalogen,
Som (efter Pram) Linnéus ſkrev,
For, naar vor Herre vilde ſælge
Engang Naturen ved Auction,
Enhver lyſthavende Perſon
Sig da det Bedſte kunde vælge!

Dig her hver Gieſt, ſom han kan bedſt,
Lykønſker paa din Jubelfeſt.

Dig hylder ogſaa Æſthetiken,
Og Skialden ved Caſtales Elv;
Du lærte blot ei Botaniken,
Men har frembragt ſom Kunſtner ſelv.
Forenet med en ædel Qvinde
Du dannet har en Blomſterflor:
En Børneflok omkring dit Bord,
Som ſigner eders Dages Minde;
Et Vennechor, ſom ſvagt med Ord
Udtrykker, hvad i Hiertet boer.

Og Huuslighedens ægte Dyder
En Sølverlilie planted her,
Hvorved den hele Slægt ſig fryder
I Sommerſolens Aftenſkiær.
Og naar den ſene Vinter kommer,
Guldalderens Aurikler ſmaae
Som Guld om eders Lokker ſtaae,
Og trylle Vinter om til Sommer!
Lykſalighed! værn med din Fred
Om dette ſieldne Blomſterbed.

Nyerups Jubelfeſt.

Den 15de October 1826.

Der var engang en Fyenbo, en Bondeſøn,
Han giorde til ſin Fader ſaa ydmyg en Bøn

Om Orlov og Forlov,
At ride under Ø
Og fæſte ſig en Mø.

Nu med den ſorte Kiole han prydede ſin Krop.
Den Tid end ei med Dampe man foer ad Bølgens Top,
Thi drog han paa en Smak,
Og gled med gunſtig Bør
Fra Nyborg til Korsør.

I Axelſtad ſtudered han i Aarene vel fem;
Hans ridderlige Rygte vel ſpurgtes udi dem.
Han kom til gamle Suhm,
Den Videnſkabers Drot,
Og boede paa hans Slot.

Den deiligſte Fyrſtinde, ſom Nogen havde kiendt,
Var Saga, Tidens Datter; af Kiærlighed optændt
Blev Svendens Hierte ſtrax,
Han elſked tro i Løn
Den Jomfru, huld og ſkiøn.

Herr Rasmus ogſaa hende i ſtille Tanker laae;
Papiret ſkifted Farve, naar de hinanden ſaae.
Han tegned mangt et Sagn,
Og mangt et Elſkovsbrev
I Løn han hende ſkrev.

Men Sagas Slegfredſøſter, ſom kaldtes Modeſmag,
Fandt i den giæve Fyenbo ret inderligt Behag.
Da gamle Drot var død,
Hun vilde ham forført;
Men hun blev ei bønhørt.

Derover blev hun biſter, ſom hun var blid tilforn;
Den gode Rasmus kaſted hun i det runde Taarn,
Som ſtod i Axelſtad
Med favnetykke Muur,
Et ſikkert Fangebuur.

Herr Rasmus monne ſukke i Taarnet, hvor han laae:
„Ak, jeg elendig Fange! her maa jeg viſt forgaae.
Dog ſmerter det mig meeſt:
Jeg ikke Saga ſeer
Med mine Øine meer.“

Da Alle var til Senge, ſkion Saga tænkte paa,
Hun vilde til Herr Rasmus i Ormetaarnet gaae.
Hun ind ad Døren treen,
Og hilſede ſin Ven
Ret hierteligt igien.

De favnede hinanden, og græd af Kiærlighed,
De ſmaae, de lyſe Alfer ſig frydede derved.
Hun aabned Fængslets Væg,
Og viſte ham en Hal
Med Bind i Tuſindtal.

Og nu blev Fangetaarnet hans allerbedſte Hiem;
Saamangt et ſtovet Billed han traf af Krogen frem,
Som der i Mørke ſtod.
Han viſked Stovet af,
Og det til Verden gav.

Særdeles ham fornoied fra Glemſel at befrie
De Billeder, hvoraf han ſom Dreng alt ſaae Copie:

De viſe Meſtre ſyv,
Marcolfus, Ridder Rod
Han frem for Dagen bod.

Selv Uglſpil og Herr Mikkel kom nu til Værdighed,
Og Alle ſaae det gjerne, naar Ræven Gaaſen beed.
Og mangen Folkeſang
Om Jephta, Tordenſkiold
Udgav den Herre bold.

Han gik omkring i Hallen, og med andægtigt Sind
Han ordned og opſtilled de mange tuſind Bind,
Saa ret det var en Lyſt
At komme paa det Taarn,
Hvor Støvet laae tilforn.

Hvad ſkal jeg meer opregne den bolde Fyenboes Værk?
I kiende hannem alle, den muntre Gubbe ſtærk.
Paa hans Guldbryllupsdag
Med Saga, med hans Viv,
Vi ønſke varigt Liv.

Følg længe, gode Nyerup! din gamle Vanes Hang:
Gak op og ned ad Taarnet; du gaaer ei Sneglegang,
Blier ſvimmel ei derved.
Bring længe Skatte frem
Af Sagas dunkle Hiem!

Saa længe Bøger læſes, og Rundetaarnet ſtaaer,
Dit elſkelige Minde, vor Nyerup! ei forgaaer.
Der ſvæver du ſom Alf,
Og vækker Læſelyſt
I yngre Brødres Bryſt.

Huusalferne.

Romance, helliget Dronningen og Kronprindseſſen paa deres Fødſelsdag.

Den 28de October 1826.

Vi ſmaae Huusalfer kiedes grumt
Paa dette øde Slot her hiemme;
Nu Alting ſtaaer ſaa tauſt og ſtumt,
Der toner ingen Lyd og Stemme.
Vi elſke Menneſkenes Røſt,
Og ſmuk Muſik vi gierne høre;
Men i den dunkle Efterhøſt
Naaer ingen venlig Lyd vort Øre.

Vi elſke Skioldungſtammen troe,
Thi ſelv vi er fra Odins Dage;
Da Jetter veg til Biergets Bo,
Vi Alfer bleve her tilbage.
Os ſkrækker Chriſtendommen ei,
Vi er kun ſkielmſke, men ei onde,
Og hilſte tidt paa Aftenvei
Den diærve Ridder, trætte Bonde.

Paa mangen Borg vi boede godt,
Var tidlig, ſilde der paa Færde;
Helſt paa det røde Ridderſlot,
Som huſed Chriſtian den Fierde.
Men da den fierde Frederik
Lod dette Huus paa Bakken bygge,
Til Fredriksberg vi gierne gik
I Lindetræers ſvale Skygge.

Her traf vi vor Skioldunges Børn,
Og leged tidt med dem i Vaaren,
Vi gav dem Roſer uden Tiørn,
Os fryded Moder=Glædestaaren.
Naar Fader Fredrik ſteg til Heſt,
Men kysſed førſt de kiære Piger,
Da var vor Dands, vor Jubel bedſt;
Thi Alfen ei ſin Konge ſviger.

Da, Chriſtian! din Frederik
Sin Vilhelmine havde vundet,
Den bedſte Krands, hun dengang fik,
Den havde de ſmaae Alfer bundet.
Vel græmmed os, at Skiebnen drev
Ham bort, at hun ham maatte ſavne;
Dog troſted det, at her hun blev,
At hendes Fod vi kunde favne.

Da Caroline elſkelig
Ved nye Lyſthuus ſtod, ved Parken,
Og Tømmerfolket ſkyndte ſig,
Som Noah ſkyndte ſig med Arken:
Vi ſelv de friſke Græstørv ſkar,
Og vanded dem med Dug i Mørke,
Vi Blomſter did i Potter bar,
Og vogted dem for Sommertørke.

Nu, tænkte vi, nu blier hun viſt,
Sin Fødſelsdag hos os at feire!
Vi hented mangen Egeqviſt
Alt fra den gamle Lund i Leire;

Vi haabed til en dobbelt Feſt
At hilſe hende med ſin Moder,
Thi end var Flora Haugens Gieſt,
Og Frugten hang ſom Blomſtens Broder.

Men, ak! det nye Lyſthuus ſtaaer
Forladt, naar Fødſelsdagen kommer;
Hun bortſvandt, ſom den hulde Vaar,
Og ſeer os først igien til Sommer.
I Dag hun ſtaaer i Feſtens Hal,
Og fryder ſig ved Folkets Stemme,
Et Jubelchor i Tuſindtal —
Men kan hun ſine Alfer glemme?

Og du, vor Dronning! kunde du
Saa reent os at forlade nænne?
Vi blev ſaa froe, ſaa froe i Hu,
Da røde Kudſke kiorte Brænde;
Nu, tænkte vi, nu ei hun flyer,
Her ſkal ei Blæſten hende ramme,
Nu faae vi høre Eventyr
Ved Kakkelovnens Aftenflamme.

Ak! ak! det var en herlig Tid,
Da Luerne, med glade Miner,
Med Luften førte lyſtig Strid
I marmorkrandſede Kaminer;
Det var en Feſt for Alfer ſmaae.
Nu har man ganſke dem tilmuret,
Nu maae vi her i Kulden ſtaae
Og ſee paa ſorte Varmeburet.

Som ſaadan i den øde Hal
Vi ſtod i vore Sørgetanker,
I Drømme mødte os en Skiald,
Som gierne der alene vanker.
Han træder ofte til os ind,
Naar ſtærke Vinterſtorme brage,
Og mindes med bevæget Sind
De ſvundne unge, gamle Dage.

Hør, raabte vi, du ſkrive maa
For os en Sang, du Danedigter!
Saa lidt ſom gode Alfer ſmaae,
En ærlig Skiald Skioldungen ſvigter.
Betinget han det ſtrax indgik:
En Tonekunſtner ſkulde bringe
De ſkrevne Riim i ſmuk Muſik,
Og hæve dem paa Sangens Vinge.

Nu er det ſkeet, ſom vi kan bedſt.
Her ſendes Viſen, tag til Takke:
Marias, Carolinas Feſt,
Lykönſket fra den grønne Bakke.
Og hvis det godt nok ei er ſkeet,
Sig Alf og Sangeren beklager.
Tidt ønſker man ſig en Poet,
Og finder kun en Verſemager.

Carl Maria Webers Minde.

November 1826.

Den hulde Tone lyder, og forſtummer;
Hvor kom den fra? hvor veg den atter hen?
Beſøget er ſaa kort. Af tauſe Slummer
Dog vækker ſkiønne Kunſt den let igien.
Men giør os ædle Kunſtner ſelv den Kummer,
At gaae herfra — da har vi tabt en Ven,
Hvem Intet meer af dybe Slummer vækker,
Naar kolde Liigſteen tauſe Støv bedækker.

Naar Muſachoret lærer Jordens Sønner
Og ſkiønne Døttre ſine Harper ſlaae,
Guddommelig er Gaven. Aanden ſkiønner
Paa Lykken, ſom kun Aanden kan forſtaae.
Men tidt forfængelige Sværm belønner
En Kunſt, der ſendtes fra det Himmelblaa,
Med følesløſe Lyſt til blot at høre
En Klang, der ſmigre kan et jordiſk Øre.

Derfor, Apollo! ſender du tilbage
En Yndling ſtundom med dit Himmelblik,
Som bringer os igien de gamle Dage,
Da du ſom Hyrde med din Fløite gik;
Som tolker Siælens Glæder og dens Klage,
Og ſom den Almagt, Fader! af dig fik,
At bringe os med Taaren i vort Øie
Til Nattens Afgrund, Morgenrødens Høie.

Dig, Carl Maria Weber! blev det givet,
At ſtemme Hiertet, ſom det faldt dig ind.
Med dig beundred vi Zigeunerlivet

I grønne Skov, i klare Maaneſkin;
Den ømme Pige ſkiælved ræd, ſom Sivet,
For Ulveſvælget, hvor i Hvirvelvind
Den vilde Samiel, ſin Doms Forkynder,
Nedtordned ſtreng den ſkumle, frække Synder.

Og hvilken Sødhed i din Harpetone,
I Precioſas ſværmeriſke Sang,
Og naar Agathe qvad om Skovens Krone,
Og tolked Kiærlighed i Engleklang!
Nu ſmiler ſelv du ned fra Herrens Throne,
Hvergang vi glædes ved din Meſterſang;
Og ſom en Cherub venlig du nedſtraaler
Til Krandſens ſmaae, taknemlige Violer.

Du vendte dig fra Sachſens mørke Bierge,
Hvor ſkumle Jette ſpøgte lumſk og ſtum;
Og lyſe Alfer blev de ſorte Dverge,
Og Oberon fortrængte Jetten grum.
Da bragte dig paa Lethes lette Færge
De milde Alfer til Elyſium.
Din Harpes ſidſte Lyd var Engletone,
Og Engle viſte dig din Stiernekrone.

Straal ned til os fra Haydns, Mozarts Side,
Og ſend den yngre Kunſtner Kraft og Smag!
Dit Navn i Skioldet ſtaae ſom en Ægide
Mod Smagløshed og ſandſeligt Bedrag!
Du var den ſtærke Sanger, ſom den blide;
Hvi ſkienktes Verden du ſaa kort en Dag?
I dine Værker den dig evig eier.
Endt er din Kamp — og ſalig var din Seier.

De fattige Fiſkere i Aggerſogn.

Stands ei din Vogn
Ved Aggerſogn,
Hvis der forbi du kiører!
Fra hullet Tag
Du Nat og Dag
Kun Suk og Klage hører.
Ved ſølvblaa Strand
Raſk Fiſkermand
Ei længer der du finder;
Det Mod, ſom ildned Øiet før,
Det muntre Blik forſvinder,
Og Sorgen ſidder ved hans Dør
Med blegt=indfaldne Kinder.

Hvad var hans Feil?
Mon ſpændte Seil
Ei turde Vinden møde?
Mon ræd han laae
I lune Vraa,
Og hørte Stormen ſtøde?
Ei længer ſtærk
Til Helteværk
Bag Dynen han ſig ſkiulte,
Naar Skade ſlog ſit hvide Skum
Og ſorte Vover huulte,
Og med forfærdelige Brum
Op Øſtenvinden tuulte?

Er ſlig en Færd
Vel Hielpen værd?

Vi Ladhed underſtøtte?
Lad feige Flok
Da længe nok
Hentæres i ſin Hytte! —
Forſynd dig ei,
Gak ei din Vei
Fra Kummers mørke Bolig!
Din Broder har din Agt fortient,
Han ſad ei feig og rolig;
Men Haabet blev til Smerte vendt,
Og Nøden er utrolig.

Du Taler hiſt!
Din Tunge miſt,
Og prøv, om du kan tale.
Tab, Kunſtner fiin!
Dit Farveſkriin,
Og ſee, om du kan male.
Du rige Mand
Med Uforſtand,
Som ei vil Nøden lindre!
En Tyv tog Guldet af dit Skiul;
Men eſt du derfor mindre?
Uſtadigt løber Lykkens Hiul,
Dets Flugt kan Ingen hindre.

Førſt Ægir mild
Ei Stimer Sild
I Aar til dem lod komme.
Hvi var han vred?
Det Ingen veed;
Men Garnene blev tomme.

Saa Solens Rand
I Jettebrand
Kun hærged og fortærte;
Pulsvaaden brændte Hedens Gløv,
Som ſtedſe Rov begierte,
Og raadne Net den ſønderbrød,
Der for en Hytte nærte.

Den Haand, ſom ſpandt,
Ei Hampen fandt,
Hvoraf den Net kan tvinde;
Thi uden Skierv
Hvad er Erhverv
Selv for en flittig Qvinde?
Ja, magre Ko
Ved Fiſkerbo
Ei Melken gav den Spæde,
Thi Solen ſvied tynde Græs,
Hvoraf den ſkulde æde;
Og paa det golde danſke Næs
Saae man den Kiække græde.

Med ſmeltet Aand
Luk op din Haand,
Din Broder hielp, den Arme!
Thi ufortient
Blev Kiækhed vendt
Til Undergang og Harme.
Skal danſke Mand
Ved elſkte Strand,
Som Træl i Ørken, ſtønne?

Er Fiſkeren ei Kyſtens Pragt,
Som Urt ved Bækken gronne?
Hil dig, ſom har ham Haanden rakt!
Alfader vil dig lonne.

Den danſke Sømand til Havet.

Jeg elſker hoit det ſolvblaa Hav.
Den Mark er let med Kiol at pløie;
Og ſkiondt den ingen Frugter gav,
Det taer Matroſen ei ſaa noie.
Dens Dale vexle brat med Hoie;
Og blev den end min visſe Grav,
Jeg ſiger med et muntert Oie:
Jeg elſker hoit det ſølvblaa Hav.

Jeg agter hoit det ſtore Vand,
Som mellem Verdens Dele rinder;
Der, ſom en Flydebro, forbinder
Selv China med mit Fædreland.
Jeg ſvommer let fra Strand til Strand,
Som Fiſken, jeg i Vandet finder.
Skiøndt intet Mærke har dets Minder,
Jeg agter hoit det ſtore Vand.

Mit Hierte ſlaaer for aabne Sø,
Hvorhelſt den moder mine Blikke;
Endſkiøndt paa den jeg finder ikke
Den vakkre Huſtru, vene Mø.

Endſkiondt den ſkienker intet Fro,
Selv ei en Draabe Vand at drikke,
Min ſtørſte Fryd er dog, at ſtikke
Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel ſkiule Jord,
Naar hiſt og her kun trætte Fugle
Sig i det ſorte Tougværk ſmugle,
Og uden Pas gaae med ombord;
Naar Solens røde Skive ſtor
Bortjager Maanens blege Kugle,
Naar Stormen hyler ſom en Ugle,
Og Skummets Kæmpelilie groer —

Da føler Siælen fordums Roes;
Oldtids Bedrift blier ei forgiettet.
End er mig Dannebrog forjettet,
Og Æren er ſin egen Lods,
Saa vidt ſom denne Jord beboes.
Og blier mig end ei Krandſen flettet,
Og ſurres end mit Liig til Brættet —
Jeg døer dog ſom en danſk Matros.

Sollings Minde.

Marts 1827.

De grumſede Bølger med lydeligt Skrig
Mod Norriges Fieldſtene ſynge;
Som Havfruer grumme de vente paa Liig,
Og bovne med ſlugende Dynge.

Og modige Somænd forlokke ſig lod,
Den Kiække paa Faren ei tænker.
Forfaldne paa Kyſten kun Hytterne ſtod
Med Born og med grædende Enker.

Herr Solling — det være hans Minde til Roes —
Saa lyſtig en Broder ved Diſken,
En Dannebrogs=Son og en ægte Matros,
Og hiemme paa Vandet, ſom Fiſken;

Herr Solling blev rort ved at ſkue de Liig,
Og, for paa de Vanheld at raade,
For hielpſom at ſtandſe de Klagendes Skrig,
Han bygged til Lodſerne Baade.

Og lyſtigt nu Baaden i Bolgerne foer,
Beſkyttet, ſom Træet, af Barken;
Og tryg ſad Matroſen ved kraftige Ror,
Som Noah paa Syndflod i Arken.

Nu foer han ad Kattegats hvirvlende Vand
Til Kyſten, hvor Axelſtad ligger;
Solvhaarede Sogut ham modte paa Strand
Med Hatten i Haand, ſom en Tigger.

„Hvad Diævlen, min Broder! gaaer af dig i Dag?
For Satan! du ſkammer dig ikke?
Kan den, ſom har ſeilet med Danemarks Flag,
Nedlade ſig feig til at tigge?“

„„Nod lærer at bede, og Alder gior krum,
Og tvinger til ydmyge Tanker.
De fiendtlige Bomber med frygteligt Brum
Har kappet mit Haab fra mit Anker.““

„Har Bomben dig ſkadet, ſkal Bomben igien
I Slummer dig Kummeren dysſe;
Dens Indhold ſkal vorde din qvægende Ven:
Jeg ſkaber af Bomben en Bosſe.“

Han ſkabte dem Bosſen; den ikke blev tom,
Og Noden dem endte han ganſke,
Thi gierne til Hielp ham i Ædelmod kom
Barmhiertige, frelſende Danſke.

Nu lider ei længer den Aldrende Nod,
Luunt ſidder i Læ han for Vinde.
Men Solling, ſom reiſte jer Hytten — er død;
I Gubber! velſigner hans Minde.

De fire Menneſke-Aldere.

Hvilken Alder er vel ſkiønneſt?
Barndomsvaaren yndiggrønneſt
Vinker med ſit Trylleri.
Phantaſien let ſig ſvinger;
Som en Alf med ſmukke Vinger
Drengen gaaer ad eenſom Sti.
I den lille Phantaſie
Hvert et Billed dybt ſig præger,
Hiertet ingen Sorg bevæger.
Træer og Maane, Sol og Skyer,
Huſe, Menneſker og Dyr,
Alt fortæller Eventyr.

Ak, men af en Taage dækkes
Øiet, Siælen er ei fri;
Og naar vi af Drømmen vækkes,
Er den ſøde Lyſt forbi.

Fryd dig, unge Bryſt! nu kommer
Kiærlighedens vaagne Sommer,
Roſen ſtaaer, hvor Knoppen ſtod.
Styrkens Vinge ſig udbreder,
Og til alle Muligheder
Har det raſke Hierte Mod,
Banker med et kraftigt Blod.
Helten vil kun Laurbær vinde,
Og den glade Elſkerinde
Nævner ømt hans kiære Navn,
Trykker ham til henrykt Favn;
Livet kiender intet Savn.

Ak, men Haabet kan bedrage,
Taarer følge tidt paa Smiil;
Og de ſkiønne Roſendage
Ile ſnelt, ſom Amors Piil.

Manddoms Høſt med gylden Grøde
Bølger modent os i Møde,
Frugten dækker Træets Green.
Aanden fri med Værk og Skrifter,
Sindrig Daad, og med Bedrifter
Riſter ſig ſin Bautaſteen.
Livets Kilde flyder reen.

Muddret ei af Lidenſkaber,
Strømmen i en Sump ſig taber,
Vælter af ſit Klippeſkiul,
Knækker mangen Stamme huul,
Driver ſtærke Møllehiul.

Ak, men mange hule Stammer
Fældes ei paa flade Mark;
Skiebnelynet ofteſt rammer
I den ſtærke Egebark.

Glæd dig, Siæl! naar uden Fare
Din Erindringsfrugt bevare
Kan den ſunde Vinterkuld.
Ingen Hede den fordærver.
Oldingen vel ei erhverver,
Men han eier Livets Guld.
Børneklyngen, kiærlighuld,
Sig ſom unge Roſer flokker
Om hans hvide Lilielokker.
See ſom Viisdom Gubben ſtaae,
Føl det gamle Hierte ſlaae
Varmt end for de hulde Smaae.

Ak, men ſnart har Ild og Tanke
Til ſit Hiem tilbagevendt;
Hiertet hører op at banke,
Og — den hele Drøm er endt.

Blev jeg født kun for at giekkes,
For at ſtandſes og forſkrækkes

I mit halvfuldendte Værk?
Barndomstillid — for at daares?
Ungdomsomhed — for at ſaares?
Fiendſkab i min Manddom ſtærk?
Skal jeg, klædt i Dødningſærk,
Tiene Ormen ſaa til Føde? —
Nei! en ſalig Morgenrøde
Straaler giennem Tidens Slud,
Folder mine Vinger ud,
Svinger Haabet op til Gud.

Barndomsſpøg og Ungdomsglæde,
Manddomskraft og Oldingsro
Væves til mit Straaleklæde
I Udødeligheds Bo.

Joachim Conrad Oehlenſchläger.

Mai 1827.

Den unge Mai udſpringer atter fro,
Og Sangfugl-Skaren vender glad til Nord,
Med Græsſet dækker ſig den ſkiøre Jord,
Og ſpæde Blade frem af Knoppen groe,
Og regnbufarvet Blomſterſkaren ſtaaer;
Alt ſig fryder,
Alting tyder
Paa et nyt livſaligt Aar.

Paa Bakken hæver ſig den ſunde Borg
Med ſine ranke Fløie, ſom tilforn;
Men Klokken kimer hiſt fra Kirkens Taarn,
Den lille ſtille Skare tyder Sorg.
En Kiſte bæres hen paa ſorten Baar
Giennem Haven
Ned til Graven
Paa den øde Kirkegaard.

Hvo bringes did? — Ak, ſavner du ham ei:
Den Olding, ſom ſaa tidt med muntre Blik,
Med ſneehvidt Haar imellem Blomſter gik,
Selv en Decemberroſe — friſk i Mai;
Som ene, med ſin Stok, ſin lille Hund,
Var at møde
I den ſøde
Aftenklare Sommerſtund?

Haandværkeren med Kalk og Koſten her
Oppudſer flittigt end den ſmukke Muur,
Der kneiſer kongelig i fri Natur;
Men Borgens gamle Foged ſavnes der.
Han paſſer længer ei opmærkſomt paa;
Lyſe Øie
Maatte bøie
Sig i Dødens ſkumle Vraa.

Du diærve Gubbe, ſom blev aldrig træt,
Som ſlog dit Orgel, ſang med ſtærken Røſt!
Tilſidſt dog isnet Døden har dit Bryſt,
Betale maatte du Natur ſin Ret.

Halvhundred Aar paa Bakken ung du gik,
Saae de Andre
Heden vandre,
Kraftig end, med ſtærke Blik.

Da Døden blev fortørnet, for den ei
Dig kunde ſaare langſomt med ſin Lee;
Din Kind kun rødmed mere friſk i Snee,
Og Høſten ſaae dig ſtærk paa gyldne Vei:
En Feberalf til Hielp den kaldte frem,
Dine Kræfter
Seent gav efter —
Og din Gud dig kaldte hiem.

Nu ſidder du ei meer ved Vintertid
Nær Buegangen i den lune Krog,
Og ſtirrer tausopmærkſom i din Bog,
Mens Storm og Skyer larme vildt i Strid.
Fra Vindvet glimter ikke meer dit Lys.
Det er ſlukket,
Øiet lukket,
Bruſtet, ak! i Dødens Gys.

De Træer, du planted i din Urtegaard
For mange Somre ſiden, ſavne dig;
Naar Gravenſtenen atter pynter ſig,
Og hvid af Blomſter, guul af Æbler ſtaaer,
Du paa det ſkiønne Træ ei henrykt ſeer.
Ingen Sommer,
Naar den kommer,
Glæder dig paa Bakken meer.

Og naar jeg digter et begeiſtret Qvad,
Og Danerfolket lytter til min Sang,
Da giør det dig ei meer — ſom mangen Gang —
Saa ſtærktbevæget og ſaa faderglad.
Og dine Børneborn, den hulde Flor,
Skal ei trykke —
Tabte Lykke! —
Dig til Hiertet, modenſtor.

Men glemmes vil du ei paa Fredriksberg,
Saa længe Slottet kneiſer, Kirken ſtaaer;
Thi virket har du der halvhundred Aar,
Bergelmer, for det hulde Fredens Bierg.
Og mangt et Sagn om dig der høres vil,
Naar i Kammer
Maanen flammer,
Og ved helligt Orgelſpil.

Om Aftnen tidt, naar Skyggen falder lang,
Vil Pigen gyſe, naar hun troer, din Aand
Staaer bleg med Hovednoglen i ſin Haand,
Og ſkynder ſig hen ad den dunkle Gang.
Hun troer, du ſysler end paa kiære Borg,
Paa de Steder,
Hvor med Glæder
Stundom blandte ſig din Sorg.

O, frygt kun ei! thi ſaligt er hans Liv;
Hoit over Luften blaa i Englebo,
Der finder nu hans varme Hierte Ro
Hos ſine Døttre, hos ſin Venneviv.

Hans Søn med Huſtru, Børn ved Graven ſtaaer —
Taaren flyder,
Ønſket lyder:
Skienk os, Gud! hans Kraft, hans Aar.

Men ikke vi blot røres ved hans Savn:
Han var ſin Konge kiær, en ærlig Svend;
Han glemmes ei af vakkre Dannemænd,
Thi i ſin lille Kreds han ſtifted Gavn.
Og tidt afhialp han arme Broders Nød,
Skabte Glæder;
Derfor græder
Ærlig Troſkab ved hans Død.

Ja, Somren ſelv med et bevæget Sind
Farvel ham ſagde: Dagen før hans Død,
Du lille Nattergal! din Stemme lød
Tæt ved hans Vindver i den grønne Lind.
Jeg aldrig før har hørt dig ſynge der,
Ikke ſiden —
Kun i Tiden
Af hans Aftens ſidſte Skiær.

O, alt for ſkiønne Vaar ved Gubbens Grav!
I dig ei ſkumle Mismod trives kan.
Hiſt ſmiler Tidens Segl med blegen Rand,
Og Solen ſynker i et Roſenhav,
Og Haabets Grønt ſelv farver Skyen varm.
Ingen Klage!
Kun tilbage
Sank han i ſin Skabers Arm.

Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag.

Den 28de Juni 1827.

Min lille Sang! hvi eſt du ei
En Urt, Fyrſtinden i ſin Hauge finder,
Der ſpirer aarlig eens paa hendes Vei,
Og ſteds dog hendes Bifald vinder?
Thi Siælen bliver aldrig kied
Af Skovnaturens Herlighed.

I Digterblomſten ei ſlig Ynde boer,
Med ſin Eensformighed den trætter,
Dens Duft er Riim, dens Blad er Ord,
De farveløſe Krandſe Kunſten fletter.
Og ſlig en Krands, ſaa bleg ſom Snee,
Den tør du byde Vaarens Fee?

Min Sang! var du en Roſe ſkion,
Som ſtod med dine Purpurklokker,
En Gave fra Naturens Søn
Til Danmarks Huldgudindes blonde Lokker!
Dog nei — ſlig Higen var for ſtærk;
Hvad ligne tør Naturens Meſterværk?

Min lille Sang! var du paa hendes Vei
I Sommerlunden, fri fra Sorgen,
En blaanende Forgietmigei!
Hun plukte dig maaſkee, og tog dig med paa Borgen,
Og i et Glas, henſat af hendes Haand,
Dit Hoved boied du, og ſødt udgav din Aand.

Dog jo, min Sang! — Kiærminde blaa,
Det vorder du ved Hiertets Stemme.
Skiøndt dine Blade kun er ſmaae,
I dig dog Troſkab boer, ſom ei kan Godhed glemme.
Saa iil til Sorgenfri, du kiender Veien nok,
Og bland dig i den ſtore Blomſterflok!

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.

Den 18de September 1827.

Chriſtian! hvergang din Fødſelsdag September os bringer,
Svulmer os Hiertet af Lyſt, lokker mig Harpen til Klang.
Vaaren beſiæler den qviddrende Fugl, naar Bækkene risle;
Fyrſten er Vaar for en Skiald, og hans Bevaagenhed Bæk.
Trænger ei Frugten til Sol for at modnes? Trænger ei Træet
Tidt i en vinterlig Storm til et beſkyttende Læ?
Hil dig, o danſke Skiald! i Skioldungſtammen du finder
Sol-Vaar, qvægende Regn, Læ for den modnede Frugt.
Lad da den lille taknemlige Fugl dig ikke, min Fyrſte!
Trætte, fordi den i Aar ſynger paa vanlige Viis.
Kunſten ei her, men Villien blot, men Hiertet dit Biſald
Skienke du mildt! Hvad Kunſt virked, det eier du alt.
Længſt indviet, i Muſernes Lund din Aand ſig forlyſted
Ved hvert Skiønhedens Værk: Rafael dypped for dig
Penslen i Morgenrøden; og Michael Angelos Strenghed
Stor, ſom en Sirius, dig blinkte fra blaalige Nat.
Phidias og Praxiteles dig Lysalferne ſendte,
Unge, fra Hedenold, ſtod de i Marmoret klædt.
Herligt feires endnu det aldobrandiniſke Bryllup,
Selv i den farvede Kalk dvæled Athenernes Kunſt.

Kiær da blev dig den klasſiſke Grund, og ſelv af dens Jordbund
Aſkekrukkerne du bragte til Geſions Ø.
Bruneleſchis Hvælvinger dig, den kiække Bramantes,
Aanden mod Himmelen ſvang; ſmeltet den høiere ſteg,
Da Pergoleſes Toner, da Leos, hellige fyldte
Kuplen med himmelſke Lyd, Siælen med ſalige Haab.
Men dit Fædreneland ſelv i Rom ei, Chriſtian! du glemte.
Thorvald Kunſternes Grav ſigned med Hamren, ſom Thor;
Gotherne ſeired igien: hvad barbariſk Fædrene fordum
Sønderſlog, ved hans Bud reiſte ſig yndigt paa ny.
Da du følte dig ſkioldungſtolt, fra Fædrenelandet
Hellige Minder dig klart ſtod i den natlige Drøm,
Vinkte til Iſefiorden dig hiem, hvor reiſt af din Fader
Bautaſtenenes Kreds pryded den hellige Lund.
Gierne lytted du her til din Skialds oldpriſende Sange,
Aabent var Hiertet for hver ærlig og ſtræbende Kraft.
Derfor hylder dig Kunſt og Videnſkab ſom Beſkytter,
Og paa din Fødſelsdag rækkes dig Muſernes Krands.

Vilhelm Peter Zeuthen.

October 1827.

I Livets Sommer ſtod ſaa ſmukt
Dit Manddomstræ, ſin Skabers Ære.
Til Himlen foer din Blomſt; ſin Frugt
Den ſkal i Evigheden bære.

Hiſt vender ſig vor Klageſang
Til Fryd, naar vi dig atter møde.
Du os bedrøved førſte Gang,
O elſkte Vilhelm! da du døde.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fødſelsdag.

Til Fødſelsdag en Bog at yde
Dig midt i Poeſiens Skiød,
Det, kiære Camma! var at byde
Kun Bagerbarnet Hvedebrød.

Alt er din Hylde ſaadan proppet,
Saa der er ikke Rum til fleer;
Thi Rahbek har den overſtoppet,
Saa den kan ikke taale meer.

Men byde dig, ſom venlig ſkienker
For hele Verden gierne Thee,
To ſlige Skaaler til — jeg tænker,
Den Gave lod ſig bedre ſee.

Drik Sundheds Thee, ſom Sorgen ſlukker,
Dig Himlen ſkienke Livets Vand,
Og aldrig mangle Glædens Sukker
For dig og for din Ægtemand!

Sange for Metropolitanſkolens Diſciple.

Den 31te December 1827.

Choral.

Du, ſom tændte Kundſkabs Kerte,
Viisdoms Fader! paa vor Vei,

Styrk det barnligunge Hierte,
At vor Stræben ſvigter ei.
Barndoms Blomſt kun voxer ſmukt
For at vorde Manddomsfrugt.

Flid og Dyd vor Lærer lønne!
Gierne lyde vi hans Bud.
For det Gode, for det Skionne
Aabne du vort Hierte, Gud!
At enhver ſom Dannemand
Værdig blier ſit Fædreland.

Nytaars-Sang.

Et Aar igien er lagt tilbage,
Snart Midnatstimens Klokke ſlaaer.
Hvor blev de af, de fagre Dage?
Hvor flygted hen det gamle Aar?
Nu, ſom de andre, dybt forborgen,
Det ſkiuler ſig bag Tidens Slør;
Men Solen ſtiger Nytaars-Morgen,
Ei Evighedens Straale døer.

End ſielden kun vi ſaae det ſkionne,
Det Skueſpil af alle bedſt,
Med Maane, Sol, med Vaaren grønne,
Med Sommerfrugt og Vinterblæſt.
End ſelv ſom Blomſter kun i Vaaren,
Udſat for Stormene, vi ſtaae;
Og kun ſom Dug vi kiende Taaren,
Der ſmiler paa Kiærmindeblaa.

O, Livets Fader i det Høie!
Lær os at nyde dette Liv,
At ei vi os for Stormen bøie
I vilden Strøm, ſom ſvage Siv.
Skienk Blomſten til vor Ungdoms Dage,
Og lad den bære Manddomsfrugt,
At, naar vor Alder ſeer tilbage,
Den finder Gaven umisbrugt.

Skienk Lykke til det Aar, ſom kommer,
Forældre, Søſtre, Lærer, Ven;
Lad broderligt i modne Sommer
Os ofte mødes froe igien.
Forſvunden Oldtid ſkal os lære,
Det døde Sprog, den døde Helt,
At virke til Fremtidens Ære
For Livet ved det danſke Bælt.

Sang for Muſikconſervatoriet.

Den 10de Februar 1828.

Himmelſke Lyd! ſom en Engel med Vinger
Flyver uſynlig fra Gud du til Jord;
Trøſten du ſtærk den Bedrøvede bringer,
Glæden ved dig vorder dobbelt ſaa ſtor.
Oldingen lytter — Erindringen klinger
I dine mægtige, rolige Chor.
Haabet ved dig ſig til Barndommen ſvinger,
Smiler igiennem det dæmrende Flor.

Himmelſke Lyd! din Almagt vi hylde,
Dig de uſkyldige Glæder vi ſkylde,
Vær da vor Tolk, hvor ei Læben har Ord,
Følg os i Livet, vær ſtedſe tilſtede,
Lee med vor Munterhed, ſmiil, naar vi græde!
Maatte vor Røſt, ei uværdig din Ynde,
Enes, Erato! med liflige Klang;
Lær vore barnlige Stemmer forkynde
Danemark Tak, ſom os vied til Sang.
Himmelſke Lyd! ſom en Engel med Vinger
Flyver uſynlig fra Gud du til Jord;
Haabet ved dig ſig til Barndommen ſvinger,
Smiler igiennem det dæmrende Flor.
Himmelſke Lyd! din Almagt vi hylde,
Dig vore reneſte Glæder vi ſkylde,
Vær da vor Tolk, hvor ei Læben har Ord.

Prindſeſſe Caroline Amalias Fødſelsdag.

Den 28de Juni 1828.

Vor Amalias Fødſelsfeſt
Vilde vi ſaa gierne ſiunge.
Alt for ſvage Digtertunge!
Taushed tyder Glæden bedſt.

Naar i venlig Pragt fremtræder,
I ſmaragdengrønne Skrud,
Med de blomſterſmykte Klæder

Flora ſom en deilig Brud,
Med den liliehvide Hud,
Og med Morgenpurpur-Kinder,
Straalehaar, i Zephirblæſt,
Og med Øine ſom Kiærminder —
Feirer hun iblandt Hyrdinder
Vor Amalias Fødſelsfeſt.

Naar i Gry da Lærken hæver
Sølverrene Glædesklang;
Naar med Suſen Løvet bæver,
Hvislende ſin Sommerſang;
Og naar Bækken giennem Vang,
Hvor det røde Blomſter ſtaaer,
Sender ſine Bølger unge;
Og naar Nattergalen ſlaaer,
Priſende Fyrſtindens Vaar —
Vilde vi ſaa gierne ſiunge.

Men naar Alnaturen ſelv
Til den hulde Feſt bidrager:
Luft og Mark og Fugl og Elv;
Mon da Skialden ei forſager?
Blid hun vel til Takke tager,
Vor Fyrſtinde, huld og god,
Med den Viſe, ſom vi ſiunge;
Men i denne Overflod
Taber du dit hele Mod,
Alt for ſvage Digtertunge!

Og om du nu ogſaa tier;
Om du din Taknemlighed

Ei i Dag at tolke veed
Smukt ved Harpens Melodier;
Glæden dig til Taushed vier —
Troer du ei, Fyrſtinden mærker
Sin taknemligſtumme Gieſt?
O, for alle ſkionne Værker,
Naar ſig Folelſen forſtærker,
Taushed tyder Glæden bedſt.

Sange for det kongelige kiøbenhavnſke Skydeſelſkab.

Den 31te Juli 1828.

Til Kongen.

Til aarlig Fryd os ſamler her
En aarlig Feſt;
Hver Skytte, ſom har Danmark kiær,
Er Glædens Gieſt.
Den gamle Leeg os tidt har mindt
Om Hedenold,
Da kiække Borger ſtod med Flint
Paa Axelvold,
Og ſkød for ſit Land og ſin Konge.

Fra den Tid hædred danſke Drot
Vort Borgerlag,
Og hidreed ofte fra ſit Slot,
Som nu i Dag.
Men ingen Drot var elſket meer,
End Frederik,

Som ſine Sønners Glæde ſeer
Med Faderblik,
Og ſidder iblandt os ſom Fader.

Ja, Fredrik! fierde Chriſtian du
Os gav igien.
Sid længe, lykkelig ſom nu,
Blandt dine Mænd!
Ni grønne Fugl i Luften blaa
Kun naaer vort Skud;
Men freidigt vi til Kampen gaae
Paa dine Bud,
I Alvor dig troe, ſom i Glæde.

Dog — Danmarks Engel ſvæver ned
Med Fredens Troſt,
Og Kampen flyer for Kiærlighed
Paa Danerkyſt.
Thi Frodes Tid os gav paa ny
Vor Konge viis;
Nu truer ingen Fremtids Sky
Vort Paradiis.
Gud ſigne Kong Fredrik den Siette!

Fra den afgaaede Fuglekonge til Selſkabet.

„Jeg nød, hvad kun de bedſte Konger nyde,
Jeg nød, hvad let ei nogen Konge nød:
Den Fryd, ſom Ven blandt Venner her at byde;
Uſtyrret Ro, da man mit Scepter brød.

Jeg kan, hvad end ei nogen Konge kunde:
Forlade glad min kongelige Stand;
Mit Kongedom, min Magt en Anden unde,
Og ſynge: Leve værdig Eftermand!"

Saa Weſſel ſang. Hvad kan vel bedre ſynge
Den Fugledrot, ſom ſtander ved ſit Maal?
Hver Broder Held i denne Samfundsklynge!
Det gode gamle danſke Gildes Skaal!

Dampſkibsfarten.

Du ſtærke Damp, uſynlig i din Vælde
Med Lynet i din Tordenſky,
Som fordum monne Helteſkaren fælde,
Naar ud du ſendte morderſk Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
Den grumme Tvedragt, ſlumrer du;
Kun for at drage fredelige Snekke
Du fylder dine Lunger nu.

Ei over fierne Vove gaaer din Bane,
Som Skibets med det høie Bryſt,
Der ſpiler ſine Vinger, ſom en Svane,
Fra Verdenskyſt til Verdenskyſt.

Som Støtterogen høit i Ørken over
Det Folk, der drog til Canaan,
Saa vinker du paa Øſtreſaltets Vover
Fra Naboland til Naboland.

Og Freden følger dig, og Venſkab følger
Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
Og over Ægirs rolig kruſte Bølger
Gaaer Qvinden med ſin Husbond glad.

Ungmøen følger; og mens Dækket gynger
Til Skaane fra vort Herthedal,
Et Chor af Ungerſvende lyſtigt ſynger,
Og Snekken er en Selſkabsſal.

Ei mødes Svenſk og Danſke meer ſom Fiender,
De ſamles til en Sommerfeſt.
En venlig Vert i Svenſken Danſken finder,
Og Danſken er en venlig Gieſt.

Ei meer fra Lübeck glubſke Wullenweber
Og Marcus true Kiøbenhavn;
Der ſmile muntre, fredelige Læber,
Som i en Broders Fødeſtavn.

Du lille Poſt med dine magre Heſte!
Din ſtørſte Fart er nu forbi.
Var dine Landeveie ſelv de bedſte,
Vi følge dog en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen ſønderkiøres,
Endſkiøndt den aabner ſig med Brum;
Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drøvelig forfølger,
Til Dynd forvandler tykke Støv;
Kun Hiulet ſuſer i de klare Bølger,
Og Seilet ſkygger ſom et Løv.

Hvor før Normannen — kun ſin Landsmands Broder,
Og mod hver Fremmed grum Barbar —
Drog ad Europas ſtore ferſke Floder,
Til Rædſel i ſin Brynie ſvar;

Der glide nu den travle, blide Borger,
Den gode Kunſtner, Lærdoms Ven.
Europa glemmer ſine gamle Sorger;
At haabe vover hun igien.

Naar Menneſkene førſt hinanden kiende,
Naar Venſkab ſtiftes overalt,
Naar Luerne paa Fredens Altar brænde,
Naar Hevnens Ildblus vorde qvalt —

Da kan de bedſte Jordens Værter trives,
Som trædes ned i fiendtlig Kamp.
O, ſelſomt! — at ſaa hurtig de oplives,
Det ſkylde vi en flygtig Damp.

Indſkrifter til Transparenter

paa det kongelige Theater ved Illuminationen i Anledning af

Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſeſſe Vilhelmines Formæling.

Den 1ſte November 1828.

Erato, Amor, Hymen.

Al anden Sang i Dag du glemme,
Erato! ſving i Sky din Aand,
Og lad din Lyra kiærligt ſtemme

Til Folkets Feſt af Amors Haand.
Til Vilhelmines, Fredriks Ære
Skal Hymen klar ſin Fakkel bære.

Melpomene, Thalia, Terpſichore.

I Dag ei Melpomene græder,
Hun ſkuer glad et henrykt Folk;
Beſkeden hun tilbage træder,
Thalia være Glædens Tolk!
Terpſichore med Muſer dandſe,
Mens Danmark fletter Myrtekrandſe.

De danſke Studenters Lykønſkning til Kongehuſet

den 2den November 1828.

Elſkov, ſom til Jordens Glæde
Smiler ſom en Engel ſkiøn!
Danmarks Ungerſvende qvæde
Her din Lov med Chriſtians Søn.
Venus, ſom med Hymen kommer
I fortroligt Favnetag!
Du vor Vinter giør til Sommer,
Og din Fakkel Nat til Dag.

Gamle Slot ſig reiſer atter
Stort og prægtigt af ſit Gruus;

Fromt for Altret Fredriks Datter
Knælte nys i Axelhuus.
Nu ved Hymens hellige Flamme
Favner hun ſin Brudgom glad.
Hil dig, oldenborgſke Stamme
Med det eviggronne Blad!

I de muntre Feſtens Dage
Stimler Hver til Kongens Slot.
Ei Studenten ſtaaer tilbage,
Thi han elſker tro ſin Drot.
Sonner af de bolde Fædre,
Som i tredie Fredriks Færd,
Kiærlighed til Kongen hædre
Steds vor Flid og vore Sværd!

Huus og Gaard og Tabernakel,
Alt ſaa lyſt i Aften ſtaaer;
Kun Studenten kom med Fakkel,
Thi han har ei Huus og Gaard.
Men langt meer end disſe Kerter,
Fredrik! flamme, troe til Dod,
For din Stamme vore Hierter,
Som Taknemligheden bod.

Hor da, Konge! venlig atter
Unge Skares glade Roſt;
Bonner for din Son, din Datter
Stige fra de Danſkes Bryſt.
Fredrik og Maria ligne
Hver en Fremtids Kongeſlægt!
Elſkte Brudepar velſigne
Himlen med ſin Varetægt!

Danrigets Lykønſkninger.

Allegorier

i Anledning af Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſesſe Vilhelmine Marias Ægteforening.

Gefion,

med Egeløv om ſit Klædebon og med Roſer i Haaret, bringer Prindſesſen en Krands.

Blandt alle Nords udſtrakte Lande
Lod Gylfe vælge Valhals Mø;
Da Gefion drog i ſølvblaae Vande
Bort Siællands grønne Blomſter-Ø.
Dens Bøgeſkov, et evigt Gierde
Mod Vinterſtormen, er dig kiær.
Den Høi, hvor Frederik den Fierde
Sit Slot har ſat, ſtaaer dig ſaa nær.
Did ofte vende du tilbage!
Da kiender Hiertet intet Savn;
Lykſalig, ſom i Barndomsdage,
I Fader- og i Moderfavn.

Valdemar.

I Harniſk med Hielm, Sværd og Skiold.

Ved Vordingborg, høit i Naturen,
Sees Levning af mit gamle Taarn.
Nu ſtaaer forladt og dunkel Muren,
Et muntert Slot var der tilforn.

Did tidt min Aand tilbagevender;
Og ved hver Skioldungs Bryllupsfeſt
Alfader mig fra Himlen ſender,
Og jeg er en uſynlig Gieſt.
I Aften ſynlig frem jeg træder,
Velſignelſen er eder bragt.
Jeg værne ſkal om eders Glæder,
Og folger Brudgommen paa Jagt.

En Huldre.

Med Solvmors Slæb og Siv om Haarene.

Jeg kommer fra det gamle Leire,
En Havets Mo, fra Iſefiord,
For Glædesfeſten med at feire,
Hvor Freias bedſte Roſe groer.
En Lilie fra den Fiord jeg bringer,
Hvor Danmarks ældſte Boge ſtaae,
Hvor Hroars Bolge helligt klinger,
Hvor Heltens Bakker ei forgaae.
Jeg kommer eder at velſigne,
Gid I de bedſte Slægter ligne!

Hun rækker Bruden ſin Lilie.

Den hvide Pige fra Moen.

Fra Moen I ſee den hvide Pige,
Min Krands jeg bringer her til Held.

Jeg er en Aand, ſom Mange ſige,
Men Aanden fra det hvide Field.
Den Klint, ſom ſteil mod Himlen rækker,
Den ſender eder her ſin Mø.
Saa gierne ſee vi danſke Snekker
Ved Møens, ved Falſters, Laalands Ø.
Beſøg os ofte, Vilhelmine,
Som jeg, en kongelig Blondine!
Hun rækker ſin Krands.

Skirner.

I himmelblaa Kiortel, gylden Pandſerplade paa Bryſtet, en Hielm med ſtore brogede Vinger, et Spyd i Haand.

Til Prindſen.

Fra Odinſø mig Odin ſender,
Den ſnelle Skirnir er mit Navn.
Valfader ſtrækker ſine Hænder
Fra Sky, og ſigner Axelhavn.
Hvor Odin ſad i fordums Dage,
Der, Fredrik! ſees din Fader nu.
Til Skierm og Stotte for den Svage,
Som han for Landet virke du!
Hvergang din Daad os Held bebuder,
Da glædes alle Valhals Guder.

Ægir fra Hlesø.

I mørkeblaa Dragt, med en Fiſkeraare i Haand.

Med broget Hielm af Muslingſkaller
Fremtræder Ægir, Havets Gud,
I Chriſtian Fredriks Høitidshaller,
At ſigne Brudgom, ſigne Brud.
Saa længe ſom jeg Bølger vælter
Fra Hlesø, fra min faſte Grund,
Igiennem Danmarks ſkiønne Bælter
Og giennem ſtolten Øreſund,
Saa længe ſkal jeg ſtærk bevare
Skioldungen ved mit Konge-Ror,
Beſkierme Landets Kyſt fra Fare,
Og ſende Snekker til min Fiord.

Gerda.

Med ſorte Lokker og Halsbaand af Granater; hun er klædt i en ſort Silkekiole, funklende med Rubiner og Ædelſtene af alle Farver, og har et Diadem paa ſin Isſe.

Førſt Gerda var en ſtolt Jetinde;
Men da hun ægted Aſa-Freir,
Sig monne Jotherne forbinde
Med Gotherne, til fælles Seir.
Nu broderligt Halvøen værner
Om Øſterſaltets Søſter-Øer;
Og ei ſig trofaſt Jyde fierner,
Hvor Danerfolket Blomſter ſtrøer.

Med Hoitid feire Bryllupsdagen
Fra Ribe Jyderne til Skagen.

En Cimbrer.

Med lange gule Haar ned til Hofterne, over Harniſket;
Hielm paa Hovedet, Stridsoxe i Haand.

En gammel Cimbrer jeg fra Marken kommer,
Fra Velſkland, fra min Kæmpehoi;
En Oldtids Helt, en Nutids Dommer,
Til Jylland tidt min Aand langt over Alpen floi.

Jeg mod Papirius Carbo gik at ſtride,
Saae Scaurus flygte fra ſin Leir;
Og Romerne jeg lod i Græsſet bide,
Til Marius vandt en liſtig Seir.

Tidt floi min Aand til Cimbrien tilbage,
Og altid glædte mig mit Folk,
Saa tappert ſom i gamle Dage,
Paa ſadlet Ganger, paa bevinget Holk.

Særdeles hued mig den ſidſte Prove,
Da de dem viſte Fædres Æt
Med Rantzau og med Gyldenlove
Ved Hochſtädt og ved Malplaquet.

Nu — da jeg kom igien — rundt herſked Freden;
Der lyned ingen Tordenſky.
Jeg ei misunder dem Lykſaligheden,
Som blomſtrer under Egens Ly.

I Valhal har jeg Freia lært at kiende,
Hun er ſaa ſkion, ſom Thor er ſtærk;
Ei mindre heftigt hendes Luer brænde —
Og kraftigt er Gudindens Værk.

Mit Folk mig bad, at lade Stemmen lyde
For Kongen, for hans Born, ſom Landets Tolk:
Jeg kommer her ſom trofaſt Jyde,
Velſigner Skioldungſtammen fra mit Folk.

En Bornholmer.

Med en lille Æſke.

Bornholm har fattige Demanter,
Dog, hulde Brud! forſmaa dem ei;
Trofaſt med ſine Klippekanter
Den elſker, og den ſvigter ei.
Skiondt fiernet langt fra danſke Stranden,
Vi ynder intet Udenlandſk.
Den ſtørſte Fryd for Dannemanden
Er der, ſom her, at være danſk.

Snorro Sturleſon.

Med Jarlering paa Kofte,
Med Sværd ved Hofte,
Med Dommerſtav, med Bindet
I Faareſkindet,
Den gamle Snorro kommer,

Den Heltedommer,
Som ſamled Nordens Sager,
Hvor Hekla knager;
Hvad Oldtids Skialde ſiunge
Med danſke Tunge.
Fra Islands Jøkuldale
Til Kongeſale
Min Aand ſig hurtig ſkynder;
Thi Hiertet ynder
Den gamle Skioldungſtamme,
Og evig flamme
Skal Islands ædle Bønder
Fra Nord til Sønder
For Iſefiordens Konning.
Idun ſin Honning
Steds i hans Bæger blande!
Gid alle Strande
Hans Faderglæde nyde!
Gid Hver udbryde
Ved Hekla, ſom paa Sletten:
Hil Skioldungætten!

En Grønlænder.

Jeg føler ogſaa Borgerpligter;
Jeg kommen er til Danmarks Øer,
At viſe: Hiertet ikke ſvigter,
At ſelv hos os ei Glæden døer.
Tag denne Urt, ſom Solen klækked
Saa ſparſomt i min Sommer ud.

I Moſſet den min Kyſt har dækket;
Forſmaa den ikke, ſkionne Brud!

En Neger.

En lille Grund kun Danerkongen eier
Paa Africas, americanſke Strand;
Dog vor Hengivenhed for ham opveier
Beſiddelſer af ſtorre Land.
Vi veed, han var den forſte Drot i Norden,
Som fri de ſorte Brodre gav.
Vi elſke ham, ſkiondt halve Jorden
Os ſkiller fra ham ved uhyre Hav.
Sin Datters Bryllup her han holder,
Med Christians ædle Son hun ſtander Brud.
Den ſtakkels Neger ſine Hænder folder,
Og ſender varmt for dem ſin Bon til Gud.

En Indianer.

Stor Kiærlighed til Danſken har
Hiſt Aſiens Folk ved Tranquebar
For Mildhed og for Venligheden.
Hvis Alle havde virket ſaa,
Behoved intet Sværd at ſlaae
Mod Opror, for at vinde Freden.
I ſtamme ned fra Aſer dog,
Thi Himmelen i eders Sprog
Jo kom fra Himalayabierget;

Og Menneſket, med Siælen fri,
Jo nævne næſten I, ſom vi.
Mod Landsmænd drage vi ei Værget.
Jeg bringer, høie Brudepar!
En Krands, ſom Øſt udklækket har
Med al ſin Skiønhed og ſin Styrke.
Sign, Brama! Fyrſten og hans Brud.
Om end dig her de kalde Gud,
Een Skaber vi dog alle dyrke.

En Genius.

Til Prindſeſſen.

En Foraarsblomſt jeg her dig bringer.
Hvad den betyder, viſt du veed.
Den faldt fra Sky paa Englevinger,
Dens Navn er Søſterkiærlighed.

Ei vil du glemme, Vilhelmine!
De Dage ved Forældres Bryſt,
Da med den hulde Caroline
Du deelte Livets unge Lyſt.

O, ſee den venlige Fyrſtinde,
Hvor mild hun ved dit Bryllup ſtaaer!
Og hendes Glædestaarer rinde,
Mens henrykt hendes Hierte ſlaaer.

Giem Søſterblomſten ved dit Hierte
Med himmelblaa, beſkedne Blad;
Og, medens brænder Livets Kerte,
I aldrig, aldrig ſkilles ad!

Biſkop Abſalon.

Abſalon med Stav og Hue
Træder glad fra Nattens Bue,
For Skioldungers Fryd at ſkue.

Axelſtad, ſom jeg har bygget,
Ved Skioldungers Vold betrygget,
Huldt af Fredens Palme ſkygget —

Axelſtad mig lod for Thronen
Træde frem, ſom Skytspatronen,
Stemme med i Glædestonen.

Evig tro mod Skioldungſtammen
Brænder helligt Borgerflammen,
Deler eders Fryd og Gammen.

Himmel! vi din Fred nedbede,
At i „tredie Fredriks Rede"
Sværdet ſlumre trygt i Skede.

Alle fiendtlig-lede Trolde
Flygte langt fra disſe Volde
For de gamle danſke Skiolde!

Herre! ſend din hoie Gave,
Lad kun Volden ſom en Have
Slynge ſig om Byens Grave.

Modtag, kongelige Frænder!
Krandſen da fra disſe Hænder,
Hvori Elſkovsroſen brænder.

Axelſtad har Krandſen flettet,
Kongens Hiem har ei forgiettet,
Hvad den Fædrene forjetted.

Cantate til Univerſitetsfeſten

i Anledning af

Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſeſſe Vilhelmines Ægteforening.

Den 11te November 1828.

Chor.

O Kiærlighed, ſom evig boer,
Hvor Aandens Glæder pryde Livet,
En Maane for den dunkle Jord,
En Morgenſtierne klar os givet,
En Sol, hvorved hver Blomſt udſpringer,
En Engel med de ſtærke Vinger!

Solo.

Varmt ſlaaer dit Hierte, Viisdoms Søn!
Du ſigner Kiærlighedens Naade;
Dens rene Glæde blier din Løn,
Naar du har løſt den tunge Gaade.
En ſandet Ørken, gold og heed,
Er Lærdom uden Kiærlighed.

Chor.

Og derfor varmt til Gud vor Bøn
Fra Videnſkabens Haller ſtige

For Fredriks Datter, Chriſtians Son.
Nu glæder ſig det hele Rige.
Thi, Fædreland! hoit i din Fryd
Indblande ſig vor Jubellyd.

Efter den theologiſke Promotion.

Paa Fredriks, Vilhelmines Feſt
Religionen dem velſigne!
Thi Himlen ſkienker Glæden bedſt.
Din Moder, hulde Brud! du ligne.
Gudsfrygtig i din hoie Stand,
Vær Monſter for det hele Land.

Efter den juridiſke Promotion.

Vor elſkte Drot, ſom Valdemar,
Forjager Trældoms fæle Skygge:
Han paa ſit Domhuus ſkrevet har:
„Med Loven ſkal man Landet bygge".
Tænk, unge Frederik! ſom han,
Da ſigner dig dit Fædreland.

Efter den mediciniſke Promotion.

O, Lægedom med Haabets Roſt,
Som ſiunkne Mod opliver atter!
Du er ei blot den Syges Troſt,
Men du er ogſaa Sundheds Datter.
Lad Sundhedsurten ſtedſe groe
Blandt Roſer for de hulde To!

Efter den philoſophiſke Promotion.

Hor Skarernes foreente Bon!
Da Viisdom aldrig os forlader.

Elſk Videnſkaben, Chriſtians Søn!
Fryd dig ved Kunſten, ſom din Fader;
Som Frederik, vor elſkte Drot,
Lad Lauren pryde Kongens Slot!

Slutningschor.

Klinger, I Harper! Muntre Fløiter! klinger.
Hæv dig, vor Aand! paa Glædens lette Vinger.
Troe for dit Held de danſke Hierter flamme,
Oldenborgs Stamme!

Fredrik! Maria! glæder eder atter.
Haabefuld Skioldung favner eders Datter.
Roſer og Myrter, lyſteligt indblandet;
Frugter for Landet.

Herre! velſign dem med din høie Naade.
Elſkeligt Mønſter ſkienke de os baade.
Lykkelig, Danmark! ſkienk du dem et Eden,
Saligt i Freden.

Til Kongen.

Med Heltedigtet Hrolf Krake, 1828.

Naar jeg ſaae Hrolf henride,
Lyshaaret, faderlig,
Ved ſine Kæmpers Side,
Da tænkte jeg paa dig.

Naar ſtort og blaat hans Oie
Ham viſte kongegod
Mod Ringe, ſom mod Hoie —
Dit Billed for mig ſtod.

Naar Slethed han forfulgte,
Men var den Ædles Troſt;
Ei Folelſerne dulgte,
Som ſvulmed i hans Bryſt;
Naar, billig i ſin Tale,
Retfærdig han mon ſtaae
I gieſtfri Kongeſale --
Da Frederik jeg ſaae.

Og ſad Hrolf Krakes Skygge
Paa gamle Thing i Skov,
Da Fredrik ſaae jeg bygge
Sit Fædreland med Lov.
Stod han med Barnet lille,
Den hoie Drot i Dan;
Saae jeg hans Taare trille —
Du elſker Born, ſom han.

Saae jeg ham Hierter vinde
Ved reen Uſkyldighed,
Saa ſelv hans fordums Fiende
Fik Helten kiær i Fred:
Du vandt en lige Seier,
O Fredrik! til vor Troſt;
Thi Kongehiertet eier,
Som Hrolf, du i dit Bryſt.

Dig elſke dine Sønner
I Hal, paa Mark og Thing;
Thi dine Mænd du lønner,
Som Hrolf, med gyldne Ring.
Mig har du meget givet,
Du hædret har din Skiald,
Og til han miſter Livet,
Han tro dig elſke ſkal.

Du faderlig modtage
Da denne Helteſang!
Hrolf kommen er tilbage
Til elſkte Danavang;
Ham ingen Farer true,
Han ſmiler kiækt og trygt,
Og andre Konger ſkue
Paa ham med Ærefrygt.

Til Ove Malling.

I et Exemplar af Hrolf Krake, 1828.

Du, ſom alt for et halvt Aarhundred ſiden
Rolf Krage læſte, ſom din Ewalds Ven;
Du, ſom gik ſtedſe frem med Tiden,
Og blomſtred ſund og ſmuk med hver en Vaar igien;
Du viſe Olding! blide Fadergubbe!
End føler du med danſke Skiald,
Naar Qviſten ſpirer grøn fra Herthadalens Stubbe,

Naar Harpen klinger høit om Heltedaad i Hal.
Modtag min Hrolf, og Tak, fordi du ſkienker
Den faderlig Opmærkſomhed til Løn.
Du fine Føler! ſunde Tænker!
Tilgiv den Stolthed, at jeg kalder mig din Søn.

Collins Sølvbryllup.

Den 13de November 1828.

Og nu en Skaal for den Dannemand,
Som virker kraftigt for Fædrelandet,
Og hvad ei enkelt ſaa Mangen kan,
Det kan han med, ſom han kan det Andet;
Med Flid og Iver ſteds ufortroden,
Og Pligten tro, ſom ſin Drot, til Døden:
Den Borgers Skaal!

Hvad allervanſkeligſt i en Stat
At ordne bliver; hvortil vi trænge,
Som Olie paa vores Livs Salat;
Og hvad i Proſa man kalder Penge:
Dem kan han tælle, dem kan han flytte,
Som Klogſkab bød, uden Egennytte;
Ei Guldets Træl.

Hvad mere vanſkeligt ſelv end Guld
At ordne blier i Apollos Stater:
En Kube ſelſomt af Bier fuld —
I Proſa kalder man det Theater;

Det kan han paſſe, ſkiøndt ſelv ei ſpille,
Og Arbeidsbien fra Vandbi ſkille,
Til Kubens Tarv.

Og hielpſom er han, ſom Faa i Nord,
Det Hver erkiender, det Alle vide.
Ei er en Ven han af mange Ord,
Men paa hans Ord kan man ſikkert lide.
Og ſnelt han rækker, ved Armods Klage,
Sin Haand til Redning for mange Svage.
Den Ædles Skaal!

Og derfor lønner ham Gud i Dag,
Som han har lønnet ham hele Livet;
I Huſtrues kiærlige Favnetag,
Af Børneflokken ſaa trindt omgivet.
Som ſteds beſkeden, han vilde flygte
Fra Kiøbenhavn, fra ſit Bryllupsrygte,
Til Søllerød.

Men Muſen finder ham ogſaa der;
Hvis han kan ride, ſaa kan hun flyve;
Lykønſker ham og hans Hiertenskiær,
Som begge fylde de fem og tyve.
Med lige Held gid I dobbelt længe
Blandt Børnepiger og Børnedrenge
Jer Feſt fornye!

Hvo har Smag?

Hvo har Smag?
Holberg havde Smag.
Holberg? gammel Holberg? Jo, han har en god Dag.
Af Vittighed en Stump,
Men væmmelig og plump.
Studenter mod Soldater de fegte jo med Bog,
Og hvad ſkal Jean de France i Sorte Chriſtianskrog?
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Plautus havde Smag.
Plautus? ſelle Plautus? Han fare kun i Mag!
I Møllen var han Træl,
Det mærker man for vel;
Og plump var han, den Grobian, ei pyntelig, ei fiin,
Og alt for overdreven, paa vanſkeligt Latin.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Ariſtophanes, det Plag?
Gud hielpe ham! O, ſkynd jer, giv ham et Nakkedrag!
Han qvækker ſom en Frø;
Som Hund han burde giøe.
Den Græker var en Giogler. Gid nu ham Tyrken flaae!
At Plato ham beundred, det kan vi ei forſtaae.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Moliere havde Smag.

Moliere, Kammertieneren? Paa ham vi kaſte Vrag.
Malade imaginaire?
O, havde vi ham her!
Ja, hvor han lod ſig raade ved Boileau, enfin!
Men ſelv var han en Sganarel, en væmmelig Dandin.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Shakeſpeare havde Smag.
Shakeſpeare? gale Shakeſpeare? Det er et ſtrandet Vrag.
Han ſpaſed reent forkeert,
Og han var uſtudeert.
Han narres i Tragødien med Dodningbeen og Skal,
Og Falſtaff i Comodien gaaer med i Fyrſtehal.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Goethe havde Smag.
Nei, vi er i det Rene nu med den hele Sag:
Man holdt ham for Poet,
Det var i Taaget ſkeet;
Puſtkuchen nu har puſtet af Oinene vort Blaar,
Og han kan bage Kage, ſom Goethe ſlet forſtaaer.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Ewald havde Smag.
Ewald? ſalig Ewald? Til ham vi bær ei Nag.
Høit i Thalias Hiem
Hans Hoved ſtikker frem —
At ſige over Logen, men vover han ſig ned
Paa Scenen over Lamperne, da han ſin Skiebne veed.
Han pasſer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
Det er en egen Sag.
Hvo rigtigt kan bedømme nu Smagen og Behag?
Lidt Flitterſtads — det hialp!
Som Hunden ſlikker Hvalp,
Vor Elegancen ſlikke Thalias Foſter reent,
Saa kommer ſikkert Smagen, om end den kommer ſeent.
Den nok forbedrer ſig med Tiden.

Karen Margareta Rahbek, fodt Heger.

Den 27de Januar 1829

See Graveren i aarle Stund
I Dodens kolde, ſneebedækte Have,
Han hugger i den frosne Bund
Et Hul paa ny blandt de nedſunkne Grave.
I klare Luft fra Taarnet Klokken klinger,
Mens man en Kiſte ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der ved ſorgelige Giald,
Hvis Veemodstoner giennem Luften bolge?
En Præſt, to Brødre med en gammel Skiald;
Det er det hele hoitidsfulde Følge.
Han ønſked ingen Vidner til ſin Klage,
Beſkedent traadte Vennerne tilbage.

Thi Venner havde hun, ſom Faa,
Og Faa, ſom Camma, Vennerne fortiente.

De ſkal ei meer til dig paa Bakken gaae,
Hvor Gieſtfrihed og Munterhed dem vente;
Hvor yndig Vittighed, ſom Livet fryder,
Dem ſtrax paa Tærſkelen velkommen byder.

Hvi døde du i Vintrens Kuld,
Du, alle Blomſters kiærlige Veninde?
Hvi maatte de, fremſpiirt af Foraarsmuld,
I ſtore Krands ſig ei omkring din Kiſte vinde?
Naar næſte Vaar den unge Roſe kommer,
Den bøier ſorgfuld Knoppen i ſin Sommer.

Forladt man visne Grønning ſeer,
Thi ei du vander meer de ſpæde Buſke,
Og maler ei med ſtærke Farver meer
Paa hvide Bræt de fagre Blomſterduſke.
Hvergang din Hauge, Camma! du beſøgte,
Da ſmiilte Flora ſelv, og Veſtenvinden ſpøgte.

Men ei kun Blomſterbladet blev
Dit Hierte kiært, du ſindrige Veninde!
Det Blad, ſom Tænker og ſom Skiald beſkrev,
Det yndte du, ſom Roſer og Kiærminde,
Og Sproget kiendte du i hver en Farve,
Der ſmykte Følelſen ſom Blomſterlarve.

Det er forbi. Nu ſtaaer du ikke meer,
Og danner ſmukke Skriin til Vennegave.
I ſidſte, ſorte Skriin jeg ſeer
Dig langſomt bæres til de Dødes Have.
I treti Aar du bar alt paa din Smerte;
Ei nænte Dødens Haand at knuſe ſtore Hierte.

Dit ſtakkels Legem tær'des hen,
Lidt efter lidt forſvandt de ſidſte Kræfter;
Men Siælen var dog karſk igien,
Og ei dit Mod gav ſlap for Angſten efter.
Og hvad til ſidſte Stund ſelv Qval ei kunde boie,
Det var dit herlige, dit tankefulde Oie.

Det nedſank aldrig ſvagt og mat,
Det mægted ingen Piinsler at fordunkle;
Som Stiernen i ſin ſorte Nat,
Vi ſaae det giennem Lidelſerne funkle.
Da braſt det endelig ved Dodens Stemme;
Dets Engleblik kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget ſig forandred ei,
Mens Bakkehuſets Vraa ſtod uforandret!
Jeg vandred paa min Ungdoms Vei,
Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
Nu Tæppet faldt. — Dog nei, du kiære Stue!
End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ven
Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
Der ſkal endnu vi tidt igien
Med Kiærlighed om dig, vor Camma! tale.
Naar ved dit Minde da vort Oie flammer,
Som Stierne blinker du fra Himlen til dit Kammer.

Ja, Margarita! reen og klar,
Med alle Aandens Evner, Hiertets Dyder,
Du var en Perle dyrebar,

Du var, hvad os dit elſkte Navn betyder.
Vi ſees igien! Den fromme Tanke trøſter
Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søſter.

Holbøll.

Fremſagt ved en Mindefeſt i det Dramatiſk-Litteraire Selſkab,
hvor den Afdøde havde været Æresmedlem.
Den 4de Marts 1829.

Vor Kreds! ak, ſavner du igien
En ædel Ven?
Har Døden ham os røvet?
Ja, kort er Jordens ſkiønne Glands,
Og Tidens Krands
Snart visner, taber Løvet.
Men, Fader! paa dit Almagtsbud
Blev Evighed os givet,
Og Siælen flagrer til ſin Gud,
Naar Støvet taber Livet.

Vor Holbøll, viis og elſkelig!
Hvo kiendte dig,
Og ſkatted ei dit Hierte?
Thi huld, ſom Flora, var din Aand;
Hun ved din Haand
Beſøgte Nordens Herthe.
Et Tempel har du hende bygt,
Det efter dig ſkal ſtande,
Hvor alle Væxter blomſtre trygt
Fra Jordens fierne Lande.

Som i et Trylleſlot man der
Kan finde hver
Guds Urt, hvorom man leder;
Der Palmen tæt ved Birken ſtaaer,
Og Granens Haar
Berøre grønne Ceder.
Der ingen Væxt er det formeent
Ved eget Værd at gielde;
Selv ſtaaer i Bedet, luget reent,
Den haardtforfulgte Nelde.

Vor Holbøll! i Naturens Skiød
Du Livet nød,
Og lærte blide Sæder.
Den Efterlevende nu ſtaaer
Ved ſorten Baar,
Og Venneøiet græder.
Men Kiærlighed fortvivler ei,
Og mild er Vennetaaren;
Hiſt finder du en bedre Mai,
Der blomſtrer evig Vaaren.

De ſmaae Guds-Engle møde dig
I Himmerig;
Med Blomſter hver en Engel.
Som falmet Blomſt dit Hoved her
Sig heldte; der
Det kneiſer paa ſin Stængel.
Der ſlører ingen Taagedamp
Dit vennehulde Øie;
Thi Sløret braſt i Dødens Kamp,
Du ſkuer i det Høie.

Her var du os en ſielden Ven;
Saaſnart igien
Din Lige vi ei finde.
Derfor ſkal ærligt Broderord
I Broderchor
Høit lyde ved dit Minde.
Thalia mangen Glæde nød
Med dig i Livets Scene,
Og derfor klager ved din Død
Den rørte Melpomene.

Til Kronprindſesſe Caroline.

Mai 1829.

Hør, ædle, blide Kongemø!
Hvad Skialden har at ſige:
Han hilſer dig fra Land og Ø
Og fra det hele Rige.

Imellem tuſind Harpers Klang,
Ved Vaarens rige Gave,
Forſmaaer du ei en ringe Sang
Hiſt fra den kiære Have.

Jeg ſætter under Træet mig,
Som ſnart nu Blomſter ſkyder.
Dets Frugter ſendtes os fra dig,
Jeg veed, hvad det betyder.

Begeiſtret, Bacchus! i dit Haar
Du bærer tungen Drue;
En Laurbærkrands, Apollo! ſlaaer
Sig om din Pandes Bue.

Men Carolines Kirſebær
Paa Laurbærkrandſen bøde.
Hun ſkienkte mig i fulde Kurv
Erindringerne ſøde.

Begeiſtret jeg min Harpe ſlaaer
Til Carolines Glæde,
Og ſiunger, hvad den unge Vaar
Bød Skialden her at qvæde.

Paa Jorden kolde Vinter laae
I ſtærken Pandſerplade;
Der funkled ingen Himmel blaa,
Der ſpired ingen Blade.

Kun Skyer krandſed dunkle Pol,
Kun Stormen hørtes lyde;
Ei kunde ſelv den varme Sol
Sit tykke Fængſel bryde.

Da flagred hulde Freia ned
Til Iſefiord og Bæltet;
Og danſke Fyrſters Kiærlighed
Har hele Iſen ſmeltet.

Da, Fredrik! dine Børn blev rørt,
Naturen ſnelt oplives;
Thi der, hvor Freias Karm har kiørt,
Kan Snee ei længe trives.

Da Frederik og Ferdinand
Sin Viv, ſin Brud omfavned,
Igien ſig Vaaren ſnelt indfandt,
Og rigt erſtatted Savnet.

Nu atter, hulde Kongemø!
Vil du i Græsſet finde
Den blaa Viol, ved klaren Sø
Den ſmilende Kiærminde.

Da du Kiærminden førſt forſtaaer;
Snart vil du Roſen bryde,
Og vide, hvad i lyſe Haar
Dens Fletninger betyde.

Alfader hiſt din Glæde ſeer,
Han ſmiler i det Høie;
Thi ingen Blomſt han elſker meer,
End dit og Fredriks Øie.

Kiærminden i ſin Sommerbo
Vel blaa forſkionner Herthe;
Men den er ikke nær ſaa tro,
Thi den har intet Hierte.

O, hvilke Roſer uden Tiorn!
O, Fredrik og Marie!
I ſkilles ei fra eders Børn;
Thi Frigga ſkal dem vie.

Vor Hylding, Dronning! imodtag,
Du Fædrelandets Smykke!
Din og din Datters Fødſelsdag
Er een, ſom eders Lykke.

Alfader! ſign et dobbelt Par,
Et dobbelt Held du give;
Og ſtor, ſom Folkets Glæde var,
Lad ſtedſe Glæden blive.

Til mine ſvenſke Venner.

Juni 1829.

Som lille Gut fra, Fredriksberg! din Bakke,
Jeg daglig ſaae den ſvenſke Strand,
Med hviden Seil den Smakke,
Som drog til fierne Land.

Naar Nattergalen hoit ſin Foraarstone
I Træet hæved, reen og klar,
Da Malmo med Landskrone
Jeg ſaae i ſlebne Glar.

Min Faders gamle Ven! du var fra Skaane;
Tidt har du om dit Hiem fortalt,
Naar Glands af kole Maane
Hen giennem Bogen faldt.

Og længe for ſom Svend jeg Saga kiendte
Med Aſa-Thor og Hakon Jarl,
Mit unge Hierte brændte
For Guſtav og for Carl.

Som fierde Chriſtian vare de mig kiære,
Som Rantzau, Juel og Tordenſkiold;

Thi de var Nordens Ære,
Og Hver en Helt ſaa bold.

Til Politiken lidet da jeg kiendte,
Jeg kiender endnu lidt til den;
Men ſteds mit Hierte brændte
For Nordens ſtore Mænd.

Ved Krig de vilde Slægter forſt ſig nærme,
Der ellers ei blev ſammenbragt;
Og Landet de beſkierme
Med ufrivillig Agt.

De agte Fiendens Kiækhed, Heltemodet,
Imens de vrede folge Thor.
Hvor Jorden ſuger Blodet,
En ædel Spire groer.

Humanitetens Lilie der ſin Stængel
Har hævet af en blodig Grund,
Og Freden ſom en Engel
Staaer over Øreſund.

Nu længer ei med dundrende Kartover
Staaer Chriſtian ved ſin hoie Maſt;
Ei bære froſne Vover
Carl Guſtavs Kæmpelaſt.

I Damp oploſte ſig den vilde Harme.
End ile vi ved Røg og Damp,
Men kun i Broderarme,
Thi der er ingen Kamp.

Og Svenſk og Danſk af ſamme Helteſtamme,
Men af den lange Feide kied,
Forbinder Baldurs Flamme
Til Broder-Enighed.

Nu Kiøbenhavn og Malmø Venſkab ſtifter,
Mens Baaden er i flittig Brug,
Og Sveaqvinden vifter
Farvel med hviden Dug.

Men jeg — o, alt for ſtor var denne Hæder!
I yndte Danerſkialdens Sang;
Til Tak, for hvad han qvæder,
Jert Høimod føler Trang.

Som ſvenſke Vøggur for Hrolf Krake ſmeltet
Stod, da han fik den gyldne Ring,
Staaer jeg fra Danerbæltet
Paa ſvenſke Folkething.

Men hør mig, Hertha! du, vor fælles Moder!
Hør, Axel! hvor din Kirke ſtaaer:
Jeg elſker dem ſom Broder,
Saalænge Hiertet ſlaaer.

Hilſen til vore ſvenſke Venner.

Den 28de Juni 1829.

Velkommen, Venner! til Danmarks Skov,
Hvor Bøgen ſvaler med breden Skygge;

Hvor under Skioldungens Fader-Lov
Vi dyrke Kunſter og Landet bygge.
  Fra Stadens Mure
  Til gronne Bure,
  Bekrandſt af Agerens gyldne Fure,
  Velkommen Hver!

I viſte venligt os Gieſtfrihed
I ſkaanſke Byer med de gamle Kirker.
Velkommen atter til Danmark ned,
Hvor Frigga Vaaren ſit Tæppe virker
  Med rode Blommer,
  Som friſke kommer
  Med dobbelt Skiønhed igien hver Sommer.
  Velkommen Hver!

Her risler daglig med lyſtig Iil,
Med Siv og Græsſet til begge Sider,
Den rige Kilde, ſom Kirſten Piil
Engang opdaged i fierne Tider.
  Men Vandet drikke
  I Dag vi ikke;
  Det vilde ſlet ſig blandt Venner ſkikke,
  Som ſkienkte Viin.

I ſkienkte Viin, og I ſkienkte meer:
I ſkienkte Venſkab, uſkromtetvarme.
Saa gierne derfor igien vi ſeer
Den ſkaanſke Flok i vort Siolunds Arme.
  Ei Danſken ſvigter
  De gieſtfri Pligter.
  Thi Skaal for eder og eders Digter!
  Den Ædles Skaal!

Caroline Amalia.

Den 28de Juni 1829.

Camoenen kommer i din Skov, Fyrſtinde!
At ſee den Feſt, hvortil din Hoitid byder.
Rubinen liig, din Morgenſol frembryder,
Og Roſen vugger ſig i Veſtenvinde.

Langt mere ſkion end Roſen dog vi finde,
Indtagende! din Ynde, dine Dyder.
Naar med et venligt Smiil du Folket fryder,
Er Himlen blaa, og Skyerne forſvinde.

Alt ofte lod paa dine Fodſelsdage
Min ſvage Sang — o, lad mig atter qvæde,
Amalia! du Chriſtians, Folkets Glæde!

Lad en Sonet, en Blomſt, dig ei mishage,
Indſluttet af dit Navn. Dit Navn den ſmykke!
Alfader ſkienke dig ſin bedſte Lykke!

Cantate

i Anledning af

Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindſeſſe Carolinas Ægteforening.

Opfort ved Kiobenhavns Univerſitets Feſt den 8de Auguſt 1829.

For Talen.

Chor.

Feſtlige Tone
Gienlyder atter.

Roſerne krone
Frederiks Datter.
Nys Vilhelmine
Smiled i Glandſen;
Nu Caroline
Flette vi Krandſen,
Krandſen af Egen,
Frodig og prud.
Hil dig, vor Ferdinand!
Værdig din Brud!

Recitativ.

Vor Dagmar er hun, og, ſom Dronning Dagmar,
Danfolket kiær. Natur og Venlighed
Udſtraaler af det kongelige Øie.
Man glemme maa Fyrſtinden, naar hun taler;
Men hvis en Hyrdepige talte ſaa,
Hun vilde ſynes kongelig. Thi Adel,
Naturens, Siælens Adel, Caroline!
Staaer paa din Pande, ſmiler i dit Blik.
Hil dig, vor Dagmar! Alle danſke Hierter
Lykønſke dig, du vene Kongemo!

Aria.

Vi frygted at miſte
Den yndige Mo Caroline;
Men Blændværk ei friſte
Kan Følelſer, rene ſom dine.
Nei, aldrig os Glade
Du kunde forlade.
Da bandt dig til Danmark et ſtærkere Baand:
Du rakte din Ferdinand Haand.

Chor.

Caroline! Ferdinand!
Fredrik! Vilhelmine!
Himlen Roſenbaandet bandt,
Froe vi hilſed Hine;
Nu med Jubel, Dannemænd!
Siunger høit med Fryd igien:
Gud velſigne Ferdinand
Med ſin Caroline!

Efter Talen.

Qvartet.

Vor Ferdinand! dit Øie
Er, ſom den Huldes, blidt.
Velſigne dig den Høie!
Dit Hierte valgte frit.
Den modne Manddom lærte
Dig kiende førſt din Brud;
Det Venſkab, Tiden nærte,
Da ſlog til Flammer ud.

Naar Kiærlighed med Tiden
Til Venſkab overgaaer,
Det tykkes os, at Striden
Et heldigt Udfald faaer;
Thi Lidenſkaber true
Den ſvage Støvets Barm,
Og ſlukke tidt den Lue,
Som brændte ſtærk og varm.

Men naar til Kiærligheden
Sig Venſkab hæve kan,
Da vinkes til et Eden
Lykſalig Viv og Mand.
Da ſtraaler Aftenrøden,
Som Morgenrøden, ſmukt;
Og, Elſkte! førſt i Døden
Blier eders Flamme ſlukt.

Slutningschor.

Nys bandt vi Violer til dig, Vilhelmine!
Med blomſtrende Brudgom, i tidlige Vaar.
Liig Sommerens Engel nu du, Caroline!
Med Roſer og Myrter i Lokkerne ſtaaer.
O, herlige Sommer! livſalige Vaar!

Velſigne jer Gud i den dobbelte Kiæde,
Og nære den Ild, ſom opflammer jert Bryſt,
Til Danemarks Glæde, til Frederiks Glæde,
Til Fryd for Maria, til Fremtidens Troſt,
Til vordende Slægters Beundring og Lyſt!

Chriſtian Frederik.

Den 18de September 1829.

Chriſtian! fra Bragis og Eivinds Oldtid
Til den Feſtens Dag, da din Søn for Freia
Knæled, lytted froe Skioldunger i Hal til
Skialdenes Drapa.

Frederik Qvaden lønnede tidt med Fader-
Smiil; Maria kom med de vene Døttre,
Naar Guldharpen toned, og Feſtens Krandſe
Moerne fletted.

Kunſtens Ven! Amalia glad dig fulgte
Did til Romas Dal, hvor med Tidens Flugt, guul,
Gamle Tiber ſkynder ſig ſorgfuld langs ad
Siunkne Ruiner.

Men ei ſørged du; thi ſom Sommerfuglen
Larven bryder, vidſte du, Pſyche folder
Ud af Sarcophagernes bruſtne Steenlaag
Evige Vinger.

Men du tog af claſſiſke Grund de Præg, ſom
Clio Malmet gav, og det ſkiønne Billed,
Som Karfunklen giemte, medtog du; Graven
Skienkte dig Urner.

Men du levede varm for Naturens Skiønhed.
Sydens muntre Genius med ſin Cithar,
Med ſin ſødt-indſmigrende velſke Stemme
Rørte dit Hierte.

Alpen hæved mægtig din Siæl. Din Hammer
Kløved ſindrigt ſtærken Granit og Porphyr,
Hvor med Stenen glimter yndigt Metallets
Ægteforening.

Videnſkab og Kunſten var ſteds dig hellig;
Og ſom Daphnes Træ, ſom Apollos Laurbær

Bandt ſig om Dorſtolpen i Cæſars Forgaard,
Bandt den om din ſig.

Dog — for fremmed Kunſt du ei Nordens glemte,
Ei for Syd-Naturen du glemte Danmark.
Derfor hylder Kunſt og Natur din Feſtdag,
Venlige Skioldung!

Hoſten hilſer dig fro: den klare Stierne
Funkler fra Blaahvælvingen ned til Jordens
Aſtre; duftende ſig i Pragten blander
Yndig Reſeda.

Cantate,

opfort i Anledning af

den polytechniſke Lære-Anſtalts Indvielſe, ved Kongens hoie Nærværelſe,

den 5te November 1829.

For Talen.

Chor.

Natur! du af din Fylde ſkienker
Velſignelſer til Jordens Son;
Den ſtærke Forſker, dybe Tænker
Beriger du med værdig Lon.
Den, ſom med Videnſkabens Fakkel
Nedſtiger i dit morke Hiem,
Ham lonner du med dit Mirakel,
Og Aander kan han mane frem.

Recitativ.

Ei længer Lynet ſlaaer i Hytten ned,
Den kloge Franklin tvang det med ſit Staal,
Og Tordendampen, ſom før i Kartoven
Befordred Heltes Død i Tuſindviis,
Nu ſlutter ind ſig i et venligt Rum,
Og fører frem den fredelige Snekke,
Der aves ei af lunefulde Vind.
Ei Trælledaad nedbøier Bondens Ryg,
Den ſtærke Biælke virker for hans Arm,
Og Hiulet røres for de trætte Sener.
En bedre Ploug nu furer bedre Jord,
Hvor klogen Haand har nedlagt bedre Sæd.
Det ſnevre Rum benyttes; dobbelt Kraft
Fremvirker dobbelt Gavn for mindre Guld,
Og Elementerne, der fordum raſed
Som vilde Jetter, tvinges nu i Lænker,
Vulcan! og ſmedde lydigt i din Eſſe.

Sang.

Og Kunſternes hulde Gudinder
Nu Arbeidet ſee med Behag;
Hver glæder ſig høit, naar hun finder,
At Nytten forenes med Smag.

Som fordum i kraftige Hanſe,
Forædles nu Borgerens Værk.
Om Iſſen faae Meſtrene Krandſe;
Ei Haanden blot længer er ſtærk.

Nu tænker den kraftige Pande,
Ei klottrer kun flittige Haand,
Og Huusgeraad, Bygninger ſtande,
Som vidner om Skiønhed og Aand.

Chor.

Thi ſiunger den venlige Muſe
Til Ære for ſindrige Sands,
Og ſætter paa Borgernes Huſe
Sin hoie, ſin duftende Krands.

Efter Talen.

Sang.

Slaa, Hammer! paa dit ſtærke Jern
Til Ære for vor Konge.
Drag, Snekke! hen ad Bolgen fiern
Til Ære for vor Konge.
Drei, Molle! dig med ſnelle Hiul
Til Ære for vor Konge.
Bolg, Ager! med din Hvede guul
Til Ære for vor Konge.

Han ændſer Alt, han ynder Hver,
Som virker, og ſom nytter;
Thi Dygtigheden er ham kiær,
Han Fliden underſtotter.
Fortieneſter, ei Flitterbram
Bemærker Fredriks Oie;
Thi om Velſignelſer til ham
Vi bede fra den Hoie.

Chor.

Som fierde Chriſtian han ſtaaer
Og ſtotter ſig til Sværdet,
Og om den danſke Urtegaard
Er hellig Troſkab Gierdet.

Alt trives i en kraftig Sol;
Thi lyder Harpens Tone.
Taknemlighedens blaa Viol
Sig ſlynger i hans Krone.

Til de danſke Studenter,

ſom Natten mellem den 14de og 15de November 1829 hædrede mig med et Vivat.

Den, ſom Apol til Skiald har kaaret,
Den nærer han med Vaarens Koſt;
Og ſelv i ſildig Vinterfroſt
Snoe Roſer ſig om Solverhaaret.

Den raſke Ungdom er hans Folk:
Den kiække Kraft, det Yndige,
Den flinke Knos, den ſkionne Pige,
Dem tiener daglig han til Tolk;

Den unge Moder med ſit Noer,
Den muntre Faer med ſine Sonner.
Et Haandtryk og et Smiil ham lonner.
I Skionhed er Naturen ſtor.

Men hærdes Hiertet, ſmaat og koldt,
Og vender Verden tidt ham Ryggen,
Da ſidder rolig han i Skyggen,
Og harmes ei; thi han er ſtolt.

Naar kun ſin egen Kraftloshed
En lunken Sværm ham forekaſter,
Og ham for egne Mangler laſter,
Fordi den ſavner — Kiærlighed:

Da troſter ſnart han ſig igien,
Paa ny den ſtemte Harpe klinger;
Den unge Mo ham Blomſter bringer,
Og moden Frugt den unge Ven.

Men hvilken freidig Ynglingshob
Med ſtorſte Hæder Skialden lonner?
Minerva! Moder! dine Sonner
Ham hilſed med et Natteraab.

Han ſpandt dem Hor af Freias Rok,
Han ſang, hvad deres Hierter ane,
Han bar ſom Yngling deres Fane,
Han har en Son i deres Flok.

Velſign, Apollo! deres Færd,
Og lad dem dine Laurbær bære
Til Fredriks og til Danmarks Ære,
Og gior mig deres Venſkab værd.

Mallings Død.

Cantate ved Univerſitetets Sorgehøitid den 23de Januar 1830.

For Talen.

Chor.

Stemmer i med ſagte Sorgetoner,
Huld Erindring følge Strængens Klang!
Som en Luftning i Cypreſſens Kroner,
Venligt lyde du, vor Sang!
Vi har tabt en Fader; men vi græde
Bittert ei: han lød Naturens Krav,
Oldingen gik til ſin Herres Glæde.
Fletter Krandſe til hans Grav!

Recitativ.

Sees Døden, ſvovlblaa ſom et Lyn,
At ſlaae ſin Lee dybt i den Unges Hierte,
Hvad heller dræber den med langſom Smerte,
Da gyſe vi ved dette Syn.
Men kommer Døden
Som Aftenrøden,
Et Purpurglimt igiennem Skyens Bryn,
Og vinker Frugten moden fra ſin Stængel —
Da ſkrækker os ei Evighedens Engel.

Sang.

Ædle Gubbe! vi dig flette
Mangen Krands, ſaa friſk og grøn.
Laurbærkrandſen førſt vi ſætte
Paa din Urne, Clios Søn!

Helten med ſit Sværd, ſin Landſe
Priſte du med ſindrig Sands;
Derfor Herthas Egekrandſe
Binde ſig i Daphnes Krands.

Dannemøer og Dannequinder
Føle dybt, ſom vi, dit Savn;
Derfor Lilier og Kiærminder
Vikles om dit elſkte Navn.

Borgerven! med kraftig Tone
Fredens Værk ſin Roes du gav;
Derfor ſkal en muret Krone
Hvælve ſig om Mallings Grav.

Chor.

Danmark! du hans Værd paaſkiønner.
Haand i Haand, med Taareglands,
Fletter, Fædrelandets Sønner!
Om hans Grav en Broderkrands.

Efter Talen.

Recitativ.

Hvad ſeer jeg hiſt?
En Lysning giennem Skyens Mørke bryder.
En Sværm af Aander
Gaaer Oldingen i Møde,
Hvem did Udødeligheds Engel bringer;
Forſvundne Seklers ſtore Siæle,
Om hvem han talte Sandhedsord.
See Adelſtein med Gulethingets Lov,
Og Axel Erkebiſkop med ſin Krumſtav,

Niels Lembak med ſin Plough, Juel med ſit Flag,
Med brudte Stavnsbaand vinker fierde Fredrik,
Anna Colbiørnſen ſmiler, Tordenſkiold
Paa Skyen tumler fro, ſom for paa Bølge.
Hvo nævner dem, de Myldrende, ſom ſtimle
Nysgierrigt did, at hilſe deres Talsmand?
Men tys! To ædle Skialde møde ham,
Det er Johannes Ewald, Thomas Thaarup —
De trykke ham ſaa broderligt til Hiertet.

Sang.

Du var din gode Konge kiær,
For Fredrik, Malling! høit dit Hierte brændte.
Du elſket, du beundret var af Hver,
Som i fortrolig Kreds dig kiendte.
Du Olding ſkiøn med Manddoms Aand!
Dit Øie funkled tidt med Ynglingslue;
Og — med det blaa, det hvide Baand —
Var du en Borger i din Stue.

Chor.

Fædrelandet ſørger ikke;
Skiønt og langt og kraftigt var dit Liv.
O, men paa din Grav med Veemodsblikke
Stirre Sønner, Døttre, Venneviv.
Stor var dine Venners Skare;
Mangen Søn en Fader miſtet har.
Hiertet evig ſkal bevare
Din Erindring dyrebar.

Sangens Muſa.

Digtet til en Melodie af Schall.

Du hulde Sang, min Ven i Livet!
Kom, ſkienk mig din Fortrolighed.
Du blev til Troſt vor Længſel givet,
Thi du bønhører Kiærlighed.
Du ſaarer ei med ſtolte Kulde
Den Barm, ſom ømt du ſmeltet har;
Erato! Muſa! Vennehulde!
Thi vær mig evig dyrebar.

I Manddoms Aar, ſom modne Siælen,
Du ſkienker Fred og Harmonie;
Ei føleslos, og ei for kiælen,
Ei alt for ſtreng, og ei for fri.
Den Samklangs Fryd, ſom Viisdom ſavner,
Det Baand, ſom holder Livets Krands,
Det finde vi, naar du os favner,
Oploſt er hver en Diſſonans.

Da hyler meer ei Sorgens Ugle,
Med Blomſter dækt hver Tidſel ſtaaer;
Thi dine Roſer, dine Fugle
Forvandle Vinteren til Vaar.
Uſynligt er dit ſkiønne Rige
I Luften blaa, dit Ætherhav.
Opſving mig ad din Himmelſtige,
Naar du har tonet ved min Grav!

Sang
i Anledning af
Kongens Fødſelsfeſt.

Afſungen i Skydeſelſkabet den 4de Februar 1830.

Blomſtrer den varme, den kraftige Sommer,
Naar den med Frugt og med Roſerne kommer,
Samles vi Skytter, ſom Skytter i Skov.
Fuglen derude paa Stangen os vinker,
Sølverne Kar til Belønning os blinker,
Lyſtelig dundrer den ſtærke Kartov.

Kommer den ſtrenge, den ſneehvide Vinter,
Sættes i Krogen de træffende Flinter,
Dog vi forenes ved jublende Brag.
Kort efter Julens og Nytaarets Feſter
Samles i Hallen de ſonlige Gieſter,
Feire ved Bægret den kiæreſte Dag.

Feſtlige Maaned, du Fyrſte for Aaret!
Du til vort Held har vor Konge frembaaret,
Nordiſke Vinter den nordiſke Drot.
Blaat ſom din Himmel jo ſmiler hans Øie,
Lyſe ſom Sneen ſig Lokkerne bøie,
Kraftig ſom Stiernen han ſtaaer paa ſit Slot.

Ofte vi ſaae ham vort Samfund at hædre,
Gierne han hørte, ſom venlige Fædre,
Sønnerne ſiunge til Bægerets Lyd.
Elſkede Fredrik! gid længe du være
Danemarks Lykke, ſom Danemarks Ære!
Intet fordunkle, vor Fader! din Fryd.

Frederik Münter.

April 1830.

Atter Sorgeharpen klinger,
Hyllet i det ſorte Flor.
Dodens Engel! paa de kolde Vinger
Hyppigt ſøger du vor Jord.
Mangen Blomſt har du os rovet,
Mangen ædel Vinterblomſt;
Taareblændet og bedrøvet
Skue vi din Atterkomſt.

Hvorfor ſøger du Minervas Tempel,
Grumme Dod! med igientaget Lyſt?
Har ei Evigheden ſat ſit Stempel
Paa den Ædles Pande, paa hans Bryſt?
Ak, men Stovet kun tilhorer Jorden —
Vel, ſaa lad ham vorde Stov,
Men førſt længe glæde Norden
Med ſin Hæderskrones friſke Lov!

Intet ſmelte kan den Grumme,
Ogſaa Münter faldt for Leens Klang.
Men ei Harpen ſkal forſtumme,
Sorgen troſter ſig i Sang.
Ewalds Ven! du ſaae ham Diet lukke,
Tidt var du ham Fryd og Troſt!
Ewalds Broder! ved din Aſkekrukke
Takker dig en Skialderoſt.

Aldrig koldt og hierteløſt du dyrked
Videnſkaben, ſom den golde Mark.
Livet dig, Naturen, Kunſten ſtyrked,
Ei din Lærdom var en viſſen Bark;
Som et Træ med Marv, i ſkiønne Bugter
Skød den mangen løvfuld Green,
Og nedſænkte ſine Frugter
Over Oldtids Bautaſteen.

Syden vinkte — du betragted
Gamle Tegn med Kundſkab og Forſtand,
Og en Borgia dig agted,
Som han agted Winckelmann.
I den ſvundne Tid du ſtirred,
Saae i gamle Kirkerifter ind.
Ei dit ſkarpe Blik forvirred
Midnatsmaanens blege Skin.

Mangt et Billed du os hented,
Tørte Støvet af med varſom Haand,
Hvad ei Nutid havde ventet:
Mærket af en ſvunden Aand.
Kirkefædrene nu hiſt dig ſkue,
Glade, Münter! nævne de dit Navn,
Bringe dig ved Morgenrødens Lue
Til din Jeſus i Apoſtelfavn.

Ak, men ingen Høitidsfeſter
See dig meer blandt os med fromme Sind;
Ingen Herrens Tiener meer du gieſter,
Som du ſelv har viet ind.

Paaſkemorgens Klokke lyder,
Kalder dig til Kirken ei paa ny — —
Men den gyldne Sol frembryder
Giennem ſin kulſorte Sky.

Ja, livſalig er din Morgenrode,
Sødt Langfredags Minde ſvandt;
Du paa den med Jeſus dode,
Og med hans din Paaſkeſol oprandt.
Signet være da dit Minde!
Evighedens Blomſt din Grav har dækt.
Veemodstaaren kun ſkal rinde
For din Ven og for din ædle Slægt.

Juni 1830.

Ja i Morgenrodens Purpur, ſee, til Himlen Skyen ſvæver,
Som din Aand, forklaret herlig, til Jehovas Throne hæver.
Hor Baſunens Toner lyde, ſom med Saligheders Klang
Sprænger Graven, og dig bringer til din Gud med Engleſang.

Engle kappes dig at ſkue. Luther dig til Thronen bringer,
Hvor paa dine Skuldre ſættes Evighedens hvide Vinger.
Abſalon dig gaaer i Mode, ſvundne Tiders ſtore Mand;
Thi, ſom han, en Herrens Tiener var du for dit Fædreland.

Kiærligheden, Troen, Haabet hilſe dig i Himlens Eden.
Troen ſkienkte dig ſit Anker, og ſin Roſe Kiærligheden.
Roſen ſig i Ankret ſlynger, du har naaet en ſikker Havn,
Og fra Himlen du nedſmiler ſalig i din Jeſu Favn.

Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd.

Den 19de Mai 1830.

Med hellig Andagts ſtærke Mod
Du Jorden og dens Qval forlod.
De kiære Børn i ængſtlig Klynge
Dig maatte Trøſt i Dødens Time ſynge;
Nu lyder atter ved dit Liig,
Hulde! den Sang, ſom kaldte dig.

Maria! ſmiil en ſalig Trøſt
Fra Himlen i din Elſktes Bryſt.
De brudte Blomſter paa din Baare
Bedugged han med Sorgens ſtille Taare.
Ak, hvi forlodſt du Børn og Ven?
Signe dig Gud! — Vi ſees igien!

Sange ved Høitideligheden i Skydeſelſkabet

den 26de Mai 1830.

Kongen og Dronningen.

Naar atter Vaarens grønne Vinge
Bedækker Vang og Mark og Skov;
Naar tuſind Fugleſløiter klinge
Til Skiønheds og Naturens Lov,
Da folder ogſaa Venſkab ud
Yndig ſin Blomſt, ſom Vaarens Brud!

Den ſpringer af ſin faſte Larve,
Af Axels gode, gamle Stad,
Og ſlynger med forſkiellig Farve
I Haugen her ſin Bunterad.
Og Blomſter ſtore, Blomſter ſmaae
Broderligt nær i Krandſen ſtaae.

Som Vaaren ſelv ſin Kongelilie
Forener med den bly Viol,
Saa ſatte Fredriks Fadervillie
I Borgerkreds ſin Kongeſtol:
Vor Fredrik, vor Maria kiær
Modtog en Plads iblandt os her.

O, takker Himlen, glade Brødre!
Mens ſønligvarmt hvert Hierte ſlaaer;
Hun ſtaaer ſom Mønſter os for Mødre,
Han Mønſter os for Fædre ſtaaer.
O, takker Gud, hver Danmarks Ven!
Han gav dem deres Barn igien.

Den førſte Skaal, ſom Flora krandſer,
Nu for det høie Par bereed,
Som føler: Kongens bedſte Pandſer
Er Underſaattens Kiærlighed!
Hvor Glæden er de Danſkes Gieſt,
Er Fredriks og Marias Feſt.

Prinds Chriſtian Frederik og Prindſesſe Caroline Amalia.

Vor Chriſtian drog til Odins Ø
Med ædle Viv;
Men Gefion, Siolunds Gudemo,
Har vakt hans Liv:
Du gav ham Hierters Sympathie,
O Fødeſtavn!
Han aldrig glemmer Sorgenfri
Og Kiøbenhavn.
Der ſmiled de blomſtrende Dage.

For Videnſkab og Kunſten ſlaaer
Skioldungens Bryſt;
Men Borgerværdet ogſaa naaer
Til Siælens Lyſt.
Vindſkibeligheds ſtille Fryd
Er Chriſtian huld;
Meer er ham kraftig Borgerdyd,
End Rang og Guld,
Og tidt har han ſkienket den Krandſe.

Hans Aand er her blandt os i Dag;
Hvor ofte ſad
Han venligt i vort Broderlag,
I Borgerrad!
Veltalende fra Læben lød
Da Chriſtians Ord,
Mens Suttungs Drik i Bægret flød,
Til Held for Nord;
Og Skioldungens Ord os beſiæled.

Amalia! Fyrſtinde ſkiøn!
Du Danneviv!
Dig ſkienkte Gud til værdigſt Løn
For Chriſtians Liv.
Dig hilſe kiærligt Sorgenfri
Og Axelſtad.
Slyng længe dine Roſer i
Hans Egeblad!
Vor Chriſtian, Amalia leve!

Rahbeks Minde.

Cantate,

opført i Studenter-Foreningen den 16de Juni 1830.

Qvartet.

Et venligt Billed til os ſeer,
Fra Væggen hiſt det ſmiler;
Men gamle Rahbek ikke meer
Nu til vort Samqvem iler.
Ak, dybt i Graven hviler
Vor Vens afſiælte Leer!

Chor.

Men med kiærlige Krandſe vi pryde
Faderens, Vennens, Broderens Træk;
Og vore ſønlige Sange ſkal lyde.
Harpe! kling, ſom veemodige Bæk,
Over den Bølge, med venlige Klage,
Ak — ſom aldrig vender tilbage;

Mens med kiærlige Krandſe vi pryde
Faderens, Vennens, Broderens Træk.

Recitativ.

Vi høre ham ei meer fra Lærerſtolen;
Han fører os fra Skyggen ei i Solen,
Hvor Kunſtens ſkiønne Blomſter ſtaae,
Der aldrig visnede forgaae.
Den viſe Gartner ikke længer
Giør os opmærkſom paa det fine Blad.
Nu Sorgens Lilie ſkiller Kalken ad,
Og paa hans lille Grav med Stilken hænger.

Sang.

Men aldrig ſkal en Sang vi ſynge
Til Vinens Priis i Broderklynge,
Og mindes, Rahbek! ei din Sang.
De friſke Blomſter af dit Lune
Skal ingen høſtlig Kulde brune,
De ſpire ſkal ved Bægerklang.

De ſkal med friſke Farver dufte
I mangen Ynglings Foraarslufte,
Og ſtemme Siælen glad og mild;
Med Laſtens fine Gift ublandet,
For Kongen og for Fædrelandet
Opflamme Kiærlighedens Ild.

Efter Talen.

Sang.

Naar Fanen os til Marken vinker,
I Solen Bajonetten blinker,
Dit Minde, Rahbek! for os ſtaaer.
Det Sværd, ſom ruſtent paa din Kiſte
Din Kiærlighed til Standen viſte,
Bar du i treti Hædersaar.

Skiøndt ikke du var vaabenøvet,
Din Aand dog var i Faren prøvet,
Begeiſtret var du for din Stand.
Og gierne havde ſtrax du Livet,
Hvis Pligten kræved det, hengivet
For Konning og for Fædreland.

Duet.

Videnſkaberne vare dig kiære,
I din Kundſkab du ſatte din Ære,
Sad i den lille, ſkygfulde Krog,
Glad ved den Viſes ſindrige Bog.
Ak, nu ſtande de herlige Skatte
Støved', forladte,
Savne den vittige, tænkſomme Ven,
Spredes vel ſnart, ſom Avnerne, hen!

Chor.

Han var en brav Student,
Det er hans Monument,
Og derfor ſkal Studenten høit ham priſe
Med hæderlige Viſe
Til ſildig Alder, velfortient.

Han Muſers Ild i mangen Barm har tændt.
Og ſtod det ei paa Prent,
Vi vidſte det dog alle;
Vi hørte ham i Axelhalle.
Vor elſkte Lærer var en brav Student,
Taknemligt mindes vi ham alle.

Sange for Skydeſelſkabet.

Den 29de Juli 1830.

Til Kongen.

Vor Konge drog i Landet om,
Og hvor han kom,
Der ſmiled Egnen, ſtolt og mild,
Med Æreport og Feſtensild;
Fra Liimfiord ned til Eiders Bred,
Var Glæden med.
Og fro var mangen lille By,
Og takked Himlen høit i Sky,
Fordi dem ſigned huldt paa ny
Dit Blik,
Vor Frederik!

Og mangt et Sted, ſom før ei ſaae
Dit Øie blaa,
Viſt aldrig glemme vil den Dag,
Da Kongen ſad i Borgerlag,

Og drak ved Bacchi Purpurvæld
Sin Kiobſteds Held.
Og Fremtids Slægt vil ſkue glad
Den Stol, hvor ſiette Fredrik ſad,
Og krandſe den med Roſenblad.
Hver Egn
Et Hæderstegn!

Men, Axelſønner! vi, ſom faaer
Den Fryd hvert Aar,
Hvor lykkelige, ſtolte maae
Ei vore danſke Hierter ſlaae
Ved — Roſe! Somrens Kongeblomſt!
Din Atterkomſt!
Du bringer Fredrik i vor Hal,
Han lyder Faderhiertets Kald.
Velſign nu ved Kartovers Skrald,
Vor Feſt!
Din høie Gieſt.

Til Dronningen.

Vor Dronning kiær!
Vi kan dig ikke ſkue nu
Iblandt os her,
Dog er tilſtede du.
Hvor Fredrik hædrer Folkets Feſt,
Der er din Aand,
Der ſteds dit Hierte Glæden fandt;

Uſynligt Baand,
Men ſtærkt ſom Diamant!

Du ſidder hiſt
Nu paa det kiære Kongeſlot
Bag Lindens Qviſt;
Men Knaldet lyder godt:
Kartoven dig fortæller hoit,
Ved fulde Maal,
Maria! paa det gamle Sted
Vi drak din Skaal,
Og Frederik drak med.

Dit Lyſthuus leer
Fra Bakken under Lovets Hang,
Dets Vindve ſeer
Hen mod vor Fugleſtang.
Maaſkee du venligt lytted der;
En Taare ſtod
For Danmark i dit Glædesblik,
Vor Dannebod!
Og for din Frederik.

Til Humaniteten.

Skrevet efter Julirevolutionen 1830.

De vilde gierne myrde dig herneden,
Huldſalige Engel! træde paa din Hals;

Men Kiærlighed og Freden
Er ei for Mord tilfals.

En billig Frihed kan os kun betrygge
For Barbariets Ravnenat;
„Med Lov man Land ſkal bygge“,
Har paa ſit Domhuus ſelv en Konge ſat.

For treti Aar et Folk, nedtrykt i Støvet
Af ſlappe Hovmods Overmod,
Al Borgerret berøvet,
Sig ſtyrted i ſit eget Blod.

Men arme Folk, henlokt i Frækheds Snare,
Snart miſted hver en ærlig Mand;
En nedrig Pøbelſkare
Blev atter dets Tyran.

Tyran og Pøbel — hiin en Boaſlange,
Som ſluger levende ſit Rov;
En Hydra denne: Hovederne mange;
Men begge uden Lov!

Gud frie fra begge! Opror Krigen vakte;
Bedrifterne da vexled ſnelt,
Og Giæringen frembragte
En ſtor og ſielden Helt.

Han døde Robinſon. Men Adelſkaren,
Som gik med Kræmmerkurven nys,
Kom hiem, da endt var Faren,
Og gav ſig Broderkys.

Den gamle Fordom hæved Nakken atter,
Retfærdig Frihed blev forhaant,
Og Himlens ædle Datter
For intet Skieldsord ſkaant.

Man ſvor til Loven, men man brød den gierne,
Da man Kartoven fik i Vold;
Og bort man vilde fierne
Humanitetens Old.

Baſtillen og Richelieu tilbage,
Det Kirken var, det var den Helgen ſtærk,
Som Ultra ſkulde tage
Til Monſter for ſit Værk.

En indiſk Kaſte ſkulde nu fortrænge,
Som for, Fortieneſte, Talent,
Begeiſtring ſkulde bort ſin Harpe hænge,
Og Løgn kun ſtaae paa Prent.

„Skyd dem kun ned! I har jo dets Kanoner,
Skyd Folket ned, ſaa tier Folkets Ret!“
Saa lød de frække Toner
I Hovmods ſidſte Spræt.

Kartoven ſkød — dens Lyd blev til en Torden,
Hvorved Tyrannen ſelv forſvandt;
Og Enighed og Orden
Igien et Friſted fandt.

Uſkyldige, ſom ſank for Morderhænder!
I Overmodets Glavind brød;
Humaniteten tænder
Sin Fakkel ved jer Død.

Til Studenter-Foreningen i Kiøbenhavn.

Med Lyſtſpillet Trillingbrødrene fra Damaſk, 1830.

Halvhundred Aar alt af ſin Livets Bane
Den danſke Digter ſaae tilbagelagt;
Dog kunde han ei glemme gamle Vane,
End randt ei Blodet i hans Aarer ſvagt,
Med Ungdomsmod det bluſſed paa hans Kinder,
Og end han Harpen ſom en Yngling ſlog.
Hans varme Følelſe ſig ei bedrog,
I Andres Barm den vakte kiære Minder.

En Ynglingsflok af Landets ædle Sønner
Et Vivat bragte ham hans Fødſelsnat;
Ved deres Ild for ham, ved deres Bønner
Han følte ſig hen i ſin Ungdom ſat.
Ei agted han i Natten Sneens Kampe
Med Stormen, og den kolde Vinter-Iis;
Han ſtod i Øſtens Morgen-Paradiis,
Aladdin kom, og vinkte med ſin Lampe.

Det var ved Juletide juſt, den ſøde,
Minervas Sønner ſamlede ſig hiſt,
For i det vittigmuntre Svendemøde
At glæde ſig ved Mummeſpil, ſom ſidſt.
Alt ofte havde denne Spøg ham gottet,
Hvor Klogten ſig med Skielmeri forbandt.
Et gammelt Eventyr i Hu ham randt,
Fortalt ham af hans Moder hiſt paa Slottet.

Og neppe med ſit Morke var forſvundet
Den hvide Januar med Stormens Gang,
Saa havde han alt Vei til Bagdad fundet,
Og ſtod igien ved Leire med en Sang.
Med Maſken for ſit Anſigt venligt ſmiilte
Den brogede, den lette Phantaſie;
Og mangen Blomſt paa kiendte Barndomsſti
Fandt han igien ved Palmen, hvor han hviilte.

Og eder, Brodre! denne Krands tilhorer,
Thi til min Digtning mig beſiæled I.
Bag muntre Fabel ſig kun Sandhed ſlorer,
Den dækkes ei af mild Allegorie:
Stærkt ligne Menneſker paa denne Klode
Hinanden jo, med Anſigt, Hænder paa;
Men nogle Siæle ſtore, nogle ſmaae,
Og mange Hierter ſlette, mange gode.

Gid altid ædelt I hinanden ligne,
Som Ibad, Syahuk hinanden værd;
Da vil den ſtore Fyrſte jer velſigne,
Som ſvinger over hele Jorden Sværd.
Gid ingen gnidſk Babekan eder ſaare,
Og viſe jer ud af ſit Broderhuus;
Gid Lykken folge jer med fyldte Kruus,
Og gid I kun maae fælde Glædestaare!

Skaal for de ſvenſke Venner.

Studenter-Foreningen den 30te September 1830.

Videnſkab og ædel Kunſt formaae
At flytte Bierge, hvad vel Umagen lonner;
De kan Broen over Havet ſlaae,
Og Brodre føle ſig Minervas Sønner.
Ei den Viſes Tanke
Meer i ſnevre Skranke
Ringe Kreds kun glæder;
Men til fierne Steder
Videnſkab og ædel Kunſt formaae
At flytte Bierge, hvad vel Umagen lonner;
De kan Broen over Havet ſlaae,
Og Brodre føle ſig Minervas Sønner.

Syden ſeer ei længer med Foragt
Dig, ædle Nord! nu, ſom Kæmpen i en Lænke;
Du har atter vundet Verdens Agt,
Thi du har viiſt, at du kan føle, tænke.
Cimbrer og Teutoner
Ei fra Odins Zoner
Storme meer med Torden;
Nu er Fred i Norden.
Videnſkab og ædel Kunſt formaae
At flytte Bierge, hvad vel Umagen lonner;
De kan Broen over Havet ſlaae,
Og Brodre føle ſig Minervas Sønner.

Smaalig, kummerlig Eenſidighed
Et oplyſt Folk med ſit Blus ei meer kan blænde;

Kun een Forſkiel vi at giøre veed,
Imellem Menneſker og Dyr paa Tvende.
„Alle Hannibaler
Ere Cannibaler.
Hvilken gruſom Ære!
Jeg blier ved min Lære:“
Videnſkab og ædel Kunſt formaae
At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
De kan Broen over Havet ſlaae,
Og Brødre føle ſig Minervas Sønner.

Fylder Bægret nu i feſtlig Stund
Med trofaſt Bryſt, og med Ild i glade Blikke!
Mimers Børn fra Upſal og fra Lund!
Jer Skaal vil Axelſtad=Studenten drikke.
Venligt Øreſundet
Har os nær forbundet.
Aldrig det os ſkille,
Mens dets Bølger trille!
Videnſkab og ædel Kunſt formaae
At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
De kan Broen over Havet ſlaae,
Og Brødre føle ſig Minervas Sønner.

Til Charlotte Oehlenſchläger.

Mit elſkte Barn! jeg fandt mig taaligt i,
At du for nogen Tid forlod de Kiære.

Ei ſpærre vilde jeg din Blomſterſti;
Hvi ſkulde jeg din Fredsforſtyrrer være?

Du borte var. Saa venligt Solen leer
I Hiorneſtuen — dog forſvandt ei Sorgen;
Dit Sytoi laae i Vindvet ikke meer,
Du kom ei ind at hilſe mig Godmorgen.

Dog blev jeg rolig. Ak, men da jeg ſaae
Pianofortet, da jeg det berørte,
Da randt min Taare, og jeg tænkte paa,
Hvor tidt jeg her din ſkionne Stemme hørte.

Det ſtaaer forladt. Nu du min Digteraand
Ei med det ſode Trylleri forlyſter;
Nu paa Tangenterne med uvant Haand
Kun ſpiller mig en Sang din lille Soſter.

Reis lykkelig! Favn mig til næſte Vaar,
Saa vil jeg Savnet og min Længſel glemme.
Naar Nattergal igien i Bogen ſlaaer,
Da lyder kiærligt mig Charlottes Stemme.

Hun kom igien. Da klang den hulde Roſt
Mig atter yndigt — men kun nogle Dage;
Da drog hun til den ubekiendte Kyſt,
Hvorfra man aldrig kommer meer tilbage.

Sang
for det Dramatiſk-Litteraire Selſkab til dets Halvhundredeaars-Feſt.

Den 24de November 1830.

Halvhundred Aar ſom Drømmen ſvandt
Med Tidens Flugt;
Men man kan ogſaa drømme ſandt,
Og drømme ſmukt.
Her Venſkab, ſkyldfri Munterhed
Var ingen Drøm,
Og derfor ſee vi freidigt ned
Ad Tidens Strøm,
Der fierned de flygtige Dage.

Af tynde Skierme blot beſtod
Vort Selſkabs Borg,
Og Phantaſiens lette Flod
Gav Glæde, Sorg;
Dog disſe Skierme, bygt i Haſt,
Stod trygt i Dan,
Mens mangen Vold og Fæſtning braſt
I fremmed Land.
Der ryſted de ſtærke Coulisſer.

Skiøndt Politiken kiender lidt
Til Poeſie,
Var den i ſine Digte tidt
Langt mere fri:
I hver en Scene verlet blev,
Ei Noget ſtod;

Og Mars Tragødierne ſkrev
Med Borgerblod.
Men rolig ſtod Hallen i Siølund.

Gid den igien halvhundred Aar
Urokket ſtaae,
See mange blonde, ſorte Haar
Som ſolvergraae!
Som vore Ældſte glædtes her,
Vi glædes vil.
I Livets virkelige Færd,
I Skueſpil
Foreen os, o Danmark! ſom Brødre.

Den gode Smag.

Den gode Smag — det er en herlig Sag;
Men ſieldent finder man den gode Smag.
Hvoraf det kommer, vil jeg eder ſiunge:
Fordi ei træffe ſammen juſt ſaa let
En ſaftig nærende, vellavet Ret,
Og ſaa en ſund, en ufordærvet Tunge.

Som det gaaer Legemet, det gaaer vor Aand;
Vi ſammenholdes ved et Tryllebaand,
Som Væſener af Idealers Rige.
En Gienſtand Kraften førſt maa virke paa;
Og kun forſtaaes af den, ſom kan forſtaae.
Her hedder Lige det, ſom ſteds, for Lige.

Ved Phantaſie, ved Folelſe, Forſtand,
Ved Vid, ved Ild en Digter virke kan;
Men diſſe Evner ſkal af Evner fattes.
Det kolde Bryſt koldt byder Ilden Trods,
Forſtanden aldrig agtes af en Klods,
Og uden Phantaſie hvert Billed mattes.

Luk Vindvesſkodder i en Malerſal!
Og til den bedſte Kunſtners ſtore Qval
Forſvinde brat i Mulm de ſkionne Farver.
Det Store da blier lige med det Smaa;
I Morke ſynes alle Katte graae,
Man leger Blindebuk med tomme Larver.

Man tidt har klaget over ſlette Kunſt,
At den forfængelig blev idel Dunſt —
Vel ſandt! Men de, ſom over Smagen vaage,
Hvor ofte klaged de med falſke Mund!
Critikens Bygning ſtod paa fugtig Grund,
Og der udklækkedes den værſte Taage.

Forfænglighed! Fordom! Pedanterie!
Jeg vilde gierne bede jer: o ti!
Hvis det jer muligt var, at holde Munden;
Den ſlette Kunſt I komme vel tilpas.
En broget Harlekin, en kaad Bajas —
O! begge ſkade ſaare lidt i Grunden.

Beundre taabeligt et aandloſt Værk —
Den Daad er ſlem, men den er ikke ſtærk,
Og Skrøbeligheds Synd bor man tilgive.

Men med ſin Hovmod gaae for fulde Seil,
Og dadle ſund Naturlighed ſom Feil,
Det kan den bedſte Frugtbarhed fordrive.

Spidsfindighed ſelv vrager gode Koſt —
Ondſkab, Misundelſe ſom Nattefroſt
Paa Træet falder, dræber ſpæde Knopper.
Saa kommer Lummer-Heden — gode Gud!
Græshopper, Orme klækker Somren ud —
Og ſnart paa Marken ſtaae de nøgne Stubber.

Det let opdage kan et ſkærpet Blik:
Slet Kunſt fordærver — mere ſlet Critik,
Som blind, forvoxen, gior ſig ſelv til Dommer.
Den ſvage Kunſt kun famler ſom et Barn,
Den ſig forvikler i ſit eget Garn,
Og Rimen ſmelter ſnart, naar Solen kommer.

Men Oprør i de ſkiønne Muſers Land
Af en vantreven, kaad og ſkiæv Forſtand,
Som daarer Mængden med ſin Kiendermine,
Som fræk bedømmer Alting — Rub og Stub,
Letſindig i ſin Jacobinerklub,
Og ſlæber Uſkyld til ſin Guillotine —

Det ſkader meer. I Muſers Tempel gaae
Da Ingen uden Bryllupsklæder paa,
Det rene Hiertes ædle Bryllupsklæder!
Hvis ei, forviſes han fra Lyſet brat,
At ſkære Tænder i ſin egen Nat,
Men ei med egen Sod at plette Hæder.

Niebuhr.

Januar 1831.

Europas Himmel graaner Aar for Aar,
Og Aandens Lys hendøer i ſkumle Sky;
See Videnſkabens Sol for Natten flye!
Hvor nys var Aftenrøde, Taage ſtaaer.
Geniets Carlsvogn i den mørke Nat
Snart ruller længer ei paa ſkiønne Hiul;
Og Orion, i Flammeruſtning guul,
Ei klarer Mulmet — ſom en Tanke brat.

Men længe ſmerted Muſer ei et Tab,
Som Niebuhrs Død. Han var et Kæmpelys.
Skiøndt ofte Sygdom trued ham med Gys,
Han brændte mægtig for hver Videnſkab.
Opfødt ved Daddelfrugt i Morgenland,
Han drak af Kilden, hvor Ferduſi drak;
Han i ſin Vandringstaſke Blomſten ſtak,
Og tog den gierne med til Tiberſtrand.

Og Agt han nu med Flid paa Runen gav,
Som ruged over Romerheltens Been.
Han læſte ſindrigt paa den bruſtne Steen
Og paa hvert grønſværdækket Architrav.
Nys Sandhed han i Eventyret ſaae,
Nu blev Hiſtorien ham Eventyr;
Og mangt et Træk ſkarpſynet han fornyer,
Som ſelv en Livius ei tænkte paa.

Hvo troer, at han, ſom Smag i Digtning fandt,
Som lytted barnligrørt til Bækkens Fald,

En Meſter ogſaa var i brudne Tal,
Og regned trods den koldeſte Pedant?
Dog var det ſaa. Thi Alt, hvad mægtigt ind
I Livets Samfund greb til Binding, Tab,
Det rorte Niebuhrs Aand til Meſterſkab,
Det vakte Verdensvennens Tankeſind.

Man brugte ham. Og ſnildt han ſig forſtod
Paa Sølvet — paa den Vind, der ei ſlaaer feil,
Der hoit opſvulmer Handelsſkibets Seil —
Det borgerlige Legems Kiod og Blod.
Med ſikker Daad han virked, hvor han kom;
Men Videnſkaben atter Seier vandt,
Sin Cicero i Aſken han gienfandt,
Og moderligt ham vinkte gamle Rom.

Ei meer Politiker, Beregner klog —
Hoilærer han i Skolen atter ſtod;
Misundelig ham Doden ei tillod
At ende ſin udødelige Bog.
Han var en Danſke, fodt i Kiobenhavn,
Og gamle Danmark var ham altid kiær;
Og derfor lyder Danerſangen her,
Og Mnemoſyne glemmer ei ſit Savn.

Schimmelmann.

Februar 1831.

Sølyſt! yndigt over Vandet
Gron du ſmiler hoit fra Landet;

Mange Danſke tidligt, ſilde
Dreied ſnelt forbi din Kilde,
For i Vaarens lyſe Leire
Herthas Atterkomſt at feire.
Yndige blandt danſke Steder!
Kildenymphens Öie græder
I din Lovſal, Taarer rinde
Ved et kiærligt Ungdomsminde.
Men i Fald du meer vil græde,
Hamadryas! græd af Glæde:
Schimmelmann har Palmen vundet,
Hisſet har han atter fundet
Sin Emilie, Charlotte
Langt fra denne dunkle Grotte.

Da Emilies unge Hierte
Braſt i Kampens ſidſte Smerte,
Vilde hun en Blomſt ham række;
Men da ſkiulte Dødens Dække
Hendes Blik — og uden Klage
Sank den Yndige tilbage.

Som en Olding, kort før Døden,
Drømte han: i Morgenrøden
Stod Emilie; hun rakte
Blomſten atter. Dagen vakte
Drømmeren, juſt da han tænkte
Viſt at gribe, hvad hun ſkienkte.

Hulde Varſel! Himlens Engel
Vinkte med ſin Lilieſtængel.

Lilien er en Roſe vorden,
Skiøn ſom ingen Blomſt paa Jorden.

Kiære Solyſt! ſaa alene
Staaer du nu bag dine Grene.
Brat dit Trylleri forſvinder.
Siig, hvor jeg dig atter finder?

Og hvad er da vel at tale
Meget om ſlig Sommerſvale?
Gives der ei tuſind Steder,
Hvor man til en Stormand træder,
Som ret venlig i ſit Eden
Deler Overflødigheden,
Feſtens Glæder, Livets Fylde
Med de Skarer, ſom ham hylde?

Stille, Dadler! ſtille, ſtille!
Længe vel vi vente ville,
Før igien, til Ædles Gammen,
Slige Stierner funkle ſammen.

Statsminiſter, Digter, Tænker,
Fri for alle Fordomslænker,
Sund, dog øm for Andres Smerte,
Munter, med et Englehierte,
Følſom, ſom en Mø i Vaaren,
Øiet ſkarpt, men mildt af Taaren,
Tankefuld, i Viisdom kyndig,
Lille, bleg, og dog ſaa yndig —
Saadan ind til os han traadte,

Og et Venneſmiil forraadte
Al den Godhed, Hiertet giemte,
Som til Glæde Flokken ſtemte.

Saadan ſtaaer han for mit Øie
Hiſt paa Siølunds Blomſterhøie.
Blikket med Begeiſtring brænder;
Videnſkabens, Kunſtens Kiender!
Videnſkabens, Kunſtens Dyrker!
Mangen Ynglings Mod du ſtyrker.

Ogſaa mit du ſtyrked, hæved;
Da min Knop i Stormen bæved,
Vanded du dens Rod, og ſatte
Huldt i Sol den faſt Forladte.

Derfor aldrig nogen Sommer
Paa ſin grønne Vinge kommer,
Hvor jeg ei med Mindets Glæde
Vandrer til dit øde Sæde,
Tænker henrykt der i Lunden
Paa den Fryd — ſom er forſvunden.

Naar en Vind i Krattet hvisler,
Naar dernede Kilden risler,
Naar en Sky hen over Søen
Nærmer ſig ſaa langſomt Øen —
Troer jeg, Schimmelmann! at ſkue
Dig i Aftenrødens Lue.
Stolberg dig og Klopſtock bringer
Smilende paa Englevinger.

Recitation og Sang

i Anledning af

Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag,

fremſagt og ſiunget paa Sorgenfri Slot, ved Feſten den 18de September 1831, af Muſikconſervatoriets Elever.

En Yngling.

Tør en Ungdomsflok vel vove,
Neppe traadt af Barndomsaar,
Sig at nærme Herthas Skove,
Hvor Skioldungens Lyſthuus ſtaaer?
Mon vel Chriſtian fornemmer
Vore Toners ſvage Klang?
Tør vi blande vore Stemmer
Med en kraftig Folkeſang?

En Pige.

Chriſtian vil Stemmen høre,
Han vil Sangen ei forſmaae;
Thi han laaner venligt Øre,
Som til Store, ſaa til Smaae.
Krandſen om hans Fyrſtetinding
Ei beſtaaer af Laurbær blot,
Hvert et Blad i Blomſtervinding
Klæder ham om Lokken godt.

Ynglingen.

Nei, jeg vover ei at tale
Til den ſtore Kunſtens Ven,
Som fra fierne Field og Dale
Drog til Danemark igien.

Ved Apollos Alterflamme
Luttred han ſin ſieldne Smag;
Nei — jeg vover ei at ſtamme
Toner paa hans Fodſelsdag.

Pigen.

Nu velan! ſaa vil jeg finde
Veien til hans Hierte da.
See den venlige Fyrſtinde
Caroline Amalia!
Hvis hun naadigt laaner Ore
Til et velmeent Hierteqvad,
O! ſaa vil os Chriſtian hore;
Ei han negter, hvad hun bad.

Ynglingen.

Onſket, ſom i Solens Lue
Ofte frygtſomt mangler Ord,
Til dit Lys paa Himlens Bue,
Hulde Maane! ſig betroer.
Tal da for os, Caroline!
Tor vi feire Chriſtians Feſt?

Pigen.

Venligt ſmiler Begges Mine!
Syng nu hver, ſom hver kan bedſt!

Chorſang.

Chriſtian, ſom elſker de yndige Muſer!
Muſerne dale kiærligt paa Sky.
Om end paa Sletten Boreas bruſer,
Vil han for Hoitidsharperne flye.

Kunſternes Himmel ſielden kun regner,
Solpurpur ſees i Gry og i Qvæld;
Saarende Tidsler, dækkende Bregner
Voxe, Caſtale! ſlet ved dit Væld.

Kunſtens Beſkytter! elſkede Fader!
Chriſtian! vi ſigne glade din Feſt.
Der hvor ei Magten Skiønhed forlader,
Der er Apollo Glædernes Gieſt.
Chriſtian! din Høitid rørte vi feire,
Feiret jo blev den ſteds, hvor du kom;
Ønſket, ſom ſtiger høit nu fra Leire,
Høit over Alpen lyder fra Rom.

Oldenborgs Stamme! Egen i Dalen!
Kunſternes Ranke Bullen omſnoer.
Lunden har Blomſter, Billeder Salen,
Harpen har Toner, Skialden har Ord:
Alt ſig til Chriſtians Hæder forene,
Ældgamle Slægters værdige Søn!
Dan! ved din Gravhøis mosgroede Stene
Breder ſig Lauren frodig og grøn.

Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.

December 1831.

En Due blid, med Smaae, med elſkte Mage,
Ved yndig Nøiſomhed du Glæden fandt;

Da flagred du mod Himlen og forſvandt,
Og lod dem troſtesloſe her tilbage.
Ei troſtesloſe — ſelv i Dodens Strid
En Due blid!

En Qvinde bold — ak, nu den Kreds berøvet,
Med hvilken Livets ſkionne Blomſt du brød;
Hvem, Elſkte! forſte Gang du ved din Dod
Har viiſt Koldſindighed og giort bedrøvet!
For fandt hver Ven, ſom græmmed ſig,
Sin Troſt hos dig.

Dit Liv ſvandt hen, ſom Bækken, naar den rinder
Med Demant=Klarhed over hviden Grund:
Lidt efter lidt udtorredes dens Bund,
Men himmelblaa ſtaaer Randen med Kiærminder.
Selv hver en Blomſt du plantet har,
Os dyrebar.

Du ædle Husbond, bolde Normand, græder,
Forladt — ak, i din Børnerad!
Thi tom er Stolen, hvor hun ſad;
Men hellige dig vorde diſſe Steder:
Reliquier, i elſket Egn
Et Mindetegn!

Og, kiære Smaae! Bedrovede! jer trøſter:
Hun har jer ikke plat forladt;
I Moders Sted hun har indſat
Sit Livs Veninde — hende værd — ſin Søſter.
Hun leder jer i Nicolines Aand
Med Moderhaand.

Men, Brødre! vi, ſom ſkatted hendes Dyder
I Hallen her, hvor mangt et vittigt Ord
Fra yndig Læbe lød ved Vennebord —
Ved hendes Kiſte nu vor Taare flyder;
Men bittert ei — den rinder ſød
Ved ſalig Død.

O du, ſom yndte Skialdens Hiertetale,
Og naar hver Pligt var opfyldt førſt,
Dig gierne lædſked Siælens Trøſt
Med rene Draaber af Caſtale!
Dig planter jeg paa Dødens Vei
En Glemmigei.

Den korteſte Dag i Aaret.

Til Anders Sandøe Ørſted paa hans Fødſelsdag.

Min Anders! det dig tidt fortrød,
At jeg dig intet Carmen bød
Paa Dagen, da du førſt fik Patte;
For altſaa ei at ærgre dig,
Vil jeg i Dag anſtrenge mig,
Og dig paa Timen et forfatte.

Vel Fødſelsdagen giør dig Tort,
Du veed, den kom med dig tilkort,
Saa kort en Dag har Ingen levet.

Hvi hyller den ſig mørk i Løn?
Mon den ſig ſkammer for ſin Søn?
Det er dog alt for overdrevet.

Du døbtes jo dog til en Chriſt,
Endſkiøndt du ſiden blev Juriſt,
Og monne Præſtekiolen vrage.
Men trøſt dig, Anders! viid, min Ven!
Du fødtes kun i Dæmringen,
For Mørket kraftigt at forjage.

I gamle Dage gik man op
Hiin korte Dag paa Fieldets Top,
Og ſaae, hvor Solen af var vorden.
I Mørket blev man angſt og bleg;
Man ſlagted Menneſker og Qvæg,
For at forſone den med Norden.

Tak Gud, du dengang ei blev fød!
Da var du nu alt længe død,
Da drak vi ei din Skaal i Vinter;
Thi den Tid man ſig ei forſtod
Paa Rettergang og Mandebod.
Dog — du frabe'er dig alle Finter!

Og derfor vil jeg ſlutte nu
Med Bøn til Himmelen, at du
Maa leve mange korte Dage,
Og ſom Juriſt fra Sogn til Sogn
End mangen Sommer i din Vogn
Paa Roſer og Kiærminder age.

Til Kongen.

Sang for Skydeſelſkabet

den 26de Juli 1832.

Vort gamle Gilde feirer
Sin Feſt igien i Aar.
Raſk Tiden det beſeirer
Med ſine ſølvgraae Haar.
Men Sølvet kan ei ſkade,
Thi Gubben ſtaaer ſom Mand;
Med Blomſter og med Blade
Sin Tinding krandſer han.

Hvor gammel er den Gamle?
Det ret ei ſelv han veed;
Men Sønnerne ſig ſamle
Hos ham med Kiærlighed.
Gienfødt paa glade Feſter
Sig føler Gubber ſtor;
Thi Danerkongen gieſter
Ham ved hans eget Bord.

Omreiſer alle Riger,
Gaaer om fra Slot til Slot,
Seer Fyrſten der, og ſiger:
Om end I fandt en Drot,
Der Pragt og Hovmod hader,
Ved Borgerglæden glad,
Liig Frederik, vor Fader,
I ſine Sønners Rad.

Hvert Aar, naar Danerſkoven
Staaer ſmykt til Freias Lyſt,
Han „bygger Land med Loven“
Og gieſter fierne Kyſt;
Og Borgerne ſig ſamle
Rundtom til Glædens Feſt.
Men Axelſtad, den gamle,
Har det blandt Stæder bedſt.

Thi her er „Fredriks Rede“,
Hans elſkte Viv, hans Børn;
Derfor paa Vinger brede,
Liig fierne Kongeørn,
Han vender ſnart tilbage
Til, Abſalon! din By,
Og Feſtens Toner brage
For Frederik i Sky.

Nu ſiunger høit, I Skialde!
For Gildets høie Gieſt.
Gid vore Bøsſer knalde
Kun til hans Glædesfeſt!
Som Vin' i Glasſet flyde,
Vort Blod vi offre froe;
Men Himlen det forbyde,
Og ſkienke Fredrik Ro!

Anders Sandøe Ørſted.

Den 21de December 1832.

I Venneſamfund mellem ædle Mænd
Til Dagens Feſt ſig hæver Skialdens Stemme.
Den Fødſelsdag oprunden er igien,
Som aldrig gamle Danemark vil glemme.
Et Lys oprandt i mørkeſt Vinterſtund,
Et Fyrtaarn liigt, for Faren at bortfierne;
Og Solen ſkiulte ſig paa Himlen kun,
For mere Glands at ſkienke til ſin Stierne.

Vi ſamles paa vor Ørſteds Fødſelsfeſt —
At ſynge for ham pleie vi juſt ikke,
Men høit begeiſtret, hierteligt hver Gieſt
Hans Sundhed vil af fyldte Bæger drikke.
Men klinger Glasſet, ſvulmer Vennens Aand,
Da føler Læben tidt ſig ſom i Lænke —
Vel! Skialden ſkaaren er for Tungebaand,
Saa lad ham rime, hvad I andre tænke.

Vi elſke ham, hans Godhed er det værd;
Men Godhed blot Beundringen ei ſkienker.
Vi agte ham, thi han er klog og lærd,
Og meer — han, Themis! er din bedſte Tænker.
Men ei blot god, og ei blot lærd og klog —
En kraftig Viisdom har han ſelv ſig givet;
Hans eget Levnet er den bedſte Bog,
En Kongelov for Hiertet og for Livet.

Hvad han for Danmark er, det veed Enhver;
Mens os kun ſkienket blev den ſkionne Lykke,
At ſee ham ſom en Broder ofte her,
Og inderligt til Barmen ham at trykke.
Som for ſit Land, han føler for ſin Ven;
Her ſaae vi Skyen fra hans Pande vige,
Her ſaae vi ham at vorde Barn igien —
Han tog os med til Himmeriges Rige.

Skiondt ikke Fader ſelv — hvor fandt en Slægt
En bedre Patriarch og kiærlig Fader?
Alfader! tag ham i din Varetægt,
At ſilde førſt han ſine Born forlader.
Sit Fædreland med Viisdomskraft og Aand
Han længe vederqvæge, længe glæde!
Som Baldur længe være han det Baand,
Der ſammenknytter denne Vennekiæde!

Peblingeſoen.

Ballade.

Jeg gik mig ud over Byens Bro
En tidlig Aftengang.
Stormvinden havde ſig lagt til Ro,
Men Dagen var end ei lang;
Snart Solen ſkulde til Hvile gaae,
Snart Glandſen var forbi.
Jeg iled ud i min Kappe blaa
Til Kiærlighedens Sti.

Den er ei meer, ſom i Sommer, grøn;
Ei Løvet i Træet ſtaaer.
Men, ſom Naturen, Menneſkets Søn
Faaer ogſaa hvide Haar.
Erindringen er dog friſk endnu;
Afſted kun! uforſagt!
Men, Aften! ei, hvor ſkiøn eſt du
I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde ſaa ſkiær at ſee,
Som i en Sommerqvæld;
De lange Straaler i Skyen lee,
Op Skyen taarner Field.
Nu grønne Farve, nu lyſeguul,
Og nu violne Brand;
Og Solen vender ſit Purpurhiul
Mod Jordens ſorte Rand.

Og Møllen rører Vingen let,
Og Broen ſtander ſaa ſkraa,
Som i et Billed — en Marionet,
Med trillende Vogne paa,
Og unge Møer i Zobel og Maar,
Og Mænd og Qvinder til.
Men hvi mon Alle til Søen gaaer?
Ha, hvilket Skueſpil!

Paa Dammens Flade glindſer en Blok
Af Iis, og den giør tryg.
Der ſværmer en lyſtig Drengeflok,
Som Aftenrødens Myg.

Og Ynglinger med — ſom Fuglen faſt,
Snart nær, ſnart atter fiern,
Og vove ſaamangt et kunſtigt Kaſt
Paa ſnelle Skøitejern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
Din Penſel mig et Blund,
At jeg med Farver male kan
Den yndige Vinterſtund.
Hvi ſkal den ſvinde ſaa ſnelt og brat?
Den qvæger alt for ſmukt.
Lær mig, fra Evighedens Nat
At gienne Tidens Flugt!

Jeg gik den lyſtige Sværm forbi
Ad Frederiksberg til Gieſt,
Og kom igien paa Kiærlighedsſti
Ved fulde Maanes Feſt.
Det var en ſtille Midienat,
Men klar var Nattens Vei;
Den øde Sti var nu forladt,
Men Søen var det ei.

En Skare ſværmed atter der;
Men langſomt glede de Smaae
I Maanens blege Dødningeſkiær —
Og med Liigſkiorter paa.
Den falſke Skorpe tidt med dem braſt;
De ſank, men dukkede frem.
Iistapper hang i Haarene faſt,
Og Vandet qvalte dem.

Sanct Jorgen kom fra Jorgens Sø;
Og Dragen, han fordum vog,
Saae jeg, ſom Sky, i Luften døe,
En lang, en ſpraglet Snog.
„Jeg redded fordum Byens Møer
Fra Dragen,“ var hans Ord;
„Men den i disſe ferſke Søer,
Den er for lumſk og ſtor.

Hver Vinter kræver den ſin Fangſt.
Hiin Drengeflok, der gaaer,
Den druknede her med Skræk og Angſt;
Sit Bytte fik hvert Aar.
Og Petri-, Frue-Kirke lang,
Som hiſt fra Volden dem ſee,
Gav til Farvel en Klokkeklang
Hen over Gravens Snee.“

Sanct Jørgen ſvandt — og Skaren ſvandt,
Og Alting var forbi,
Og jeg mig atter ene ſandt
Paa Kiærlighedens Sti.
Da lød en Røſt: „Thor ynder vel
Hver Yngling varm og kiæk;
Men *den* nedſynke maa til Hel,
Som kun er kold og fræk.“

Men mildere lød en Alferøſt:
„Uſkyldig, ſkiøndt ei klog,
Bortlokket fra ſin Moders Bryſt
Blev mangen herlig Pog.“

Da ſkued jeg mod Himlens Blaa,
Saa freidigt og ſaa trygt —
Og jeg en Engleſkare ſaae,
Som var med Stierner ſmykt.

Nytaarsvers.

Erotiſke.

Man ſiger: Ringen uden Ende
Er evig Kiærligheds Forkyndelſe;
Tillad mig, Elſkte! denne dig at ſende.
Sød var vor Kiærligheds Begyndelſe;
Og det betyder her Smaakerterne,
Der ſammenſmelte Hierterne.

Skal jeg et Shawl dig række, hulde Pige?
Jeg handler jo min Fordeel reent imod;
Jeg ſkiuler derved diſſe Ledemod,
Som ikke finde deres Lige.

Tag diſſe Handſker! Slangen i ſin Bram
Er allerdeiligſt, naar den ſkyder Ham.

O, lykkelige Kam, ſom af de hvide Hænder
Skal daglig tages fat, og bore Tænder
Ned i det blode Guld, det lange Haar,
Som ſig ſaa tykt i fulde Fletning ſlaaer!

En Paraſol jeg ſkienker dig.
Brug den forſigtigt, Skionne! thi man ſiger,
At Solen er misundelig,
Og derfor bruner den de blonde Piger.

Tag disſe Skoe!
Man ſkulde troe,
Det var et Barn, ſom fik dem paa.
Den, ſom dem faaer,
Er atten Aar;
Dog er de ſikkert ei for ſmaae.

Smaablomſter hylle ſig i Lovet, naar de fryſe,
Derfor jeg ſender dig en lille Kyſe.

Tag den Canarifugl! Skiondt mere fri,
Hvor jeg misunder den ſit Slaveri!
Uſynligt ogſaa mig du ind i Buret lukker;
Men — Stakkel — jeg faaer intet Sukker!

Comiſke.

Maa jeg, min Broer! dig byde denne Pibe?
En Pibe rober altid ſtor Forſtand;
Man i det mindſte kommer ei i Knibe:
Naar ei man gider talt — ſaa ſmoger man.

Jeg vilde gierne Noget dig forære,
Men da jeg Intet har, er jeg ſaa fri
At lade reent det Andet være;
Din bedſte Ret er jo dog Poeſie.

Du gierne vide vil, hvad Folk beſtiller,
Og derfor ſender jeg dig et Par Briller.
Hvis Verden driller dig, og blier dig alt for gal,
Saa følger med et Futteral.

En lille Tubus jeg min Ven leverer,
Som — paa Comodien — Aſtronomie ſtuderer.

Du, ſom til Gieſtfrihed ſaa gierne Haanden rækker!
Forſmaa ei denne Proppetrækker.

Ødip os løſte Gaaden jo,
At først paa Fire, ſaa paa To,
Og endelig ved Stav paa Tre
Forſigtigt vi os lade ſee.
Skiøndt end ei Gubbe — tag den Stok!
Man aldrig er forſigtig nok.

Du, ſom Hiſtorien langt over Digtet priſer!
Her ſendes dig et gammelt Bundt Aviſer.
Om end der findes Løgne nok deri —
Trøſt dig, min Broer! det er ei Poeſie.

Min gamle Ven! her ſendes dig en Lygte.
Diogenes med ſlig gik ad den lyſe Vei,
Og Menneſkene ſogte —
Men fandt dem ei.
Du ſeer nok heller ikke mange,
Naar du fra Gildet gaaer de ſene Nattegange.

Næſt Mad og Drikke, Ven! i denne Taageby
Hvad trænges mere til, end til en Parapluie?

Tag denne Daaſe, ſom Tobakken huſer,
Og tænk derved imellem paa mig lidt,
Skiondt ikke juſt, hvergang du ſnuſer —
Det vilde være noget tidt.

En Bog med hvide Blade jeg dig giver.
Vent aldrig anden Bog fra mig!
Jeg veed, du læſer helſt, hvad ſelv du ſkriver,
Og tvivler ikke om, at den vil more dig.

Til Læſeren.

Nu intet meer for dette Oieblik,
Endſkiondt du denne Gang ei heller Noget fik.

Sange
i Anledning af
Kongens Fødſelsfeſt,
afſiungne i Skydeſelſkabet den 7de Februar 1833.

Til Kongen.

Mens Oprørsaanden fiernt og nær
Sin Fakkel ſvinger over Jorden,
Boer Fredens Genius i Norden,
Og reiſer ſine Templer der;
Og ei paa Sand de Templer bygges,
Thi ei ved Charter de betrygges,
Men ved vor Kongens Kiærlighed.

Her ſpørges ei om Parlament,
Thi Danmarks Drot er Danſkens Fader,
Hvis Omſorg ei ſit Folk forlader;
Hvis Blik paa Landets Held er vendt.
Han lindrer de Betrængtes Jammer,
Og raadſpør i ſit ſtille Kammer
Sin Gud og ſin Samvittighed.

I fem og tyve lange Aar
Med frie Hænder holdt han Staven,
Og frodigt ſpirer trindt i Haven
Hvert Sædekorn, Kong Fredrik ſaaer.
At virke for ſit Riges Hæder,
At ſkabe ſine Sønner Glæder:
Det er hans Stolthed og hans Lyſt.

Derfor, for ſidſte ſvage Spor
Af Danſkes Stordaad er udſlettet,
Og for hvert Minde er forgiettet,
Forglemmes Fredrik ei i Nord.
Til ſildigſt Slægt ſkal Saga tale
Om Fredegod — og Hoie, Dale
Skal give Gienlyd af hans Roes.

Til Dronningen.

For Landets Fader nylig klang
Vort Hoitidsraab;
For Landets Moder nu en Sang
Med freidigt Haab!
Thi aandeligt hun er os nær,
Skiondt ei vor Gieſt;
Hun har dog ſine Sonner kiær
Og deres Feſt.
Gud ſigne vor elſkte Maria!

Fra Fredriksberg til fierne Vang
Tidt har hun ſmiilt
Til gronne Fugl paa hoien Stang
Med Vingen ſpiilt;
Og naar for Skioldungſtammen lod
Kartovens Skud,
Den gode Dagmars Taare flod
Med Bon til Gud.
Thi from er vor elſkte Maria.

Gid længe til din Sommerhal
I Herthas Fred
Kartoven tolke med ſit Skrald
Vor Kiærlighed!
Steds bringe Somren dig ſin Lyſt
Med Atterkomſt;
Og vær i Fredriks ſene Høſt
Hans bedſte Blomſt!
Gud ſigne vor elſkte Maria!

Til Charlotte Phiſter, født Oehlenſchläger.

Februar 1833.

Du valgte ſelv en ſteil, en farlig Vei,
Dog blomſterfuld og ſmuk, til Muſalunden.
Strax med min Villie var det ei —
Jeg frygted Revner ſkiult i Klippegrunden.

Dog — driſtigt hopper du hen over tynde Bræt —
Det lader til, du kommer over,
At du begyndte Veien ret,
Og ſtyrter ei i Foſſens kolde Vover.

Saa gak da frem! En Fader giver dig
Velſignelſen dertil. Han er ei fremmed
I Lunden hiſt; nei, ſandelig,
Du finder ham igien i Digterhiemmet.

Og det dig tiene til Undſkyldning kan,
Det vil ei Billigheden dølge:

Du ſpiilte Vingen ud paa Redens Rand,
Og vilde mig i Flugten folge.

Jeg ſtod beklemt, da for et ſamlet Folk
Du ængſtlig traadte frem, ſom bange Qvinde;
Dog var din Roſt alt Hiertets Tolk,
Og mangen Taare ſaae jeg rinde.

Fat Mod! gak frem! Du vinder viſt en Krands.
Min Frygt forſvandt, jeg haaber atter.
Dit Skridt var ſieldent hertillands,
Men ogſaa ſielden er en aandfuld Digterdatter.

Jeg agter hoit den ædle Viv,
Som virker qvindligt i ſin ſtille Hytte;
Men Gud gav os forſkielligt Liv,
Det qvindlige Talent kan ogſaa nytte.

Den dumme Fordom ligger alt
J ſidſte Krampetræk med ſtolte Fagter.
Den har ſaa mangen Spire qvalt.
Men dens Foragt jeg dybt foragter.

Vær god og ædel, dyrk din ſkionne Kunſt,
Viis Gubben — naar det vorder ſilde —
Apollos Himmel giennem Jordens Dunſt,
Og ræk en Lædſkedrik mig af min egen Kilde!

Den muſikelſkende Landsby-Pige.

Jeg vandrer her alene
Bag Skovens hoie Træer;

Bag Bøgens tætte Grene
Mig Harpen dog er nær.
Det ſom i Kirken klinger,
Naar Gubben Strængen ſlaaer;
En Englehær med Vinger
Mig hilſer i min Vaar.

Min Siæl forſtaaer
Den Harpeklang, ſom bringer
Mig Engle til min Vaar.

Jeg vandrer her alene
Bag Skovens høie Træer;
Bag Bøgens tætte Grene
Mig er Oboen kiær.
Hiin unge Knøs den ſpiller,
I den er Fryd og Trøſt.
Hør! ligner ei dens Triller
En menneſkelig Røſt?

O, Fryd! o, Lyſt!
Oboe! ja, dine Triller
Har menneſkelig Røſt.

Jeg vandrer her alene,
Hvor Skyggen ſval jeg fandt,
Og hører fiernt bag Grene
Saa mangen Muſicant.
Violoncellen ſværmer.
O, ſøde Phantaſie!
Snart fiern, ſnart den ſig nærmer
Med hulde Melodie.

O, bi! o, bi!
Forlad mig ei ſaa flygtig,
Du ſøde Melodie!

Jeg ſidde vil ved Grotten,
Hvor Kilden rinder klar.
Nu toner mig Fagotten,
Den er mig dyrebar.
Med Viisdom dybt den lyder;
I den jeg høre troer
De Raad, ſom Gud mig byder
Fromt i en Faders Ord.

Ja ja! jeg troer,
Fagot! i dine Toner
At høre Faderord.

Hvor herligt leger Straalen
Med Skovens Bladekrands!
Nu ſpilles paa Violen,
Den kalder mig til Dands.
Naar ſkal jeg Harald favne?
O, muntre Violin!
For Alt, hvad jeg maa ſavne,
Kom, ſend mig Troſten din.

Ja din, ja din
Er Munterheden, Glæden,
Du flinke Violin!

Men ak — han er der ikke!
Veemod betager mig.

Nu hænge mine Blikke,
Forgietmigei! paa dig.
Men — klare Valdhorn klinger
Hoit over Dal og Elv,
Og Haabet det mig bringer.
Nu ſynger Skoven ſelv.

Ja ſelv, ja ſelv!
Naar klare Valdhorn klinger,
Da ſynger Skoven ſelv.

Men, Gud! — troer jeg mit Ore?
Den velbekiendte Sang
Mig Harald lader hore
Med fierne Fløiteklang.
Han kommen er tilbage,
En Floiteſpiller ſtor —
Nu ſvinder al min Klage,
Nu ſavner Glæden Ord.

Ei Ord, ei Ord,
Kun Fløiteklang gientage,
Hvad dybt i Hiertet boer!

Min Kakkelovn.

Ak, min Troſt! min Elſkerinde!
Hvor din Ynde lokker mig.
Altid her i Stuen inde
Ventende jeg finder dig.

Alderen paa dig ei tager,
Skiondt din Ungdom ligger fiern;
Og dit Hierte mig behager,
Skiøndt det hamret er af Jern.

Kold du eſt vel af Naturen,
Men du let kan vorde heed;
Naar kun bruges Bøgecuren,
Strax du føler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
Livner du med munter Brand,
Og din Mund — med Heimdals Flammer —
Viſer mig ſin Gyllentand.

Da med roligtſtille Hierte
Stirrer hen jeg uden Ord,
Drømmer ved din Tryllekerte,
Til der kommer Lys paa Bord.

Hvert et Barndomsminde hitter,
Som en Alf, i Stuen ind,
Mens derude Maanen titter
Fra ſin Sky med blege Kind.

Ingen Veemod, kolde Maane!
Det er Livet ei til Gavn;
Hiſt hvor dine Straaler blaane,
Drømmer Længſel kun og Savn.

Her ved Kakkelovnens Lue
Synes Verden mig ſaa ſmuk,
Og i dæmringſlørte Stue
Leger Alfen Blindebuk.

I H. C. Anderſens Album.

Den 19de April 1833.

Lad nu din Digterphantaſie
Omſvæve ſom en lyſtig Bi,
Og bringe dygtig Honning hiem;
Og midlertid os ikke glem!

Til Vaaren.

Du kommer end ſaa friſk og ung,
Som for en fiirti Somre ſiden;
Jeg føler mig lidt mere tung,
Da var jeg ſmidig, let og liden.

Men med den ſamme Kiærlighed
Mit Øie ſeer paa dine Blade;
At jeg er ældre, vel jeg veed,
Dog kan det Følelſen ei ſkade.

Hvis den med Tanken lever meer,
End da ſom Barn jeg gik og drømte,
Deri jeg intet Uheld ſeer;
Ei Phantaſien ſig forſømte.

Jeg føler mig igien et Barn,
Naar roligt jeg din Vei betræder;

Ei Veemod længer i ſit Garn
Bortfanger mine ſtille Glæder.

En Yngling troer: i Sympathie
Han lever med det friſke Grønne;
Hvert Blad er ham Allegorie,
Hvori han henrykt ſeer den Skiønne.

Hver Kilde græder, hvert et Træ
Maa med ſin Bladehviſlen ſukke;
Hver Nattergal — det lille Kræ —
Maa med en kiærlig Yngling klukke.

Nu — Gud ſkee Lov! — er Træet Træ,
Og Blomſten Blomſt, og Fuglen Fuglen,
Og i det mørke Skyggelæ
Jeg ſværmer ikke meer med Uglen.

Som Barn ved Alnaturens Bryſt
Igien jeg freidig ſuer Die,
Og til den elſkelige Lyſt
Skal Aftenrøden mig indvie.

Vel lukket er nu mangen Dør,
Hvor før jeg fandt mig atter hiemme,
Og hvor en Ven mig hilſte før,
Der lyder nu en fremmed Stemme.

Vel mangt et Bryſt, ſom før mig ſlog,
Slaaer ikke meer — thi Vennen ſover;
Og mangen Roſe Tiden tog
Affted paa ſine kolde Vover.

Alt meer forſvandt den lille Sum,
Der ſamlet var fra mange Kanter;
Erindringens Herbarium
Dog giemmer mig de visne Planter.

Det Gamle ſvandt, da kom det Ny;
Hvis Himlen Spiren vil beſkytte,
Da kan i ſvale Træers Ly
Endnu jeg bygge mig en Hytte.

Udødeligheden.

Intet Støv ophører jo paa Jorden,
Alt forvandles i en evig Orden,
Liget giøder — liſligt Græsſet groer.
Aanden var ei Støv, men Støvets Herre;
Skulde den da, underordnet, være,
Virke kun ſtavnsbunden til ſin Jord?

Nei, den hører til et bedre Rige,
Aanden ſtiger til det Aandelige,
Naar det Jordiſke ſank i ſin Krog;
Hvordan Skaberen det har beſluttet —
Denne Hemmelighed er indſluttet
I den ſtore Fremtidsbog.

Bogens Segl formaae vi ei at bække,
Men Myſteriet kan ei forſkrække
Paa den ſkiønne, korte Livets Vei.

Hvortil Frygt, og hvortil Vaanderaabet?
See! Barmhiertigheden ſendte Haabet,
Og dets Anker briſter ei.

Hulde Veemod! naar vor Kraft vil daane,
See, da ſmiler klar du, ſom en Maane,
Vederqvæger, ſom en Sol, vor Aand.
Onſket i vort Bryſt er dog tilbage,
Menneſket er ikke ſkabt til Klage,
Herrens Billed af hans egen Haand.

Barnet Ting at danne kun begynder,
For dem ſtrax igien at bryde ſonder,
Men udodeligt er Kunſtens Værk;
Og, vor Skaber! du med gruſom Kulde
Selv dit Værk tilintetgiore ſkulde?
Nei, dertil eſt du for viis og ſtærk.

Læg, min Aand! dig roligt til at ſove.
I den lille Kirkegaards-Alkove
Folger du i Mulm ei Stovet ned.
Vaagnet — en fornyet Ungdomsmorgen —
Dig den Fryd, ſom nu dig er forborgen,
Overraſker med Guds Kiærlighed.

Min Faders ældſte Portrait.

Du hænger der igien, du gamle Billed:
Min Fader ſidder munter, venlig, tryg;

Som ſmuk ung Mand jeg ſeer ham foreſtillet,
Graa Kiole, rødlig Veſt og hvid Paryk.

Saaledes ſaae jeg Billedet paa Borgen,
I fiirti Aar paa Fredriksberg det hang,
Naar Glæden var der, naar os trykte Sorgen,
Ved Vinterſtorm, ved Nattergalens Sang.

Som lille Dreng jeg ſkued dig ſaa gierne,
Som voxen Knøs, og ſom den yngre Mand;
Du forekom mig ofte ſom en Stierne,
Hvis Form og Stilling Intet rokke kan.

I mangt et Aar du ſaae den gamle Foged
Dig nær, ei meer ſaa ſmuk ſom i ſin Vaar;
Han Rynker fik, og han blev ſtiv og kroget,
Men kraftig dog endnu, med eget Haar.

Nu pusler han ei hiſt i Trøien, Frakken,
Længſt tog ham Døden i ſin kolde Favn.
Du med den Gamle maatte ned af Bakken,
Han i ſin Grav, og du til Kiøbenhavn.

Lidt efter lidt du ſeer hans Søn at graane —
Selv altid ung, med Haanden i din Veſt.
Tidt, naar paa dig henſtraaler Aftnens Maane,
Jeg drømmer mig hen i min Barndoms Feſt.

Naar jeg er død, ſkal du min Æt tilhøre;
Og paa dens Børn du atter rolig ſeer.
Men dette lille Qvad vil Hiertet røre,
Naar du er der — og Skialden ikke meer.

Lindetræet i Regentsgaarden.

En Studentervife.

Naar Skoven grøn i feſtligt Løv ſig klæder,
Den vinker Sværmen i ſin Favn;
Men ſparſomt vi kun nyde Somrens Glæder,
Minerva boer i Kiøbenhavn,
Og ſielden vexler med Natur
Regentſens gamle røde Muur.

Men ogſaa ſmuk er Videnſkabens Have,
Og Oldtid ſkienker evig Mai,
Og Hellas yder os en Blomſtergave,
Som ſelv i Vintren falmer ei.
Thi ynde vi den gamle Muur,
Hvor Kunſten boder paa Natur.

Og reent er ei Naturen udelukket,
Og ei vor Ungdoms muntre Sind;
Hvor mangen Glædesſkaal er her ei drukket?
Thi Skoven ſkienked os — en Lind,
Og under dette Kundſkabstræ
Alt vore Fædre ſøgte Læ.

Vort Kundſkabstræ er Livets Træ tillige,
Thi her forfører ingen Snog.
Her tænker Ungerſvenden paa ſin Pige,
Naar han er træt af gamle Bog;
Og i et trofaſt Broderlag
Glad Aften ender travle Dag.

Thi ſiunge vi vor gamle Lind til Ære,
Den hørte mangen lyſtig Sang,
Og den ſkal endnu længe Løvet bære
Og vinke med ſit Bladehang.
Som Ygdraſil den frodigt ſtaae,
Naar langſomt vi ſom Gubber gaae!

Som Yduns Træ den Ild og Aand ſkal bringe
Studenten med ſin Aftenſang;
Og ofte Bragis Harpe her ſkal klinge,
Som alt i Ewalds Tid den klang.
Op, Brødre! drikker frøe i Sind:
Skaal for Regentſens gamle Lind!

I en Englænders Stambog.

En Angelſaxe var min Fader,
Min Moder var fra Jyllands Kyſt.
Ei Landet Danſken nu forlader
Til Eventyr og blodig Dyſt;
Men hver en engelſk Saxe føler
Endnu ſig Blod af danſke Blod,
Og intet langt Aarhundred køler
Det lige Sind, det lige Mod.
Nei, Danmark fro ſig kalder Søſter,
Britannia! til din Blomſterſtrand,
Mens Bølgen naaer fra jydſke Kyſter
Øſtangeln og Northumberland.

Norgesreiſen.

En Digtekrands.

Sommeren 1833.

Afſkeden.

Hvorfor flyder Veemodstaaren
I hver Afſkedsſtund,
Som om bort ſvandt Blomſtervaaren
Brat af Livets Lund?
Hvorfor ſynes korte Reiſe
Dig ſaa ſvarlig lang,
Som om Farens Seil vi heiſe
Til vor Undergang?

„Kort er Tiden, ſom os ſkiller,
Stort det vide Rum;
Derfor Afſkedstaaren triller,
Og gior Læben ſtum.
Mangen Fare ſkiult kan vente,
Selv paa Fredens Ø,
Værre ſvæver Farens Glente
Over Field og Sø.“

Kiære! Skiebnen ikke trænger
Til et Field, en Baad;
Over os jo Sværdet hænger
I den tynde Traad.
Mod maa ſtyrke, Gud beſkytte —
Her, ſom paa et Hav.
Nær ved hver en Livets Hytte
Staaer jo dog en Grav.

„Men det er ei Reiſen heller,
Som os rorer nu.
Svundne Glæder Hiertet tæller,
Kommer dem ihu.
Hvergang atter Afſkedstimen
Skiller Støvet kort,
Ane vi den ſidſte Kimen,
Da Enhver maa bort.“

Ja, hvi ſkulde vi det dølge?
Timen ſlaaer, min Ven!
Da den Reiſende, vi følge,
Kommer ei igien.
Denne Følelſe beſiæler
Hvert et kiærligt Sind;
Derfor ned ſig Taaren ſtiæler
Selv af Kiækkes Kind.

Lad os leve med hverandre,
Som i Morgen vi
Eenſomt ſkulde Veien vandre
Ad den mørke Sti;
Lad hver Atterkomſt os bringe —
Thi vi mødes viſt —
Vished paa ſin Englevinge
Om et Møde hiſt!

Dampſkibsfarten.

Du ſtærke Damp, uſynlig i din Vælde,
Med Lynet i din Tordenſky,
Som fordum monne Helteſkaren fælde,
Naar ud du ſendte morderſk Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
Den grumme Tvedragt, ſlumrer du;
Kun for at drage fredelige Snekke
Du fylder dine Lunger nu.

Ei over fierne Vove gaaer din Bane,
Som Skibets med det høie Bryſt,
Der ſpiler ſine Vinger, ſom en Svane,
Fra Verdenskyſt til Verdenskyſt.

Som Støtterøgen høit i Ørken over
Det Folk, der drog til Canaan,
Saa vinker du paa Øſtreſaltets Vover
Fra Naboland til Naboland.

Og Freden følger dig, og Venſkab følger
Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
Og over Ægirs rolig kruſte Bølger
Gaaer Qvinden med ſin Husbond glad.

Du flinke Poſt med dine raſke Heſte!
Vi ſkyde dig dog ſnelt forbi.
Var dine Landeveie ſelv de bedſte,
Vi følge her en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen ſønderkiøres,
Endſkiøndt den aabner ſig med Brum;
Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drøvelig forfølger,
Til Dynd forvandler tykke Støv;
Kun Hiulet ſuſer i de klare Bølger,
Og Seilet ſkygger ſom et Løv.

Samlivet paa Dampſkibet.

Hvor forunderlig ſnart paa det ſnelthenilende Dampſkib
Vorder den reiſende Flok bekiendt, endſkiøndt man tilforn ei
Kiendtes. Man deler den fælles Nød og de ſamtlige Glæder.
Een Familie faſt er Sværmen. Der ſpiſes ved eet Bord
Frokoſt, Middags- og Aftensmad. Man klæder fortrolig
Sig i hinandens Nærværelſe paa. Man morer hverandre
Tidt; Samtalen er lang, men Tiden er længer paa Reiſen.
Naar den ſkulende Qvind, ſom fiſker i oprørte Vande,
Naar Havfruen, den blegeſte Hex, mens Bølgerne vugge
Skibet, ſig ſniger ombord — og rækker de beſkere Skaaler,
Hielper den Ene den Anden, ſom tumler fra gyngende Skibsdæk
Ned i den lune Kahyt, til Kois. Men ſtraaler igien Sol,
Boltrer ſig Sølverbølgen, og hielpe de blide Favoner
Høit fra ſvulmende Seil Vulcan i det knærkende Værkſted,
Hvor Jernhiulene gaae ved hans Damp — da glæde ſig Alle;
Glasſet da klinker i muntre Kahyt, og da drikker man Skaaler.
Næſten paa Skibet det gaaer, min Læſer! ſom hisſet paa Faſtland.

Liigheden heller ei her fandt Sted: de betalende Claſſer
Skille ſig ad efter Pladſen, de fik, og mødes paa Grændſen,
Som i et borgerligt Liv, heel tidt, og blande ſig ſtundom.
Selſomme Liv! Man lever fortroligt, ſom hiſt i en Hytte
Fader og Moder med Frænder og Børn; dog kiender den Ene
Lidet den Anden, og neppe ved Navn, og hvorfor han reiſer,
Hvordan hans Livs Omſtændighed er — men hvad han for Tiden
Foretager, det veed man, ſom en ſærdeles Fortrolig.

Er ei Reiſen et Billed af Livet, min Kiære! paa Jorden?
Kiende de Fleſte hverandre vel meer? Og maa ſig Enhver ei
Skaffe ved eget Erhverv de nødvendige Penge til Reiſen?
Snelt man Bekiendtſkab giør, et Stykke man vandrer tilſammen
Af eensformige Liv, ſaa ſkilles man ad, og forglemmer
Snart Kammeraten, ſom deelte vor Lod, ſom befordred vort Morſkab.
Eet Maal have vi alle — til *Lykken*. Og her paa vort Dampſkib
Kalde vi Lykken, ret ſnart at ſee den deilige Fiordbugt,
Hvor i et fremmed forunderligt Land ſig Staden os aabner.

Kronborg.

Aftenen ſtunder til. Det var ſludfuldt nylig og ſkyfuldt;
Nu opklarer ſig Himmelen blaat, og i purpurne Skybrud
Skinner den dalende Sol over Kronborg, yndig ved Siden
Stander den af det kneiſende Taarn. Blybølgerne vælte,
Bræmmet med Ilden i Aftnens Glød; de dandſe ſom Havfru'r
Omfring Skibet, og nære med Billeder Digterens Tanker.

Og ſaa ſeer jeg da, Slot! i din Muur ei vanlige Fæſtning,
Sundets Beherſker, men Borgen, hvor Hamlet ſkued med Shakeſpeare
Faderens Aand paa Volden, og gyſte, da Spøgelſet ryſted
Under Hielmen den graanende Lok, og viſte ſit Anſigt,
Blegt ſom Ligets, men Øiet i Glands af den evige Straale.

Snart, naar Solen er ſiunken i Hav, naar Maanen, ſom Dødning,
Spøger over den drømmende Jord, Giengangeren kommer,
Hamlet ſelv Gienganger med hiin. De gaae paa Terraſſen,
Og forſvinde ved Egen, ſom fleer Aarhundreder bredte
Høit paa Volden ſin uhyre Bul med den hvælvede Løvſal.

„Du enfoldige Skiald! hvor kan ſlig latterlig Digtning
More dig her? Og veed du ei end, at Hamlet, i Fald han
Leved — da var det vel tuſind Aar før Tiden, da Shakeſpeare
Ham uvidende ſatte ſom Prinds, Proteſtant og Student fra
Wittenberg, opdraget af Luther og Philip Melanchton?"

Jo, min lærdeſte Ven! jeg har ogſaa ſtuderet min Saxo.
Shakeſpeares Genius takker jeg dog, at den mægtig forvandled
Snedige Hedning og grumme Barbar til elſkværdige Fyrſte.
Ogſaa veed jeg, at Hamlet ei ſpøger hiſt paa Terraſſen;
Men den Tanke mig rører, at mange begeiſtrede Briter
Søgte Reliquier der af den Helt, ſom blev dem ved Shakeſpeare
Kiær. Det ligger i Hiertets Natur, hver Levning at ſkatte,
Som den fortærende Tid os ſkaante fra ſkiønnere Dage.
Hvo har ei Reliquier kiær af Fader og Moder,
Af den elſkede Mø: en Bønnebog eller Bibel
Med ſine ruſtne Spænder, en Lok, og visnede Blomſter?

Stat mig da, Kronborg! der ſom et Sted, hvor følſomme Hamlet
Spøger endnu i Maanſkins-Glimt, og følger ſin Faders
Aand. Jeg træder i Hamlets Sted; jeg elſker de gamle
Sagn med barnlig Hengivenheds Ild. Og de fordre mig op, ſom
Aanden i Shakeſpeares Digt, til Hevn, ſkiøndt ikke med Sværdſlag,
Men ved at ſtille dem frem i det Lys, ſom dæmrer i Aſken;
Men ved at ryſte dem Støvet af blanke Ruſtning, og drage
Sværdet paa Kiſten af Balgen, at Fremtids Børn maae beundre
Nordens ærværdige Kraft, hvis Glands ei Graven fordunkler.

Kattegat.

Beſynderlige Skifte!
Sat i et Bølgebuur,
Skal jeg Bekiendtſkab ſtifte
Med fremmede Natur.
I Gaar — ſaa luunt paa Landet
Bag Bøgens grønne Green;
Her — kaſtet om paa Vandet,
Kun Vand og Kampeſteen!

Ei mindſte grønne Plante,
Slet intet Blomſterſtraa!
Her kun ſin Vintervante
Naturen trækker paa.
I Sommer, ſom i Vinter,
Den ſamme nøgne Blok

Med Revner og med Splinter
I en utallig Flok!

Her blomſtrer Intet, uden
Det bittre, friſke Skum
I Stormens vrede Tuden,
Ved Havets lumſke Brum.
Her Intet kan forſone
Den letopbragte Sø.
Her ſtaaer din Muſkelthrone,
Hler-Ægir! paa din Ø.

Og Havets Døttre dandſe
Utrættet, Aar for Aar,
Med Skummets hvide Krandſe
Paa deres ſorte Haar.
Og naar en Blomſt vil ſmile
Paa Klippen, er det kort;
Blæſten med ſine Pile
Den atter ſkyder bort.

Som disſe Klipper ſtode
For Skipperen i Gaar —
Lidt Mus dem kun begroede —
Stod de for tuſind Aar;
I Regn, i Solens Lue
Den ſamme ſtærke Vold,
For Olaf, Digre Bue,
For Peder Tordenſkiold.

Og ſaadan ſkal de ſtande
Goldt uden Græs og Løv,

Naar længe denne Pande
Er atter vorden Stov.
Her præges intet Mærke,
Her knuſes ſtolte Vand.
Men Ære for den Stærke,
Som trodſer Tidens Tand!

Søſygen.

Ei Nogen vil juſt gierne til
Forkyndelſen.
Enhver det gierne ſkiule vil
I Begyndelſen.
Han ſætter ſig, alvorlig, ſtum,
Som i Tanker;
Mens Bølgen ſlaaer med vældige Skum
Paa Planker.
Men endelig bliver hans Hemmelighed
Opdaget.
Og det er Noget, ſom Alle veed
Af Faget.
Man leer, imedens han lider grumt
Og ſegner.
Han finder naturligt, det ſaare dumt,
Og blegner.
Han kaſter Kappen, og klæder ſig
I Trøien.
Men neppe ligger han magelig
I Køien,
Før Svimmelheden i Haſt forgaaer
Paa Pude.

Nu mærker han rolig, at Bølgen ſlaaer
Derude.
Nu høres han ei med ængſtligt Sind
At ſukke;
Som lille Noer han ſlumrer ind
I ſin Vugge.
Det har en rolig, en ſtille Nat
I Følge
Midt paa det bruſende Kattegat
Paa Bølge.
En Spaan ham hen over Dybet bar
I Taager.
En lykkelig Morgen fulgte klar.
Gud vaager!
Nu ſpringer han raſk, til Kraft og Lyſt
Opvækket,
At hilſe den herlige norſke Kyſt
Paa Dækket.
Og Morgenſolen en Vei ſaa ſkiøn
Sig baner,
Og Fieldet nikker til Dalenes Søn
Med Graner.

Christianiafiord.

Nu Kattegattets Bølger
Med vrede Bruſen os ei meer forfølger.
Nu ikke meer i Skokke
Mig trodſe disſe nøgne Klippeblokke.
Alt dybt i Fiorden inde,
Vi mødes kun af lune Sommervinde.

Og Granerne, ſom Telegrapher fierne,
Forkynde ſtolt og gierne
Fra deres gamle Borge:
„Min Ven! du eſt i Norge."

Jeg er i Norge! ja, ſkiøndt end paa Vandet,
Jeg ſeiler dybt i Landet,
Og Øiet ſig forlyſter
Ved fremmed at betragte disſe Kyſter,
Som Fred, ſom Velſtand klæder
Med muntre Byer, ſmukke Handelsſtæder,
Der ſig paa Kyſten brede
Luunt under Klippen. Skiønne Fuglerede,
Hvis Maager Byttet hente
Ved Flid, Erhverv, men ei ſom Røverglente!

Prinds Carl vi alt forlode
Ved Fredriksværn; og ſtrax igien vi ſtode
Paa Conſtitutionen.
Tak, ædle Meier! for du tog Perſonen
I Vennearm, dengang han ſøſyg ſvingled,
Og i Kahytten dingled.

Nu paa den anden Skude
Jeg træffer muntre Budde,
Fortrolig længſt med Navnet;
Min Tordenſkiold har alt en Budde favnet.

Der kommer Dahl, den gode,
Fra Moſs. Det kunde halvveis jeg formode.
Han ikke vilde vente,
Han vilde Digteren paa Vandet hente.

Her Holmeſtrand vi naaede.
Og ſee! de ſætter ud alt deres Baade,
For Skibet at beſtige.
Der ſmiilte mig den førſte norſke Pige!
Paa Norſk den hele Klynge
Trohiertigt horer jeg i Qvinten ſynge.
Den ubevante Klangen
Vi kalde begge vexelſidig Sangen.
Og Ret vi have begge
Forſkielligt Tonen paa vort Sprog at lægge;
Endſkiøndt jeg negter ikke, tidt jeg ſavner,
Min gode Kiobenhavner!
Det Eftertryk hos dig i daglig Tale,
Som Folelſen ſkal male.

Fra Drøbak atter kommer
En Baadeſværm i ſolbeſtraalte Sommer.
Nu fyldes meer og meer det muntre Dække,
Og Teltens Fliger ſtrække
Sig ſkyggefuldt. Nu vi til Middag ſpiſe.
Men — hvad er det? Slig Ære mig beviſe?
Man hilſer venligt ved Kanoners Torden
Den danſke Skiald i Fiorden.
Jeg takker, og mig vender
Mod Kyſten hen, mens Taaren Øiet blænder.
Nu hurtigt ud man ſpringer.
Til Chriſtiania mig Baaden bringer,
Hvor mig, mens Aftnen gløder,
Min ſalig Soſters Ven paa Stranden møder,
For mig min Haand at trykke
Og ønſke med min Reiſe mig til Lykke.

Modtagelſen i Chriſtiania.

Du vil, jeg ſkal beſkrive dig Klippen, Himlens Brud;
Hvordan det gamle Norge ret egenlig ſeer ud?
Det kan jeg ſtrax ei, Kiære! Min Muſa være Tolk
Førſt for, hvad Hiertet fylder: Tak til et ædelt Folk.

Og mens Gud gav mig Livet, var Menneſket mig dog
Ypperſt af Alt paa Jorden. Her, hvor mit eget Sprog
Paa fierne Bierge tales — o, hvilken ſalig Lyſt
Sin Arnes Ord at høre, betont af fremmed Røſt!

Ja, ædle Sprog! du herſker ei blot paa Sletten bred,
Men ogſaa der, hvor Elven fra Fieldet ſkyller ned.
Dig hører Nattergalen i Siællands Bøgelund,
Men ogſaa Klippens Ørne, fiernt fra vort Øreſund.

Du eſt den bolde Normand kiær, ſom hans eget Liv.
Om danſk om norſk du kaldes — forfængelige Kiv!
Kiært Barn har mange Navne, den elſkte Moder med.
Du eſt jo dog den Samme, kun paa forſkielligt Sted.

De kom mig ſtrax i Møde, ſom ſkilt ad førſt i Gaar,
Endſkiøndt jeg havde levet vel tre og femti Aar
Uſeet paa Norges Kyſter. Hvad ſiger det? Vort Baand
Var faſt alt længe knyttet: de kiendte Skialdens Aand.

De kiendte dette Væſen, der elſker Fieldets Skræk
Saa høit, ſom Lundens Tryghed ved danſke Blomſterbæk.
Min Haand de gierne trykte, mig ſtivt i Øine ſaae;
Skiøndt taus mig Barmen banked, de kunde den forſtaae.

Jeg frygted ei vort Mode. Man ſiger ellers: tidt
Man finder ægte Liighed med Manden ſaare lidt
Og med hans ſkrevne Værker; men fra min Barndoms Stund
Jeg veed, jeg aldrig brugte to Tunger i min Mund.

Saa blev vi ſnarlig Venner i fierde Chriſtians By.
Men heller ei de gamle mig ſvigted for de ny:
Jeg ſaae dem midt i Sværmen, mit Hierte var dem tro;
Erindring fældte Taarer, imedens Haabet loe.

Du gamle, ſtærke Tænker, ſaa rolig og tilfreds
Med to og fiirs paa Bagen, ſom var det to og treds!
Philemon med din Baucis! huldt har I mig belont,
I drak min Skaal, og krandſed mit Billede med Gront.

Og du, min Ven, hvis Tale ſig ſtundom ſniger ſeen,
Som Elvens hulde Bolge, der kæmper mod en Steen,
For mere ſmukt at ſkumme fra den i Dalen ned,
Den, med en yndig Suſen — dit Ord med Vittighed!

Og du, min græſke Broder med Smag, med Poeſie,
Som ei dig har forſtenet i tydſk Philoſophie!
Og du, ſom ryſted Polen, der for urokket ſtod,
Saa ſnild og klog paa Himlen, ſom her paa Jorden god!

Og du, ſom Jeſu Lære udbreder i dit Nord,
Med et Apoſtelanſigt, — i Daaden ſom i Ord!
Og du, hvis varme Hierte ſtærkt banker for en Ven,
Som for din gamle Saga, din Snorro Sturleſen!

Ei glemmer jeg de Timer, ſom jeg hos eder nod.
Mit Foraar kom tilbage, mig atter Blomſter bod.

Jeg giemmer disſe Blomſter med deres tauſe Sprog
I min Erindrings Bibel, min Fremtids Pſalmebog.

Den ædle Fyrſte hædred mig med en Godhed ſtor,
Gieſt var jeg tvende Dage ved Oscars eget Bord.
Han bad mig med at fare did i ſin gyldne Karm,
Hvor Hakon ſkulde lofte ſnart Gudrun paa ſin Arm.

Jeg ei forſtod ham ganſke — dog Oscar taler ſkiønt.
At ſidde ved hans Side, hvor fandt jeg mig belont;
Men age med i Karmen? den Ære var for ſtor.
Dog hvordan dig beſkriver min Studſen jeg med Ord —

Da jeg paa Gaden ſkued hans Hirdmænd nærme ſig
Til Fods, for Plads i Vognen at overlade mig?
„Hvordan?“ de alle raabte, „her ſee vi Skialden ſtaae?
Og Fyrſten ham paa Borgen kun venter, for at gaae!“

Da blev jeg heel beſtyrtet. Men ſee, en fremmed Ven,
En Helt af Oscars Folge tilbage gik igien,
For Fyrſten at berette, hvor ſlet jeg havde hort.
Nu vared det ei længe, før Vognen did var kiort.

Huldt Kongeſonnen ſmiled, Undſkyldningen forſtod.
Hans Venlighed og Snildhed mig atter ſkienkte Mod.
Han glædtes ved min Hakon. Og for det norſke Folk
Var Ryge, ſom i Danmark, den ſamme ſtærke Tolk.

Den ædle Collet ſkienkte mig med ſin Huſtru kiær
Igien den Fryd at være den gode Oscar nær;
En Aftenſtund i Hallen han mig et Sæde bod,
Hvor Fyrſten ſad blandt Qvinder, hvor Strængelegen lod.

Farvel, du gode Fyrſte! hav Tak i Skialdeſang,
Som ſelv mig bød: i Stockholm at gieſte dig engang.
Nu reiſer du til Bergen; der eſt du ſelver Gieſt,
Og langs ad Klippens Kyſter beredes dig en Feſt.

Nu maa jeg dog fortælle, hvor jeg i Staden boer;
Og det er i et Herberg, ſom kaldes efter Nord.
Og Verten er mig ogſaa fra Kiøbenhavn bekiendt,
Han var Borupianer med Rahbek, og Student.

Mit ſmukke Kammer ſtøder nær til en prægtig Hal,
Hvor Byens ſtørſte Selſkab og bedſte Vinterbal,
Jeg troer, man gierne holder. Og der blev jeg indført,
Dengang man holdt det Gilde, hvorom I vel har hørt.

Thi Sverdrup kom med Hersleb og Hanſteen, i Perſon
Af det abſtracte Væſen: en Deputation
Fra Univerſitetet, fra Storthingsmænd og By,
At hilſe paa Poeten, ſaa gammel og ſaa ny.

Og æret ved et Maaltid — Trompet og Pauken lød —
Rørt af Taknemligheden min varme Taare flød.
Den ædle Collet førte mig ſelver ved ſin Haand.
Motzfeld og Vogt og Sibbern! I hædred Skialdens Aand.

Og ved din Side ſad jeg, du bolde Riddervold!
Storthingets ſnilde Formand! ſaa kraftig der og kold,
Som varm i Vennekredſen. Da Sverdrups Tale lød,
Som ſikkert ikke Skialden forglemmer til ſin Død.

En ung og venlig Digter med ſielden Aand, Forſtand,
Welhaven, en Bergenſer, en ung og kraftig Mand,
Skrev mig den Hædersviſe, ſom hele Kredſen ſang,
Og her jeg den gientager, ſkiøn i ſin egen Klang.

Kald det Forfængligheden, Ærgierrighed det kald!
Den, ſom ei elſker Æren, det var en usſel Skiald.
Den Hæder, man mig viſte, ſkal flygtigt ei forgaae;
Engang paa Skialdens Kiſte den ſkal ſom Rune ſtaae.

„En herlig Stund er lys oprunden
Om Norrigs gamle Klippeſlot,
Thi hæderkron't i Granelunden
Staaer Nordens ædle Sangerdrot.
Dit Hoiqvad i vort Indre hviler
Med Mindet om vor bedſte Lyſt;
Og derfor Jubeltonen iler,
At hvirvle ſig til Skialdens Bryſt.

De blege Nordlys ſvagt ſig brøde
I matte Skiær fra Sydens Dag;
Da ſteg i glandsfuld Morgenrøde
Din Engels hoie Vingeſlag.
Du vakte Nor af Seklers Dvale,
Og lærte ham ved Harpens Klang
At lytte til den dybe Tale
I Fosſens Larm og Stormens Gang.

Alfaders Borg laae dybt begravet
I Ragnarokes ſkumle Damp,

Og Valas Qvad gik over Havet,
Og nynned ſært om Jettekamp;
Da ſlog din Barm ved Guders Smerte,
Du trodſed Naſtronds vrede Lyn,
Og Valhal ſteg af Skialdens Hierte,
Et underfuldt Morganaſyn.

Og forſt blandt dine giæve Helte
Vort elſkte Norrigs Kæmper gik,
Med Styrkens drabelige Bælte,
Og Fromhed i det lyſe Blik.
Du bod dem frem af Hoien ſtige
I Vaabendands med Skiold og Skaft,
At værne om det ſtolte Rige,
Og egge Dalens Son til Kraft.

Og derfor favner gamle Norge
Sin elſkte Sanger moderom,
Og aabner dig de Klippeborge,
Du ſkued i din gyldne Drom.
Gak ind, du hoie Skialdekonning!
Og ſtem din blanke Strængeleg;
Der venter Saga dig, din Dronning,
Med Kronen fra den norſke Eeg."

Dybt ſmeltet af en Hoimod, hvis ſtærke Gienlyd klang
Nifold med Raab i Hallen, jeg ſtolte paa min Sang.
At tale ſelv — umuligt! Det havde jeg betænkt.
I Morgenroden Idun mig havde Hielpen ſkienkt.

Jeg maatte ſnart mig fatte, at ſvare var min Pligt,
Da tog jeg frem af Barmen det nyligſkrevne Digt;
Men varmt og atter gienfødt det ſtrømmed fra mit Bryſt.
Da lytted man i Hallen til Skialdens høie Røſt.

Til Norges Sønner.

Fra Barnsbeen fik jeg Norge kiær;
Derom var daglig Tale,
Det laae ſaa fiernt og dog ſaa nær
Ved Danmarks grønne Dale.

Selv paa et lidet Bierg ſaa lyſt,
Paa Fredriksberg, det ſkiønne,
Jeg Havet ſaae, den ſvenſke Kyſt
Fra mine Bakker grønne.

Der Edvard Storm mig traf ſom Pog
Paa Siællands lave Bakke;
Han tog og ſatte mig til Bog,
Ham ſkal jeg evig takke.

Han ſatte Seil mig til min Kiøl,
Han gav mig Fragt i Baaden.
Han var en ægte Guldbrandsdøl,
Han førſt mig løſte Gaaden.

Han lædſked mig min Videtørſt
Om Field, hvor Stormen tuder;
Han lærte Skialden allerførſt
At kiende Nordens Guder.

Derpaa den ædle Dichman kom,
En Normand, ikke mindre;
Han viſte mig i Verden om,
Hvor Tidens Stierner tindre.

Hvad Under, at jeg Normand blev,
Skiondt altid ærlig Danſke?
Mig Tanken hen til Fieldet drev,
Thor vinkte med ſin Handſke.

Paa Klippen hoi, hvor Buſk ei groer,
I Morgenrodens Flammer,
Der ſaae jeg ham, den ſtærke Thor,
Slaae Trolden med ſin Hammer.

Og dybt i Norges Birkelund
Jeg ſkued Valborg græde;
Og Hagbarth foer til Oreſund;
Stærkodder var tilſtede.

Og henrykt i den danſke Skov,
Ved Sang af Nattergale,
Qvad tidt mit Hierte Fieldets Lov,
Og elſked Dolens Tale.

Og ſom en Fiſkergut jeg ſtod,
Ei Hottur lod ſig haane,
Thi Biarke kom og gav ham Mod,
Og Boggur kom fra Skaane.

Nu Tanken var mig kiær for Alt,
Til værdigt Eftermæle

At ene Field og Øſtreſalt
I Nordens ædle Siæle.

Da vinkte Klippen med ſit Slot,
Hvor mørke Graner ſtode,
Og Orlov tog jeg af min Drot,
Fredrik den Fredegode.

Og ſom fra Island tidt en Skiald
For ſeiled ned til Norge,
Saa ſtod jeg ſnart i Vigens Hal
Imellem Fieldets Borge.

Nu førſt jeg ſaae med egne Blik,
Hvad jeg ſaalænge kiendte;
Men Alt i Norrig overgik
Selv hvad jeg monne vente.

Thi mere herligt Fieldet ſtod
Ved Aftenrødens Kerte;
Og Fyrſtens, Folkets Ædelmod
Dybt ſmeltede mit Hierte.

Hvormed giengielder Danmarks Søn,
O Norge! denne Hæder?
Kun med en varm, oprigtig Bøn
Til ham, ſom ſkienker Glæder:

Gud ſigne Danmark, ſigne Nor!
Gid Venſkab os forene,
Saalænge Bøg paa Sletten groer,
Og Fyrr paa Klippeſtene!

Gid aldrig Thor os ſkille maa,
Men Bragi ſammenſmelte!
Baldur hiin Godes Alter ſtaae
Ved Nordhav og ved Bælte!

Omegnen.

Deiligt ligger Hovedſtaden, det maa Sandheden tilſtaae.
Agershuus, den gamle Fæſtning, ſpeiler ſig i Fiorden blaa.
Rundtom bovne gronne Bakker, hvorfra daglig Oiet fik
Et forſkielligt Panorama med et overraſket Blik.
Kommen did til fierne Forſtad, modte mig et helligt Navn:
Opslo! Men ei Gaden giemmer anden Levning i ſin Favn.
Ikkun Navnet er tilbage, hoit et Stykke Kloſtermuur;
Men den ſamme Fiord ved Bryggen, men den ſamme Biergnatur,
Som i fordums Dage ſkued vilde Kæmper, blodig Strid.
Nu mig der en ædel Biſkop, Sorenſen, en Olding blid,
Kloſterkieldrens Hvælving viſte, viſte mig, hvor Kirken var
Revet ned, ſom fordum giemte Liget af Jorſalafar.

Herligt lofter Egebierget ſig, ei blot med Skiferſteen,
Men med ſtærke Kampeblokke. Jeg paa Fieldet ſad paa een,
Hvorfra grandt jeg overſkued Dal og Bakker, Fiord og Stad.
Vognen holdt paa bratte Skraaning, mens i Lynget Skialden ſad.
Herfra ſaae jeg flere Huſe, ſpredt i Dalen, Byens Troſt,
Som de Norſke kalde Lokker: Vaaninger for landlig Lyſt.
Sligt et Huus har gamle Treſchow, Sverdrup og min Skielderup.
Yndigt ligge de i Dalen, ſom en Blomſt i gronne Knop.

Men hvad danſke Skialden ſavner, qvægeligt og Byen nær,
Er en Park, en vældig Hauge, med en Gang af Lindetræer.
Her kan ikke gaaes i Skyggen. Veien løber op og ned,
Uden Gangſti, ſtærkt beſtøvet, og i Sommerdagen heed.
Byen ſelv er ſlem at vandre; du til Hovedſtaden maa,
Hvis du vil i ſtolte Norge finde Stene ganſke ſmaae.
Ikke troer du, at du lever i et Land med Kæmpeſteen,
Naar du her paa ſpidſe Gnalling ſlider Saallen af dit Been.
Dog den Tid vil ſnarlig komme, da paa Fliſer trædes der;
Og en Hauge, ſkiøn ſom Tøien, ligger Staden ganſke nær.
Naar førſt Kongeborgen bygges paa den ſløifetglatte Grund,
Vil ei heller Chriſtiania ſavne meer ſin Sommerlund.
Tøien, en botaniſk Hauge, ſmiler ſom et Paradiis.
Egnen vidt man overſkuer der fra Løvets grønne Riis.
Kirſebær, ſom her jeg ſmagte, viger ei den danſke Frugt,
Mere kraftige mig tyktes Bærrene ved norſke Bugt.
Jordbær ogſaa ſkienker Frigga, herlige, maa jeg tilſtaae,
Aromatiſke fra Fieldet, mørkerøde, ganſke ſmaae.
Deiligt ligger Thulſtrups Hauge. Did jeg ſeiled paa en Baad
Med en Venneflok, og Regnen giorde Farten lidet vaad.
Alt imellem ſkinte Solen, ſkiulte ſig ei ſtedſe mørk,
Viſte mig paa Blomſterklippen: „Norges Land er ingen Ørk".
Nei, tilvisſe! — See, der kommer Qvæget paa en ſtøvet Vei,
Ei ſaa ſtort ſom vort i Danmark, kraftigt dog, og magert ei.
Her Extremerne ſig møde: golde Stene, rige Korn.
Snart er Koen ganſke kullet, ſnart med Knap for Kæmpehorn.

See, der ſtander Biælkehuſet! Stedſe jeg det mindes vil.
Der for Norges ædle Sønner læſte jeg mit Sorgeſpil:
Der de hørte min Margreta; der dem Skialden førſte Gang
Tolked med ſin egen Stemme blusſende ſin egen Sang.

Og i deres ſtærke Haandtryk og i deres milde Blik
Rigelige Tak jeg høſted, hæderlige Løn jeg fik.

Men for ædle norſke Qvinder læſte jeg det ligerviis,
Og mig ikke mindre hædred Venlighedens hulde Priis.
Thoras Søſtre, Valborgs Søſtre fletted Krands — ei i mit Sværd —
Men en Krands om Skialdens Harpe viſte: den var Æmnet værd.

Den unge Digter.

Venligt beſøgte mig nys en Digter, bragt af en Maler,
(Trofaſte Munk! i Paris malte du Skialden ſom ung).
Skion var Sangen, ſom Ynglingen ſkrev og rakte beſkeden;
Kiær er mig Digterens Slægt, thi den nedſtammer fra Storm.
Elſkede Pleiefader! ak, hvis du nu leved, og ſaae mig
I dit Fædreneland! Kommer du her i din Æt,
For at byde Velkommen den danſke Skiald, hvem du næred
Førſt med din Digterild? Møder paa Bierget maaſkee
Mig din Aand, ſom en Barde, med flagrende Klæder og Langſpil?
Hilſer du mig i din Sky? rækker du Harpen din Søn?

Reiſen op i Landet.

Nu har vi os leiet en liden Karjol.
Ret mageligt viſt er det bageſte Sæde;
Men den, ſom ſkal ſidde paa forreſte Stol,
Hans Ryg vil juſt ikke paa Veien ſig glæde.

Til Takke med Leilighed der maa han tage,
Han kan ſig ei læne paa Sædet tilbage.

Men Reiſekamraterne, Ynglinger to,
Vil ſkiftes, og denne Beſværlighed dele.
Poeten er ſtiveſt, det mærke de jo;
Men ſand Bagatel er for dem da det Hele.
I Solſkin de ſmile, de ſmiler i Skyggen,
Med Noget i Ryggen, og Intet i Ryggen.

„Poeten ſkal digte paa Bierget i Nord,
Saa maa han ei plages af Træthedens Jammer,
Maa ſidde ſaa mageligt, ſom ved ſit Bord
I Axelſtad hiſt i det eenlige Kammer.
Men Heſtene ſelv vi for Gutten vil kiore,
Og Digteren ſnelt over Biergene føre.“

Saa kiore vi altſaa. — „Men, Digter! hvorhen?
Saa magelig Fart, kan det kaldes en Reiſe?
Til Thelemarks Dal maa du ile, min Ven!
Hvor Raukfosſen ryger, og Klipperne kneiſe.
Thi ſkuer du der ei de ſkyhoie Borge,
Mon ſige du kan, du har været i Norge?

Til Throndhiem du ogſaa maa drage for ſand,
Hvis kraftigt din Idun i Strængen ſkal virke.
Og der maa du ſkue ved Nidarosvand
Den prægtige, gamle, den hellige Kirke.
Skiondt Choret kun ſtander fra Oldtidens Dage,
Dog Saga der ſidder og ſtirrer tilbage.“

I kiæreſte Venner! det blier mig for tungt;
Jeg klavrer kun ſlet, jeg kun daarligt kan ride.
Ei Kroppen er ſmidig, ſkiondt Hiertet er ungt,
Og meget alt Skialden har ſeet, ſkal I vide:
Jeg Alpen jo kiender med Snee paa ſin Isſe;
Saa kan jeg dog vel foreſtille mig disſe.

Og Veien til Kirken — den blier mig for lang.
Alt Aaret jo helder; det venligt betænker!
Og Regnen ved Skyernes ilende Gang
Jo daglig os truer, og daglig os ſtænker.
Og kom jeg nu did i en Slud uden Lige —
Hvad ſkulde da Skialden om Fieldene ſige?

Desuden — jeg Landſkaber ikke forſtaaer
At male ſaa egenligt, ærligt at tale.
Hvorledes mig Hiertet ved Synerne ſlaaer —
Ja, det kan jeg tolke, ja, det kan jeg male.
Den ſkionne Natur mig i Nærheden kalder,
Hvor yndigt med Suſen kun Skummet nedfalder.

De ſkionneſte Bierge ſkal høre min Priis,
Til Ringerik ſtander min Hu og min Villie.
Og faaer jeg, o Norrig! ei meer af din Iis,
End den, ſom hos Collets jeg nod med Vanille,
Saa maa jeg mig troſte. Nu lader mig fare
Til herlige Klipper, ſkiondt ikke ſaa bare.

Og trænger du til en begeiſtrende Sang
Om Fielde fra Skabelſens vildeſte Dage,
Med dampende Fosſe, med Stenenes Hang,
Hvis Afgrunde ſpotte den Styrtendes Klage —

Hornelen af Friman du her kan indkile;
Saa ſparer du mig et halvt Hundrede Mile.

En anden Gang kommer den ſtudſende Skiald,
At ſkue de vildene Syner derovre.
Men denne Gang ſeer han ei Raukfosſens Fald,
Og ager ei over det mægtige Dovre.
Paa Søndenfield glad i Naturen han ſværmer,
Og Bakken ved Bærum alt Vognen ſig nærmer.

Bærum.

Hvor ſmiler det deiligt bag Fieldet!
Af Træ'r og Udſigter er nok,
Og Elven nedſkyller med Vældet
Fra Stenens romantiſke Blok;
Og Boligen, ſimpel, men ædel,
Er yndig og rummelig ſtor.
Her Herman, den kraftige Wedel
Omfavnet af Biergene boer.

Men han er paa Reiſen, ei hiemme.
Jeg kiendte ham i Kiøbenhavn;
Han lytted til Digterens Stemme
Alt tidlig, og var ham til Gavn.
Hvi kan jeg ham Haanden ei trykke,
Bekiendtſkabet atter fornye,
Og glæde mig over hans Lykke?
Men han er med Fyrſten i By.

Hvad knittrer derhenne med Bragen?
Hvi brænder man Knuder og Blok?

Naar Verten fra Huſet er dragen,
Behøver han Kiøkken og Kok?
Kom, Skiald! du viſt falder i Staver,
Naar ret du om Alt veed Beſked.
En Suppe man her dig tillaver;
Men blæs paa den førſt! den er heed.

Hvad? drømmer jeg, eller jeg vaager?
Ja, ſandelig! Suppen er ſtærk.
Her Jernet man ſmelter og koger
I dette navnkundige Værk.
Der bringer os Karlen i Sleven
Alt Malmet, ſom flydende Vand.
I Formen det ſtørknet er bleven,
Og Pladen alt ſtaaer med ſin Rand.

Forunderligt! Pladen jeg kiender,
Jeg ſelv har en ſlig i min Krog:
Naar Luen bag Pladerne brænder,
Jeg ſidder ſaa tryg med min Bog.
Naar Stormen om Vinteren tuder,
Jeg ſidder ſaa luunt i min Vraa;
Og pladſker mig Regnen paa Ruder,
Saa lader jeg rolig den ſlaae.

Som Milepæl Ovnen i Stuen
Med Minder om henfarne Tid;
Her — ſnel den udſpringer af Luen,
Der tvinges, med Kunſten i Strid.
Hiſt — Fortidens tro Pyramide,
Her — fremmede Tegn af et Blund!
Ja, Liv! — dine Mærker henglide,
Alt ſmelter den ſeneſte Stund.

Krogkleven.

Du ſkionne Kloft! og vil jeg dig
Ved Harpen maleriſk beſynge?
Af Venner ſamler ſig en Klynge,
Som lyttende tilſmiler mig.
Jeg kan det ei. Mon Ord formaaer
At ſkildre denne ſtolte Scene?
At bygge disſe Taarn' af Stene,
Hvor ſelv forſtenet Tiden ſtaaer?

Thi om jeg nu fortalte grandt,
At tvende bratte Fieldeſtykker,
Som Gran og Fyrr og Birken ſmykker,
I Oldtids Nat hinanden fandt,
Men ſtandſed, ſammenſmelted ei;
Hvad heller, om i mørken Stævne
De ſpaltede den dybe Revne,
Der ſiden blev en yndig Vei —

Og om du hørte ligerviis,
At giennem faldne Stammers Grene
En Elv ſig ſlynger giennem Stene,
Klar ſom Demant, og kold ſom Iis;
Nedſtyrtet i Afgrundens Skiød,
Mens Heſten, driſtigt og forſigtigt,
Som Alpens Mule, træder rigtigt,
Hvor Feiltrin blev den visſe Død —

Og om du hørte, Ven! end meer,
Om jeg i Sang dig vilde ſige,
At lyſt det ſkionne Ringerige
Man giennem denne Spalte ſeer,

Der danner, ſom en Ramme, Kant
Om Norges elſkelige Billed,
Af Urnaturens Haand fremſtillet,
Før Kunſtens Haand en Penſel fandt —

Mon da du end Krogkleven ſaae?
Nei! beed din Dahl, og lad ham male,
Hvad mægter ingen Digters Tale,
Den kongelige Klippevraa.
Selv vil jeg under vaade Green
Mig plukke taus en blaa Kiærminde,
Hvor Olafs Kildetaarer rinde,
Og ſkrive Navn paa denne Steen.

Og ſaa med Ild i Skialdeblik
Jeg hurtigt ned i Dalen ager,
Hvor Halfdan Svarte, hvor Haarfager,
Hvor Tryggvaſon i Livet gik;
Hvor hellig Olaf dobtes; hvor
I Aftenrodens ſidſte Lue
Jeg Halfdan Svartes Grav ſom Tue
Seer midt paa fladen Agerjord.

Men end jeg Øiet kaſte vil,
Du ſieldne Kloft! paa dig tilbage;
Thi alle Livets Fremtidsdage
Jeg glemmer ei dit Skueſpil.
Norſk er din Skiønhed, ſtolte Klev!
Forſt mørk og ſtolt; men den, ſom iler
I Møde dig, ham du tilſmiler,
Naar du med ham fortrolig blev.

Her ſad i høie Fieldeſal
Den ſtolte Thor paa Klippeblokken,
Mens Heimdal blæſte Liv i Flokken,
Og mens de ſtred i dyben Dal.
Han ſvandt. Men Idun kommer end,
Gudinden ei ſin Længſel dølger;
Naar Maanen kysſer Kløftens Bølger,
Hun rækker Frugt til Sangens Ven.

Du Evighedens Billed, du!
Saadan ſkal ogſaa Graven briſte,
Naar Livets Reiſe blier den ſidſte,
Naar ſvundet er det korte Nu.
Som Dalen hiſt til Skialdens Priis
Skiønt aabner ſig bag Klippens Fure,
Skal Himlen ſprænge Gravens Mure,
Og vinke ham til Paradiis.

Maleren.

Stille! hvad finder jeg der? Der ſidder i Sandhed en Maler
Ved Krogkleven, og har for ſig en Griffel, et Bræt.
Er det Vennen fra Dresden, ſom nys i Sangen jeg kaldte?
Har jeg alt manet ham hid med et begeiſtrende Qvad?
Nei! det er ingen Norſk; han er danſk: den venlige Møller,
Som alt i Axelſtad glæded vort Øie ſaa tidt,
Naar han den ſaftige Bogeſkov med ſin ſaftige Penſel
Huldt fremtrylled; vi ſaae, Freia! din Blomſternatur.
Nu han til Elven og Floderne gik, og paa kunſtige Blade
Tager han Norriges Land med; og det driſtige Field
Med uhyreſte Steen, ſom ſaa gierne jeg bragte min Landsmand,

Putter i Lommen han let, bringer det let over Sø
Paa Dampſkibet — og maa dog ei meer betale for Vægten,
Skiondt Krogkleven han heel putter i Kufferten ind.
Ja, blot ei den, men Thelemarks Bierg og den uhyre Raukfos
Ligger beſkeden og glat med paa det torre Papir.
Troldmand Kunſtneren er, det kan ei negtes. — „Ak, Digter!
Gid du dog talede ſandt; gid han var virkelig Trold.
Trylle ſkulde jeg da det Billed frem paa Papiret,
Som umuligt er dog nu i ſit driſtigſte Syn.“
Hvorfor umuligt, min Ven? For Gud er Intet umuligt,
Og for Kunſtneren ei, naar han beſiæles af Gud.
„Veien i Kloften derhenne gaaer ned ad; aldrig en Maler
Veien at male formaaer, naar den ſaa lige gaaer ned.“
Virkelig? Os Poeter det gaaer beſynderlig modſat:
Lettere tegne vi den, ſom fra ſin Bane nedſank.
Dantes Helved er meer poetiſk, end Digterens Himmel,
I Tragodien gaaer Veien fortryllende ned. —
Saaledes ſindrigt boder den ene Kunſt paa den anden;
Og hvad ei Digterens Ord, Malerens Penſel formaaer.

Halfdan Svartes Grav.

Forunderlige Kiærlighed
I en barbariſk Tid!
Her lagde man hans Hoved ned,
Om Legemet i Strid.
Hvert Land i Liv han Glæde gav,
Der ſorged nu hvert Bryſt;
Hver Dal vil være Kongens Grav,
Som fordum var hans Lyſt.

I fire Parter deeltes han,
Som en Forbryder faſt;
Og Hovedet til dette Land
Blev Folket ſendt i Haſt.
Knap fiirti Aar — paa Rykensvig
Hans Liv paa Iſen endt;
Til Hedemark, til Raumerig,
Til Veſtfold Kroppen ſendt —

Men her hans Hoved! Dalen bred
Er ſtolt af denne Grav.
At det er Halfdans, Alle veed
Ved Ploug, med Vandringsſtav.
Her mindes Bonden gamle Nord,
Og, kommen hiem igien,
Han læſer ved ſit Fyrrebord
Sin Snorro Sturleſen.

Paa Biælken hænger Øxen bruun
Ved tunge ruſtne Sværd.
Han fryder ſig i Stuen luun
Ved drabelige Færd.
Han mærker end med Fædres Mod
Sit ſtolte Hierte ſlaae;
Han føler ſig af Halfdans Blod
Med Bondekofte paa.

Norderhougs Præſtegaard.

I Norderhoug ſig hæved en Gaard,
Som end den ſtaaer;
Der boede Qvinden med Præſten.
Han frygtſom var i ſin geiſtlige Stand;
Men hun var Mand,
Og ægte Qvinde for Reſten.

Da Svenſken kom, han i Kieldren krob;
Men Blodet løb
Med Kraft i det qvindlige Hierte.
At ſpildt blev Bøndernes Eiendom,
Naar Fienden kom,
Det ſkued Anna med Smerte.

Den ſvenſke Oberſt i Stuen treen.
Hun var ei ſeen,
Men bragte, hvad Huſet formaaede.
Med Pallaſk, Sporer og Knebelsbart,
Paa Rytter=Art,
Saa barſk i Hallen han traadte.

Herr Paſtor ængſtlig i Kieldren gos,
Af Angſt han frøs;
Men Anna lued af Kraften.
Hun ſpared ei Øl, hun ſpared ei Miød,
Saa ſtærk og ſød;
Hun ſpared ei Drueſaften.

Dræbt var hun nær af en ſvenſk Soldat,
En vild Krabat.
„Og mon din Konning dig ſendte,

At myrde Kiærringer her i Nord?"
Var Annas Ord.
Da Svenſken Spydet bortvendte.

En Pige hun havde ſaa ſlu, ſom hun.
„Tillad mig kun,
Herr Oberſt! at ſende min Terne
Et lidet Ærind." Han det tillod.
Det koſted Blod,
Normændene var ei fierne.

Og forend Svenſken fik tømt ſit Maal,
Til denne Skaal
Skød Riflerne giennem Ruden.
„Herr Oberſt! forend du Biornen ſlog,
For du den vog,
Mig tykkes, du ſolgte Huden."

Der blev en Myrden i Præſtens Sal,
Saa ſommerſval,
Og aaben ellers for Gieſten.
Man giennem Vindvet paa Fienden ſkød;
I Blod han flød,
Og ſvang ſig ei tiere paa Heſten.

End ſtaaer den ærværdige Præſtehal
Saa ſommerſval,
Saa gieſtfri, med ſine Rifter.
Man viſer Huller i Biælken der,
Man har dem kiær;
Det vidner om Annas Bedrifter.

Her boer en blid, en ærværdig Præſt.
Jeg var hans Gieſt,
Hvor Kuglerne havde knaldet.
Hvor Sporet var i Biælken at ſee,
Der drak jeg Thee,
Og tænkte paa Kæmpefaldet.

Stor er, o Norge! din Gieſtfrihed,
Det Hvermand veed;
Men Overmod du ei taaler.
Den, ſom paa Doren dig banker ſtolt,
Du byder Holdt!
Og ſkienker ham beſkere Skaaler.

Den dobbelte Skydsgut.

Vi fik en lille venlig Dreng
Til Skydsgut paa Karjolen.
Han ſatte ſig med raſke Slæng
Hos Dahl paa Ageſtolen.
Han havde ſkionne gule Haar
Og bare Skiorteærmer.
Med Pidſken han paa Heſten ſlaaer,
Den Nærmer og den Fiermer.

Og raſk det gik. Normanden ei
Sig bryder om en Bakke;
Man ager op og ned ad Vei,
Som paa et Hav i Smakke.
Og Fieldet foer os ſnelt forbi,
Saa hurtigt vi mon age.

Nu, oppe paa en yndig Sti,
Vil jeg mig ſee tilbage.

Sanct Olaf! ha, hvo ſtander der?
Troer jeg mit eget Øie?
Skydsgutten er mig atter nær
I ærmeloſe Trøie.
Han ſmilende ſom Tiener ſtaaer.
Ei, hvilke ſære Drømme!
Hvo er det da, ſom Heſten ſlaaer,
Og holder den i Tømme?

Hielp, Himmel! det er Kogleri
Bag Biergets Trylledække.
Men, ſtille! her er Dalen fri —
Nu ſeer jeg dem jo — begge.
Ha, nu forſtaaer jeg: I er To,
Som hver vil ha'e ſin Skilling?
Du er en Tvilling? „Herre, jo!
Og han er ogſaa Tvilling."

Saa ſkilles I vel ſielden ad?
„Nei, vi er altid ſammen."
Som Birkeblad ved Birkeblad?
Nyd længe denne Gammen!
Gid intet Uheld, Døden ei
Jer fra hinanden føre;
Den ſkiønne Livets Landevei
Gid broderligt I kiøre!

Elvene og Foſſene.

Tydſkland har Bierge, ſom Norge. Jeg finder
Høiere Fielde, hvor Alperne ſtaae.
Ha, men en Elv, ſom ſaa yndigt henrinder,
Aldrig tilforn mellem Klipper jeg ſaae.
Tidlig og ſilde,
Klar ſom en Kilde,
Milevidt bølger den deilige Flod,
Styrter, og frygter ei Vandet at ſpilde.
Ymer har nok af det ſundeſte Blod.

Langt op mod Polen henſtrakte ſig Norge,
Lang Tid tilſteded ei Blokkene Vei;
Men mellem Granernes evige Borge
Aabned ſig Elven den frugtbare Frei.
Ikke den toved,
Stenene kloved,
Medens paa Stene den kloved ſig ſelv.
Nu var ei Tilgangen Sletten berovet;
Baaden blev bygget, og gled paa ſin Elv.

Elven indſkrænked ſig ſiden, og danned
Om ſine Bredder den yndigſte Dal,
Mulden ſig lagde paa Stenen og Sandet,
Freia ſig bygged af Birker en Sal.
Frugtbarheds Fyrſte
Sin Gullinborſte
Bragte; da reiſte ſig Markerne ſtrax.
Hungre ſkal Bonden ſaa lidt nu, ſom torſte;
Bølger i Solen ei guldgyldent Ax?

Granen, ſom voxer ſaa mægtig paa Fieldet,
Luner ei der mod den ſtormende Vind;

Men naar den Øxen i Skoven har fældet,
Varmer i Hytten den isnende Kind.
Hvad ſkal den føre,
Hvo ſkal den kiøre
Ned til de Steder, ſom har den behov?
Derſom ei Guder vort Ønſke vil høre,
Raadner den rigeſte Skat i vor Skov.

„Hug kun din Gran i den dæmrende Skygge,
Glide den lad i mit rislende Vand!
Snart ſkal man Huſet af Biælkerne bygge;
Jeg ſkyller Stammen fra Strand og til Strand."
Saa ſang en Huldre.
Øxerne buldre,
Granerne falde paa ſkummende Flod.
Bølgerne bar dem paa mægtige Skuldre,
Handel og Søfart ved Fiorden opſtod.

„Skueſpil har du ei, ærlige Grande!"
Idun og Bragi for Fieldbonden ſang;
„Men af de ſkummende, ſtyrtende Vande
Digte vi dem for den undrende Vang.,
Regnbuen vaager
I vore Taager;
Det var et Lyſtſpil, ſom mored dig alt.
Styrtende Foſſen i Dybet nedkoger:
Saadan Jarl Hakon og Tryggvaſon faldt."

Vaulundur kom, og med Snildhed i Øiet
Saae han det herlige, mægtige Spil.
„Idun og Bragi har giort dig fornøiet,
Bonde! men rig jeg nu giøre dig vil.

Hiulet ſkal drive,
Foſſen oplive,
Stampe ſkal Hamren og Saugene gaae.
Malmet ſkal fangent i Bierget ei blive,
Brugen og Nytten deraf ſkal du faae."

Derpaa han bygged den mægtige Stolle,
Dybet i Fieldene boret nu blev.
Nidkiære larmed de natlige Trolde,
Modige Biergmænd dog ei de fordrev.
Hamrene ſtampe.
Mægtige Kampe!
Elven dem ſkyller nu Ertſen ſaa reen.
Og ſom, Aladdin! du gned paa din Lampe,
Normanden gnider den mægtige Steen.

Hold paa din Tomme, lad dvæle Karjolen,
Iil ei fra Stedet ſaa hurtig og ſtrax;
Førſt lad mig ſkue Regnbuen i Solen,
See, hvor den ſpringer, den kraftige Lax.
Nu kan du kiøre!
Foſſen vi høre,
Medens ſig Norbakken ſkynder ſin Gang.
Ofte ſkal lyde, min Siæl! for dit Øre
Larmen af Elvens fortryllende Sang.

Ringerige og Modum.

Hvordan ſkal jeg kraftigt dig beſkrive
Og give
Dig et Billed,

Hvori klart er foreſtillet
Reiſen, ſom vi foretog?
I det ſkiønne brede Ringerige
Byer vige;
Krumt og lige
Veien gaaer, hvor Heſten jog.

Heſten, med ſin kortafſkaarne Manke,
Ad Banke
Driſtigt iler.
Dalen under Bierget ſmiler,
Elven løber ſom en Stribe blaa.
Farten ſig en Vei ad Bierget baner
Blandt Graner.
Ingen Daner
Sligt ved Øſtreſaltet ſaae.

Fyrren med ſin grønne Buſk os fryder,
Afbryder
Granehoben.
Her ſig Klippen viſer aaben,
Truer med den dybe Grav.
Skytsgud jeg min lille Skydsgut kalder.
Han knalder,
Barn af Alder;
Trøien har han kaſtet af.

Nei, nu har jeg aldrig mine Dage
Seet Mage:
Her en Pige
Skal ſom Kudſk paa Vognen ſtige;
Pidſk hun har i Haand, og Solhat paa.

Ilde viſt vi er med hende faren.
„Lille Karen,
Eller Maren!
Du os ikke vælte maa."

Det har ingen Nød; hun kiører mandigt,
Forſtandigt,
Og ſmiler,
Mens hun hen ad Fieldet iler,
Som den allerbedſte Kudſk.
Ak, hvor deiligt hiſt af Biælker bygget,
Beſkygget
Og for Nordenvind betrygget,
Ligger Hytten ved ſin Birkebuſk!

Ha, I ſultne Muus! forſlugne Rotter!
Jer gotter
Fadeburet
Ikke her. Høit kneiſer Skuret,
Sat paa Pæle. Her I ikke tør
Op ad ſteile Trappe jer umage,
Og tage
Havrekage,
Skille Bonden ved ſin Melk, ſit Smør.

Biælkehuſene de brune male.
Fra Dale
I det Grønne
Kan man dem alt langtfra ſkiønne.
Men der finder jeg en prægtig By.

Som en yndig lille Fuglerede
Dernede,
Tulipan i Blomſterbede,
Staaer den under Fieldets Ly.

Ak, hvis Regnen kun vil borte blive!
Nu drive
Tykke Skyer,
Som hver Time ſig fornyer,
Over Himlen, hemme Solens Glands.
Skiønne Skygger de i Dalen kaſte,
Og haſte
Over hine Bierge faſte,
Tabe ſig bag Skovens Krands.

Men hvad ſuſer der? O, lad os ſtandſe!
Her dandſe
Elvens Piger
Paa de bratte Trappeſtiger,
Med de hvide Hatte paa.
Nøkken her ſin gamle Viſe brummer.
Forſtummer!
Han trommer,
Nu vil han ſin Harpe ſlaae.

O, den vilde Dands i Hønefosſen!
Med Klodſen
Styrter Vandet,
Altid eet og altid andet.
Nøkken ſlaaer dog Hovdet ei til Blods.
Hiſt, forvandlet til en ſølvblaa Vove,

Bag Skove
Iler han, ſin Fart at love,
Som en velerfaren Lods.

Vi dog lidt endnu, ſaa kommer ſtraxen
Jo Laxen.
Som en Ræv i Ræveſaxen
Fanges han i Kurven, der er hængt
Høit paa Klippeſtykker over Strømmen.
I Drømmen
Iler han med driſtig Svømmen.
See! der har han ſig i Kurven ſlængt.

Trætte træde vi nu ind i Stuen.
Med Gruen
Skialdens Miner
Mørknes, naar han bag Gardiner
Finder Sengedynen alt for blød.
„Lille Moer! den Dyne maa du tage
Tilbage;
Heden kan vi ei fordrage.“
See! der henter Krog vort eget Brød.

Dahl ei mindre driſtig henter Skinken.
Med Blinken
Kniven ſnitter.
Derpaa Hver til Leiet hitter,
Strækker ſig ſaa træt paa Halmen hen.
Næſte Morgen vi vor Kaffe drikke.
Solens Blikke
Mangler ikke;
Den er os en trofaſt Ven.

Bonderne.

Med norſke Bonden en lille Sang,
Du vil, ſkal giøre dig fortrolig?
Af, Skade var det, at denne Gang
Ei Fader Moe var i ſin Bolig.
Det er en kæmpevoxen Bondemand
Fra Ringerigets det ſkionne Land.
Hans ſtore Gaard
I Dalen ſtaaer;
Men Thinget holder ham ei rolig.

Og ved den omtalte Vennefeſt,
Da Norſke Danſke-Skialden æred,
Da var i Hallen han ogſaa Gieſt;
Fleer Bonder med der havde været.
Han ærligt rakte mig ſin Kæmpehaand,
I Oiet lued gammel Helteaand;
Han ſmiilte mild,
Og Oldtids Ild
Hos ham endnu var ufortæret.

Men nu afſted paa vor Sommerflugt,
For hisſet Skyen os indhenter.
Den ſorte Hue, hvor den klæder ſmukt
De ranke, milde norſke Gienter.
Med hoie Runddeel den yndigt ſtaaer,
Og hvælver over de ſkilte Haar.
Hun iler glad
Med Dug og Fad,
At Gieſten ei for længe venter.

Selv med vi bringe vort Flaſkefoer.
„Kom, Ingeborg! vil du ei ſmage?“
„„Nei! ſkienk et Glas til vor gamle Moer!““
„Der! gid det ſtyrke hendes Dage!“
Hun bragte Glasſet i Kamret ind,
Men kom tilbage med Smiil paa Kind:
„„Hun drikker Vand;
Det Stærke kan
I Hytten Ingen her fordrage.““

„Som Roſen Ingeborg drikker Vand,
Og ſelv hun ſom en Roſe trives.
Farvel! Gud ſkienke dig ſnart en Mand,
Saa god ſom han i Bøigden gives!“
„„Jeg takker dig for dit Ønſke nu!““
„Tak, Ingeborg! for dit kiære Du.“
Vi ſees ei meer;
Men Skialden ſeer
End længe, hvad der fra ham rives.

Sanct Olafs Jertegn.

En Skydsgut her jeg træffer, ſnild,
Og klog paa gamle Sager;
Ham flittigt jeg udſpørge vil,
Mens jeg paa Veien ager.

Og ſiig mig nu, min gode Hans!
Imedens hen vi fare —
Thi jeg er fremmed hertillands;
Du meget maa forklare.

Siig, hvad betyde disſe Steen,
Der ſtande der ſaa ſære,
Som om det Mænd med Arm og Been
Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virk'lig er.“
Stands, lad os lidet holde!
Saa har det været Menneſker?
„Nei, det var grimme Trolde.

Dengang Sanct Olaf leved kiæk,
Og vilde chriſtne Riget,
Da var han alle Troldes Skræk,
Og blev af dem bekriget.

Thi Kirkeklokkens høie Klang
Dem ſkurred fælt i Øre.
I Bierget under Stenens Gang
De kunde ſelv den høre.

Og mon du ei ved Kleven ſaae,
Strax under Klippens Bue,
En ſlig forſtenet Qvinde ſtaae
Med Skiørter og med Hue?

Hun voved ſig til Olaf ud
Af Fieldets bratte Side,
Da for at bede til ſin Gud
Han mon til Kirken ride.

Sanct Olaf med det røde Skiæg!
(Hun qvad i Solens Straale),
Du reed for nær min Kieldervæg,
Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe ſeen,
Lidt Vand han monne tage:
Og ſtat du der i Stok og Steen,
Indtil jeg gaaer tilbage! —

Tilbage kom han aldrig der,
Nu Qvinden ſtaaer og venter
Imellem Fyrr og Granetræer,
Imellem Orn' og Glenter.

Og, kiære Herre! rundt omkring,
Hvor du dit Oie vender,
Hvor du opdager ſieldne Ting,
Du Olafs Magt erkiender.

I hver en høi, ſærdannet Blok,
Du har paa Veien ſkuet,
Opdager du en Troldeflok,
Som Olaf har forknet.

En Kirke bygged han af Steen,
Og Arbeidsfolket haſted;
En opbragt Trold ſled af ſit Been,
Og efter Taarnet kaſted.

Men Gubben, ſtarblind paa ſin Hoi,
Slog Benet, det uhyre,
Saa over Kirkens Taarn det floi,
Og plumped i en Myre.

Og der end ligger Troldens Laar.
Og naar ei Stiernen blinker,
Og man for nær ved Sumpen gaaer,
Man mærker, at det ſtinker.

Nu klinge Chriſti Klokkers Klang
Saa herligt over Fieldet.
Paa Taget lyder Droslens Sang,
I Dalen Kildevældet.

Og hvert et Field, og hver en Dal,
Og alle grønne Bakker
Sanct Olaf nu i Himlens Sal
For ſin Velgierning takker.“

Hav Tak, min Ven, ſom dette veed!
Jeg Priis paa Sagnet ſætter.
Nu kiøre vi til Dalen ned
Fra de forſteente Jetter.

De tydſke Studenter i Vigerſund.

Hvor man allermindſt det venter,
Gaaer fra Tydſkland ud Studenter;
Her ved Sundet, froe i Sind,
Traf vi fire, juſt ei unge,
Men dog alle lidet tunge,
Thi de hented Vognen ind.

Og jeg troer, ſelv To af Flokken,
Væbned' med Spadſereſtokken,
Vare ældre Skolemænd.
Uden Vogn og uden Frakke
Stege de paa Færgeſmakke,
Vilde dybt i Landet hen.

Som den lette Stork, der bringer
Med kun ſine ſorte Vinger,
Ellers Intet, hoiſt kun Lidt;
I den tynde Sommerkiole
Monne paa ſin Styrke ſtole
Hver, og gik i Stormeſkridt.

Godt for dem, det var ei lutter
Tydſkere! To norſke Gutter
Fulgte med, ſom Tolke nok.
Norſke Bonden ei den Jydſke
Ret forſtaaer, og mindre Tydſke,
Fiernt bag Fieldets Kæmpeblok.

Nu Guds Fred, I raſke Knegte!
Ja, det kalder jeg en ægte
Reiſe, naar man ſelv kan gaae.
Femti Aar førſt lagt tilbage —
Nei, da vil man heller age
Med den lune Kappe paa.

Kongsberg.

Nu mere mørkt ſig Fieldet ſammendrager,
Udſigten ſtoppes af de ſnevre Klipper,
Et andet Anſigt paa Naturen tager.

Den vidtudbredte Dal vort Øie ſlipper.
Igiennem morke Fyrreſkov vi kiøre,
For Blæſten Grenen gynger, Qviſten vipper.

Dernede kan man Lougens Vandfald høre.
Nu nærme vi os Biergets dybe Grube,
Min gamle Ven vil ſelv derind mig føre.

Her aabner altſaa du din ſorte Strube,
Udgarde-Lokes frygtelige Bolig?
Her bygge travle Dverge deres Kube?

Skiøndt aldrig ſeet, er jeg med dig fortrolig.
Jeg kiender dig; jeg fulgte Thor i Fieldet,
Da han for Hel i Hallen traadte rolig.

Nu jeg forlader Himlen, Kildevældet,
De muntre Bakker med de grønne Grene.
Det er beſtemt, og Dommen er alt fældet.

Her borer Gangen ſig igiennem Stene,
Vel halvt en Fierdingvei dybt under Jorden.
Nu vandre vi fra Livet ſaa alene.

Her ſkiller ikke ſig fra Syden Norden;
Forfængligheden med ſin Farve viger.
Men fiernt jeg hører Skud, ſom af en Torden.

En Stemme dybt i Hvælvingen mig ſiger:
„Velkommen, danſke Digter! i mit Indre.
Her Dagen og Forſkielligheden viger;

Men Haabet ei. Det lokker ikke mindre.
De ſorte Biergmænd kun til Fliden ſpores
Af Sølvets Aarer, ſom i Stenen tindre.

Stig i den Afgrund, ſom i Bierget bores!
  Og jeg ſkal viſe dig den hvide Lilie,
  Som visner ei; og ſikkert vil du mores."

Jeg lyder, hemmelige Røſt! din Villie.
  Nu ɵiner jeg den førſte ſmalle Stige,
  Og træder freidigt over tynde Tilie.

Jeg, ſom Aladdin, ſtaaer i Biergets Rige.
  Noureddin! vil du, jeg ſkal Lampen hente?
  Du vil i Mørket dog ei fra mig vige?

Du vil dog, til jeg kommer op, mig vente?
  Min Hierne fylder ſig med Phantaſier,
  For alle gamle Billeder at hente.

Nu tykkes mig, at hele Larmen tier.
  De grimme Biergmænd med de ſorte Maſker
  Den hemmelige Ret med Blus indvier,

Som Svende, der med Døden overraſker.
  Bort, fæle Billeder! bort, vilde Tanker!
  De hente jo kun Sølv i deres Taſker.

Jeg ſtiger driſtigt ned ad ſtærke Planker.
  Af ſyv og tredve Stiger Foden iler —
  Nu ſtaaer jeg der, hvor Haabet kaſted Anker.

I Qvartſen rigeligt Sølvmalmet ſmiler,
  En Rigdom er i norſke Fieldet funden.
  Her Verdens Afgud i ſin Vugge hviler.

Man henter ham ſom Noer fra Klippebunden;
Men han behandles haardt: med Jern og Krudtet
Udſprænges han, og bringes op i Lunden.

Der vorder han i Stampeværket ſluttet,
En Skole, ſom gaaer frem ei med det Gode,
Thi under tunge Pæl han bliver puttet.

Dog føler han ſig der ret vel til Mode.
Han blinker meer, jo meer ham Biælken rammer,
Og Elvens Bølger Dyndet af ham toede.

Nu altid mere ſtolt hans Øie flammer;
Som han opdrages meer, han ogſaa føler
Sin Adel — og forlader mørken Kammer.

Ham Ilden ſmelter, og ham Luften køler.
Han præges, faaer ſit kongelige Vaaben,
Og Jordens Sværm et Hurra til ham brøler.

Den hele Verden ſtaaer nu for ham aaben.
Dog maa han vogte ſig, at ei han kommer
Til den, ſom ivrigſt var i Hurraraaben —

Jeg mener nemlig, i en Gierrigs Lommer;
Thi da han vorder levende begravet,
I Kiſten ſluttet uden Lov og Dommer.

Og hvis for Thee han ſendes over Havet
Til China, vil han dybt i Taarnet finde
Sit Hvileſted, ſom her i Klippen lavet.

Men, ak! hvad drømmer jeg dog denne Sinde?
Jeg ſtaaer i Biergets Dyb — og ſkal tilbage,
Imens ſaa vide mine Tanker rinde.

En liden Stund vil jeg i Øie tage
Dog denne Hule førſt. Saa dybt ei atter
Jeg kommer ſikkert mine Levedage —

Og ei i Graven ſelv; min Grav omfatter
Den tynde lille Skorpe nær ved Lyſet,
Bedækket af de grønne Blomſtermatter.

Men her betages jeg af Undergyſet
I Jordens Indvold, i granitne Hule.
Dog har mig Dybden ei fra Bunden kyſet.

Nu ſkal mig længer ei Afgrunden ſkiule,
Jeg maa tilbage. Himmel! men jeg trættes.
Hvorledes kommer man af denne Kule?

Kun ved at Foden over Foden ſættes.
Men alle disſe Stiger? Knæet bæver;
Ved ingen Hielp den lange Klavren lettes.

Dog alt ſom meer jeg mig af Dybet hæver,
Tilbagekommer Styrken, kommer Modet.
Nu ſtaaer jeg fro igien i Stollen ſnever.

Men hedt i Aarerne mig koger Blodet.
En Kaabe vil jeg hurtigt om mig kaſte,
Og Huen trykker jeg dybt ned paa Ho'det.

Nu giennem mørke Gang vi atter haſte
Til Lyſet. Ak! der kommer det, det blaaner
Igiennem Aabningen af Fielde faſte.

Det tykkes mig, ſom flere klare Maaner
Beſtraalte Jorden; men det er kun Dagen,
Hvis rene Glands det røde Blus forhaaner.

Nu trænges ikke meer til Fakkelſtagen,
Til under Hvælvingen ſin Hals at bøie.
Til ſlig en Reiſe giør jeg neppe Magen.

Men ofte ſkuer jeg med Siælens Øie,
O Kongsberg! i dit frygtelige Giemme
Fra grønne, ſolbeſtraalte Siællands Høie,

Og glæder mig — ſaa ſikker og ſaa hiemme.
Men, Novalis! ſkiøndt yndig var din Viſe,
Skiøndt ung min Røſt jeg blandte med din Stemme,

Kan jeg dog meer ei Biergmands-Livet priſe.
„Wer ihre Tiefen mißt, iſt Herr der Erde,"
Det ſkrev med flygtig Griffel du paa Fliſe.

Ei Dybet glæde kan, men kun forfærde.
Afſtumpes Mandens Hierte kan for Sorgen
Ved vante Dont bag frygtelige Gierde;

Men frydes kan han kun hver Søndagmorgen,
Naar Klokken ham fra Field til Kirken kalder,
Naar Solen er ham længer ei forborgen —

Naar paa hans blege Kind en Straale falder.

Faldet i Hougſund.

Hiſt ſyv og tredve Stiger ned
I Biergets Dyb mig bare,
Og Foden ei det mindſte gled,
Og ei den mindſte Fare;
Et lille Fliſetrin kun her
Fra Stuen ud i Gaarden —
Jeg ſtyrter, og jeg havde nær
Ei reiſt mig meer fra Jorden.

„Saa hurtigt er det med os giort.“
Den Sætning — den er rigtig.
„Forſigtighed ei ſiger ſtort.“
Og var jeg da forſigtig?
I Fald jeg havde Hullet ſeet
I Stenen, der i Kanten,
Saa var viſt ikke Faldet ſkeet,
Og jeg var heel, min Sandten!

Nu revned i uſalig Stund
Forſt Klædet mig, ſaa Huden.
En Skrædder boer i Hougeſund;
Hvo lever Slig foruden?
Han hele maa min forſte Hud;
Men Saaret her — det andet?
Det læges med en lille Klud,
Neddypt i Hovedvandet.

Og nu — det bør ei vorde glemt,
Da dog om Sligt er Talen;
Jeg føler mig alvorlig ſtemt,
Min Læſer! hor Moralen:

„Vi ſtore Farer let undgaae,
I Nød de ſielden bragte;
Men tidt vi ſtyrte for de ſmaae,
Fordi vi dem foragte.“

Farten i Maaneſkin.

Saa har I ogſaa her en Maane?
„Ja, kiære Digter! ſom du ſeer.
Det er den ſamme, ſom i Skaane
Og ſom i Siællands Dale leer.“
Mig tykkes næſten, at den græder,
Den ſtraaler mig ſaa taareqvalt.
„Hvo veed? Maaſkee den Dine væder,
Fordi du ned af Trappen faldt.“

Lad være, Kiære! med den Pokkers
Ufølſomhed, de Sideſpring.
Ei Maanen er en Gedſke Klokkers,
Som græder over Ingenting.
Vel ofte hendes Taarer rinde;
Og Edvard Storm, min Pleiefaer,
Den kaldte „Tydſkernes Gudinde“,
Fordi han ei forelſket var.

Men naar engang din Time kommer,
Og træffer dig Cupidos Piil,
Da ſøger du i natlig Sommer
Den hulde Maane med ſit Smiil.

Den, ſom ei elſker, ei den fatter;
Og den, ſom meer ei elſke kan,
Han ſeer paa den ſaa rolig atter,
Som den ſig ſelv i ſtille Vand.

Dog kunde tidt igien tilbage
Man ønſke vel den bittre Lyſt
Og denne ſøde Veemodsklage,
Som ſtærkt opliver Skialdens Bryſt.
Til Bacchus tog ſin Tilflugt Mangen;
Til ham ſtaaer heller ei min Hu.
„Hvad kan dig da begeiſtre?“ Sangen!
Min Valborg er en Muſa nu.

Min Maane nu er Melpomene,
Hun ſtraaler til den danſke Skiald
Igiennem Bøgens, Birkens Grene,
Ved Kildevæld, ved Foſſens Fald.
Min Glædes=Roſe ſtaaer i Solen,
Der har den ſelv Apollo ſat;
Men Maanen klækker ud Violen,
Som dufter giennem Tidens Nat.

Og ſee — et helligt Vennemøde
Jeg altid har i Maaneſkin:
Jeg ſkuer mine kiære Døde
Tilſmile mig med blegen Kind.
Mig tykkes, at de venligt ſpørge:
Du har os dog end ei forglemt? —
„Fy, Skiald! vil du alvorligt ſørge?
Nys var du jo ſaa lyſtig ſtemt.“

Det Skialdens Anſigt gaaer, ſom Maanen:
Snart græder den, og ſnart den leer.
Klar i den lyſe Himmelblaanen
Man den ſaa rolig munter ſeer;
Men naar i rode Dunſt den ſvømmer,
Og farer den i Skyen vild,
Da, ſom en bleg, phantaſtiſk Drømmer,
Den gyſer for ſin egen Ild.

Drammen.

Nu da vi Drammen beſoge? — „Ja viſt! og her du fra Fieldet
Overſkuer den grandt.“ — Hvilken beſynderlig By!
Huſene ligge jo alle, ſom Perler trukne paa Traaden,
Langs ad Fiorden. Hvor lang Gaden vel er? — „Ja jeg troer,
Sikkert en halv Miils Vei.“ — Det var ſom Pokker! Saa ſeile
Folk vel paa Baade kun her, naar de giør Venner Beſøg? —
„Nei! de kiøre, de gaae, de ride.“ — Men hisſer jeg ſkuer
Flere Stæder. See, der kneiſer jo atter en By
Smukt paa den modſatte Kyſt. — „Ja, det er Bragernæs, Strømsø.
Tangen, en Ladeplads, ſeer du herhenne. Men Alt
Hører til Drammen.“ — Ei, den er ſtor og deilig for Diet.
Sikkert til Handel den her ligger ſærdeles beqvem.
Nu til vor ædle Vert, den kraftige Blom! Han har venligt
Budt os til Gieſt i ſit Huus. Vidſte vi kun, hvor han boer.
„Hor du, min Gut! ſiig, hvor boer Amtmand Blom?“
Men jeg førſt maa
Kiøbe mig Handſker. For ſort ſkræmmer det Par, ſom jeg bær.

Dahl, fortræflige Ven! nu iler han hen i en Krambod —
Nei, jeg ſkammer mig faſt. — Der er han atter igien.
Deilige gule Handſker! Ja, nu kan vi gieſte vor Amtmand.
„Han er ei kommen endnu fra Chriſtiania ſelv;
Men hans Frue modtager os førſt, og venter i Hallen."
Pynte lidt maa man ſig dog, før man giør Damer Beſøg.
„Var det nu ei fortræfligt, at jeg fik Handſkerne vaſket
I en Haſt?" — Med et Smiil hilſer den venlige Viv,
Som forkynder, at hun har Skialden kiær. Og mit Billed
Finder i Kammeret jeg hænge paa Væg ved min Seng.
Det er hængt derhen i Dag! Nei, ſikkert i lang Tid
Havde det der ſin Plads; tidligt alt ſtukket af Flint,
Ligner det dog endnu. Beſynderligt! her ſkal vi mødes?
Ikke ſaaſnart vel igien træffes her Adamer to.
Malt af en Huusveninde desuden Axel og Valborg
Fandt jeg paa Væggen. Jeg har Venner i Drammen da med?
Ja, tilvisſe! Det ſaaes, da Blom mig bragte til Thorne,
Hvor den forſamlede Kreds hædrede Skialden paa ny;
Hvor den dygtige Mand, ſom Ægir og Freier velſigner.
Ogſaa til Digterens Tarv viſte ſig varm, ſom en Skiald.
Ak, men jeg føler, at jeg med Sligt dig trætter, min Læſer!
Billigt misbilliger du, at jeg gientager min Roes.
Men Taknemmelighed mig byder at takke. Tillad mig
End, at den herlige Blom takke jeg maa ſom min Vert.
Venſkab har jeg ſtiftet med ham. Men ogſaa for gammelt
Venſkab aabned ſig her Hiertet i fremmede Stad:
Ærlige Wulfsberg! du mig bragte Mindet tilbage,
Bakkehuſet igien jeg mellem Træerne ſaae
Ved din deilige Hauge. Du nævnte Camma med Rahbek —
Og ved din Velkomſt-Qvad Veemodens Taare nedrandt.

Kirken i Drammen.

Selſom rørt jeg blev til Mode,
Da jeg ind i Kirken kom.
Atter jeg mig træde troede
For min Barndoms Helligdom.
Jeg ved Norges fierne Bierg
Troede mig paa Fredriksberg.
Giennem Vindvet ſkinte Solen,
Mens jeg ſad hos Blom i Stolen.

Mindet paa ſin Englevinge
Da beſøgte mig forviſt.
Orgelet jeg hørte klinge,
Men ſaae ingen Organiſt.
Da, min ſalig Fader! du
Venligt ſtod for Skialdens Hu.
Folelſen mig overvælded,
Du var hos din Son paa Fieldet.

Skibet, ſom nu ikke længer
Findes i min Kirke der,
End i Drammens Kirke hænger;
Ja, jeg ſaae det atter nær,
Som i Barndoms glade Dag,
Vaie med det danſke Flag:
Hvide Kors — et venligt Møde —
Uforandret paa det Rode.

Sikkert aldrig jeg forglemmer
Sangen fra det norſke Chor;
Diſſe klare Drengeſtemmer
Med den varme Kingos Ord

Til den ſkionne Melodie,
Som giør Siælen hellig fri,
Gienklang af den Kraftens-Ode:
„Nu vel an! vær friſk til Mode.“

Styrket Kirken jeg forlader
Ved den fromme Talers Kraft.
Nu Farvel, Aand af min Fader!
Hvis Beſog min Aand har havt.
Snart igien ved Vandringsſtav
Daglig hilſer jeg din Grav.
Hvis du leved, var tilſtede —
Hvor min Fryd dig vilde glæde!

Paradiisbakken.

Nu ſkal vi reiſe tilbage. Vi komme til Paradiisbakken,
Derfra det deiligſte Syn har man paa Dalene trindt.
Men — hvor længe var Adam i Paradiſet? Det regner;
Nidkiær taagede Dunſt Skionheden hyller i Slør.

Farvel til Norge.

Farvel, du ſkionne Norges Land!
Maaſkee jeg meer dig aldrig ſkuer.
Nu vinke Bogens, Egens Buer
Den danſke Skiald til Fædreſtrand.
Jeg længes efter vante Bo
Uagtet al den Gunſt, jeg nyder;

Uagtet Bierg og Dal mig fryder,
Paa Sletten førſt jeg finder Ro.

Og finder jeg den ſelv ei der,
Saa maa jeg ile dog tilbage,
Hvor mine unge Levedage
Mig efterlod de gamle — Træer.
Skiøndt Menneſket paa hurtig Fod
Kan i Natur ſig frit bevæge,
Det har han fælles dog med Ege,
At Sindet dybt nedſlaaer ſin Rod.

Fri er vor Tanke, fri vor Aand,
Ved hver en Kyſt den finder Havnen;
Men Hiertet bundet er til Stavnen,
Og elſker dette Trællebaand.
Mit flade Land jeg her ei ſeer,
Jeg Horizonten ei kan ſkue;
Jeg trænger til den ſkiønne Bue,
Jeg kan den ei undvære meer.

Mig knuger Bierget i ſin Favn.
Saa lad mig kiæk da Volden ſprænge!
Da vil jeg mindes varmt og længe
Det hulde Norge — ſom et Savn.
Ak, Menneſket er eengang ſaa:
Ham Lunet, Øieblikket friſter;
Den ſtore Glæde, ſom han miſter —
Ja, den førſt ret han ſkiønner paa.

Og derfor vil jeg miſte dig,
O Norge! for i Fremtids Dage

At faae dig fuldeligt tilbage,
Naar ingen Hiemvee plager mig.
Gienleve vil jeg da hver Stund;
Dit Field, din Elv, din Dal jeg mindes;
Og Vennen — han ſkal ogſaa findes
I Hiertet og i Bogelund.

Dog hvorfor ſkulde Skialden ei
Engang da med fornyede Glæder
Gienſee de kiære fierne Steder?
Snelt reiſes jo den lange Vei.
Nei, Brødre! mit Farvel i Dag
Ei gielder alle Livets Dage;
Jeg kommer viſt engang tilbage —
Til Bergen og til Throndelag.

Den ſidſte Morgenſtund i Chriſtiania.

I aarle Morgenſtund, for Solen ſmukt
Fik farvet med ſit Purpur Biergets Tinde,
Blev ſendt mig til Farvel af en Veninde
En Kurv med ſkiønne Blomſter og med Frugt.
Og flere Venner ved den norſke Bugt
Med Skialden Afſked tog for denne Sinde.

Nu fylder Seilet, lykkelige Vinde!
Den ſøde Saft, den hulde Blomſterduft
Skal med den norſke Klippe mig forbinde,
Til atter hiſt jeg ſtaaer i Havnen inde.

Og visner ſnart end Blomſten med ſin Duft –
Det kiære Minde visner ingenſinde.

Gothenborg.

Da førſte Gang vi ſeiled forbi
Den fremmede Stad,
Ei dvæle kunde med Skibet vi
Ved Klippers Rad.

Men da tilbage vi atter kom
Paa Farten blid,
Da til i Staden at ſee ſig om
Var nok af Tid.

Sin Vogn til Byen mig laante ſtrax
En fremmed Mand.
Den Forſtad er af et eget Slags
Paa Svea-Strand;

Man kiører og kiører, og tænker: „Nu
Er endt den Vei!“
Men derfor i Gothenborg eſt du
End kommen ei.

Da endelig Staden jeg fik at ſee —
Ha, hvilken By!
Den ſtaaer, ſom tryllet frem af en Fee,
Saa ſtor og ny.

Men menneſketom. Jeg frygted Meen
Ved Feens Had.
„Mon Folket forvandlet er til Steen
I fremmede Stad?“

Men ſnart jeg mærked, de var ei Steen.
En ædel Flok
Paa Skibet mig ſøgte, var ikke ſeen,
Men liflig nok.

Førſt lædſkedes aandeligt min Tørſt,
Jeg fro var Gieſt:
Sin Huſtrues Digte mig bragte førſt
En venlig Præſt.

Saa kom en Skare, ſom fordred Viin.
Min Skaal man drak,
Og gierne hørte den Klynge fiin
Min varme Tak.

Hvo vare de Svende? Studenter viſt?
Ei denne Gang!
En Garderſkare fra Stockholm hiſt
Af Helterang.

Champagneren ſkummed, de drak min Skaal,
Og mig forlod.
Og ſnart jeg nær ved min Reiſes Maal
Paa Dækket ſtod.

Hiemkomſten.

Nu aabner, Fædreland! du atter mig din Favn;
Men Skyen tung mod Havet ſegner.
Jeg ſeer ei Taarnene paa Kiøbenhavn —
Det regner.

Indhyllet er den ſkionne Stad i Slud.
Ei Bogeſkoven os forlyſter,
Der ellers ſeer ſaa deiligt ud
Fra vore Kyſter.

Støvregnen falder. Stundom dog der gik
En Straale giennem Tæppet, Dunſter virke.
Ak, ſee! der kaſted Sol et venligt Blik
Paa Fruekirke.

Der boer jeg, og der venter mig min Slægt.
Gid glade jeg dem finde maatte!
Tog du dem, Himmel! i din Varetægt? —
O, min Charlotte!

Gud ſigne jer! Nu ſkynder eder, kom
Til Arnen; der jeg Intet vil fordølge.
Erindringen gior Reiſen om,
Og I ſkal alle Fader følge.

Tilbageblik.

Naar jeg fra min lave Dal
Og fra Bakken ved Slottet til Søen henſkuer,
I den muntre Lindeſal,
Under Grenenes hvælvede Buer —
Ha! da mindes jeg med Lyſt
Hine Klipper, ſom ſtolte, ſom vældige ſtande,
Trodſe Vind med blottet Bryſt,
Hilſe Solen med ſkaldede Pande.

Ja, da mindes jeg det Field,
Hvor jeg mig befandt ſaa vel;
Hvor jeg under Himlens Blaa
Stod paa Skrinten og Sletterne ſaae.

Naar jeg drikker af min Bæk,
Naar jeg ſmilende drømmer ved rislende Kilde,
Ved den fulde Roſenhæk —
O, da mindes jeg Fosſene vilde,
Som med uophørligt Brum,
Medens Regnbuen hvælves i evige Taage,
Slaaer et ſteds fornyet Skum
Giennem Stenenes kløftede Kroge.
O, da mindes jeg den Flod,
Hvorved norſke Bonden ſtod,
Hvor han glædte Skialdens Hu
Med det ſtolte, fortrolige Du.

Naar jeg ſidder i min Kreds
Mellem Venner fra Ungdommens fagreſte Dage,
Naar jeg ſkuer der tilfreds
Paa de bortfløine Timer tilbage —
O, da glemmer jeg viſt ei,
For den Danſke, den Norſke, ſom venligt i Møde
Kom mig paa min Manddoms Vei,
Som en Yngling i Morgnen hiin røde.
Hvad jeg ſøgte, der jeg fandt,
Dølen Skialdens Hierte vandt.
Iduns Drik af Kampe-Field
Viger ikke, Caſtale! dit Væld.

Men ſkiøndt gierne jeg en Flugt
Giør imellem til Nors og Germaniens Lande,

Snart igien til Axelbugt
Længes Hiertet, hvor Bogene ſtande.
Nei, for intet Field i Nord
Kan jeg ſiællandſke Marker og Øſtreſalt glemme,
Og den hulde Plet af Jord,
Hvor med Livet førſt tonte min Stemme.
Elſkte Fredrik! ved din Sø
Vil jeg leve, vil jeg døe.
Danemark en Krands mig gav,
Som ei visner paa Digterens Grav.

Armbaandene og Guldhornet.

En Reiſende, ſom ſøgte ſieldne Sager,
Fandt, førſt i eet, ſaa andet Naboland,
To ſkiønne Smykker paa den fierne Strand,
Som ſkienkes ham, og ſom han med ſig tager.
O, hvor Klenodiet ham høit behager,
I Hytten, langt fra Sværmens Larm og Støi,
I Nærhed af en gammel Kæmpehøi!

En Morgen triner ham en Ven i Møde.
Da denne ſeer Armbaandene, ſom gløde
Paa Væggen hisſet i den lille Hal,
Han ſiger til ſin Ven, ſom var en Skiald:
„Min Broder! ſee, du fryder dig med Rette,
Og ſkiønt det var, dig ſkienktes disſe Baand;
Til fierne Brødre binde de din Aand.
Men kun endnu jeg vil tilføie dette:
Tidt ſøges i det Fierne — dyrebar
Den Skat, ſom alt man i ſin Nærhed har.

Tag Spaden, grav i Høien ved din Hytte!
Lidt Jord maaſkee behøver du at flytte,
Saa vil du ſee!“
Han grov i Høiens Muld,
Og fandt — et herligt Offerhorn af Guld,
Hvorpaa der ſtod:
„Lad Ringene dig ſmykke!
At du dem fandt, det var en ſielden Lykke.
Men dette Guldhorn, ſom i Dag du fik,
Dig bringe med ſin Skiønhed til at tænke:
Det Bæger, ſom blier fyldt med Livets Drik,
Maa Fædrelandet ſkienke.“

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Sømands-Tak til Selſkabet for Muſikens Udbredelſe.]** (A) *Den 17de Marts 1822*, indeholdende Th. Thaarups „Fædreland! For dig den danske Mand", og nærværende Sang. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen. Aftrykt i Rahbeks Hesperus, VI, Side 263; Dagen for 1822, Nr. 66. (B) Sangtexterne ved Concerten til Fordeel for Bombebøssen, den 2den Marts 1823; 8 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.: *Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse*, hvor foruden nogle mindre Forandringer følgende nye Strophe er indført, imellem tredie og fjerde:

Her ſtaaer alt Tolv, ſom nøiſom Frugt
Af Brødres Biſtand ſanker;
Er end det gamle Skrog forbrugt,
Det fandt dog Havn og Anker.
I Alderdom for Mangel frie,
De føle dybtbevæget:
„Held dette Selſkabs Harmonie!
Den har os vederqvæget."

Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 10. (C) Texter til Concerten, til Fordeel for Bombebøssen, den 7de Marts 1824; 8 pag. Blade 8vo; tilh. Verd.: Sømands-Tak, hvor der efter de tre første Stropher findes følgende nye Slutning:

Den, ſom et Æg af Fuglen Rok,
Vel Unger ei udklækker;
Men derimod en Oldingsflok
Staaer frem af Skallens Sprækker.
Tolv Gubber kun i Fior I ſaae
Af dette Rok-Æg kommen;

I Aar alt atten for jer ſtaae,
Som nære ſig af Blommen.

Og ſeer I Huſet malet der?
Veed I, hvad det vil ſige?
Det tyder, at den Tid er nær
I Danerkongens Rige,
Da gamle Sømand faaer en Vraa
I egne varme Stue,
Hvor ingen Bølger ind kan ſlaae
Og ſlukke Arnens Lue.

I Alderdom for Mangel frie,
De føle dybt bevæget:
„Hil dette Selſkabs Harmonie!
Den har os vederqvæget.
Gud ſigne Kongen og hans Huus,
Gud ſigne Viv og Borger,
Som hielper Hytten af ſit Gruus,
Og lindrer Sømands-Sorger."

Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1824, Nr. 11. (D) Digterværker, af Oehl., V, 1836: Sømands-Tak for Bombebøſſen, nærmest stemmende med B, dog med Udeladelse af sidste Strophe.

At Sangens fire første Linier ere laante fra Todes bekjendte Sømandssang (først fremkommen i hans Comedie Søofficererne, 1782), er vel næsten overflødigt at anmærke. — I Oehl.s Erindr., IV, Side 93, hedder det: Solling . . . indſtiftede Bombebøſſen, hvorved endeel gamle Sømænd fik Hielp paa deres gamle Dage. I Anledning af de Concerter, der aarlig bleve givne til Indtægt for denne Stiftelſe, kom Solling ofte til mig, for at faae Sange digtede. Iblandt Digterens Efterladenskaber fandtes en saadan utrykt Sang, formodentlig fra Foraaret 1825. I den forekommer et Udtryk om den faste Stok, der i Nyboders parallele Gader var „som sat paa Noder", angaaende hvilket nærv. Udg. erindrer at have hørt, at det stødte Sølling, saa han ikke benyttede Sangen. Concerterne til Fordeel for Bombebøssen den 13de Marts 1825 og den 17de Mai 1826 bleve givne uden Bidrag fra Oehl.s Haand, og den 7de Februar 1827 døde Sølling, over hvem da Oehl. skrev det herlige Mindedigt Side 101—103. Den ubenyttede Sang turde i flere Henseender have Krav paa at meddeles her:

Sømands-Sang.

I Anledning af Concerten til Indtægt for Bombebøſſen.

Fra Løven, Ørnen, til mindſte Fugl
Og Muus,
De alle trænge dog til et Skiul,
Et Huus.
Da graves Hule, da bygges Rede,
Som kan beſkierme mod Froſt og Hede.
Paa Field, i Skove,
Ved ſalten Vove
I Gruus.

Men ſkiøndt viſt Menneſket bedſt forſtaaer
Sit Gavn,
Meeſt kiække Sømand dog fremmed ſtaaer
I Havn.
Paa Hav om Natten i korte Trøie
Fra Mers han klavrer til Hængekøie,
Mens Stormen brøler;
Og ei han føler
Sit Savn.

Men Aldren kommer, og den giør klog
Og ſtiv;
Da friſter han i en uſſel Krog
Sit Liv.
Vel faſte Stokken boer i Nyboder
I pæne Gader, ſom ſat paa Noder;

Men alt det Andet
Stod for ved Vandet
Som Siv.

Hil Danerkongen! Hil Axelſtad,
Vor By!
Nu gamle Sogut har fundet glad
Sit Ly.
Der kan han hvile ſaa troſtig, rolig,
Til han faaer Huus i den ſidſte Bolig,
Med ſtærke Planker,
Med Haabets Anker
Mod Sky.

Side 2: **Sang paa Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: Sang paa Hans Hoihed Prinds Chriſtian Frederiks Fodſelsdag den 18de September 1822. Lyngbye. Trykt hos Cancellie-Aſſeſſor P. S. Martin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Velkomſt til Prinds Chriſtian paa Sorgenfri.

— 4: **De danſke Studenters Velkomſt-Sang.**] (A) *De danske Studenters Velkomst-Sang til Hans Høihed Prinds Christian Frederik og Hendes Høihed Prindsesse Carolina Amalia, den 18de September 1822. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823 (umiddelbart efter det ogsaa i nærvær. Bind nærmest foregaaende Numer): Studenternes Sang til Hans Hoihed, i ſamme Anledning. (M) Orig.mscrpt. til Sangen, tilh. A. P. Berggreen.

— —, Linie 18-19: Dog ei med Hiertes, Aands Forliis | Du Aſkefrugter brød.] Smlg. Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 34: Sodoms Æbler, purpurrøde paa Skallen, men indvendig fyldt med Aſke. M har først havt: Dog ei med aandeligt Forliis | Du falſke Frugter brød.

— 5: **Peberſvenden og Ægtemanden.**] (A) Særskilt Tryk: Peberſvenden og Ægtemanden. Et Carmen, i Anledning af den Hoilærde Doctor og Lector Peder Hjorths. og den dydzirede Moe, Froken Olivia Rasbecks Ægteforening. Den 25de Septbr. 1822. Forfattet **A**f et **Ö**jevidne. Kbhn. Trykt i H. F. Popps Bogtrykkerie. 2 upag. Sider 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenbladet, 1822, Nr. 4. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Peberſvenden og Ægtemanden. Bryllupſang. — Om nuværende Prof. P. Hjort see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 193—194; Oehl.s Erindr., III, Side 81—82; IV, Side 1.

Side 6, Linie 10: Lenore] = B; A: Leonore

— 7: **Da Kongen atter var karſk.**] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 1, den 5te Oct.: Til Kongen. (Dette Digt, i Anledning af Hans Majeſtæts tilbagevendte Sundhed, behagede Han allernaadigſt i Hoſt fra Digteren at imodtage.) Undertegnet: allerunderdanigſt A. Oehlenſchläger. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Da Kongen atter var karſk.

— 8: **Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindſesſens Fodſelsdag.**] Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hendes Majeſtæt Dronningens og Hendes Kongel. Hoihed Kronprindſeſſens Fodſelsdag. Afſiungen i det Venſkabelige Selſkabs Concert den 3die Novbr. 1822. Af Oehlenſchläger og Schall. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1822, Nr. 8.

— 9: **Holbergs Skaal.**] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 7: Prolog, fremſagt paa et Privat-Theater i Anledning af Holbergs Jubilæum. (B) Særskilt Tryk: *Holbergs Skaal.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskuerne, 1823, Nr. 34 og 35: Holbergsminni; F. Barfods Brage og Idun, I, 1, 1839: Holbergs Skaal. — Af det Dram.-Litt. Selskabs Protocoller, tilh. det store kgl. Bibliothek (i hvilke Digtet dog ikke findes afskrevet), og af det anførte Sted i Tilskuerne sees, at Digtet blev fremsagt den 6te Nov. i det nævnte Selskab, og derefter, den 28de Dec., brugt som Sang ved et Festmaaltid i et andet dramatisk Selskab:

Thalia. — Ved Hentydningerne til det danske Theaters Historie kan det vel her i det høieste være nødvendigt at erindre om, at Halvor (i 10de Strophe) er en af Hovedpersonerne i Thaarups Høstgildet og Peters Bryllup.

Side 12: **Til Emma. Efter Schiller.**] (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 2. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

— —, Linie 20: Klarer] = M; A: Svinger

— —: **Selkirk i Robinſonshulen.**] (A) Aftenblad, 1823, Nr. 9. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Digterværker af Oehl., IX, 1839, Side 297—300. (D) Oehl.s Digterværker, VII, 1845, Side 239—241. (M) Afskrift, tagen efter Orig.mscrpt. ved Hr. P. de Coninck. — Digtet, der hører til den formodentlig i Vinteren 1822 og 1823 omarbeidede Slutning paa Robinson i England (see Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 367—368), fremtræder i A, C og D som en Monolog i Stykket, og kun i B som et selvstændigt Digt med Overskriften: Selkirk i Robinſonshulen.

— 13, Linie 1: kan jeg glemme] = C; A: kan forglemme
— 14, — 9: Nu] = B; A: Her
— —, — 10: finder jeg] = B og M; A: findes jo
— 15, — 1: paa] = C; A: i
— —, — 2: over] = C; A: paa

— —: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hans Majeſtæt Kongens hoie Fodſelsdag. Af Adam Oehlenſchläger. Opfort i Selſkabet for Muſikens Udbredelſe, den 2den Februarii 1823. Kbhn. Trykt hos J. Irgens. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1823, Nr. 5. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823, umiddelbart efter Digtet „Da Kongen atter var karsk“ (see ovenfor, Side 7): Fodſelsdagen efter. (M) Orig.mscrpt., tilh. nærv. Udgiver.

— 15, Linie 16: Læben] = B; A: Tungen

— 16: **Til min Søn.**] (A) Oehl. samlede Digte, III, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Disse Stropher til Digterens ældste Søn ere, saavidt denne nu erindrer, fra sammes Fødselsdag den 7de Februar 1823.

Side 18: **Frederike von der Maaſe.**] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, som døde den 9de Febr. 1823, see Oehl.s Erindr., III, Side 11. Den i Digtets sidste Strophe omtalte Amalia er Grevinde Münster, see Oehl.s Erindr., III, Side 11, 13—14, 88—89.

— 20: **Til Morgenſolen.**] (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 14, den 4de April. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 20: Orion og] = B; A: Freias Rok og
— —, — 22: ſmilende] = B; A: himmelſke
— —, — —: ſavner] Ved savner maa her forstaaes: finder sig fri for. C har: miſted
— —, — 23: min] = B; A: vor
— 21, — 1: Lær, o himmelſke Lys! min Aand at vaage,] = C; A: Lær, o Fader, paa dig mit Haab at bygge!
— —, — 3: ingen jordiſk Taage] = B; A: ingen jordiſk Damp og Skygge

— —: **Afſkedsſang til Oberſt Hegermann-Lindencrone.**] Aftenblad, 1823, Nr, 18. — See Oehl.s Erindr., IV, Side 4.

— 22: **Indſkrift i det græſke Tempel i Sondermarken.**] Dette Hjertesuk er opbevaret af A. P. Berggreen, og trykt i „Et Kjærminde.“ Sang med Accompagnement af Pianoforte componeret af A. P. Berggreen, Kbhn., 1856, med følgende Indledning: Paa det Sted, hvorom Oehlenschläger synger:

„Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Kjær for mit Hjerte, som Søndermarkslunden“ —

og hvor mange af de poetiske Syner, hvorved han har begeistret os, ere opgaaede for ham, fandt jeg, omtrent 1823, efterfølgende Linier skrevne af Digterens Haand paa en Søile af det nu nedbrudte „græske Tempel“.

— 23: **Prindſesſe Carolina Amalias Fodſelsdag. Den 28de Juni 1823.**] (A) Oehl.s samlede Digte, III, 1823: Prindſesſe

Carolina Amalias Fødſelsdag. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til Prindſesſe Caroline Amalia ved Hjemkomſten fra Udenlandsreiſen. — Hjemkomsten havde fundet Sted den foregaaende September.

Side 23, Linie 15: Hyrdinde!] Udraabstegnet er optaget efter B; A har Semicolon, hvormed der vel, men temmelig tvungent, kunde forbindes en Mening.

— —, — 17: Venligt] = B; A: Venlig

— 24: **Til en ung Pige.**] Dette forhen utrykte Digt har Oehl. skrevet foran i et Exemplar af hans samlede Digte, I, 1823, tilhørende Modtagerinden, som ikke har villet nævnes, hvorfor Udg. har maattet forandre Overskriften.

— 25: **Sølvbryllupsſang** osv.] (A) Aftenblad, 1823, Nr. 37, undertegnet: A. O. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Rahbeks og Cammas Sølvbryllup. (M) Orig.mscrpt. i et Nr. af de i Oehl.s Erindr., II, Side 43; IV, Side 61, og Rahbeks Erindr., V, Side 373, omtalte Hundeposter, tilh. Hr. Cand. Philol. Pingel. — Om Rahbek see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 337, og om Camma de sammesteds, Side 329, anførte Steder af Oehl.s Erindr.

— 26, Linie 11: fra en Ruus] Hertil har A Anmærkn.: *Nota.* Mærk vel: Fra en Ruus er ikke med en Ruus; *qvod probe distinguendum.* Juſt Juſteſen. M har imidlertid: med en Ruus; B og C: fra ſit Kruus. See Oehl.s Erindr., IV, Side 63, Linie 22-26.

— 27: **Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1823. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 38. (B) Oehl.s samlede Digte, III, 1823.

— 29: **Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindſesſens Fødſelsfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hendes Majeſtæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindſesſens høie Fødſelsfeſt den 28de October 1823 ved Deres Ankomſt i Skueſpilhuſet. Kbhn. Trykt i det Schultziſke Officin. 2 upag. Blade

8vo, uden Underskrift. Tilh. Verd. (B) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 44: Sang i Anledning af Hendes Majeſtæt Dronningens og Hendes Kongelige Hoihed Kronprindſesſens Fodſelsdag, den 28de October 1823. Underskrevet: Oehlenſchläger.

Side 29, Linie 25: Pryd] = B; A: Fryd

— 30: **Uhret og Lamperne.**] (A) Oehl.s samlede Digte, III, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Uhret og Lamperne. (Da Kong Chriſtian ſom Prinds havde hædret Digteren med disſe Gaver.) (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Uhret og Lamperne. Et Digt, helliget Deres Hoihed Prinds Chriſtian Frederik. — Da Digtet ikke findes i anden Deel af de samlede Digte, der udkom i Dec. 1823, men først i tredie Deel, der udkom i Febr. 1824, maa det antages skrevet omtrent i Efteraaret 1823. Rimeligviis har Digteren modtaget de besungne Gaver til sin Fødselsdag, den 14de Nov.

— —, Linie 12: „At bruge osv.] Citationstegnene her og efter Linie 16 paa næste Side findes ikke i A og B, men ere optagne efter M.

— —, — 19: Tider] = B; A: Tiden

— 31, — 16: Det ſige osv.] Denne Linies Udhævelse finder ikke Sted i A og B, men er optaget efter M.

— —, — 17: ædleſte] = B; A: ædelſte

— —, — 20: lægges] = M; A og B: ſluttes

— 32: **Ved Calliſens Grav.**] (A) Særskilt Tryk: *Ved Callisens Grav.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 8. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Calliſen. I C ere de to sidste Stropher udeladte. — Om Callisen, der døde den 5te Febr. 1824 i sit 84de Aar, see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 330, Anm. til Side 254.

— —, Linie 3-8: „Naar ſkal da min Tid faae Ende? osv.] Denne Strophe er med et Par Forandringer (dens anden Linie: „Jeg faae Bod paa min Elende?" dens femte Linie: . . . „sit Fængsels Muur") laant fra L. Thuras Adskillige poetiske Sager, 1721, eller vel nærmest fra Pontoppidans Psalmebog.

Side 34: **Nationalſang for Jyderne** osv.] (A) Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 24, den 12te Juni: Nationalſang for Jyderne ved Kongens Beſog i Landet. (B) Digterværker, V, 1836: Nationalſang, da Kongen beſogte Jyderne.

— —, Linie 6: Iriſk] A og B: Irriſk
— —, — 24: Svend] = B; A: Viv
— 35, — 2: Sandhedens] A og B: Sandheds

— —: **Sang i Anl. af Kongens Hiemkomſt.**] (A) Sange i Anledning af Deres Majestæters og de Kongl. Prindsessers lykkelige Tilbagekomst her til Staden den 18de Juli 1824. Ved Officeer-Samfundet af Stadens borgerlige Infanterie og Artillerie. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. Side 3-4: Til Hans Majeſtæt Kongen. Mel. Kong Chriſtian ſtod ꝛc. Tilh. Verd. (B) Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 32: Sang, ved det borgerlige Militaires Hoitidelighed i Anledning af Hs. Maj. Kongens Hjemkomſt.

— 36: **Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.**] Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 40: Hans Hoihed Prinds Chriſtian Frederiks Fodſelsdag, den 18de September 1824.

— 37: **Sang i Anl. af et dram. Selſkabs Stiftelſesdag.**] A. P. Liunges og C. N. Rosenkildes Kbhn.s Morgenblad, 1825, Nr. 11, den 27de Jan. — Det dramatiske Selskab Thalia, holdt sin Stiftelsesdag den 18de Sept. (see Dagen, 1842, Nr. 258).

— 39: **Hilſen til Henrik Steffens.**] (A) Særskilt Tryk: Hilſen til Henrik Steffens, i Studenterforeningen. (Mel. Jeg aldrig det for Vellyſt kiender ꝛc.) 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 40. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Til Henrik Steffens, da han beſogte os. — (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Henrik Steffens. Da han beſogte os. — Datoen, den 23de Sept., er hentet fra Studenterforeningens Protocoller. — Om Steffens see de i Oehl.s Digte, I, 1860, S. 328, i Anm. til Side 245 anførte Steder af Oehl.s Erindr.

Side 40, Linie 7: Odin] = C; A: Gubben

— —, — 16: varme] = B; A: bolde

— 41: **Inſcription paa Mindeſtøtten, der opreiſtes paa Føhr** osv.] Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 49: Inſcription paa Mindeſtøtten, der opreiſes paa Føhr, i Anledning af Hans Majeſtæt Kongens Nærværelſe paa Øen i Sommer. — See Dagen, 1824, Nr. 281.

— 42: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hans Majeſtæt Kongens høie Fødſelsfeſt, den 28de Januari 1825. Fra det kongelige, kjøbenhavnſke Skydeſelſkab og danſke Broderſkab. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Bekränzt mit Laub ꝛc. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 7. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Borgerſkytte-Sang til Kongen, da Han gav dem ſit Billed. I B ere tre Stropher udeladte.

— —, Linie 6: ædel] = B; A: ædle

— —, — 22: Drotten] = B; A: Drotter

— 43: **Balviſe i Anl. af Hans Majeſtæts Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Balvise i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag den 28de Januar 1825. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Nys fyldte skiøn Sired etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 8. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Balviſe. I B og C ere de tre sidste Stropher udeladte.

— 45: **Overſvømmelſen.**] (A) Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 11: Ode. (Fremſagt i Studenter-Foreeningen, i en Aftenunderholdning til Fordeel for de Landsmænd, der have lidt ved Overſvømmelſer.) (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Overſvømmelſen. Ifølge Studenterforeningens Protocoller fandt Aftenunderholdningen Sted den 8de Marts 1825, og Digtet blev fremsagt af Oehl. selv.

— —, Linie 19: golde] = B; A: hendes

— —, — 21: tykke] = B: A: ſine

— 46, — 4: Naar Aanden vorder ægte fri] = B; A: Naar Støvets Aand er mere fri

Side 48: **Prindſesſe Caroline Amalias Fodſelsdag. Den 28de Juni 1825.]** (A) Nyt Aftenblad. 1825, Nr. 28; Overskriften som i nærværende Bind. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Prindſesſe Caroline Amalias Fodſelsdag. Sidste Strophe udeladt.

— 49, Linie 5: Fordunkler] = B; A: Foragter

— —, — 9: Vindveskarm] A og B: Vindueskarm

— —, — 13: juble] = B; A: jubler

— 50: **Rahbeks Jubelfeſt.]** (A) Særskilt Tryk: *Rahbeks Jubelfest. Helligholdt i Studenterforeningen den 16de Juli 1825.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s Morgenblad, 1825, Nr. 86 og 87; Dagen, 1825, Nr. 176. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Rahbeks Jubelfeſt i Studenterforeningen. — Om Rahbek see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 337, anførte Steder af Oehl.s Erindr.

— 51, Linie 26: ædle Danneviv] C har: ædle Daneviv, hvilket maaskee, paa Grund af den oprindelige Læsemaades Tautologie, her burde være optaget.

— —, — 27-28: En Saga om ſit eget Liv | Af dine Digterhænder.] Digteren sigter til det Talent og den Forkjærlighed for Skildringen af qvindelige Characterer, som Rahbek har lagt for Dagen, vel fornemmelig i sine Fortællinger. Disse Linier ere i B og C forandrede til:

En Saga fra ſit eget Liv
Fik hun af Digterhænder.

Hvilket vel har vundet i Sprogrigtighed, men udentvivl tabt mere i andre Henseender.

— 53: **Til Anna Werſchall.]** Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter Orig.mscrpt., overskrevet: „Den 4de September 1825", og tilhorende Prof. N. P. Nielsens Efterladte. — Om Mad. Wexschall, senere Fru Nielsen, see Oehls. Levnet, fortalt af ham selv, I, 1830, Side 240; II, 1831, Side 337-338; Oehl.s Prometheus, I, 1833, Side 64, 173, 190, 342, 355, 366; V, 1834, Side 249-250, 269-270; Oehl.s Erindr., IV, 1851, Side 7, 47, 48, 101, 296.

— 54: **Prinds Chriſtian Frederiks Fodſelsdag.]** Særskilt Tryk: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1825. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag.

Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 40.

Side 55: **Thalias Skaal.**] Særskilt Tryk: *Thalias Skaal.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i E. Beyers Gefion, Nytaarsgave for 1826: Thalias Skaal. (Siungen i det dramatiſke Selſkab Thalia).

— 57: **Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindſesſens Ankomſt i Skueſpilhuſet.**] Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hendes Majeſtæt Dronningens og Hendes Kongelige Hoihed Kronprindſesſens hoie Ankomſt i Skueſpilhuſet, den 29de October 1825. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. Uden Oehl.s Navn. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt med Oehl.s Underskrift i Kbhn.s Morgenblad, 1825, Nr. 130.

— 59: **Orgelets Priis. Hymne.**] (A) Særskilt Tryk: Orgelets Priis. Hymne. Af Oehlenſchläger. 2 upag. Blade 8vo; paa den fjerde Side: Concertens Indhold osv. Tilh. Verd. Concerten blev givet den 9de November 1825 i Garnisonskirken. (B) E. Beyers Gefion for 1826: Orgelets Priis.

— —, Linie 25: helligt Ord] = B; A: Troſtensord

— 60, — 16: Hiertets] = B; A: Siælens

— 61: **Sang til Jubelfeſten i Den nye Forening.**] (A) Særskilt Tryk: Sang til Jubelfeſten i Selſkabet Den nye Forening. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 49. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Selſkabs-Jubelſang. I B er sidste Strophe udeladt, i C desuden tredie, fjerde og femte. — Den første Linie er laant fra Sneedorffs i sin Tid almindelig bekjendte Vise for det samme Selskab, dengang kaldet Dreiers Klub.

— —, Linie 6, og Side 63, Linie 9: Halvhundred-Aar] = B; A: Halvhundrede-Aar

— —, — 8: Halvhundredtallet] = B; A: Halvhundredetallet

— —, — 20: Waſhington] A (men ikke Aftrykket) og B: Washinton (C mangler)

— 62, — 17: Imens] = B; A: Imedens

— —, — 20: Qvadrater vi ſaae circulere.] Hermed sigtes til en Strophe i P. M. Trojels for det samme Selskab skrevne Vise: Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret:

Søg hvo som vil en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord,
Men jeg har seet Qvadrater circulere,
Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Side 63, Linie 18: Til Menneſket] = B; A: Os Menneſker

— 64: **Sang for det Dram.-Litt. Selſkab ved 45 Aars Feſten.]** Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. ved 45 Aarsfeſten den 21de December 1825. Mel. Vær du vort Selſkabs Skytsgudinde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 47-48: Sang, ved det dramatiſk literaire Selſkabs 45 Aars-Feſt; og afskrevet i Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kongl. Bibliothek.

— 66: **Juleaftens-Viſe for Studenter-Foreningen.]** (A) Særskilt Tryk: *Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen. Mel. Naar jeg drikker, Amphion etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1826, Nr. 2. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Juleaftens-Viſe i Studenterforeningen.

— 67, Linie 24: Denne Aften mindes maae] = B; A: Mindes denne Aften maae

— 68: **Sang for Landcadetterne i Anl. af Kongens Fødſelsdag.]** (A) Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 13: Sang ved Høitideligheden paa Landcadetacademiet, i Anledning af Hans Majeſtæts høie Fødſelsdag i Aaret 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Cadetſang til Kongen; med Udeladelse af det andet Afsnit.

— 69: **Sang for Enigheds-Selſkabet paa Kongens Fødſelsfeſt 1826.]** Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 14-15.

— 71: **Cantate i Anl. af Kongens Fødſelsdag 1826, afſiungen i Regentskirken.]** (A) Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Hans Majestæt Kong Frederik den Siettes Fødselsdag; afsjungen i Regentskirken d. 4de Febr. 1826. Ordene af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s

Morgenblad, 1826, Nr. 16: Cantate, afſiungen ved Høitideligheden i Regentskirken, den 4de Februar 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Studenterſang til Kongen; med Udeladelse af det første Afsnit.

Side 73: **Til Anna Wexſchall, da hun havde været ſyg.]** Forhen utrykt. Orig.manuscripterne til dette Digt og til de to, der findes Side 53 og Side 82, modtog nærvær. Udg. fra Prof. N. P. Nielsen kort før dennes Død, med den Underretning, at de to af dem, som manglede Overskrift og Tidsbestemmelse, vare fra 1825 eller 1826. Af samme to Digte viser nærværende sig skrevet om Foraaret, kort før Mad. Wexschall vilde tage paa Landet; det kan da ikke være fra 1825, da hun hele Sommeren deeltog i Forestillinger paa Theatret, men vel fra 1826, da her ingen Sommerskuespil bleve givne. I April og Mai 1826 findes imidlertid Mad. Wexschalls Navn næsten paa hver Dags Theaterplacat; alene imellem den 12te og 20de Mai, i hvilken Tid der dog paa Grund af Pindsefesten kun blev givet tre Forestillinger, mangler det. I disse Dage kan Mad. Wexschall da have været angrebet af den „føie Tids" Sygdom, muligt i Virkeligheden kun en ubetydelig Upasselighed, der er benyttet af Digteren som en Leilighed, hvorved han kunde give sine Hengivenheds- og Taknemmeligheds-Følelser Luft for den herlige Kunstnerinde, hvem hans dramatiske Arbeider allerede dengang skyldte saa meget.

— 74: **I Anl. af Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſesſe Vilhelmine Marias Forlovelſe.]** Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 64: I Anledning af Deres Kongelige Høiheders Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſesſe Wilhelmine Marias høie Forlovelſe.

— 77: **Sommertørken.]** E. Beyers Gefion, Nytaarsgave for 1827: Sommertørken. (Skrevet i Julii 1826).

— 80: **Til min kiære Fader, den 31te Juli 1826.]** (A) Skandinavisk Nytaarsgave for Aaret 1828, udg. af Jac. Behrend. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. —

Om Digterens Fader see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4, anførte Steder af Erindr.

Side 81, Linie 19: tænke,] = M; A: tænke.

— —, — 20: ſkienke.] = M; A: ſkiænke

— 82, — 3: ham] = M; A: han

— —: **Til en Veninde.**] Om Kilden til dette forhen utrykte Digt see ovenfor, Side 319, i Anm. til Side 73. Overskriften er tilføiet af Udg., og Digtet er skrevet enten til Mad. Wexsehall, hvad især den sidste Strophe synes at vise, eller, som Prof. Nielsen troede at erindre, til Jfr. D. C. Liunge, der i mange Aar opholdt sig hos hende som Huusbestyrerinde eller Selskabsdame. Udg. vilde netop søgt at indhente Oplysning fra Jfr. Liunge, som i de senere Aar boede i Veile, da der indløb Efterretning om hendes Død den 6te Juni 1860. Digtet kan ikke være ældre end fra Sommeren 1826, da Wexsehalls ikke før Foraaret 1826 flyttede til Laxegade. At der Side 83, Linie 23-24, sigtes til nysgjerrige Gjenboer, sees let.

— 85: **Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.**] Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 113-114: Hans Kongelige Høihed Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag, den 18de September 1826.

— 86: **Sang ved J. W. Hornemanns Sølvbryllup.**] (A) Særskilt Tryk: *Hornemanns Sølvbryllup. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1826. Mel. I Krattet Lise Hvile tager.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad A. L. Drewsen. (B) E. Beyers Gefion for 1827: Sang ved Profeſſor J. W. Hornemanns Sølvbryllup.

— 87: **Nyerups Jubelfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: *Nyrups Jubelfest. Mel. Der var engang en Ridder, en Ridder skiøn.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s Morgenblad, 1826, Nr. 124-25. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Rasmus Nyrups Jubelviſe. — Digtet er et Sidestykke til Ridder Brynning (see R. Nyerups Udvalg af Danske Viser fra Midten af det 16de Aarh. til henimod Midten af det 18de, I, 1821, Side 61).

— 89, Linie 14: hilſede ſin] = B; A: hilſte hendes

— 90, — 2: Ridder Rød] A og B: Ridder rød

Side 91: **Huusalferne.**] A. P. Liunges Maanedsskrift Hertha, 1827, I, Januar: Huusalferne. Romance. (Helliget Hendes Majeſtæt Dronningen og Hendes Kongel. Hoihed Kronprindſesſen, paa Deres Fodſeldag.) — Naar Digtet, til hvilket der, som man seer af næstsidste Strophe, blev componeret Musik, kaldes en Romance, maa denne Benævnelse forstaaes efter Musikernes Sprogbrug, og Oehl. vilde udentvivl senere have anbragt det imellem sine lyriske Arbeider, dersom han ikke (maaskee uforsætligt) havde reent forbigaaet det.

— 95: **Carl Maria Webers Minde.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Januar: Carl Maria Webers Minde. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Carl Maria Weber. I C ere de tre første Stropher udeladte. — Digtet blev fremsagt paa det kgl. Theater den 18de Nov. 1826. Allusionerne til Webers vigtigste Compositioner ville vel forstaaes af sig selv, undtagen maaskee den i Digtets sidste Linie til Cantaten Kampf und Sieg. Om Weber see Oehl.s Prometheus, II, 1833, Side 75; Oehl.s Erindr., II, Side 158-159; III, Side 186.

— —, Linie 25: vort] = B; A: ſit

— 97: **De fattige Fiſkere i Aggerſogn.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Februar. (B) Digterværker af Oehl. V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 98, Linie 21: En Tyv tog Guldet af dit Skiul] = B; A: En Tyv dit Guld tog af ſit Skiul

— 99, — 4: Pulsvaaden] En ældre Form for: Pulsvoddet.

— —, — 7: Der] = B; A: Som

— 100: **Den danſke Sømand til Havet.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Marts. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Den danſke Sogu til Havet.

— 101: **Sollings Minde.**] (A) Kjøbenhavnsposten, 1827, Nr. 21. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Solling. — Efter et Par opbevarede Billetter, skrevne af Oehl. til Skuespiller N. P. Nielsen, er Digtet forfattet imellem 3die og 5te Marts, og det blev i Følge

Kbhn.sposten (see det anførte Nr.) fremsagt den 11te Marts 1827 ved Selskabet Euterpes Concert til Indtægt for Bombebøssen. Efter Fremsigelsen istemte Stiftelsens Lemmer følgende, aabenbart ogsaa af Oehl. forfattede, Linier:

Vi ſigne dit Minde, vor Fader og Ven!
Med Hierterne rørt vi dig ſigne.
Gid Hver dig — ſom farer ad Bølgerne hen —
I dygtige Munterhed ligne!

Om Sølling, der var død den 7de Febr. samme Aar, see ovenfor, Side 307, og Oehl.s Erindr., IV, Side 91-93.

Side 103: **De fire Menneſke-Aldere.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, II, April. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. — Digtet blev fremsagt den 18de Marts 1827 ved en Aftenunderholdning paa det kgl. Theater.

— 104, Linie 7: Knoppen] = B; A: Græsſet
— 105, — 2: i en Sump ſig] = C; A: ſig i Sumpen
— —, — 7: Fældes] = B; A: Træffes

— 106: **Joachim Conrad Oehlenſchläger.**] (A) Kbhn.sposten, 1827, Nr. 47. (B) Digterværker af Oehl., V. 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI. 1846. — Om Digterens Fader, der døde den 21de Mai 1827, henimod 79 Aar gammel, see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4, anførte Steder af Erindr.

— 109. Linie 2: Og Danerfolket lytter til min] = B; A: Da bringer jeg dig ikke meer min
— —, — 3: det] = B; A: den
— 110, — 14: ſagde: Dagen før hans Død,] = B (ſagde. Dagen før hans Død); A: ſagde, Dagen for hans Død!
— —, — 25: Og] = B; A: Men

— 111: **Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag.**] A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: Deres Kongelige Høihed Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag, den 28de Juni 1827.

— 112: **Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: Deres Kongelige Høihed Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag, den 18de Septbr. 1827. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (M) Orig.mscrpt., tilhørende Hendes Majestæt Enkedronningen.

Side 112, Linie 9-17: os bringer, osv. indtil: Lad da den lille] = M; A:
os bringer,
Smiler Naturen ſom Brud, lokker os Harpen til Klang.
Lad da den lille

— —, — 21: indviet, i Muſernes Lund din] M: indviet i Muſernes Lund din; A og B: indviet, i Muſernes Lund, Din

— —, — 26: Unge, fra Hedenold, ſtod de i] = M; A og B: Unge fra Hedenold, yndigt i

— 113, — 1: ſelv] = M; A og B: tro

— —, — 4: den] = M; A og B: Du

— —, — 10: Bud reiſte ſig yndigt] = M; A og B: Flid reiſte ſig kraftigt

— —, — 12: ſtod i den natlige] = M; A og B: ſvæved i natlige

— —, — 15: du her til din Skialds oldpriſende Sange,] = M; A og B: Du da, naar Din Skiald Oldtidens Bedrift ſang:

— —, — 16: Hiertet] = M; A og B: Siælen

— —: **V. P. Zeuthen.**] Kbhn.s Adresse-Contoirs Efterretn., 1827, Nr. 242. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1827, see Oehl.s Erindr., IV, Side 32-33.

— 114: **Til Camma Rahbek. Paa hendes Fodſelsdag.**] (A) Oehl.s Levnet osv., II, 1831, Side 366-367. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 61-62. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. Alle tre Kilder ere uden Overskrift. Da det i begge de trykte hedder, at Digtet sendtes Fru Rahbek paa hendes Fødselsdag, den 19de Oct., i et af hendes sidste Aar, er det her henført til hendes næstsidste Fødselsdag. See forresten om hende de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9-11, anførte Steder af Erindr.

— —: **Sange for Metropolitanſkolens Diſciple.**] Nytaarsaften den 31 Decbr. 1827 [indeholdende: Choral. (Efter evang. chr. Psalmebog). — Choral. Af Hr. Profesſor Oehlenſchläger, Ridder. — Nytaarsſang for Metropolitanſkolens Diſciple, af Hr. Prof. Oehlenſchläger, Ridder.]. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen.

— 116: **Sang for Muſikconſervatoriet. Den 10de Febr. 1828.**] Concertprogram uden Dato, indeholdende: Sang af Profeſſor og Ridder Oehlenſchläger, ſat i Muſik af Hartmann *jun.*, ſynges af Conſervatoriets Elever, og Sangens Magt, af Oehlenſchläger, declameres af Conſervatoriets Elev Waltz (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 300, Linie 7-10). (B) A. P. Liunges Hertha, 1828, I: Sang. Sat i Muſik af Hr. Hartmann jun., og afſiungen ved Muſikconſervatoriets Concert, d. 10de Februar 1828, af Conſervatoriets Elever.

Side 117: **Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1828, III: „Hendes Kongelige Høihed Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag." (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: „Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag." (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter Til Prindſesſe Caroline Amalia ved Hjemkomſten fra Udenlandsreiſen, see nærværende Binds Side 23-24): „Aaret efter" (hvilket vilde være: 1824). (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: „Deres Kongelige Høihed Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag. Den 28de Juni 1828."

— 119, Linie 1-3: veed | Smukt ved Harpens Melodier; | Glæden] = M; A (B og C): veed, | Om, ved Harpens Melodier, Glæden

— —: **Sange for Skydeſelſkabet.**] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 31te Juli 1828. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* Indeholdende otte Numere, blandt hvilke det første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Rolfs Skattekonge), og det sidste: Fra den afgaaede Fuglekonge til Selſkabet (Mel. Jeg er en Mand, ſom har ſaa vidt omvandret), ere af Oehl. 16 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Den første Sang er aftrykt i Rahbeks Tritogeneia, I, 1828. Da den anden fremtræder i en Andens (Conferentsraad Mantheys) Navn, er den kun undertegnet med „A. Ø."; i den er, med Smaaforandringer og Omsætning af Linier, benyttet Wessels „Paa en Skive, som en aftrædende Fuglekonge gav til det kiobenhavnske Skydeselskab".

— 121: **Dampſkibsfarten.**] Kbhns.-Posten, 1828, Nr. 74, den 12te Sept. Digtet blev siden indlemmet i „Digtekrandsen" Norgesreisen, 1834, (og derefter indført imellem „Reisedigte" i Oehl.s Digterværker, XV, 1846), men i en stærkt forkortet Skikkelse (fra 15 til 8 Stropher), hvorfor det i nærværende Udgave maatte optages baade her i sin Fuldstændighed paa sin oprindelige Plads, og nedenfor (Side 234-235) forkortet paa sit Sted i Norgesreisen.

Side 123: **Indſkrifter til Transparenter** osv.] J. L. Heibergs Kbhn.s flyvende Post, 1828, Nr. 88; Dagen, 1828, Nr. 264.

— 124: **De danſke Studenters Lykonſkning.**] Særskilt Tryk: De Danſke Studenters Lykonſkning til Kongehuſet den 2den November 1828. Kbhn. Trykt hos Jacob Behrend. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.

— 126: **Danrigets Lykonſkninger.**] Særskilt Tryk: Danrigets Lykonſkninger. Allegorier i Anledning af Deres Kongelige Hoiheders Prinds Frederik Carl Chriſtians og Prindſesſe Wilhelmine Marias Ægteforening. Af Oehlenſchläger. Kbhn. 1828. 23 Sider 8vo; tilh. Verd. Skriftet indeholder, foruden de her aftrykte Digte, endnu tre i det tydske Sprog: Eidora, En kielſk Student, og En Ditmarſker. To af Digtene: Geſion og Snorro Sturleſon, kom først for Dagen i Kbhn.s-Posten, 1828, Nr. 93, af hvilket Blad ogsaa erfares, at Lykønskningerne bleve skrevne til at fremsiges ved et Costumebal hos Prinds Christian den 10de November, og at Digteren selv fremstillede Snorro Sturleson.

— 135, Linie 6: Ved] Orig.: Bed

— 136: **Cantate i Anl. af Prinds Frederiks og Prindſesſe Vilhelmines Ægteforening.**] Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Festen; i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmines Ægteforening. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 138: **Til Kongen.**] Foran Hrolf Krake, der udkom i Nov. 1828 som første Deel af Oehl.s nye poetiske Skrifter.

— 140: **Til Ove Malling.**] Oehl.s Prometheus, III, 1833: Til Ove Malling. (I et Exemplar af Hrolf Krake; ſkrevet 1828.) — Om Malling see Oehl.s Erindr., I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 141: **Collins Sølvbryllup.**] (A) Kbhn.s-Posten, 1828, Nr. 94. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., IV, Side 5.

— 142, Linie 1: Det] = B; A: Den

— 143: **Hvo har Smag?**] (A) Oehl.s Prometheus, II, April 1833. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. I A er dette og et andet Digt, kaldet Den gode Smag, som findes i nærværende Bind, Side 192-194, indledet med følgende Betragtninger:

Om Modeſmagen.

Tiden bortriver meget paa ſin flygtige Strøm, ſom ikke fortiener at bortrives; undertiden lykkes det Grandſkningens, Critikens, Troſkabens og Kiærlighedens Haand, at bringe det tilbage. Vi takke ei blot en Columbus, fordi han opdagede den ny Verden; ogſaa den gamle forſvundne maa ofte atter opdages, og det i Oldtiden Daglige og Bekiendte bliver en *terra incognita* for nye Slægter.

Ja, vi behøve ei at gaae ſaa langt tilbage i Tiden. Selv meget af det Skiønne og Gode, der er ſkeet for faa Decennier ſiden, er ſom Skyer forſvundet fra Nutidsluften. Der ligger noget Rædſomt og for Menneſket dybt Ydmygende i denne taabelige, hierteløſe Higen efter hvad der blot er nyt. Om aldrig Andet, ſaa ſkulde i det mindſte Egennytten, Egoismen, Selvopholdelſes-Driften ſkrække Sindet fra denne troløſe, barnagtige Sværmen. Enhver ønſker dog at overleve Øieblikket; Enhver gyſer dog for Tilintetgiørelſe; Enhver, han være for Reſten ſaa ufrom ſom han vil, har dog en Anelſe, et Ønſke i det mindſte om aandelig Vedvaren. Og dog hylder man blot Øieblikket, denne Afgrund, ſom brat ſluger og fortærer Alt; man kaſter ſig ſelv frivillig, med ſin letſindige, kraftløſe Tænkemaade, i Gabet paa denne Hai. Dette gielder ogſaa ſkiøn Kunſt. Selv graahærdede Mænd har jeg oftere hørt klage over, at et dramatiſk Meſterſtykke var gammelt. Den mandlige Ungdom er i denne Henſeende ofte den billigſte. At der blandt Qvinderne findes ſkionne Undtagelſer, er en ſtor Troſt; men nu Mængden af den qvindelige *beau monde*? Ak! den unge Flane, uden Aand og Hierte, der blot veed, hun er ſmuk, foragter alt Andet, kun ikke ſin egen ephemeriſke Blomſt, ſkiondt hun burde vide, at den er visnet i Morgen.

„Det er gammelt!“ med disſe Ord har man affagt Dodsdommen over de herligſte Værker. De ubetydeligſte Nutids-Producter, der i Genie ſtaae langt under hine, foretrækkes og hyldes. Men mon ikke ogſaa Rafaels Loger og Stanzer i Vaticanet vilde efter Modeſmagen ſtaae langt tilbage for en Galanteriebod med moderne Snurrepiberier?

I et bittert Lune ſkrev jeg for nogle Aar ſiden et Digt over denne Gienſtand, ſom jeg her vil meddele mine Læſere. Aandelig Brunkarſe kan ogſaa have ſin Nytte, blandet lidt med Satirens Citron, hvis den gode Henſigt forſøder den. Jeg veed, at der ikke ere Faa, ſom dele mine Anſkuelſer.

Nærvær. Udgiver har troet, at Digtet, efter Indholdet af sidste Strophe, med Rimelighed kunde henføres omtrent til Aaret 1828.

Side 143, Linie 8: hvad ſkal Jean de France i Sorte Chriſtianskrog?] Sorte Christianskrog kaldtes til henimod Slutningen af forrige Aarhundrede det Stykke af Dronningens Tværgade, som ligger imellem Adelgade og Rosenborg Have, og som ingen Udgang havde ved sidste Sted, da Kronprindsessegade dengang endnu ikke var anlagt.

— —, — 12: fare] A og B: farer

— 145: **Karen Margareta Rahbek.**] (A) Dagen, 1829, Nr. 26; Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 18; Rahbeks Tritogeneia, III, 1829. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Karen Margareta Rahbek. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Karen Margrethe Rahbek. — Om Fru Rahbek, der døde den 21de og blev begravet den 27de Jan. 1829, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9—11, anførte Steder af Erindr

— 146, Linie 14: Blomſterduſke] = B; A: Urtekoſte

Linie 1: nu] Orig.: en

Side 148: **Holbøll.**] (A) Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 40: Holboll. Fremſagt ved en Mindefeſt i det dramatiſk-litteraire Selſkab, hvor den Afdøde havde været Æresmedlem. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Holboll. I C er første Strophe udeladt. (M) Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.

— 150: **Til Kronprindſesſe Caroline.**] A. P. Liunges Repertorium for Moerskabs-Læsning, 1829, Nr. 2, den 24de Mai: Til Kronprindſesſe Caroline. — Til femte Strophe findes den Anm.: Hendes Kongelige Hoihed ſendte ifior Digterens Born Kirſebær fra Frederiksberg af et Træ, ſom for havde ſtaaet i hans Faders Have. See Oehl.s Erindr., IV, Side 58. Den 4de Mai 1829 declareredes Prindsessens Forlovelse med Prinds Ferdinand.

— 153: **Til mine ſvenſke Venner.**] (A) Særskilt Tryk: *Til mine svenske Venner.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1829, Nr. 99. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Hilſen til de ſvenſke Venner. 1. I Skaane. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hilſen til ſvenſke Venner. I. I Skaane. I B og C er Digtet forkortet fra 16 til 11 Stropher. Det er skrevet imellem den 14de og 21de Juni 1829, i Anledning af et Besøg, Oehl. havde aflagt i Malmø og Lund den 14de (see Erindr., IV, Side 71, 72—74; Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 94); og blev fremsagt af Digteren den 23de Juni i Lund, da han var bleven krandset af Tegnér (see Erindr., IV, Side 77—82; Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 101).

— 154, Linie 20: Staaer] = C; A: Slaaer

— 155: **Hilſen til vore ſvenſke Venner.**] (A) Særskilt Tryk: *Hilsen til vore svenske Venner. Kbhn. Trykt hos P. T. Brünnich. 1829. Mel. Og nu en Skaal for det elskte Kiøn!* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 102, iblandt „Sange, afsjungne paa Bellevue, Søndagen den 28de Junii 1829“. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Hilſen til de ſvenſke Venner. 2. I Siælland. (C)

Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hilſen til ſvenſke Venner. II. I Siælland. — Den i sidste Strophe nævnte Digter er Tegnér, som var tilstede; see Oehl.s Erindr., IV, Side 82.

Side 157: **Caroline Amalia.**] A. P. Liunges Repertorium for Moerskabslæsning, 1829, Nr. 10. — Som sidste Strophe antyder, er denne Sonet et Akrostichon.

— —, Linie 4: Hoitid] Orig.: Hoihed

— —: **Cantate i Anl. af Prinds Ferdinands og Kronprindſesſe Carolinas Ægteforening.**] Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Deres Kongelige Hoiheder Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening. Af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1829.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 126: Cantate i Anledning af Deres kongelige Hoiheders Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindſesſe Carolines Ægteforening. (Opført ved Kjobenhavns Univerſitets Feſt d. 8de Auguſt 1829). (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

— 160: **Chriſtian Frederik.**] (A) A. P. Liunges Repertorium for Moerkabslæsning, 1829, Nr. 24. (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til Deres Kongelige Hoihed Prinds Chriſtian Frederik. Underdanigſt fra Adam Oehlenſchläger.

— —, Linie 23: Feſtens Dag, da din Son for] = M; A: Feſtensdag, da Din Æt for

— —, — 25: Drapa] = M; A: Harper

— 161, — 7-8: ſkynder ſig ſorgfuld langs ad | Siunkne Ruiner] = M; A: ſkynder forbi ſig, ſorgfuld, | Siunkne Ruiner

— —, — 17: levede varm for Naturens Skionhed.] = M; A: leved'! Og, varm for Naturens Skionhed,

— —, — 25: Videnſkab og Kunſten] = M; A: Videnſkaben og Kunſt

— 162, — 9: Pragten] = M; A: Krandſen

— —: **Cantate i Anl. af den polyt. Lære-Anſtalts Indvielſe.**] (A) Særskilt Tryk: *Cantate, opført i Anledning af den polytechniske Læreanstalts Indvielse, ved Hs. Maj. Kongens høie Nærværelse, den 5te November 1829.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1829, Nr. 177. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Cantate ved den polytekniſke Skoles Indvielſe.

Side 163, Linie 23: forenes] = B; A: ſig ener
— —, — 25: Borgerens] = B; A: Borgernes
— 164, — 5: Sin høie, ſin duftende] = B; A: Sin evighedsduftende
— —, — 19: Fliden] = B; A: Svaghed

— 165: **Til de danſke Studenter,** osv.] Dagen, 1829, Nr. 274: Til de danſke Studenter, ſom Natten mellem den 14de og 15de November hædrede mig med et Vivat. — See Oehl.s Erindr., IV, Side 75, hvor „Aaret efter" skulde heddet „samme Aar". Den 14de Novbr. 1829 fyldte Digteren 50 Aar.

— —, Linie 11: Snoe] Orig.: Snoer

— 167: **Mallings Død.**] (A) Særskilt Tryk: Mallings Død. Cantate ved Univerſitetets Sorgehøitid den 23de Januarii 1830. Ordene af Profeſſor Oehlenſchläger. Muſiken af Profeſſor Weyſe. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sPosten, 1830, Nr. 20. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Malling.

— 169, Linie 9: De] = B; A: Og
— —, — 15: Du Olding ſkiøn med Manddoms Aand!] = B; A: En Olding ſkiøn, med Manddoms Aand,
— —, — 21: dit] = B; A: hans

— 170: **Sangens Muſa.**] Kbhn.s-Posten, 1830, Nr. 21, den 25de Jan.: Sangens Muſa. Digtet til en Melodie af Schall, og ſjunget af Dilettanter ved Hr. Kapelmuſikus Foghts Concert, Søndagen den 24de dennes.

— 171: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4de Februar 1830. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 11 upag. Blade 8vo, indeholdende 5 Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. „Her under Nathimlens ventige Skygge"), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1830, Nr. 32.

Side 172: **Frederik Münter.**] (A) Dagen, 1830, Nr. 88, den 13de April; Kbhn.s-Posten, 1830, Nr. 88, den 14de April. (B) Særskilt Tryk: Münters Dod. Cantate til Univerſitetsfeſten i Frue Kirke, Torsdagen den 3die Junii 1830. Ordene af Profesſor Oehlenſchläger. Muſiken af Organiſt Jenſen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Til denne Cantates første Deel benyttedes de fire første Stropher af Digtet (femte Strophe udelodes), og til dens anden Deel de tre sidste Stropher, forøgede med tre nye i et andet Versemaal, om hvilket Tillæg det hedder: Muſiken til denne ſidſte Sang er af Schulz. (C) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (D) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. med Udeladelse af den 5te Strophe, og uden Tillægget fra B. — Om Münter, der døde den 9de April 1830, see Oehl.s Erindr., II, Side 72—73; IV, Side 82—85.

— 173, Linie 6: den] Alle Kilderne: det

— 175: **Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd.**] Efter Orig.-mscrpt., uden Overskrift, tilh. Prof. C. J. E. Hornemann. Sangen er formodentlig særskilt trykt. Den Afdøde var Botanikeren J. W. Hornemanns Hustru, og Sangen er skreven til Schulz's Melodie: „Gud Jehova! vi prise dig", hvilken hendes Børn paa hendes Begjæring havde sunget for hende i hendes sidste Øieblikke (see Mynsters Leiligheds-Taler, II, 1854, Side 273).

— —: **Sange for Skydeſelſkabet.**] *Sange ved Høitideligheden i det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Mai 1830. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke de to første: Hans Majeſtæt Kongen og Hendes Majeſtæt Dronningen (Mel. Vær du vort Selſkabs Skytsgudinde), og Hans Kongelige Hoihed Prinds Chriſtian Frederik og Hendes Kongelige Hoihed Prindſesſe Caroline Amalia (Mel. Rolf Skattekonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd.

— 176. Linie 18: Han gav dem deres Barn igien.] Digteren sigter til Kronprindsesse Carolines Helbredelse efter det Uheld, hun den foregaaende 24de Januar havde havt ved at blive stærkt forbrændt.

Side 178: **Rahbeks Minde.**] Særskilt Tryk: Rahbeks Minde. Cantate af Oehlenſchläger. Muſikken af Weyſe. (Opført i Studenterforeningen d. 16de Juni 1830.) 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1830, Nr. 142. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Rahbeks Minde. I Studenterforeningen, da hans Billed blev bekrandſet. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Knud Lyne Rahbek. II. I Studenterforeningen, da hans Billed blev bekrandſet. — Om Rahbek, der var død den 22de April 1830, see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 337, Linie 5—8, anførte Steder af Erindr.

— 181, Linie 2-3: Og ſtod det ei paa Prent, | Vi vidſte det dog alle] = C; A: Om ei det ſtod paa Prent, | Saa vidſte vi det alle

— —: **Sange for Skydeſelſkabet.**] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydelskab og Danske Broderskab den 29de Juli 1830. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 15 upag. Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Kong Chriſtian ſtod ved høien Maſt), og Til Hendes Majeſtæt Dronningen (Mel. Vaagn op til Fryd etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1830, Nr. 178.

— 183: **Til Humaniteten.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

— 184, Linie 5: man Land ſkal] Orig.: ſkal man Land

— —, — 11: Folk] Orig.: Flok

— 186: **Til Studenter-Foreningen i Kiøbenhavn.**] Foran Lystspillet Trillingbrødrene fra Damask, der udkom i September 1830.

— —, Linie 11-12: En Ynglingsflok osv.] See ovenfor Side 165—166.

— 188: **Skaal for de ſvenſke Venner.**] (A) Særskilt Tryk: *Studenter-Foreningen den 30te September 1830. Skaal for de svenske Venner. Mel. „Held den Mand, der har en fuld Pokal.“* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Hilſen til de ſvenſke Venner. 3. I Studenterforeningen. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hilſen til ſvenſke Venner. III. I Studenterforeningen.

Side 188, Linie 22-23: Nu er Fred i Norden. | Videnſkab] = B; A: Men med Fred fra Norden | Videnſkab

— 189, — 3-6: „Alle Hannibaler osv.] Citat (med en lille Forandring: fra „Bedre er min Lære“) af den P. A. Heibergske Vise, „Mener du, at den har Lykken fat,“ hvis Melodie Oehl. her har anvendt.

— —: **Til Charlotte Oehlenſchläger.**] (A) Digterværker af Oehl., V, 1836: Anelſen. Til Charlotte Oehlenſchläger, da hun var i Leipzig i Sommeren 1831. (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte: Til Charlotte Oehlenſchläger; underskrevet: Kbhn. d. 30te Septbr. 1830. Din kierlige Fader A. Oehlenſchläger. M, hvis Afvigelser fra A alle ere fulgte i nærvær. Udg., mangler naturligviis den sidste Strophe, der først er tilføiet efter Charlottes Død, den 12te Marts 1835. Om hende see Oehl.s Erindr., III, Side 32; IV, Side 94, 101—102, 113—114.

— 191: **Sang for det Dram.-Litt. Selſkab til dets 50 Aars Feſt.**] (A) Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. til dets Halvhundredeaars-Feſt. Mel. Rolfs Skattekonge ꝛc. Undertegnet: *Litr. H.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Dramatiſke Selſkabsſange, II. Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.

— —, Linie 14 og 18: Skierme] = B; A: Skiermer

— 192, — 9-12: Vi glædes vil. | I Livets virkelige Færd, | I Skueſpil | Foreen os] Begge Kildernes besynderlige Interpunction (med Semicolon efter vil og Skueſpil), der formodentlig stammer fra A's Sætter, tillader maaskee ogsaa en anden Fortolkning: Vi glædes vil i Livets virkelige Færd, i Skueſpil. Foreen os

— —: **Den gode Smag.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, April 1833. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Hvo har Smag?“, see ovenfor Side 143—145): Den gode Smag. (Lidt alvorligere.) — Efter Digtet „Hvo har Smag?“ med dets ovenfor, Side 326—327, anførte Indledning finder man i A følgende Forord til „Den gode Smag": En Behandling fra en ſenere Tid af ſamme Æmne, mindre bittert og mere alvorligt, vil maaſkee her finde ſit meeſt pasſende Sted, ſom en fortſat Udvikling af hiin foregaaende Idee.

Side 192, Linie 23-24: Kraften forſt maa virke paa; | Og kun forſtaaes af den, ſom kan forſtaae] = B; (Og kun forstaaes ɔ: og der forstaaes kun); A: Kraften kun kan virke paa, | Og hvad der ſkal forſtaaes, maa man forſtaae
— 193, — 9: Forſvinde] A og B: Forſvinder
— —, — 22-24: tilpas. | En broget Harlekin, en kaad Bajas — | O! begge] = B; A: tilpas: | Hiſt broget Harlekin, her hvid Bajas — | Dog — begge
— 194, — 4: ſelv] = B; A: kun

— 195: **Niebuhr.**] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 14, den 17de Jan. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Barthold Georg Niebuhr, der døde den 2den Jan. 1831, kan sees i Dagen for samme Aar, Nr. 13, og i Kbhn.s-Posten for 1828, Nr. 62. Det i Digtet omtalte ufuldendte Værk er Niebuhrs Römische Geschichte.

— 196: **Schimmelmann.**] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 43; Dagen, 1831, Nr. 43. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Grev Schimmelmann, født 1747 (see Dagen, 1831, Nr. 42), død den 9de Febr. 1831, see Oehl.s Erindr., I, Side 236-237, 238; II, Side 8; III, Side 8, 16, 30, 31.

— 200: **Recitation og Sang i Anl. af Prinds Chriſtians Fødſelsdag.**] Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 222.

— 201, Linie 16: frygtſomt] Orig.: frygtſom

— 202: **Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.**] (A) Dagen, 1831, Nr. 296; Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 293. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker XVI, 1846: Nicoline Reinhardt-Hammelef. — Om den Besungne, der døde den 5te Dec. 1831, see Oehl.s Erindr., III, Side 29.

— 203, Linie 6: hvilken] = B; A: hvem hver

— 204: **Den korteſte Dag i Aaret** osv.] (A) Digterværker af

Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (imellem flere Sange til A. S. Ørsted): Den korteſte Dag i Aaret. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. — Aaret er ubestemt. Om A. S. Ørsted see Oehl.s Erindr., I, Side 134-137, 168, 169-170, 184; II, Side 44; III, Side 16.

Side 204, Linie 18: ei at ærgre] = M; A og B: nu at glæde

— —, — 19: jeg i Dag] = M; A og B: hurtig jeg

— 206: **Til Kongen.**] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Juli 1832. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 12 upag. Blade 8vo; indeholdende sex Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Viſt ſtolt paa Codans Bølge), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 208: **Anders Sandoe Ørſted.**] (A) Oehl.s Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Anders Sandoe Ørſted. I C er første Strophe udeladt. — See ovenfor, i Anm. til Side 204.

— 209: **Peblingeſøen.**] (A) Oehl.s Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. — Digtet kaldes i A „Ballade", og er i B hensat imellem „Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger", hvor der foruden Digtet Frands Drake findes endeel, af Digtekrandsene Norgesreisen og Fyensreisen udtagne Stykker, som i Art og Tone svare til dette. I nærværende Udgave, hvor begge „Digtekrandsene" beholdes usonderlemmede imellem de lyriske Digte, ere ogsaa Peblingesøen og Frands Drake henførte til dette Afsnit, da de vilde blive altfor enestaaende imellem Balladerne og Romancerne.

— 210, Linie 12: Op] = B; A: Og

— 211, — 6: et Blund] d. e. et Øieblik.

— 212, — 11-12: Angſt; | Sit Bytte fik hvert Aar] = B; A: Angſt, | I mange Herrens Aar

— 213: **Nytaarsvers.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

— 215, Linie 8: med] = B; A: end

Side 215, Linie 13: Ødip] A, B og C: Ødyp

— 217: **Sange i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 7de Februar 1833. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 14 upag. Blade 8vo; indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Kong Chriſtian lægger ned ſit Sværd) og Til Hendes Majeſtæt Dronningen (Mel. Rolfs Skattekonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1833, Nr. 29.

— 219: **Til Charlotte Phiſter.**] Oehl.s Prometheus. II, April 1833, hvor Digtet staaer under Rubriken Theatret, Side 350-352, foran en kort Anmeldelse af Syngespillet Fanchon, i hvis Titelrolle Oehl.s ældste Datter den 11te Febr. 1833 havde sin anden Debut paa det kgl. Theater. Om hende see de ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 189, anførte Steder af Erindr.

— 220, Linie 15: Fordom] Orig.: Fordum

— —: **Den muſikelſkende Landsby-Pige.** (A) Særskilt Tryk: Den muſikelſkende Landsbypige. Romance af Profeſſor, Ridder Oehlenſchläger, componeret for otte obligate Inſtrumenter af Secretair Hartmann. Kbhn. 1833. Trykt i J. D. Qviſts Officin. 2 upag. Blade, 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833, og (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Den muſikelſkende Landsbypige. I C ere alle de treliniede Stropher udeladte. — Sangen, der i A kaldes „Romance", men udentvivl kun efter Musikernes Sprogbrug, blev sunget af Digterens Datter paa en Aftenunderholdning den 10de Marts 1833.

— 221, Linie 4: Naar] = C; A: Hiſt

— —, — 22: Hvor Skyggen ſval jeg fandt] = C; A: Hvor jeg min Skygge fandt

— 222, — 8: dybt] = C; A: dyb

— 223, — 11-12: Den velbekiendte Sang | Mig Harald lader] = C; A: Var det ei Haralds Sang, | Som han mig lader

— —: **Min Kakkelovn.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan.

1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

Side 225: I H. C. Anderſens Album.] Efter Orig.mscrptet. Disse Linier ere aftrykte i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 112, men vanheldede ved Trykfeil, hvorfor de optages rettede i nærvær. Udgave, efter hvis Plan (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 293, Linie 17-19) de ellers som temmelig ubetydelige vilde være forbigaaede.

— —: Til Vaaren.] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 227: Udødeligheden.] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 228, Linie 1: Vaanderaabet] = B; A: Angeſtraabet

— —: Min Faders ældſte Portrait.] (A) Oehl.s Prometheus, II, Marts 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 229, Linie 24: Og paa dens Børn] = B; A: Paa deres Børn

— 230: Lindetræet i Regentsgaarden.] Oehl.s Prometheus, II, 1833, Aprilheftet, som dog ikke udkom før i Juli Maaned, saa Digtet gjerne kan være fra den samme Sommer. Orig. angiver Melodien: „Mit fulde Glas og Sangens raske Toner".

— 231: I en Englænders Stambog.] Oehl.s Prometheus, III, Mai 1833.

— 232: Norgesreiſen.] Norgesreiſen. En Digtekrands af Oehlenſchläger. Kbhn. 1834 [d. e. Dec. 1833]. Med en Skizze af Krogkleven, raderet af Prof. Møller. Af denne Digtekrands besørgede Oehl. ikke nogen nyere Udgave, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden deels iblandt sine saakaldte „Reisedigte", deels iblandt Romancer, og enkelte i Erindr., saaledes som nedenfor vil blive specificeeret. Om Reisen see Erindr., IV, Side 102-112.

Side 232: **Afſkeden.**] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— —, Linie 13: Kort er Tiden, ſom os ſkiller,] D. e. om kort Tid skilles vi.

— 234: **Dampſkibsfarten.**] (A) Kbhn.s-Posten, 1828, Nr. 74. (B) Norgesreisen. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846. See ovenfor, Side 324—325, i Anm. til Side 121.

— 236, Linie 6: ved] Orig.: veed

— 238: **Kattegat.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 239, Linie 2: I] = B; A: Og

— —, — 6: Ved] = B; A: I

— 240: **Søſygen.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 241: **Chriſtianiafiord.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 104—105, lidt forkortet.

— 242, Linie 16: Fredriksværn] A og B: Frederiksværn

— —, — 21: Skude] = B; A: Skudde

— 243, — 28: Min ſalig Soſters Ven] Anm. i A: Gierlev.

— 244: **Modtagelſen i Chriſtiania.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 106, hvor dog kun de fem første Stropher findes.

— 245, Linie 9: Du gamle, ſtærke Tænker,] Anm. i A: Treſchow. Den Ædle levede dengang endnu ſund og friſk. Treschow døde den 22de Sept. 1833.

— —, — 13: Og du, min Ven, hvis Tale osv.] Anm. i A: Skielderup. See Oehl.s Erindr., III, Side 39—40.

— —, — 17: Og du, min græſke Broder] Anm. i A: Sverdrup.

— —, — 19: Og du, ſom ryſted Polen] Anm. i A: Hanſteen.

— —, — 21: Og du, ſom Jeſu Lære udbreder i dit Nord] Anm. i A: Hersleb.

— —, — 23: Og du, hvis varme Hierte osv.] Anm. i A: Steenbloch.

— 246, — 7-22: Jeg ei forſtod ham ganſke osv.] See Oehl.s Erindr., IV, Side 107.

— 247, — 8: Han var Borupianer] Borupianer d. e. Medlem af Borups eller det Dram.-Litt. Selskab.

— —, — 12: Dengang man holdt det Gilde osv.] See Oehl.s

Erindr., IV, Side 107—108. Festen holdtes den 6te August.

Side 247, Linie 23: Da Sverdrups Tale lod,] See Oehl.s Erindr., IV, Side 108.

— 248, — 9: herlig] Saaledes Kbhn.sposten, 1833, Nr. 159, og Dagen, 1833, Nr. 193, i hvilke Blade Welhavens Digt er aftrykt efter Den norske Rigstidende af 8de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker; Norgesreisen: hellig

— 250: **Til Norges Sønner.**] (A) Kbhn.sposten, 1833, Nr. 163, den 20de Aug., hvor Digtet er aftrykt efter Aftonbladet af 14de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker. (B) Norgesreisen. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846; lidt forkortet.

— —, Linie 9: Ved Danmarks grønne Dale] = B; A: Med Field fra Danmarks Dale

— —, — 11: Fredriksberg] A, B og C: Frederiksberg

— 251, — 7: hen] = B; A: her

— —, — 22: Hottur] = B; A: Hother

— 252, — 7-8: ſom fra Island tidt en Skiald | For ſeiled] = B; A: ſom tilforn en Islands Skiald | Tit ſeiled

— —, — 13: Norrig] = B; A: Norge

— —, — 15: herligt] = C; A: herlig

— 253: **Omegnen.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 109—110; lidt forkortet.

— —, Linie 19: Skiferſteen] A og B: Skifferſteen

— 258, — 16: Herman, den kraftige Wedel] See Oehl.s Digte, II, 1860, Side 101.

— 259, — 28: et Blund] D. e. et Øieblik.

— 260: **Krogkleven.**] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— —, Linie 19: Stammers] A, B og C: Stammes

— —, — 28: lyſt] A, B og C: lys

— 262, — 20: Vennen fra Dresden, ſom nys i Sangen jeg kaldte] Landskabsmaleren J. C. Dahl, see ovenfor Side 261, Linie 6.

— 263: **Halfdan Svartes Grav.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 265: **Norderhougs Præſtegaard.**] (A) Norgesreisen. (B)

Oehl.s Digterværker, XVII, 1846; med Udeladelse af de to sidste Stropher.

Side 265, Linie 7: ægte] = B; A: dygtig

— 266, — 6-7: Terne | Et lidet Ærind." Han det tillod] = B; A: Tærne!" | Et lidet Ærind han det tillod

— 267: **Den dobbelte Skydsgut.** Side 269: **Elvene og Fosſene.** Side 271: **Ringerige og Modum.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 276: **Bønderne.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, hvor Overskriften er Den norſke Bondepige, og de to første Stropher ere udeladte.

— 277: **Sanct Olafs Jertegn.**] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 279, Linie 24: Og plumped i en Myre.] Til Ordet Myre har A og B Anmærkn.: Moſe.

— 280: **De tydſke Studenter i Vigerſund.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, hvor Overskriften er Fodgiengerne, og en Strophe er udeladt.

— 281: **Kongsberg.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, hvor Begyndelsen og Slutningen ere udeladte.

— —, Linie 20: mørkt] A: mørk (B mangler)
— 282, — 1: Lougens] A: Lovens (B mangler)
— —, — 3: Min gamle Ven] Anm. i A: Strøm.
— 286, — 4: ſom flere] = B; A: ſom om fleer
— —, — 15: Skiøndt ung min Roſt jeg blandte med din Stemme.] See Oehl.s Digte, I, 1860, Side 78—79: Biergmands-Liv. Efter Novalis.

— 287: **Faldet i Hougſund.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 288: **Farten i Maaneſkin.**] (A) Norgesreisen: Farten i Maanſkin. (B) Oehl.s Digterværker, XV: Farten i Maaneſkin.

— —, Linie 14: med] A og B: men
— —, — 25: ſit] A og B: dit

Side 290, Linie 15: en] Orig.: et

— —, — 19: Bragernæs] Orig.: Bragenæs

— 292: **Kirken i Drammen.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 293: **Farvel til Norge.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846; forkortet til det Halve.

— 298: **Tilbageblik.**] (A) Norgesreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.

— 299, Linie 22: venligt] = B; A: varmt mig

— 300: **Armbaandene og Guldhornet.**] (A) Kbhn.sposten, 1833, Nr. 226, den 16de Nov., og Dagen, 1833, Nr. 274, den 16de Nov.: Armbaandene og Guldhornet. En Fabel. Helliget mine Medborgere. Dagen har to Afvigelser fra Kbhnsposten og fra B: Side 300, Linie 18: Heltehoi for Kæmpehoi, Side 301, Linie 10: ved for med. (B) Norgesreisen. — Paa Digterens Fødselsdag, den 14de Nov. 1833, opførtes Hakon Jarl, der 25 Aar før (den 30te Jan. 1808) var bragt paa den danske Scene. „Efter endeel Studerendes Ønske“ var det allernaadigst blevet tilladt, at en af H. P. Holst forfattet Prolog (Dagen, Nr. 273, samme Aar) maatte fremsiges. Da Stykket var endt, afsang Publicum en Sang til Digteren (Dagen, Nr. 273), og hædrede ham med et „Oehlenschläger leve!“

— —, Linie 24: ſkiont] = B; A: vel

Rettelser.

Side 56, Linie 19: Nord, læs: Nord
— 81, — 15: brœnder; læs: brœnder.

Oehlenſchlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selſkabet til Udgivelſe af Oehlenſchlägers Skrifter.
Hovedcommisſionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.
1861.

Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

Lyriſke Digte.

Side.

Til Schleiermacher. Sept. 1833 .... 1.
Requiem. Overſat .... 3.
Kierulffs Solvbryllup. Febr. 1834 .... 5.
Sang i Anledning af Kongens Fodſelsfeſt. Febr. 1834 .... 7.
Sang i Anledning af A. Thejlls og Jfr. Wilſtrups Bryllup. Marts 1834 .... 8.
Til Caroline Amalia. Den 28de Juni .... 9.
Fuglekonge-Skaal. Juli 1834 .... 11.
Ved P. E. Müllers Jordefærd. Sept. 1834 .... 13.
Til Chriſtian Frederik. Den 18de Sept. 1834 .... 16.
Til Kongehuſet. Sang for Skydeſelſkabet. Febr. 1835 .... 18.
Ved min Charlottes Grav. Marts 1835 .... 19.
Ved Frederike Brun-Münters Grav. Marts 1835 .... 24.

Fyensreiſen. Digtekrands. Forſommeren 1835:

Digteren paa Kirkegaarden .... 27.
Den gode Fyrſte .... 29.
Perſonspoſten .... 31.
Over Bæltet .... 32.
Heden .... 39.

Side.

Ankomſten til Odenſe .... 41.
Livet paa Slottet .... 43.
Pindſefeſten .... 45.
Sanct Knuds Kirken .... 48.
Barndomsveninden .... 54.
Fiſkerhuſet .... 56.
Det litteraire Selſkab .... —.
Skydeſelſkabet .... 57.
Borgeren .... 59.
Langeſø .... 61.
Chriſtiansdal .... 63.
Aftenvandring .... 65.
Nattephantaſie .... 67.
De Fattiges Hauger .... 71.
Ved det lille Bælt .... 72.
Eventyret paa Hindsgavl .... 74.
Caroline-Kilden .... 76.
Chriſtian Frederik .... 79.
Overfarten til Langeland .... 80.
Sø-Trommeſlageren .... 81.
Apotheket i Rudkiøbing .... 83.
Modtagelſen .... 85.
Sangeren ved Æreporten .... 87.
Tilbagefarten til Svendborg .... 89.
Poſthuſet .... 91.
Bondehytten i Fyen .... —.
Reiſen til Als .... 93.
Caroline Amalias Fødſelsdag .... 95.

Side.
Louiſe Auguſtas Fodſelsdag ... 97.
Den lille Prinds ... 98.
Tilhorerinderne ... 100.
Gangeren ... 101.
Tobaksrogningen ... 103.
Billedhuggeren ... 105.
Fædreland og Fodeland. I Slesvig ... 108.
Sonderborg Slot ... 111.
Videre! ... 116.
Til Carſten Hauch ... 117.

I Soro Kirke:

  Ved Holbergs Grav ... 120.
  Ved Abſalons Grav ... 121.
  Ved Chriſtopher den Andens Grav ... 124.
  Valdemar Atterdags Grav ... —.
  Det ſtore Crucifix ... 128.
Næsbyholm ... 131.
Ingemann ... 133.
Roeskilde Domkirke ... 134.
Gravhoiene ... 141.
Gaven ... 143.
Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet. Juli 1835 ... 145.
Den gamle Digter ... 147.
Ved Claus Schalls Jordefærd. Auguſt 1835 ... 148.
Danſk Borgerſang til A. S. Orſted. Dec. 1835 ... 149.
Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder ... 150.
Carl Heger. Jan. 1836 ... 152.
Til Dronningen. Sang for Skydeſelſkabet. Febr. 1836 ... 160.

Side.

J. D. Herholdt. Febr. 1836 .... 161.

Cantate til Efterſlægtſelſkabets Jubelfeſt. Marts 1836 .... 163.

Carolines Sang i Rellſtabs Julius. Overſat .... 166.

Til Madame Roſing. Juni 1836 .... 167.

Paa Prindſesſe Caroline Amalias Fodſelsdag. Juni 1836 ... 169.

Hilſen til Dronningen fra det danſke Broderſkab. Aug. 1836. 171.

Sange ved Dimisſionen til Univerſitetet fra det v. Weſtenſke Inſtitut. Sept. 1836 .... 172.

Cantate til Univerſitets-Bygningens Indvielſesfeſt. Oct. 1836. 174.

Cantate til Reformations-Jubelfeſten ved Univerſitetet. Oct. 1836. 179.

Til min Ven P. O. Brondſted. Paa hans Fodſelsdag ...... 184.

Til Fru Johanna Heiberg. Nov. 1836 .... 187.

Sang i Anledning af Kongens Fodſelsfeſt. Febr. 1837 ...... 190.

Sophus Zahle. Marts 1837 .... 192.

Til Beſkow. Med Overſættelſen af Torkel Knutſon ...... 193.

Sang til Kongen fra Skydeſelſkabet. Aug. 1837 .... 194.

H. C. Orſted. Aug. 1837 .... 196.

Til Prinds Chriſtian Frederik. Den 18de Sept. 1837 ...... 199.

Troſt i et mismodigt Oieblik .... 200.

Den underlige Nattergal .... 202.

Den ſpanſke Pige. Efter Byron .... 204.

Til Kongehuſet. Sang for Skydeſelſkabet. Febr. 1838...... 206.

A. B. Hauchs Minde. Febr. 1838 .... 208.

Frue Menigheds Affkedsſang til Stiftsprovſt Clauſen. April 1838 .... 211.

Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet. Aug. 1838 .... 212.

Til Thorvaldſen. Den 7de Oct. 1838 .... 213.

Side.

Til Thorvaldſen fra Studenter-Foreningen. Den 13de Oct. 1838 ... 220.
Thorvaldſens Skaal. Den 31te Oct. 1838 ... 221.
Med Thorvaldſens Portrait ... 222.
Sang i Anledning af P. K. Dorphs og Jfr. Aagaards Ægteforening. Nov. 1838 ... 223.
A. S. Ørſteds Fødſelsdag. Dec. 1838 ... 224.
Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot. Jan. 1839 ... 226.
Sang i Anledning af Kongens Fødſelsfeſt. Febr. 1839 ... 227.
Thorvaldſens anden Fødſelsdag. Marts 1839 ... 228.
Sang til Maſkeballet i Marts 1839 ... 230.
Et Basrelief af Thorvaldſen ... —.
Schillers Minde. Mai 1839 ... 232.
Høſtpſalme ... 233.
Smaapigerne paa Nyſø ... 235.
Sang for det Søſterlige Velgiørenheds-Selſkab i Anledning af Dronningens Fødſelsdag. Oct. 1839 ... 236.
Jægerviſe ... 237.
Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen ... 240.
Til Auguſt Bournonville ... 241.
Peter Wulff. Nov. 1839 ... 243.
Til Kongen. Dec. 1839 ... 245.
Til Dronningen. Dec. 1839 ... 247.
Mindedigt over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840 ... 248.
Sorge-Cantate over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840 ... 258.
Chriſtian Wilſter. Jan. 1840 ... 262.
Med J. P. Mynſters Portrait ... 263.

Side.
Sang ved Kongens og Dronningens Ankomſt i Skueſpilhuſet. Mai 1840 .... 263.
Cantate til Bogtrykkerkunſtens Jubelfeſt. Juni 1840 .... 264.
Cantate til Kong Chriſtian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfeſt. Juni 1840................ 267.
Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet. Juli 1840 .... 277.
Sang ved Naturforſkernes Feſt. Juli 1840................ 279.
Til Dronningen. Sang for Skydeſelſkabet. Sept. 1840..... 281.
Til H. P. Holſt. Oct. 1840 .... 283.
Til H. C. Anderſen. Den 27de Oct. 1840................ 284.
Til H. C. Anderſen. Den 30te Oct. 1840................ 285.
Sang ved C. B. V. Linds og Frøken L. Collins Ægteforening. Nov. 1840 .... 286.

Til Schleiermacher, da han beſøgte os.

Den 27de September 1833.

Tidt ſang vi her i Hiemmet
Til Roes for danſke Mand;
Men hver en ædel Fremmed
Er fra vort Fædreland,
Thi Jorden er vor Moder,
Hun ſkienker fælles Løn,
Og den vi kalde Broder,
Som Snillet kalder Søn.

Os Videnſkab forbinder,
Den Kiæde — den er ſtærk.
Forſkielligheden ſvinder
For Tankens bedſte Værk.
I Videnſkabens Alder,
I Kunſtens hulde Favn
Vi den vor Landsmand kalder,
Som virker Aandens Gavn.

Og, Brødre! hvo har dette
Vel meer, end denne Mand,
Hvem her vi Krandſen flette,
Som Gieſt paa Danerſtrand?

At bryde Morkets Lænker,
Var alt hans aarle Færd
Som Taler og ſom Tænker,
Som Lærer og ſom Lærd.

Han Øſtreſalt forener
Med Archipeler-Hav.
Hvad Plato gav Hellener
Det han Germaner gav.
Apollo ſelv ham kaldte,
Han blev Minervas Tolk;
Hvad Socrates fortalte,
Meddeelte han ſit Folk.

Da brat en hellig Lue
Ned paa hans Isſe foer;
Hvad Øiet ei kan ſkue,
Forkyndte han med Ord.
Og fiernt fra Bierg og Dale
Saamangen Broder kom,
At lytte til hans Tale
I Kirkens Helligdom.

En feſtlig Skaal for Gieſten,
Som Muſerne har kiær,
For Tænkeren, for Præſten —
For Menneſket iſær!
Den, ſom i ſtore Stævne
Stod viis — og blid — og bold —
Den lærde Mand vi nævne
Melanchton for ſin Old.

Reqviem.

Overſat.

Vredens Dag, ſom Hevnen ſkuer,
Løſer Verden op i Luer.
David og Sibylle truer.

Rædſel Jorden ſkal betage;
Da vil Dommeren hiddrage,
Hver Misgierning at opdage.

Skingrende Baſunen lyder,
Stærk den Graven giennembryder,
Siælen for Guds Throne byder.

Døden og Naturen bæver,
Naar fra Støv ſig atter hæver
Skabningen, ſom Dommen kræver.

Da den ſtore Bog udfoldes,
Hvori Alting indeholdes,
Hvorved Straffene forvoldes.

Dommeren da paa ſit Sæde
Laſten ſkal af Larven klæde,
Tugte dem, ſom overtræde.

Vee, da raaber du, jeg Arme!
Ingen Magt ſig vil forbarme.
Selv den Fromme frygter Harme.

Drot, forfærdelig, dog milde!
Du, ſom Støvet frelſe vilde,
Frels mig ogſaa, Naadens Kilde!

Mindes vel, o Jeſu ſøde!
At det var for mig, du døde;
Skaan mig, og tilgiv min Brøde.

For min Redning, Frelſer kiære!
Maatte ſelv du Korſet bære;
Sligt et Arbeid ſpildt ei være!

Dommer! du din Hevn forgiette,
Gak ei ſtrengt med mig i Rette,
Du mit Regnebræt udſlette!

Bleg at ſkrifte jeg begynder,
Brøden rødmende forkynder.
Gud! tilgiv mig arme Synder.

Naade du mod Svaghed øver.
Du, ſom ſelv tilgav en Røver,
Ei mit Hierte du bedrøver.

Svagt kun mine Bønner ſtamme;
Men, Algode! ſteds den Samme!
Red mig for en evig Flamme.

Du til Faarene mig ſtille,
Du fra Bukkene mig ſkille!
Ved din Høire ſtaae vi ville.

Naar Forbandelſen da rammer
Laſtens Træl i Helvedflammer,
Saliggior mig i min Jammer!

Sønderknuſet jeg nedſegner;
Streng du ikke med mig regner.
Red mig, Herre! naar jeg blegner.

Hoiſt begrædelig er Dagen,
Naar, op fra ſin Skiærsild dragen,
Synderen blier kaldt, den Arme!

Derfor, Gud! du dig forbarme. —
Fromme Jeſu, vor Herre!
Giv dem en ſalig Hvile. Amen!

Kierulffs Sølvbryllup.

Den 1ſte Februar 1834.

Vaarens Blomſter ere ſkiønne,
Yndigt ſtaae de med det Grønne,
Men de visne ſnart;
Aandens Blomſter længer vare,
Der for dem er ingen Fare,
Stærk er deres Art.

End et Slags af Blomſter gives,
Som ved Hyttens Arme trives,
Det er Hiertets blaae.

Ei de ſpire blot i Vaaren;
Knopper, midt i Vintren baaren,
Smukt paa Stilken ſtaae.

Vaarens Blomſter brat forſvunde,
Aandens end ſaa friſke, ſunde,
Pryde, Kierulff! dig.
Hiertets Blomſter i din Hytte
Hulde Fylgier beſkytte,
Her de viſe ſig.

De med brogetſkiønne Flammer
Pryde dette kiære Kammer,
Troſkabs Tempelhal,
Hvor du med en værdig Mage
Mange ſkiønne Fremtidsdage
Kiærligt dele ſkal.

Myrtekrandſen, ſom vi række,
Skulde Sølvet vel bedække,
Denne Bryllupsdag;
Men vi Guldet valgte heller,
Spaadom gyldne Glands fortæller,
Alle til Behag.

Det har ſagt med Spaadomskræfter,
At den Feſt, ſom følger efter,
Vorder endnu bedſt.
Da vi atter os forſamle,
Hiertensunge, ſkiøndt ſaa gamle,
Til den kiære Feſt.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødſelsfeſt.

Afſiungen i Skydeſelſkabet den 6te Februar 1834.

Hvor gierne ſamler ſig en Kreds,
For Glædens Priis at ſynge;
Hvor munter og hvor veltilfreds
Er da den hele Klynge!
Men naar paa hver en Kyſt og Strand
Een Sang de alle qvæde,
Naar Kredſen er — et Fædreland,
Da blier det førſt en Glæde!

Hvor gierne ſamler ſig en Slægt
Omkring en elſket Fader,
Og beder om Guds Varetægt,
Mens Taaren Øiet bader!
Men er det Landets høie Drot,
Hvem Tak de alle qvæde
Fra Hytten op til Kongeſlot —
Da blier det førſt en Glæde!

Hvor ofte hyldtes Fyrſten ei
Med Ordet blot, med Munden,
Som havde paa ſin ſtolte Vei
Ei Vei til Hiertet funden;
Men naar en Konge for ſit Folk
Som Fader er tilſtede,
Da vorder Tungen Hiertets Tolk,
Da blier det førſt en Glæde!

Den Feſt, ſom giør hver Danſke glad,
Vi ogſaa glade feire,
Hvor ofte Kongen blandt os ſad,
Som Rolf i gamle Leire.
Saa længe ſom et Skib, en Baad
Gaaer giennem Bælt og Stræde,
Vil Saga mindes Fredriks Daad
Og alle Danſkes Glæde.

Sang

i Anledning af

Proprietair A. Thejlls og Jomfru E. P. Wilſtrups Bryllup.

Den 15de Marts 1834.

Adam ſad i Paradiis,
Glædte ſig ved Blomſt og Frugter,
Mellem alſkens Løv og Riis,
Og ved Euphrats køle Bugter;
Men førſt da han fandt Mandinden,
Ret i Paradiis han kom,
Da førſt følte han med Qvinden
Sig i Skiønheds Helligdom.

Siden har hver Adams=Søn,
Naar han fik en Edens Have,
Til Jehova giort en Bøn
Om den ſamme kiære Gave.

Og naar førſt han vandt en Pige,
Slog det heller aldrig feil;
Og det Samme kan man ſige
Om vor gode, kiære Thejll.

See, han drog til Axelſtad,
Da man allermindſt det tænkte,
Om Dortheas Hierte bad,
Og hun gierne ham det ſkienkte.
Til ſit Paradiis han iled
Atter med ſin vene Mø,
Lykken dem i Møde ſmiled
Over Land og over Sø.

I hans Paradiis vi nu
Sidde her i Vennekiæde,
Ønſke med oprigtig Hu
Dem en reen, en varig Glæde.
Paradiis er ingen Fabel,
Det er her, ſom før det var.
Ingen Kain — mangen Abel
Glæde dette Brudepar!

Til Caroline Amalia.

Den 28de Juni.

Svarer mig, I Vaarens Døttre!
Pragt for hulde Sommerdage!
Lærer mig den ſøde Trolddom,
Siger, hvordan I det mage;

At I kiækt i hver en Sommer
Stedſe ny jer lade ſkue,
Som om aldrig forhen Diet
Havde ſeet den ſkiønne Lue.

Thi naar, Roſenknop! dit Purpur
Du af fulde Bæger gyder,
Og naar, Lilie! din Ambra
Kraftigt af din Urne flyder;

Sødt henrykkes da i Skoven,
Naar hun plukker jer, Fyrſtinden,
Selv med Lilier paa Barmen,
Og med Roſenblus paa Kinden.

Hvordan lære ſkal af Blomſten
Skialden til en Feſt at digte,
Evigdyrebar hans Hierte,
Saa at ei hans Toner ſvigte?

Digteblomſten hurtig visner,
Naar den ſig for tidt gientager;
Sommerblomſten tuſind Gange
Skiøn, ſom førſte Gang, behager.

Som da førſte Gang ved Floden
Eva ſkued den i Lunden,
Fryder end den Evas Døttre
Hver en Vaar, den bliver funden.

Lær til Carolinas Feſter
Mig at digte, Roſe! Lilie!
Evnen, Magten er der ikke.
Hvad forſlaaer den gode Villie?

„Digter! lad dig ei forſkrække;
Hvorfor har dig Frygten ſmertet?
Altid nyt, ſom Blomſt i Vaaren,
Var det Ord, der kom fra Hiertet.

Og den venlige Fyrſtinde
Lytte vil til Skialdeſangen,
Om end her i Glædesvrimlens
Høie Raab ſig taber Klangen.“

Freidig da i Roſenkrandſen
Fletter jeg Forglemmigeier.
Smilet fra den Høies Læber
Er, min Sang! din bedſte Seier.

Fuglekonge-Skaal.

Den 31te Juli 1834.

I Vinen er en ſielden Kraft,
Thi Aanden i vor Drueſaft
Vort Broderſkab forbandt.
Forfænglighed vor Kreds forlod,
Saaſnart kun Bacchi ſøde Blod
Sin Vei til Hiertet fandt.
Vi glemme Titel, glemme Rang
Ved Drueſaft, ved Bægerklang,
Ved Tonekunſtens Hexeri.
Ja, Bacchus! nu er Magten din:
Du ſkaber Menneſker af Viin
Ved Hielp af Poeſie.

Vort Danmark er et lille Land,
Men Axelſtad ſig maale kan
Med hver en ſtørre By.
Hver Broder fra den kiære Stad
Her føler ſig ſaa hierteglad,
Og lader Grillen flye.
Der fordres kun til dette Bord:
En Mand af Hierte, Mand af Ord,
Med Troſkab for det elſkte Nord,
Og ſaa en Ven af Munterhed,
Som hurtig ſig at trøſte veed,
Er Sorgen ei for ſtor.

Nu glæder eder, alle Mand!
Endſkiøndt vi meer ei træffe kan
Vor Poppe paa ſin Stang.
Godt er det, at man traf ham alt,
Thi ellers neppe ned han faldt
Ved Mødet denne Gang;
Thi ſkiøndt vi Alting dobbelt ſeer,
Kan vi dog ikke ſigte meer,
(Som det gaaer mig, det gaaer vel Fleer?)
Ja, Bacchus har os alle ſkudt,
Skiøndt ganſke fugtigt var hans Krudt.
See bare, hvor han leer!

Vort Gilde! kraftigt du beſtaaer,
Endſkiøndt du eſt ſex hundred Aar,
Blier ei af Dage mæt.
Og leve nu hver Fugledrot,
Og Hver, ſom ellers ſigter godt,
Og Hver, ſom ſigter ſlet!

Men før vi Gildet har forladt,
Og før vor Glæde bliver mat,
Vi raabe: Leve Salicath!
Du var et Fuglekonge-Speil,
Din Munterhed ſlog aldrig feil,
Den gik for fulde Seil.

Hvad ingen Jordens Konge kan:
Glad drikke med ſin Eftermand,
Det kan du ſaare godt.
Du lægger ned din Værdighed
Med lyſtige Beſkedenhed,
Og er ei længer Drot.
Men Broder eſt du os, ſom for,
Og derfor Flaſken — hør kun, hør! —
Slaaer Proppen ud til din Honneur,
Og ærligt raaber alle Mænd:
„Bliv Fuglekonge ſnart igien,
Og altid Broder, Ven!"

Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd.

Den 8de September 1834.

For Talen.

En Ædling atter vi begræde,
Dog ei med vilde Smerteſkrig;
En Fader, Ven til Jord vi ſtede,
Og gaae bedrøvet med hans Liig.
Igiennem Kirkens ſkiønne Gang
Baſunen lyder Himmelklang.

Apoſtlerne her fra hver Side
Saa mildt hen til din Kiſte ſee;
Du var den Venligviſe, Blide,
Og du Apoſtel var, ſom de.
Hiſt ſtrækker Jeſus ud ſin Arm,
Og trykker dig til kiærlig Barm.

Forklarte Siæl! dig Engle møde,
Og hilſe dig i bedre Chor;
Men, o! din Aand, ſom ikke døde,
Ei ganſke har forladt vor Jord.
Endnu du lever, karſk og ſtærk,
Vor Ven! vor Lærer! i dit Værk.

Din Abſalon igien du finder,
Han takker dig med Broderaand,
Fordi du Oldtids ſande Minder
Af Støvet drog med varſom Haand;
Fordi du paa den danſke Strand
En ædel Biſkop var, ſom han.

Og ved dit ſkionne Eftermæle
Din Navne Petrus glædes ret:
Du fanged Menneſkenes Siæle,
Som han, i Kiærlighedens Net.
Og derfor ſtroer paa Gravens Vei
Dit Danmark dig Forglemmigei.

Efter Talen.

Lover den Herre, den mægtige Konge, med Ære!
Lov ham, min Siæl! og lad det din Forlyſtelſe være.
Graven og Død,
Ikke de Modet os brød.
Jeſus kun vinker de Kiære.

Hvo har en Aand, og ei føler Udødeligheden?
Hvo har et Ønſke, ſom ganſke blev opfyldt herneden?
Salige! hiſt,
Hiſt det opfyldes forviſt;
Himlen kun ſkienker dig Freden.

Skiælvende Hierter! ſaa frygter ei Graven, den ſorte;
Den er kun Veien til Himmerigs ſtraalende Porte.
Buer de ſlaae,
Herligt paa Himlen de ſtaae
Netop, naar Skyer er ſorte.

Siælen har Vinger, ſom Smerter paa Jorden ei ſtække;
Kraftigt i Døden de ud over Rummet ſig ſtrække.
Kiærlighed bød, —
Ængſtlige Tid! af dit Skiød
Høit de mod Himmelen række.

Ja! naar Baſunen os kalder, forenes vi ville,
Hvor ingen Veemods, Bedrøvelſes Taare ſkal trille.
Der vi vor Ven
Finde forklaret igien,
Hvor os ei Tiden kan ſkille.

Til Chriſtian Frederik.

Den 18de September 1834.

Landmanden ploier vel ſin Jord, og ſaaer,
Og lyſtigt Harven over Sæden gaaer,
Men ſkal den trives, ſkal den ſpire ſtrax,
Skal Straaet ſætte gyldent, kornrigt Ax,
Da maa Gud Freier ſende Solens Glands,
Thi Varmen fletter Slettens Axekrands;
Har Regnen ſkiænket Ageren ſin Saft,
Ved Freiers Sol forſt vinder Kiærnen Kraft.

Skioldunge! Skialden i et Qvad dig har
Kaldt Danmarks Freier, Hiertet dyrebar.
Ja, hoit mod Norden, nær den kolde Pol,
Er Chriſtian Kunſtens, Videnſkabens Sol,
Befrugtende den ſender ud ſin Ild,
Og nærer hver en Spire huld og mild,
Der har fortient, at Solen den beſaae,
Og ſkuffer ikke med de tomme Straae.

Du drog til Tiberen i Ungdomsaar,
Hvor der er længer Sommer, længer Vaar;
De ſidſte Reſter fra de Gamles Dag,
Forſvunden længſt, udviklede din Smag,
Ruinerne beundrende du ſaae,
Som med de ſtore Mindesmærker ſtaae.
Da Kunſtens Adel, Chriſtian! følte du,
Din Aand den fyldte, ſmeltede din Hu;
Din Kiærlighed du ſkienkte Hedenold,
Og i den ſorte Jord, ſaa død og kold,

Du ſøgte Aſkekrukker til din Lyſt,
Og hvert et Kunſtens Præg var dig en Trøſt
Paa gamle Mynt, i uforgænglig Steen,
Som viſte Skiønhed moden, Smagen reen.

Men ikke blot du elſked ſvundne Kunſt;
Nei, du foragted denne Sværmerdunſt,
Den Aand, ſom jager kun paa Oldtids Sti
Spor af den ſkiønne Daad — ſom er forbi,
Og ſig kun henrykt i Ruinen ſeer,
Fordi Bygmeſteren er ikke meer.

Som Freir og Freia, Chriſtian og hans Viv —
Som Sol og Maane — elſke Jordens Liv.
Skioldungerne til Norden drog med Iil,
Huſvaled vexelviis med Glands og Smiil,
Og — ſom Apol og Muſer — blev dem her
Ved Mimers Brønd Ydun og Bragi kiær.

Nu hænge Tavler hiſt i rige Tal,
Af Danſke malet, Chriſtian! i din Hal.
I Kunſtens Tempel ſidder du hvert Aar,
Og Lærlingen af dig Belønning faaer,
Og Hæderstegnet flammer op hans Bryſt,
At dyrke ſkiønne Kunſt med ſtørre Lyſt.

Og Skialdekunſten har du ogſaa kiær,
Og derfor er dig danſke Skialde nær;
Og paa din Fodſelsdag i Høitidshal
Af Sværmen træder atter frem en Skiald

Og ſynger uden Frygt, med driſtigt Mod,
Fordi mod ham du altid var ſaa god.

Alt, hvad han dig kan ſige, veed han nok,
Er kun et Echo af den hele Flok,
Som her forſamlet frydes i din Glands,
Og rækker dig den velfortiente Krands.

Til Kongehuſet.

Sang i Anledning af Kongens Fødſelsfeſt.

Afſiungen i Skydeſelſkabet den 5te Februar 1835.

Feſtlig en Sang i Hallen lyde
Hoit for vor Kongeſlægt i Nord!
Bægrene froe vi Fyrſter byde,
Venlige Gieſter ved vort Bord.
Det vil dem ſikkert ei fortryde,
At ſtemme med i Broderchor:
Glæden ſin Troſkabskrands i Hallen ſnoer!

Fra Rolfs, fra fierde Chriſtians Dage
Skioldungen ſteds var Folkets Ven;
Og ei vi ſkue langt tilbage —
Chriſtian og Rolf er her igien!
Med Borgerbord til Takke tage
Vil altid Fyrſten, Danmarks Ven.
Velkommen, ædle Fyrſter! her igien.

Og for huldſalige Fyrſtinde
Lyde nu og vor glade Sang!
Roſen vi ei i Krandſen finde,
Hylde den dog ved Bægerklang.
Vor blide Lilie! vor Kiærminde!
Lang Tid I ſmykke Danavang!
Ei I forſmaaer en venlig Borgerſang.

Lader nu høit Kartoven dundre,
Medens vi tømme fyldte Kruus!
Over vor Fryd ſig Ingen undre,
Skaalen er din, vort Kongehuus!
Nu lader høit Kartoven dundre,
Og ſiunger froe ved tømte Kruus:
Leve vort elſkte, gamle Kongehuus!

Ved min Charlottes Grav.

Marts 1835.

I Herrens Navn!
O, Gud! din Villie ſkee.
Lindre vil du mig mit tunge Savn
Og min dybe Hiertevee.
Snart foreſtaaer
En ung og deilig Vaar;
Men aldrig, aldrig meer
Mit elſkte Barn jeg ſeer.
Ingen yndig Roſe rød
Dufter for min Lotte ſød;
Thi hun er i Gravens Skiød.

Veninders Flok
Bandt Hyacinther blaae;
I din Haand og ved din blonde Lok
Lagde man de Blomſter ſmaae.
De fulgte med
Til ſidſte Hvileſted;
Dem tidlig Aaret gav,
De ſank i Ungdoms Grav.
Ak, men i den ſorte Jord
Haabet ei med Blomſten foer;
Hisſet er en evig Flor.

I Gravens Hiem
Sank ikke hver en Blomſt:
Stiernelilien tindrer freidig frem,
Klar, ved Haabets Atterkomſt.
Ja, hulde Siæl!
Dig bandt ei Kiſtens Fiæl;
Du ſvæver, ſalig blid,
En himmelſk Engel hvid.
Og naar Aftnen ſtunder til
Tidt du mig beſoge vil,
Lytte til mit Strængeſpil.

Skion var din Aand,
Den havde Kunſten kiær.
Hiſt, hvor fængsler intet jordiſk Baand –
Skionnere nu er den der.
Der glemmer du
Viſt ei Forældre nu.
Til elſket, ſorgfuld Ven

Du ſmiler tro igien.
Brødre, Søſter græmme ſig,
Søſter! thi de tabte dig.
Trøſt dem fra dit Himmerig!

Nu kommer — o,
Den allerſtørſte Vee:
Lotte! dine ſøde Døttre to
Aldrig ſkal en Moder ſee.
De er ſaa ſmaae,
De kan det ei forſtaae.
Den hele — bittre Trøſt
For kiærlig Faders Bryſt!
De ſkal ledes ved vor Haand,
Ligne dig, du Lilievaand!
Ligne dig i Siæl og Aand.

Vi ofte ſkal
Fortælle dem om dig
I den ſtille Sommer-Aftenhal,
Helſt naar Maanen viſer ſig.
Da glemmer jeg
De ſøde Viſer ei,
Din klare Stemme ſang
Ved Strængelegens Klang.
Dine Børn dem ſiunge tidt
For mig, naar mit Haar blier hvidt —
Lokken giemmer jeg af dit.

Dit Liv var kort,
Saa ſnelt du os forlod.

Ak! den bratte Død dig kaldte bort,
Da du Livet førſt forſtod:
Da Moder-Ro
Dig giorde Sindet fro;
Da huuslig ſtille Lyſt
Huſvalede dit Bryſt.
Sidſte Juul jeg til dig kom
I din Moder-Helligdom.
Nu ſtaaer Stuen kold og tom.

En ſielden Aand,
Som viſted i dit Siv,
Yndigt ledte dig ved Kunſtens Haand
Giennem et uroligt Liv.
En herlig Sti
Dig aabned Poeſie;
Og, Lotte! hvor du gik,
Der tonede Muſik.
Selv Terpſichore til Dands
Laante dig ſin lette Krands.
Yndig var din Ungdomsglands.

Til fierne Land,
Som Gubber tidt ei ſaae,
Reiſte du ſaa ung fra Fædreſtrand
Over Øſterſøen blaa.
I fremmed Stad
Du med din Fader glad
Begeiſtret, henrykt gik
Med videlyſtne Blik.
Kunſten aabned dig ſin Skat.

Ak! nu har du Alt forladt
I den ravnemørke Nat.

Den Kunſtens Hal,
Hvor ofte Valborg ſtod,
Med Caſtales Rislen, Bølgefald,
Kaldte dig paa letten Fod.
Et Øieblik
Du over Scenen gik;
Den var dig tidlig kiær,
Du gienfandt Hiemmet der.
Med din Fader, med din Mand
Nærmed du dig Kildens Rand,
Nipped af det ſøde Vand.

Men ſaare kort
Var ogſaa denne Fryd.
Atter Fuglen frygtſom flyede bort,
Skiøndt den hørte Bifaldslyd.
Den blev ſaa ſky,
Til Hytten monne tye;
Den fandt ei lune Læ
Bag Kunſtnerſkovens Træ. —
Lotte! men jeg glædte mig,
Da jeg atter ſkued dig
Ved din Vugge moderlig.

Nu Dødens Noer,
I Dødens Vugge lagt,
Hviler du i kolde, ſorte Jord
I den ſidſte, hvide Dragt.

Jeg tidt ſkal ſtaae
Ved Graven med de Smaae,
Og bede: Himmel! giv
De hulde Børn et Liv,
Fuldt af al den Lykke ſød,
Som ei min Charlotte nød,
Ranet af en tidlig Død.

Ved Frederike Brun-Münters Grav.

Marts 1835.

Dig røved ei med Ungdomsvaar
En grumſom, bitter Skiebne Livet;
Nei, venligt Gaven blev dig givet
Af mange glade Herrens Aar.
Vel var ei Dagen altid glad,
Vel var ei Skoven uden Moſe;
Men Jorden eier ingen Roſe,
Hvor ei en Orm paa Stilken ſad.

Du nød dit Liv ſaa ſkiønt og ſmukt,
Ak! ſom Charlotte rigt begavet;
Men ei din Rigdom blev begravet,
Juſt ſom den ſkulde bære Frugt.
En yndig Vaar, en Sommer, Høſt
Lod Kunſt dig og Naturen ſmage;
Førſt i de kolde Vinterdage,
Da isned Engelen dit Bryſt.

Som Lotte yndig, tidligt alt
Du tro dig Kunſtens Datter viſte,
Og paa den ſtore Digters Kiſte
Din tunge Veemodstaare faldt.
Ei kiendte Danmark ham endnu,
Men du ham, Frederike! kiendte:
Da Døden ned ſin Fakkel vendte
Mod Danmarks Ewald — ſørged du.

Hans Grav du offred Rosmarin.
Og ſkulde jeg nu ikke haſte
Fra Lottes Høi, og Lilien kaſte
Taknemmeligt igien paa din?
Men ei Taknemmelighed kun
For Ewald ſkal dig Krandſen binde;
Thi du var ogſaa min Veninde,
Vi deelte mangen herlig Stund.

Paa ſkiønne Sommerdag vi kom
Til Oldtids Grav, hvor ſtedſe Livet
Er Munterhedens Farve givet:
Til det udødelige Rom.
Med dig jeg Gravene beſaae;
Men Sorgen let jeg kunde glemme
Ved Idas klare Sangfugl-Stemme,
Hvor Thorvalds Marmordigte ſtaae.

I Danmark atter jeg dig fandt,
I Siølunds grønne Bøgelunde,
Hvor Aſer deres Hiem gienfunde,
Hvor Alferne Violer bandt.

Der talte vi om Kunſt og Digt;
Og aldrig glemmer jeg de Feſter,
Hvor du beſpiſte dine Gieſter —
Ei jordiſk blot, men aandeligt.

Der bragte jeg dig mine Smaae,
Der elſkede du min Charlotte,
Som hviler i den mørke Grotte,
Hvor ogſaa nu din Seng ſkal ſtaae.
Du fik den Hulde tidlig kiær,
Dig møderlig mod hende viſte;
En Krands du bandt til hendes Kiſte,
Nu een dig bindes atter her.

Sov ſødt, du Elſkede! ſov ſødt!
O, ſaliggiorte Aand! forklaret —
Det er mit Hierte aabenbaret —
Du har alt hiſt Charlotte mødt.
Til Camma ſtrax hun bragte dig.
I Aftenrøden eders Vinge
Skal ſom en Æolsharpe klinge,
Naar ſaligt I omſvæve mig.

Fyensreiſen.

Digtekrands.

Forſommeren 1835

Digteren paa Kirkegaarden.

Du ſmukke grønne Kirkegaard!
Som Dreng jeg ſpøgte mellem dine Grave;
Hvorfor igien i denne Vaar
Beſøger jeg ſaa tidt din Have?
Vel længe laae her flere kiære Døde;
Men Hiertet lægtes, det holdt op at bløde.

Vil ogſaa denne Vunde læges ſnart?
Nei! altid vil den bløde, ſom en Kilde —
Men af en ſund, en egen Art,
Thi denne Veemod kan ei Kraften ſpilde.
Naar jeg min Længſel Taareoffret bringer,
Da voxe ſtærkere mig Siælens Vinger.

Og hæve mig med Kraft i Sky
Til ſkiønne Syn, hvorfor ei Aanden gyſer;
Thi alle Tvivlens Taager flye,
Naar Hiertets Stierne klart i Natten lyſer.
Og ved de ſtærke Glimt, Begeiſtringsluer
Hos Gud blandt Engle jeg min Lotte ſkuer.

Men, ak! min Skiebne var dog tung.
Naar ſlig en Siæl den ſkiønne Jord forlader,
Saa rigtbegavet, elſkelig og ung,
Da ſmeltes Digteren, naar han er Fader,
Da planter han ved Morgen-, Aftenrøde
Sin Veemodslilie, hvor Glædesroſen døde.

Tidt ſporger jeg: Hvi ſkal du leve fort,
Du, ſom alt længe glædte dig ved Livet,
Og hun — den Unge — maatte bort,
Kun tre og tyve Somre givet?
Den fiirogtyvende ſaa venlig kommer,
Men Lotte nyder meer ei nogen venlig Sommer.

O, I Kiærminder lyſeblaae,
Som ſtaae i Søndermarken der i Klynge!
Saa himmelfarvede jeg eder aldrig ſaae,
Kom, lader jer i Krands om Graven ſlynge.
Tidt ſang hun mig, mens Aftenſtiernen blinked:
„Vergiß mein nicht, wenn dich die Freude winket.“

„O, legt mich nicht in's dunkle Grab,“
Sang ogſaa yndigſødt den Dyrebare;
„Nicht unter die grüne Erd' hinab!“
Min Taare randt, ſkiondt ei jeg frygted Fare.
Ak! alt for ſnart ved hendes Dodningbaare
Forſtod jeg dig, min Anelſe, min Taare!

I ſmalle ſorte Kiſte lagt
Al Jordens Liv og Lyſt hun har forſaget,
Og venter i den hvide Dragt
At vorde Støv, hvoraf hun jo er taget.
Nei, Smerte! nei! Det Bedſte blev ei rovet;
Ei hendes Aand og Siæl tilhorte Støvet.

De kom fra Gud, de gik til Gud.
Ak — ſkal jeg dem forklaret hiſt gienkiende?
Lykſaliggior mig Almagts Bud?

Naar dette Liv er endt — gienſeer jeg hende?
Bort, feige Tvivl, ſom ængſted mine Tanker!
Mit Ønſke! bliv et Haab — mit Haab! et Troens Anker.

Den gode Fyrſte.

Fyrſten.

Digter! kald ei meer tilbage,
Hvad dog ikke komme kan;
Tør dit Øie, ſtands din Klage,
Sku i Livet ſom en Mand.

Det er ſmukt, ſit Tab at føle,
Himlen ſelv os Taaren bød;
Men ei Kummeren bør køle
Livets Lue før din Død.

Hvad er Livet? Nogle Timer!
Bør ei Støvet nytte dem,
Før den ſtore Klokke kimer
Siælen til et evigt Hiem?

Lad da Maanen med ſin blege
Lue vække Veemods-Sang;
Men naar Solen giennem Ege,
Giennem friſke Bøges Hang

Skinner paa det unge Grønne,
Qvæger ſig i Floras Favn,
Føl og nyd og tolk det Skiønne,
Styrk din Aand, formild dit Savn!

Over Øſtreſaltets Bølge,
Hen ad Bæltets ſølvblaa Vand
Skal ſom Skiald du i mit Følge
Atter ſee dit Fædreland.

Treti Aar er ſnelt henrundne.
Mange Glæder med dem ſvandt;
Ogſaa mange bleve fundne,
Som end Ynglingen ei fandt.

Lad igien da Lyren klinge,
Som den klang for treti Aar,
Mens du paa din Digtervinge
Flagrer om i denne Vaar.

Digteren.

Ædle Fyrſte! jeg vil ſtræbe
Fro at vorde Barn igien;
Stille Veemod paa min Læbe
Staaer dog, hvor jeg vandrer hen.

Men om end den ſtundom kaſter
Skyggen i mit Billed ſtærk,
Ei derfor du Skialden laſter,
Du forſmaaer dog ei hans Værk.

Ei han ſtiger, ſom en Lærke
Hoit i Kornet, qviddrer Lyſt;
Men han kan dog ikke mærke
Mathed i ſit Skialdebryſt.

Ei bag Skovens Bøgekroner
Nattergal i Freias Sal —
Droslen fik dog nogle Toner
Af den ſøde Nattergal.

Saa forſmaa ei, ædle Giver!
Sangen, ſom giengives nu.
Du, min Munterheds Opliver!
Digterharpen ſtemte du.

Perſonspoſten.

Altſaa ruller jeg nu ad den Vei, hvor for eet og for treti
Aar ſiden hen i en Gig jeg med den ſalige Niels
Ørſted drog! Vor Vogn var kun maadelig, Heſten var værre,
Mager, et udlevet Øg, leiet at ſtyre vor Fart
Lige fra Axelſtad til Rudkiøbing. Læſer! du veed det:
Skiebnen i Nyborg=By. Vi havde ſiddet der end,
Hvis ei en Poſtkarl raſk paa ſin Heſt vor Heſt havde draget
Over til Svendborg. Dog — hvilken Forandring i Dag!
Nu i Perſonskarethen vi gynge ſom ſvævende Vildgæs;
Byerne ſvæve forbi, neppe vi øine dem førſt.
Snart Jernporten paa Bakken forſvandt. Der ſpeider ei Øiet
Efter Forvalteren; ak, gamle Forvalter er død,
Staaer med et ſneehvidt Hoved incognito meer ei paa Bakken,
Fritter Studenter ei meer ud om den ſkrivende Søn,
Om de har læſt og yndet hans Bog. Han ligger dernede!
Ene han ligger der ei; Lotte! du fulgte ham ſnart.
Men nu er jeg ved Graven igien, og det var jo dog netop
Den, ſom forlade jeg ſkal. Smæld da nu, blæs i dit Horn,
Kudſk! og flyv Domkirken forbi. Saa, ſom jeg beſang den
Sidſt paa min Langelands=Fart, ſtander den taarnet endnu.

Harsdorffs ſkiønne Capel blev kun aabnet og endelig færdigt,
Chriſtians og Frederiks Been giemmer nu Wiedewelts Steen.
Ringſted! dig derimod angreb de graadige Luer.
For dine Hvælvinger bar Ærefrygt Tidernes Tand,
Men ei Ildens, og ſnelt i en Nat røgſlørte fortæred,
Hvad i Aarhundreder ſtod. Murene ſtaae vel endnu
Med de gamle Ridderes Navne, de høviſke Fruers.
Neergaard ligger vel end der i ſin prægtige Grav
Mellem Kong Erik Plougpennings Been, indmured' i Pillen,
Og det Meſſing, hvor mat, Menved! dit Billede ſtaaer.
Alt Krebshuſet jeg ſeer. Som mit Haar nu graaner dig Taget,
End dog du krandſes, ſom jeg, huldt af den unge Natur.
Der er Sorø. Der boe de Tvende, de prøvede Venner;
Paa Hiemveien jeg viſt gieſter min Wilſter, min Hauch.
Slagelſe giennem vi fare. Det tykkes mig ſkiønnere, ſtørre
Siden ſidſt; men det har, hører jeg, Mangel paa Vand.
Roeskild! ſend under Jorden derhen en qvægende Kilde;
Overflødighed har du paa den ſundeſte Drik.
Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggeſen fødtes! Hvi har du,
Ungdoms Letſindighed! mig bragt til en drillende Spog,
Som en Spire blev til hans Had? Et ſvulmende Gifttræ
Steg af det kaſtede Korn; Gniſten, ſom næſten var ſlukt,
Puſted Tvedragten op til en vildtfortærende Flamme,
Ak! og — en Phønix i Sang — brændte ſig Sangeren ſelv.

Over Bæltet.

„Naar Tiden ændres, maa man efter Tiden rettes."
Det Ordſprog er Latin, men det kan overſættes
I Modersmaalet dog, i Riim, Alexandrin.

Jeg negter ei, det klang langt bedre paa Latin.
I Overſættelſer jo altid meget tabes,
Hvor kun, ſom i Copie, Skionheden efterabes.
Jeg haaber dog, at jeg, med nogen Moie, her,
Saa nær ſom muligt kom Originalen nær,
Og hvo i Nærheden endnu dog ſavner Noget,
Ordſproget læſe kan i ſelve lærde Sproget.
I denne lille Sang, ſom ikkun er burleſk,
Jeg bruger ei Latin, og endnu mindre Græſk.
Jeg vil ei gyldent Ax paa Oldtidsmarken ſanke.
Her gielder det kun om, at trykke ud en Tanke
Saaledes, at den ei aldeles blier fortrykt,
Hvorved den lettelig fik Skinnet af forrykt.
Altſaa: „I Verden Alt forandrer ſig med Tiden".
Det ſelv jeg ſandet har, fra jeg var ganſke liden,
Og her ved Bæltet blev iſær Ordſproget klart.
Ja, Hillemænd! det har en ganſke anden Art.
Saa ſmukt et Skib, min Tro! Forſtanden, Smagen ærer.
For paa en Skude man behandled os ſom Pærer,
Ja værre, faſt ſom Qvæg, ſom Spegeſild, ja faſt
Som Negerſlaver, der nedſtuves i en Laſt.
Nu kan man derimod den hele Verden ſkue,
Og kommer derfor ei ud af ſin Dagligſtue;
Nu man med Slaaprok paa kan blive, hvor man boer,
Localiſere let den hele Verdens Jord,
Saa at det Mangen gaaer faſt, ſom den Vartoukiælling,
Der holdt det for en Logn, en Ammeſtu-Fortælling,
At fire Miil hun i Secunden lob om Sol,
Endſkiondt hun ikke kom ud af ſin Læneſtol.
Hvad mig angaaer, jeg ſad ſaa mageligt i Arken
Hen over Bæltet her, ſom i en Baad paa Parken.
Hvad Under, at jeg faldt tilſidſt i Sovnen ſod,

Som Holbergs Klokker dybt i ſine Dyners Skiød?
Og ſkiøndt Udſigten vel at ſkue jeg forſømte,
Jeg Noget atter vandt; thi, Læſer! viid, jeg drømte
En ſær poetiſk Drøm, ſom dog fortælles bør,
I Fald du ønſker det. Du ønſker det? Saa hør!

Jeg ſkued Peder Paars — at ſige da i Aanden —
Paa Stranden med ſin Svend, med Peder Ruus ved Haanden,
Omtrent ſaaledes klædt, ſom i homeriſk Sang
Os Holberg har fortalt: hans Kiortel var ei lang,
Med blaae Glasknapper i; paa Skuldren flød ham Haaret
I tykke, blonde Lok, og ikke længe ſkaaret.
Den Kalemankes Veſt, med hvad der hørte til,
Saae ud ſom Jeſpers Veſt i Weſſels Sorgeſpil.
De Sundhedsroſer jeg forgieves male ſtræber,
Som paa hans Kinder ſtod, ſom brændte paa hans Læber.
I Øiet derimod var Ilden ganſke ſlukt,
Og Panden ikke juſt lod til at bære Frugt,
Hvad intet Under er, han var ei ægtebunden,
Han leved ſom Garçon — at ſige, ei ſom Hunden,
Men ſom en Peberſvend — at ſige, ei ſom Ruus,
Hvis Phyſiognomie var meget meer confus,
Saa jeg forgieves her den ſkildre vil, thi Tingen
Er egenligen den: han havde ſlettes ingen;
Og male Linier, hvor Fedt man flyde ſeer,
Kan ſelv en Hogarth knap. Nu altſaa intet meer
Om Ruuſes Contrafei. Hvad derimod han talte
Høit til ſin Principal, mens Morgenhalen galte,
Det hørte jeg, og det beretter jeg ſom ſaa:

„Hvorledes, Husbond! kan ſlig Galſkab I forſtaae?
De Folk derhenne der jo ſtik mod Vinden ſeile.

Ak, Gud forbarme ſig! Hvert Menneſke kan feile,
Men galt er dog for galt. I Skibet er der Ild,
Dog drikkes Brændeviin, og ſpiſes Spegeſild,
Ja, jeg paa Bordet ſeer en deilig Fleſkeſkinke.
I veed, at jeg i Sligt er heller ingen Sinke;
Men nu forſvinder mig dog al min Appetit.
I Møde deres Død de gaae med ſtærke Skridt.
De gotte ſig i Røg! For ſlig en Lyſt at ſiunge
Man maatte være ſelv en røget Oxetunge.
Snart ſpringer deres Skib; hvor kan man være glad?
De veed ei, Stakler, at de ſkilles ved der' Mad
Nu om en føie Stund. Mit Hierte ſtærkt maa bløde,
Naar jeg betænker, at de vorde Fiſkeføde."

Peer Paars ei ſvared ham; jeg ſaae ham ſtirre hen
I Luften til et Sted, ſom var paa Himmelen,
Og megen Liighed fik han derved med Ænea.
Paa Himmelen jeg ſaae hans Fæſtemø Dorthea,
Med Skiørter ſtivet ud af lange Fiſkebeen;
I Haanden havde hun en deilig Oliegreen.
Med Haaret i Toupet, og med et Slæb paa Kiolen,
Madonna var hun liig, ſom findes tidt paa Stolen,
Sat i et Flueſkab, i det catholſke Land,
I Kirkerne, hvor Folk ei bede med Forſtand,
Og knap med Phantaſie, men høiſt-andægtigt ſukke
Naar ſminket i ſit Skab hun ſmiler ſom en Dukke.

Da intet Ord jeg nu fornam af Peder Paars,
Paa hvem dog mærktes knap, han kommen var til Aars,
Saae jeg i Havet ud, og tydeligt opdaged
Et ſaare ſieldent Syn, ſom meget mig behaged.
Jeg nemlig Æolus blev vaer, med ſamt Neptun.

Paa deres Guddom dog de havde lagt Capſun,
Og viſte ſig, ſom man dem tidt i Bøger trykker,
I jammerligt Coſtume, i ſlette Kobberſtykker.
De ſad — incognito — paa Vand, i Luften blaa,
Med ubarbeerte Skiæg og korte Buxer paa,
Blot for Decorums Skyld, paa Vind, i ſalten Bove,
Som for i Frankerig man brugte det til Hove.
De ſkued haanligt ned paa Skibets muntre Dæk,
Den Ene med en Fork, den Anden med en Sæk.
„Ha!" raabte Æolus med vrede Blus paa Kinden,
„Hvad hielper det, at jeg nu herſker over Vinden?" —
„Gud for Vindmagere!" Neptunus ſtolt udbrød,
„Hvad hielper ſelv min Fork og mine ſtolte Stød?
Man bryder ſig ei meer om ſkumbedækte Bover;
Man ſpiſer, ſpiller Kort, ſpadſerer, og man ſover
Nu, ſom det var paa Land, ſaa munter og ſaa tryg,
Midt udi Kattegat, midt paa min vaade Ryg.
De Daarer troe, at Allt de ſee ved Kundſkabslampen,
Og dog en Afgud de tilbede nu i — Dampen,
Hiin Vitzliputzli liig i Mexico. See der,
Der ſidder han og ſig fornøier i dit Vær!"

Jeg ſkued hurtigt hen, hvor Forken havde peget,
Og kan ei ſige juſt, at jeg blev ſødtbevæget
Ved dette Syn: jeg ſaae en Afgud bygt af Damp,
Hvis Omrids havde viſt ſtor Liighed med en Svamp,
Hvad Skiønheden angik. Som en Polyp han ſtrakte
Med ſtærke Sugerør de Arme ud, ſom bragte
Ham Næring til hans Mund. Med ſtørſte Eftertryk
Han mumled af en ſtor upudret ſort Paryk,
Som dækte Hovdet ham med Bukler og med Lokker.
Paa ſine Fødder bar han bløde Hoſeſokker.

Han havde Podagra, men ſaare ſtor Forſtand.
„Ha," raabte Æolus, „ſee dog den gamle Mand!
Og Intet kan den Knark i Verden meer fornøie,
Undtagen Rogtobak. Han ſlumrer i en Køie,
Som vugger i min Vind til Syd, Øſt, Veſt og Nord.
Han har ei Arneſted, man veed ei, hvor han boer.
Han er Cosmopolit, og lindrer Næringsſorger,
Men Ridder er han ei, og endnu mindre Borger
I noget Fædreland. Dog giør han Verden glad;
Han ſørger nemlig for, at flere Folk faae Mad,
Og det er meget vel. Han er en Legemsſørger,
Men Siæleſørger ei. Det hielper ei, du ſpørger
Den Gud om noget Skiønt; han viſer Hierter bort,
Og agter dem ſom Trumf kun, naar det er i Kort.
For Phantaſien Agt han bærer ingenlunde,
Og Følelſen er god blot, mener han, for Hunde.
Han hader Poeſie og hver en gammel Skik,
Og kun Veltalenhed han har i Politik."
— Saa taled Æolus.

Hvad Under, at forſkrækket
Jeg blev, ſaa at jeg nær var plumpet ned af Dækket
I Vandet fra min Stol? Jeg vaagned ved et Knark
Af Dampmaſkinens Hiul, vel end i Danemark,
Men paa en anden Ø, ſom Morgenrøden malte;
Hvor Folk jeg godt forſtod, ſkiøndt Fyenſk de alle talte.

Og Gefion ſkued jeg, ſom hilſte mig i Fyen,
Med Freias Roſenkind, med Baldurs Øiebryn.
End ſaae jeg hendes Ploug at ſtikke frem af Boven;
Der ligned den en Eeg, ſom ſvømmet var fra Skoven.

Jeg hendes Øxne ſaae, Sælhunde mere liig,
End Kongeſonner før den gamle ſvenſke Krig.
Hun raabte: „Danerſkiald! lad Skinnet dig ei daare,
Lad Dampen ikke dig aflokke mindſte Taare
For tabte Skionheds Glands. Den hele Jord i Kamp
Er vorden, hvad den er, af formeløſe Damp.
Det altſaa taabeligt var over Sligt at ſorge.
Hvis du vil vide meer, da maa du Ørſted ſporge;
Thi jeg har ingen Tid. Dog, gode Digter! hør:
Jeg har fra Faſtland blot udploiet diſſe Øer
J gamle Dage, for Folk at civiliſere.
Naar kun de omgaaes tidt, ſaa ſkeer det ogſaa mere,
Belæres vexelviis, og blier fra Fordom frie;
Men de forſtenes i et Stubenſtinkeri.
Jeg holder meget af den levende Forandring.
Før ſkete det ſaa plumpt kun ved en Folkevandring;
Da man hinanden ſlog ihiel med Børn og Viv,
Nu folkevandres der til ſtørſte Tidsfordriv.
Nu agter man ei blot, hvad ſelv man har i Hiemmet,
Og om en ſoie Tid er Jngen mere fremmed.
Snart Stadbeboerne fra hele Jordens Land
Er Landsmænd. Nordens Søn medbringer ſin Forſtand,
Sin Følelſe til Syd; og Syden ham forærer
Sin Figen, Appelſin for Æbler og for Pærer.
Jeg mener: Nordens Ro gior Syden mere viis,
Og Sydens Munterhed bortſmelter Nordens Jis.
J vorde Menneſker — i Fald du det vil vide —
Ei lamme meer, ſom for, i hoire, venſtre Side;
Fleerſidigt dannes J. Hvad har du derimod,
At denne Fart med Damp forædler eders Blod,
Jmens den blander det? — Du Barbariet laſter
J en mechaniſk Kunſt? Men viid: du Stene kaſter

Paa den Uſkyldige. Hvad kan den ſtakkels Dunſt,
Som hielper jer, for Sligt? Den er ei Digtekunſt,
Og ei Philoſophie, Religion end mindre;
Men tænker du, at den det Skiønne vil forhindre,
Saa feiler du. Øv du kun frit din egen Kunſt,
Og viis, at ikke den opløſer ſig i Dunſt.
Hver virke for ſin Tid, ſaa vil ham Fremtid hædre;
Thi hver Tids Barbarie Geniet maa forbedre."

Jeg havde gierne hørt lidt meer; men Geſion gik,
Og viſte Æolus et høiſt fortørnet Blik.

Heden.

„Hvad vil du mig, du ſtolte Sommerſtraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Iſſe kan din hede Brand ei taale,
Du ſvækker Kraften med for ſtærke Kraft.
Dit Solſtik martrer kun, ſom ſkarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomsſaft;
Det bringer med ſig Støv og Qvalm og Tørke,
Det giør et Paradiis til Sahras Ørke."

Saa ſang jeg alt ſom Yngling. Meget mere
Jeg maatte ſynge ſiden ſaa ſom Mand;
Thi alt ſom Banen vandres, komme flere
Smaae Anſtødsſtene, der ei taales kan.
Og derfor bad jeg altid til Cythere:
Formild din Broder, at den ſtærke Brand
Apollon os ved Solhverf ikke ſender.
Jeg elſker Straalen, men ei den, ſom brænder.

Men nu i Dag, da Odins Ø jeg gieſted,
Var Heden atter uſædvanlig ſtor.
Det var, ſom om Æqvator havde fæſtet
Sin Luering omkring det kolde Nord.
Spændkraften ſvandt; jeg følte mig ſom qvæſtet,
Mens jeg i Straalerne til Byen foer.
Apollon ſaae min Harm, og ſendte Heden
Lidt ſtærkere, for mig at køle Vreden.

„Du Daare!“ raabte han, „og ſeer du ikke
Mit Hverv, og kan du ei min Daad forſtaae?“
Da ſtirred hen i Haugen mine Blikke,
Og ſkiønne Jordbær, Kirſebær jeg ſaae,
Som monne Flammen høiſt begiærligt drikke.
De blege Blomſter bleve mere blaae;
Men Bærrene, ſom ſad halvfrosne, døde,
De ſvulmed, modnedes — og de blev røde.

„Det ſtørſte Liv kan Ilden ei undvære,“
Qvad høit Apol, „den ſkienker Modenhed.
Den bedſte Farve, mørken Jord kan bære,
Den kommer fra min Guddomsſtraale ned.
Den rinder i dit Blod, for dig at nære;
Men Døden intet af min Farve veed.
Paa ſunde Læber og paa friſke Kinder
Den blomſtrer, og med Vinteren forſvinder.“

Da ſaae jeg hen i Bedet, mens han talte;
Der var en Roſenflor, ſaa rig og fiin.
Smaa-Alfer med Palet, med Penſel malte
Ved Middagsſtraalen dem carmoiſin.

De ſtænkte Purpur, ſom Apol befalte,
I Friggas aabne gyſegrønne Skriin.
Da maatte jeg den Høies Viisdom ſande,
Og from-taalmodig viſked jeg min Pande.

Ankomſten til Odenſe.

Overſtaaet er den ſtærke
Hede med ſin Smeltelue;
Og nu vandrer jeg ved Slottet
Under Træers kole Bue.

Gamle Stammer deres Grene
Høit i Sky mod Himlen ſtrække;
Lange, ſvale Hvælving dannes
Under det ſmaragdne Dække.

Hisſet atter i det Fierne
Blaaner giennem Hullet Luften.
Her ſtaae Buſke tæt ved Buſke,
Grønninger i Blomſterduften.

Gamle Ven mig kiærligt hilſer,
Adler møder mig ved Dammen.
Fem og tyve Livets Somre
Smedded vore Hierter ſammen.

Nu han bringer mig i Haugen
Til en venneſalig Fyrſte.
Ridende han kommer hisſet,
Freier liig paa Gullinborſte.

Velſtand rundt han bringer Øen,
Sørger for dens Tarv og Bedſte,
Rækker Skialden venligt Haanden,
Hvem han bød ſig her at gieſte.

Ofte jeg ved Chriſtians Side
Gik i disſe køle Gange,
Talte med den Sindrigblide
Om hver Blomſt i Danavange;

Om hver Aandens Blomſt, ſom ſmykker
Danemark og Fredriks Krone.
Undertiden ogſaa hørte
Chriſtian min Digtertone.

Men ſom eengang ſaa vi vandred
Her i Haugens Skyggegange,
Vared Chriſtian ſin Digter
Fra at træde paa en Slange.

I Samtalerne fordybet,
Og forført af Træets Rødder,
Ændſede jeg ikke Krybet,
Som laae tæt for mine Fødder.

Fyrſten hen med Stokken peged,
Sagde: „Vogt dig den at trykke!"
Da den ſnelt ſig bortbevæged.
Det udtolker jeg ſom Lykke.

Snogen kan i Løvet hvisle,
Ingen Hugorm mig vil ſkade;

Gode Fyrſte ſelv med Stokken
Jager den i visne Blade.

Livet paa Slottet.

Borgen er en venlig Bolig,
Haugen halv omkring den lagt.
Dagen er kun lidet rolig
I ſin Herlighed og Pragt.
Krigsmænd, Herremænd og Præſter
Gieſte deres Fyrſtes Bord,
Og iblandt de glade Gieſter
Mangler ikke Gammensord.
Fyrſten veed, at Munterheden
Dog er Bordets bedſte Ret.
Eden ſelv var intet Eden
For en Adam uden det;
Og for ei ham Tungen binde
Paa det koſtelige Sted,
Skabte Herren en Mandinde,
Som han kunde tale med.
Rigtig nok, da vor Fyrſtinde
Reiſte til ſin Fædrejord,
Sees her ingen Danneqvinde
Ved et prægtigt Middagsbord;
Men om Aftenen indlader
Holtens os til huuslig Lyſt;
Der er Moder, der er Fader,
Søn og Datter, Begges Troſt.
Chriſtian Fredrik mangler ikke;
Der ham *borgerlig* vi ſee.

Og den hulde Frederike
Rækker ham hans Aftenthee.

Stundom dog i Fyrſteſalen
Samles Qvinderne til Feſt,
Og ſelv da, naar ikke Talen
Juſt forener Gieſt med Gieſt.
Her i Aften — ikke Sangen
Mildt huſvalede vor Aand,
Men alene Strængeklangen,
Cithren i en Meſterhaand.
Hvo har lært dig ſaa at ſpille?
Søde, hulde Melodie!
Ingen kunſtig Modens Trille,
Nei, den Klang var Poeſie.
Hvo har lært dig let at bringe
Toner frem, ſom ſelv du vil?
Sangens Yndighed at tvinge
I et fattigt Strængeſpil,
Som Naturen kun beſtemte
Til Accorders jævne Klang,
Mens ved denne Lyd iſtemte
Sangeren ſin Skialdeſang?

O, hvergang jeg Strængen hører
Yndigt klinge paa min Vei,
Dybt det ſig i Hiertet rører,
Inderligt beklager jeg,
At jeg ſelv kan ikke ſiunge
Viſerne ved Harpens Klang.

Egenlig en Digtertunge
Burde lyde dog i Sang.
Hvorfor dog vi ikke lære
Denne Kunſt, vi Skialde nu?
Tænk, hvad det engang vil være,
Hvilken Magt i Alles Hu,
Naar igien en kraftig Sanger
Harpens ſtemte Stræuge ſlaaer,
Synger Glæde, ſynger Anger,
Kiærlighed i Ungdomsvaar,
Munterhed, hvor ſig forſamle
Hiſt i Lunden Mo og Svend,
Fromhed for de viſe Gamle,
Venſkab for de ſtærke Mænd!
Femios! ſaaledes tonte
Dine Viſer i Homer.
Da dig friſke Laurbær kronte.
Bragi! hisſet jeg dig ſeer
Som en Osſian at ſiunge
Med et henrykt Flammeblik.
Da forſtummed hver en Tunge
Med ſpidsfindige Critik.
Hierter tvang I til at føle,
I begeiſtred Syd og Nord.
Men nu ſlaae de Hierter køle
Ved et ſtumt og ſkrevet Ord.

Pindſefeſten.

Hvad lyder høit paa førſte Pindſemorgen?
Der er et mægtigt Orgel jo i Borgen.

Her, hvor mit Kammer vender ud til Gangen,
Mig møde Pſalmelyd og Kirkeſangen.
Skiønne Toner,
Velbekiendte,
Himlens Zoner
Dem udſendte
Fra Udødeligheds Lande,
Trøſt for Jordens Skyggeſtrande.

Ja — Lyden er ei Phantaſiens Foſter;
Thi Slottet var i gammel Tid et Kloſter,
Og derfor Kirken, ſom man den har funden,
Endnu med Slottets Gang er nær forbunden.
Ind jeg træder.
Siæl og Øre
Orglet glæder.
Jeg kan høre
Tonerne, ſom blev tilbage
Fra min Barndoms førſte Dage.

Man ſiger: Intet ſnelt, ſom Tonen, ſvinder,
At det gaaer den, ſom Kilden, der bortrinder,
At det gaaer den, ſom Roſen i ſin Sommer:
Den visner ſnarlig, og en anden kommer.
Nei! den ſamme,
Som min Flamme
Førſt antændte,
Atter vendte
Uforandret her tilbage
For min Trøſt og for min Klage.

Os om en hellig Biſkop Saxo melder;
Om Tonen det, ſom om hans Liigdragt, gielder:

Den ſamme Duſt, da Seklet var henrundet,
Som i hans Hauge, blev i Kiſten fundet.
Saadan høres
Ogſaa Klangen;
Saa hidføres
Atter Sangen;
Lange Taushed ei den matter,
Martsviolen dufter atter.

Livſalig Pindſefeſt! igien du hyldes;
Den aandelige Lyſt dig ene ſkyldes,
Og Siælens Mai ſaa grønt, paa Englevinger.
I Kirkens Skyggehvælvinger udſpringer.
Kiærlighedens
Roſer rødme
Nu med Edens
Bedſte Sødme.
Som en Taare Kilden rinder,
Frelſer! paa dit Livs Kiærminder.

Fra den Tid Lotte bares bort paa Baaren,
Er Kirken vorden mig ſaa kiær, ſom Baaren.
Jeg ſynes: mig den Salige beſøger
I Herrens Huus; og det min Tro forøger.
Hulde Sommer!
Ned i Brimlen
Englen kommer
Hiſt fra Himlen,
Smiler kiærlig til ſin Fader
I de gamle Stoleſtader.

Hun ſidder der, hvor Skyen ſig udfolder,
Som Raphaels Engel, Nodebogen holder.

Som Gyldenlok jeg ſeer om Skuldren flakke
Den Fletning, ſom vi ſkar af Ligets Nakke.
Og fra oven —
O, Beethoven! —
Haabet lyder.
Hun udbryder:
„Stiernen er mig ei forſvundet,
Fiernt forſt, fiernt har jeg den fundet."

Min Faders Aand paa Orgelet jeg horer.
Mig tykkes: det er den, ſom Tonen forer.
Saaledes er jeg her ei længer fremmed:
Hvor Kirken er og Graven — der er Hiemmet.

Sanct Knuds Kirken.

Her, hvor den gothiſke Kirke ſtaaer
Saa hoi, med hellige Mure,
Et Mindesmærke fra Oldtids Aar,
Men uden revnede Fure;

Her ſætter jeg mig under ſvalen Lind
Paa Urtegaarden og ſynger.
Kommer herhid med ſmilende Kind,
I Piger og Svendeklynger!

Thi ſiunge jeg vil ved Harpeklang
Og Knud den Hellige priſe.
Jeg digter eder en Nutidsſang
I Tonen af gamle Viſe.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
Naar Sværd ham blinked i Haanden;
Men Geiſtligheden høit agted han,
Fordi den virked for Aanden.

Der var en Tid, da den ſpottet blev;
I ſelv jo har det erfaret.
Hvad Nonner og Munke frækt bedrev,
Blev kun for Rygtet bevaret.

Om Biſper talte man lang Tid kun,
Som om de verdslige Fyrſter,
Der raſe vildt udi Kampens Stund,
Og gridſk efter Guldet torſter.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
Derom man mæled ei gierne;
Dog ſtraaler Ansgars og Axels Navn,
Og Fleers, ſom den evige Stierne.

Førſt hed det: Adel og Geiſtlighed,
Ja: Geiſtlighed ſelv og Adel;
Tilſidſt ſank Præſter foragtede ned,
Og horte faſt Munkedadel.

I Forſtuen ofte man Præſterne ſaae
Hos Herremands Jæger og Hunde.
I Storſtuen turde de neppe gaae;
Til Bordet? Nei, ingenlunde!

Den Tid er, Gud ſkee Lov! atter forbi;
Thi uden hellige Tanker
Er Menneſket kun et Dyr paa Sti,
Og Skibet er uden Anker.

J Oldtids Dage nødvendigt det blev,
Som nu, for Aanden at ſørge;
Hvad Viisdom paa Pergamentet ſkrev —
Om Sligt hvor Mange vel ſpørge?

Men Eſtrithſens Søn, den viſe Knud,
Sig ei i Vrimmelen taber;
Han dyrked ivrigt og fromt ſin Gud
Og Kunſter og Videnſkaber.

Og han befol arbeidende Mand,
Som ſorged for Heſtefoder:
„Du ære ſkal den geiſtlige Stand,
Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
Han tænder din Saligheds Kerte.
Den tiende Neg ham høre til,
Som ſorger for dig og dit Hierte."

Men da forbittredes plumpe Hær,
Som Bien, der røves ſin Honning;
Da hvæsſed de Leer og blanke Sværd
Imod den herlige Konning.

Og der var Een, ſom for Ædelmod
Kun gav ham Døden til Takke,
Som higed efter uſkyldige Blod,
Og det var den falſke Blakke.

For hver en Niding med Hiertets Savn,
Hver lumſkelig Overtræder
Hans Navn er vorden et Øgenavn;
For hver en usſel Forræder.

I, Sanct Alban! dit hellige Chor
Stod Knud, ſin Andagt at holde;
Da Skarerne did fra Egnen foer
Med Helvedhierterne kolde.

De ſtødte paa Døren med ſkarpen Spiud,
De Nagler gik ſnart i Stykke.
„Eſt du herinde, du hellige Knud?
Din Skaal ſaa ville vi drikke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
Bad han ſig Himlen forbarme;
For Alteret han nedlagde ſig
I Kors, med udſtrakte Arme.

Da traf fra Vinduet ham en Piil,
Og bored ſig dybt giennem Huden.
Han døde med et livſaligt Smiil,
Og Solen ſkinte paa Ruden.

Han blødte paa Alterets viede Fiæl,
I Døden herlig at ſkue.
Af Vinduet fløi hans forløſte Siæl
Til Himlen op ſom en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedict,
Du Søn af den ſamme Moder!
Du ikke glemte din Broderpligt,
Du ſtred og faldt med din Broder.

Men Oluf var af en anden Art,
Han bar for Hierte kun Lunger;
Dog Himmelens Straf ham rammede ſnart,
Man kaldte ham Oluf Hunger.

Han ſveg ſin Broder, og efter hans Død
Beſteg han den danſke Throne.
Da revſedes Landet med Hungersnød,
Hver Buſk blev en Tornekrone.

En Syndflod kom, en forfærdelig Regn;
Ei Grumheden viſtes Naade.
Man Axet afſkar i mangen Egn,
Saa grønt ſom Sivet, paa Baade.

En Julequæld, da Kong Oluf ſad,
Da Kæmperne vare tilſtede
I Hallen ved tomme Kruus og Fad,
Da gav han ſig høit til at græde.

„O Gud!“ udraabte han, „lad min Død
Retfærdige Vrede forſone;
Skaan yndige Danmark fra ſin Nød,
Afriv min blodige Krone.“

Og Herren ham hørte: hans Pande bleg
Laae ſnart under Svededugen;
Og atter herligt paa Marken ſteg
I Solſkin Hveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud,
Den fromme Konge tilÆre;
Og det er denne, ſaa høi og prud,
Hvis Mure de Hvælvinger bære.

Her jordede man den Helliges Been.
Men længe man havde dem ſavnet;
Paa Graven var ikke Mindeſteen,
Som viſte Stedet med Navnet.

Han laae i Kirken, det vidſte man grandt;
Om Stedet taug Sagnet ſtille.
Da Graveren af en Hændelſe fandt
Det gamle Skriin i en Pille.

Man fandt ei eet, nei man fandt to:
Kong Knud og en Blodsforvandte.
De ſlumred i den evige Ro,
Og Knoklerne vare blandte.

Det var Benedict, hans Broder huld,
Som ei forlod ham i Nøden.
Nu var deres Legemer længe Muld,
Og blandte ſammen i Døden.

Men tvende Kiſter beviſte viſt:
Hver havde ſin egen Kiſte.
Vor Chriſtian, efter lang Tids Friſt,
Den ſidſte Ære dem viſte.

I Choret han ſætte lod et Bord;
„Og," ſagde den Herre, „vi ville
Nu efter Lægernes Raad og Ord
Ærværdige Levninger ſkille.

Og efter ſyv hundred og femti Aar
Skal Gravſtedet gienkiendt være."
Bevæget og tankefuld Chriſtian ſtaaer,
Og viſer dem ſidſte Ære.

Barndomsveninden.

Ak, Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
Min Barndom er længſt forſvunden,
Og dog har jeg Een fra tidligſte Vaar
I Odenſe-By gienfunden,
Der leget har med mig paa kiære Slot,
Og Alt endnu mindes ſaa ſaare godt,
Hvordan vi Comødie ſpilled,
Og lyſtigt hinanden drilled.

Sophia! min ſalig Søſter! hun kan
Om dig fortælle ſaa meget.
Da blomſtrede du paa Bakkens Rand,
Ei Døden din Kind havde bleget.
Du ligger nu længſt i ſorten Jord;
Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
At end, ſom Barn med din Broder,
Du lever med Fader og Moder.

Comødie ſpille vi atter hiſt
Med Faders gamle Parykker;
Da jævnes ſaamangen lyſtig Tviſt
Og mange barnlige Nykker.
Men — hvad der ligger imellem hiin Tid
Og nu, da Skialden til hende kom hid,
Til Odenſe-By fra Hiemmet —
Derfor er Eline fremmed.

Hun forekommer mig ſom en Fee
Fra førſte, forſvundne Dage;
Hun lader i unge Tid mig ſee,
Ved Blikket at vende tilbage.

Men hvad der er hændt i de firti Aar
Fra hiin — hiin længſt forſvundne Vaar —
Derom hun Intet kan tale,
Slet intet Billede male.

Hun ſpørger mig om en liden Hund —
Som Dreng jeg yndte den ſaare,
Og da den ſkiltes fra mig en Stund,
Det koſted mig modige Taare.
Hun ſelv har en Hund i Stuen her,
Hun kiæler, hun klapper, hun har den kiær,
Som jeg min „Preſang" paa Slottet.
Hun lider ei Hunden blier ſpottet.

Min Barndomsveninde! ei komme vi kan
Ind i den forrige Tone;
Jeg er jo nu en aldrende Mand,
Og du en aldrende Kone.
Naar vi om vor Barndom ud har talt,
Saa vorder atter Samtalen ſvalt;
Forlegne vi ſtaae for hinanden,
Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Dieblik, da jeg har ſagt
Farvel min Barndoms Veninde,
Blier levende gamle Tid opvakt
Med hvert huldſalige Minde.
Som Ida Münſter du Harpen ſlaaer,
En haarfager Mo i Ungdoms Vaar.
Hvi ſkulde ved Harpen jeg tie
Da nu om min førſte Thalie?

Fiſkerhuſet.

Her er deiligt, min Prinds! En Udſigt yndig, og Skoven
Sval, og den ſtigende Vold vidner om Oldtidens Borg.
Stod kun af Agerkaal der ikke ſaa meget paa Marken.
See kun det Ukrudt der, Klinten ſom bølgende Guld!
„Digter! ſaa kiender endnu du ſaa ſlet den lønnende Rapſæd?
Lilien og Roſen er vel al din Poet=Botanik?"
Mange Blomſter jeg kiender, jeg kiender Rugen og Hveden,
Boghved, Havren og Byg, Hørren ſelv kiender jeg grandt.
„Men ei Rappen?" Nei! den Urt maa opfundet være,
Siden min Landbrug jeg lærte paa Frederiksberg.

Det litteraire Selſkab.

Hædrende vorder det mig, i et Selſkab næſten af Præſter
(Prindſen ſom Præſident ſidder for mig ved et Bord)
Scener at læſe for af min Sokrates. Blikket i Øiet,
Læbernes Smiil har mig ſagt: „Digter! dit Billed er liigt."
Fyrſten lønner ſin Skiald ved at foreſlaae ham til Medlem.
Bifald vinder hans Ord; hilſet ſom Broder jeg blier.
Fremmede finder jeg fleer; dog Birch og Seidelin nærmes
Skialden med Anſigter mildt, kiendte fra Ungdommens Tid.
Biſkoppen rækker mig hæderligt Haand, den venlige Fader.
Kalkar mig byder til Gieſt, viſer ſaa troligt mig om.
Ædle Laub! du Ven fra min Ungdoms tidligſte Dage!
Ikke jeg finder dig ſelv, hilſer dig dog i din Søn.

Skydeſelſkabet.

Et Skydeſelſkab er ogſaa her,
Og jeg har Skydeſelſkaber kiær;
Naar i en Stad jeg dem finder,
Det vækker værdige Minder.

Naar i ſligt Selſkab der vorder ſkudt,
Da ſkeer det kun til Ære for — Krudt.
Ei Ridderen opfandt Krudtet;
Derved blev Forbundet ſluttet.

Ved Krudtet kom Borgeren førſt i Behold,
Og kunde forſvare ſig bag ſin Vold.
Det ſpæged Kæmpen i Pladen;
Og da førſt blomſtrede Staden.

For Helten til Heſt, med Sværd og med Stang,
I Harniſk, giorde ham Barmen trang.
Som Træl da Borgeren maatte
Kun ſkatte til mægtige Slotte.

Men Krudtet ham frelſte, det gav ham Mod,
Og ei han længer ufrelſe ſtod.
Da Krudtet Ridderen lugted,
I Tidens Fylde det frugted.

Og Artilleriſten en Kæmpe blev,
Skiøndt ei Stamtavlen dertil ham ſkrev.
Ingenieuren indvied
Til Krigerkunſten — Geniet.

Det ſkylde vi, Born! i Tidernes Kamp
Blot Videnſkaben og mægtige Damp.
Nu ſpiller den atter en Rolle,
Den mægtigſte Trold iblandt Trolde.

Førſt tvang den billige Frihed frem;
Og Mænd — mens Fordom adſkilte dem —
Ved Hielp af Dampen hinanden
Skød vredt med Kugler for Panden.

Nu bor den ei tiene Bellona meer.
Humaniſeert den Folkene ſeer;
Nu bor den i Borgerhavne
Kun glæde Landet og gavne.

Og Dampſkibet bygged en ſnild Fornuft,
Og ſnart vel ſeile vi med i Luft.
Naar broderligt, ærligt vi dele,
Kan Alle førſt nyde det Hele.

Men derfor ſkylde vi Dampen Tak.
Saa ſkyd kun, Broder! Om Skiven ei ſprak,
Og traf du i Pletten ei lige —
Det har ſlet Intet at ſige.

Det gielder kun om, i borgerlig Lyſt
At hædre Krudtet med mandigt Bryſt,
At hylde med Glædeskampen
Salpetret, Kullet og Dampen.

Borgeren.

Hvor ſmuk er Borgerens Velſtand ei,
Skiondt viſt nok en ganſke Andens
Paa Livets, Statens, Naturens Vei,
End Fyrſtens og Herremandens!

Jeg finder Forſkiellen ſkiønnere juſt,
End evig eet og det ſamme;
Vel Roſen er ſmuk, men en Roſenkoſt —
Det blev kun en hoirød Flamme.

Man trænger til andre Blomſter og Grønt,
For Urtekoſten at binde;
Blandt Kruſemynter ſidder ſaa kiønt
Den lille beſkedne Kiærminde.

Og naar jeg træder af Fyrſteſal,
Fra Kirkens hvælvede Bue,
Da glæder mig atter, reen og ſval,
En hyggelig Borgerſtue;

Hvor pæne Losøre bonet ſtaaer,
Og mageligt Læneſtol-Sæde,
Som Milepæle for ſvundet Aar,
Men ei for den ſvundne Glæde.

Og, Fader Hempel! her hos dig
Maa jeg fornøiet vel være,
Thi Meſterſtykker du viſer mig
Til Odenſe-Snedkerens Ære;

Og Skilderier med Faer og Moer,
Som Diet ugierne forlader;
Og Billedet af fraværende Noer,
Som elſker ſin Bedſtefader.

Om Kobberrørene ſynes jeg godt,
Som blankt over Ovnen ſtande.
Jeg glæder mig over din ſorte Calot
Og over din kraftige Pande.

Men, Hillemænd! hvor bringes jeg hen?
Vil du nu viſe mig Byen?
Et Taarn har du bygget, gamle Ven!
Som kneiſer driſtigt i Skyen.

Naar du fra Jordens Beſvær er fri,
Og kied af Menneſkevrimlen,
Studerer du her Aſtronomie,
Og Tanken ſig taber i Himlen.

Skam faae den Murer, der Kalken tog
Med den afſkyelige Lyde,
At altid fugtig Væggen udſlog;
Du kunde den ikke pryde.

Held dig, min Gubbe! med ſamt din Avis,
Gid længe, ſom før, den trives!
Og trøſt dig ved Himmelens Paradiis,
Naar nede paa Jorden de kives.

Men ſamles Brødre ſom Venner i Nord,
Og række hinanden Hænder,
Da tale du med, mangt ſindrigt Ord,
Blandt de forſamlede Stænder!

Langesø.

Den gamle Sømand efter døde Broder
Faaer Mark og Eng og Skov i Arv;
Men vant til paa ſit Skib at pløie Floder,
Han kiender ei til Ploug og Harv.

„Min ældſte Søn!“ han ſiger, „du ſkal dyrke
Den Jord, du arver efter mig.
I Døden ei, endnu med Manddoms Styrke
Jeg overlader den til dig.

Vel, alt i Livets Høſt, og midt i Freden,
Jeg følger ei Kartovers Knald;
Naturen er mig kiær, og Danmarks Eden
Min Sommerglæde være ſkal.

Ei furer jeg vel længer Havets Flade
Med Orlogsſkib, ſelv ei med Baad;
Men Siælland kan dog Gubben ei forlade,
Han ſidder i ſin Konges Raad.

Saa dyrk din Jord, og ſend mig her i Krogen
Lidt Frugt deraf til Kiøbenhavn!
Naar jeg har talt til Held for Dannebrogen,
Jeg iler i Naturens Favn.

Thi ogſaa her, min Søn! nær Axelſtaden,
Nær ved det ſtore Vinterbuur,
Er ſkiøn og yndig — ikke langt fra Gaden —
En friſk og blomſtrende Natur.

Det længſtforfaldne Huus er bedre blevet,
Det ligger yndigt ved ſin Vei;
Hvor gamle Rahbek med ſin Camma leved,
Der lever med din Moder jeg.

Afdøde Skiald beſøger tidt min Tanke,
Jeg kiendte ham i Ungdoms Aar;
Det rører mig endnu, naar Cammas Ranke
Med Druen paa mit Vindve ſlaaer.“

Saa taler til ſin Søn Holſten den Gamle,
Og Sønnen lyder glad hans Bud.
Og alle Sommerglæder ſig forſamle,
Hvor Freier dyrkes end ſom Gud.

Hav Tak, Herr Adam! for du Adam viſte
En Hæder, ſom han mindes ſkal,
Da ved dit Bord du Vennerne beſpiſte
Ved lyſtige Champagnerknald.

Og hils din Broder ved den friſke Kilde,
Som ogſaa gieſtfri mig indbød,
Fordi, ſom du, han Skialden glæde vilde
Med Venſkab i Naturens Skiød.

Men — giemt er ikke glemt! En anden Sommer
Mig vinker Fyen med Freias Blik,
Da uanmeldt jeg til hans Skove kommer,
At høre Alfernes Muſik.

Chriſtiansdal.

Her er jeg hos en kraftig Æt,
Man kiender den paa Trækket let;
Thi Minen der er ſkielmſk og ſnild,
Og Munden ſmiler venlig mild.
Den gamle Fader fro jeg ſeer,
Imellem Børnebørn han leer;
Dog var han ſyg for nogen Tid,
Da pleied ham med ſtørſte Flid
Den flinke Datter, raſk og ædel,
En værdig Huſtru til min Wedel.

Knap hørte hun, at ſyg var Faer,
Før lette Seilbaad hende bar
Ned over farligt Kattegat.
„Ei Fader være maa forladt
Af Datterhielp i Nødens Stund."
Hun agted ei den falſke Grund,
Og hendes Barn ſaa lidt, ſom hun;
Den kiække, ſmukke Datterdatter
Tro følger med ſin Moder atter.

Saa trine de med Smiil paa Kind
For gamle Stammefader ind,
Som Lægediſen Eir med Frei.
Den Gamle ſeer ſaaſnart dem ei,
Før han ſig ſætter til ſin Diſk.
Slig Kiærlighed kan giøre friſk.

Nu Alt er Lyſt i Chriſtiansdal;
Og her i Friggas lyſe Sal,

I Sommerſkyggen, reen og ſval,
Jeg ſeer en Keglebane ſkiøn.
Med ſtærke Søn og Sønneſøn
Jeg ſpiller lyſtig med — en Pot —
Og træffer undertiden godt,
Endſkiøndt maaſkee jeg Kegler ſlaaer
For fierde Gang i Livets Aar.

Ritmeſteren er ikke her?
Saa hilſer ham! Han takket vær
For venligt, muntert Compagnie.
Fra Axelſtaden kiørte vi
Tilſammen i Perſonkareth.
Nu har ſin Fader han gienſeet,
Lykønſket ham ſom igienfød
I barnlig Kreds, Naturens Skiød.

Den ældſte Broder planter Træ
Til Efterſlægtens Lyſt og Læ,
Og dyrker tro ſin Fædrejord;
Og Flidens Løn af Marken groer.

Farbroderen ei glemmes maa:
Han lod ei daarlig Ronne ſtaae
Hiſt ved din Kirke, hellige Knud!
Den ſaae ham alt for usſel ud.
Han kiøbte Huſet, rev det ned,
Og ſkienkte Kirken Pladſen bred.
Nu i Guds Luft den ſtiger fri,
Og fiernes ved ſin brede Sti
Fra verdsligt Tag; og Ildens Tand
Nu ikke let den træffe kan.

Og derfor, Ædle! takket vær.
Du havde Oldtidskirken kiær;
Og mens i Odenſe den ſtaaer,
Ei heller Benzons Navn forgaaer.

Aftenvandring.

Jeg vandrer langs ad Aaens Bred —
Fuglene de ſiunge —
Jeg mindes hendes Hvileſted,
Hvor hun ſover ene.

Skion er Somrens Blomſterſti —
Fuglene de ſiunge —
Lottes Sommer er forbi.
Hiſt hun ſover ene.

Som Roſen rodmed hendes Kind —
Fuglene de ſiunge —
Den blegned i den ſkarpe Vind;
Nu hun ſover ene.

Fagre Ungdom brat forſvandt —
Fuglene de ſiunge —
Som Aftenrodt bag Skovens Kant.
Nu hun ſover ene.

Men med en mere deilig Sang,
End Fuglene de ſiunge,
Hun glædte mig ſaa mangen Gang,
For hun ſlumred ene.

Mig ſynes ofte til min Troſt —
Fuglene de ſiunge —
At høre hendes klare Røſt,
Skiøndt hun ſover ene.

Hun ſvæver hiſſet mig ſom Alf —
Fuglene de ſiunge —
Fylgie fra Valaſkialf,
Skiøndt hun ſover ene.

Som Melpomene kommer hun —
Fuglene de ſiunge —
Til mig i min Digterſtund,
Skiøndt hun ſover ene.

Ophelia hun ſvømmer nær —
Fuglene de ſiunge —
Ved de gamle Piletræer,
Skiøndt hun ſover ene.

Som muntre Clärchen, Lotte! tidt —
Fuglene de ſiunge, —
Staaer du for mig ſødt og blidt,
Skiøndt du ſover ene.

Som blege Thekla ſynger du —
Fuglene de ſiunge —
„Jeg levet har og elſket! Nu,
Nu jeg ſover ene.“

Er Døren lukt, og Lyſet ſlukt —
Fuglene de ſiunge —
Da er den glemt, ſom ude er lukt,
Mens hun ſover ene.

Men aldrig din Erindrings Lys —
Fuglene de ſiunge —
Mig ſlukkes, for i Dodens Gys.
Ei du ſover ene.

Nattephantaſie.

Nu Natten ſtærkt ſig nærmed;
Dog næſten lod det,
Som Dagen endnu dvæled,
Og kun i Dæmring
Laae Mark og Eng og Moſe.
Og mægtigt Stiernen
Fra Himlens klare Hvælving
Saa helligt lued.

Den Aand, ſom hiſt ved Aaen
Min Aand beſogte,
Den Salige, ſom ſvæved
For Siælens Oie,
Nu ſom en Fee, en Fylgie
Med Fingren vinkte.
Charlottes Aand med Længſel
Jeg længe fulgte.

Da den forſvandt bag Skoven.
Og der, paa Marken,
Brat for en liden Bakke
Mig fremmed Bonde
Saa hoi og herlig hilſte,
Han tog til Hatten —

Den var af Staal; der ſvæved
En Svanefieder.

Og ruſten var hans Ruſtning,
Af Jern dens Ringe;
Bred var han over Barmen,
Og lange Lokker
Vildt flagred hen i Vinden.
Ved Hoften Hialtet
Af Sværdet endnu ſtraaled
Med Ædelſtene.

Men aldrig kan hans Anſigt
Jeg atter male.
Der blinked under Brynet
En ſelſom Blanding
Af Venlighed og Vildſkab,
Forſtand og Vrede.
Til mig han dog med Mildhed
Saalunde mæled.

Ei dog jeg ſtrax forſtod ham,
Thi ſært var Sproget.
Og næſten — gammelnordiſk —
Det klang, ſom Nornens
Forſkrækkelige Stemme,
Naar hoit i Stormen
Hun taler. Dog var Talen
Ei uden Tække.

Sin Haand, den ſtærke Hoire,
Udſtrakte Helten.

Den trykte min; ved Taget,
Skiøndt venlig tæmmet,
Det lød, ſom grumme Løve
Med Labben kryſted.
Dog tvang jeg mig til Taushed.
Da taled Manden:

„Jeg maa dig dog for Mindet
I Modersmaalet,
Skiøndt Tiden det har ſvækket —
Jeg maa for Sangen
Dog, Skiald! min Tak dig ſige.
Du mig fremſtilled
For Nutids Folk og Fyrſter,
Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give.
I Digterglaret
Du ſaae min fierne Stierne,
Lod den gienſtraale.
Snart mindre, Ven! ſnart mere
Jeg vorde maatte,
End virkelig i Verden
Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
Hvad ei kan ſkrives,
Det Skialden ei kan ſkildre,
Han hylder Skiønhed.
Du danned mere dannis
Mig Dommekraften;
Men Kraften du til Kampen
Ei virke kunde.

Farvel! Jeg onſker fagre
Dig Fremtidsdage.
Syng kraftigt end om Kæmper
Som Gubbe, Kiære!
Gaa gierne til vor Gravhoi,
Hent ruſtne Ringe,
Og ſmed dem paa din Smedie
Til Staalet blanke."

Saa taled den ſtore Skygge — forſvandt.
Ad Morgen monne det lakke,
Alene jeg mig i Duggen fandt
Paa den nedploiede Bakke.

Da kom en Bonde mig hiſt forbi,
Mens endnu Stiernerne blinked;
Da han mig ſaae fra den fierne Sti,
Med begge Hænder han vinked.

„Chriſt fri mig! tor I hvile jer der
Paa Palneshoien den lede?
Og frygter I ei ved Stierneſkiær
For Spogelſets grumme Vrede?"

Hvad? — ſpurgte jeg — her er Palnes Hoi?
„Ja viſt, og der ſpoger Loke."
O, — raabte jeg henrykt, og kysſed dens Græs —
Min elſkede Palnatoke!

De Fattiges Haver.

Det var en brændende Sommerdag,
Jeg gik med Fyrſten i Skyggegangen;
Men pludſelig fandt han deri Behag,
At tage mig ud i Solen paa Vangen.
Han agter ei Regn, ei Middagsſol.
I Støvregn ſtod han en Time forleden,
Og mærked ei, Regnen dypped hans Kiol;
Og mindre mærker han Heden.

Men der, hvor han tog mig ud i Dag,
Der fandt i brændende Sol jeg Skygge,
Skiøndt Træerne hvælved intet Tag,
Hvorunder Vaarens Sangere bygge.
Der voxte kun i grønnende Rad
Kartoffelbuſke. Men da han taled,
Jeg mærked ei længer Solens Bad;
Smaabuſkene mig huſvaled.

„Her er de Fattiges Urtegaard.
Indrettet har vi ſaaledes vor Gave,
At Byens værdigſte Trængende faaer
Til eget Brug en ſmuk lille Have.
Her kunne de dyrke Jorden med Mod,
Ei orkesløſe ſidde bag Muren;
Forfriſke Blodet med ſunde Rod,
Og nærme ſig atter Naturen.“

Da voxte Kartoffel og Gulerod
Og Selleri og Ærter og Bønner
Saa høit for mig, at en Lund der ſtod,
Et Tempel for Gud, ſom Giveren lønner.

En Kilde, tyktes mig ogſaa, jeg fandt,
Som risled, og forſkionnede Vaaren;
Thi for den fromme Giver nedrandt
Koſtbar — Taknemlighedstaaren.

Ved det lille Bælt.

Danmark har ingen Flod; Floden ei vælter
Her ſig fra Grund.
Danmark har meget meer: Danmark har Bælter,
Danmark har Sund.

Ei med Leer og med Gruus blander ſig Boven;
Bølgen er blaa.
Oldtidsegen og Bog yndigt i Skoven
Speilede ſtaae.

Flodſengen viſer ei her lunefuld Vrede,
Graa eller guul;
Overſkyllende ſnart, atter ſaa nede,
Stenet og huul;

Ødelæggende ſnart Ranker og Ager,
Haab for et Aar,
Naar forfærdelig Iis briſter og brager,
Smeltet i Vaar.

See fortvivlede Flok hiſſet paa Taget!
Huſet i Vand!
Som Skibbrudne de ſtaae blege paa Vraget,
Huſtru og Mand.

Smaabørn hæves i Arm, Øxnene ſvømme,
Brægende Faar;
Heſt med Hoverne vildt, ſledet fra Tømme,
Bølgerne ſlaaer.

Roligt her derimod henflyder Bæltet,
Kræver ei Rov;
Fiendtlig Bølge det har aldrig opvæltet
End mod ſin Skov.

Vel bekrandſer ei her grønnende Ranke
Smilende Kyſt;
Modne Druer kan ei Dannemænd ſanke,
Sommerens Lyſt.

Men ſee Skibet, ſom hiſt ſeiler i Sundet,
Skrinet ved Skriin;
Luk dem op — og du har Druerne fundet:
Klareſte Viin!

Bæltet bærer da ſelv ſvulmende Druer,
Ikke dets Strand.
Hveden, Rugen, ſom Guld, Dyrkeren ſkuer.
Herlige Land!

Ei behøver I her Snekken at drage,
Heſte! ved Flød,
Naar man bringe den vil atter tilbage,
Strømmen imød.

Hvis fra Stranden det her muligt dig lyſter
Længer at gaae,
Vil til China du hen? Africas Kyſter?
Seilet i Raa!

Og, ſom Fuglen i Luft, hurtig du driver,
Modig og fro;
Men paa fierneſte Kyſt, Danſke! du bliver
Bælterne tro.

Eventyret paa Hindsgavl.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
Som hændtes paa Slottet, — faſt utroligt.
Nu lytter opmærkſomt Alle til!
Ei Slottet var ubeboeligt,
Det var ei en gammel Ridderborg,
Der ſtod forfalden i dyben Sorg
For Livet, ſom vendte den Ryggen;
Hvor Uglen bygged i Hoitidshal,
Og Maanſkinnet med ſit Straalefald
Var eneſte Lys i Skyggen.

Hvad Pragt formaaer og hvad ſielden Smag,
Det ſkued man her i disſe Sale;
Det var den deiligſte Sommerdag,
Og Hallerne ſtode ſaa ſvale.
Prinds Chriſtian gieſted Herr Fons og hans Viv;
Der var ſtor Gammen og Tidsfordriv,
Ved Bordet herlige Toner.
Og da nu endelig Nat faldt paa,
Den talrigbrogede Sværm man ſaae
Ved funklende Lyſekroner.

Nu ſatte ſig tvende Frokener hen,
Hver paa ſin Strængeleg ſodt at ſpille.
Da nærmed ſig Tonekunſtens Ven,

Og Sværmerne bleve ſaa ſtille.
Men Pigerne ſpilled til Dandſen op.
„Nu", tænkte jeg, „gaaer det ſnart i Galop,
Nu gaaer det raſk med en Svingen;
Den ædel=alvorlige Ridderdands
Er længer ei Moden hertillands."
Jeg vented — men der kom Ingen.

Saa er det dog ſandt: i fierne Gemak
Gaaer heller nu Herren fra ſin Dame,
Og morer ſig meer ved at ryge Tobak,
End ſpille med i Terpſichores Drame?
Forgieves Pigerne Strængene ſlaae,
Mens Ungerſvendene rolige ſtaae.
Til Væggen ſtøttede, Kopper de tage;
Den ſtærke ſukkerſødmede Thee
Betænkeligt røre de med en Skee,
Og dyppe deri lidt Kage.

Da pludſelig ſtaaer i Hallen en Mand,
Mens Tonerne lyde mig ſært i Øre;
Saa rank ſom en Yngling kneiſer han,
Dog ſynes han Tiden ei at tilhøre,
Thi Aarene deres Furer ind
Har pløiet ham dybt i Panden og Kind.
Men Øiet lyner fra Kraftens Dage,
Hans Been er hurtigt, og Ryggen rank,
Og Panden er høi, men ſkaldet og blank,
Thi Haaret vil Afſked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at ſee
Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten),

Da ſyvende Chriſtian paa Balparé
Udmærkede ſig ved Menuetten.
Vor Ridder en Dame har faaet i Gang,
Menuetten ſpilles af Don Juan.
Paa Ynglingsmundene Smiil jeg mærker;
Men alt ſom det længer med Dandſen gaaer,
Beundring man for Dandſeren faaer,
Thi Gubben gior Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingeflok
Da Capo-Dandſen han ei forlader.
Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok;
Af Bournonville den raſke Fader?
„Nei, Nei!“ Hvo er da den Ridder blid?
En Aand fra Chriſtian den Syvendes Tid?
„Nei! ſee, der ſtaaer han fornøiet rolig,
Han ei forlader den lyſtige Sal.“
Hvo er det? „En gammel General.“
Er Hændelſen ei utrolig?

Caroline-Kilden.

Kilden er en herlig Ting,
Hvor den viſer ſig paa Jorden
Med ſit klare Straaleſpring;
Dog, hvor der er nok, i Norden
Mellem Fielde, Gruus og Steen
Agter man den mere ringe,
End hvor under Bøgegreen
Mellem Blomſter den mon ſpringe.

Bierget hiſt har Vandet nok,
Som en Strøm ſig Kilden vælter;
Strax man ſeer en Sprudleſkok,
Naar paa Tinden Iſen ſmelter.
I ſaa rig en Overflod
Skiønnes ei paa klaren Kilde;
Jorden vil ſit friſke Blod
Der imellem Klipper ſpilde.

Der er Kilden Jettens Søn;
Men hvor den udvælder atter
Mellem Blomſter, ſkiult i Løn,
Fødes den ſom Alfens Datter.
Der er Ellepigens Hiem.
Skiøndt hun ei kan Solen taale,
Lokker hun Kiærminder frem
Med ſin klare Kildeſtraale.

Danmark er ei rigt paa Vand,
Det vil ſige: paa det ſøde.
Thi den ſtore ſalte Strand
Alle vore Kyſter møde,
Nok vi har af Vandets Syn;
Men hos Ægir kan man ikke,
Siælland, Langeland og Fyen!
Eders ſtolte Bølger drikke.

Sagtens lide vi ei Trang,
Som den ſtakkels Øſterlænder,
Der i Sandet mangen Gang
Maa fortvivlet vride Hænder.
Overalt med yndig Bram

Aabne ſig de klare Damme;
Men en Kilde, men en Dam
Er dog ei eet og det ſamme.

Derfor ſkiønnes ret derpaa,
Naar ſig Kilden ſelv frembyder,
Naar den med ſin Straale blaa
Klart igiennem Græsſet flyder.
Det er Skiønheds bedſte Seir,
Naar ſin Barm ung Freia blotter;
Derfor Leire blev en Leir
For de gamle Danerdrotter.

Der er Vaarens ſtørſte Lyſt,
Bragi der ſin Hal indvier,
Hvor ved Freias Jomfrubryſt
Danerſkovens Blomſter dier.
Der endnu jo Bonden troer
(Kan ei gammel Viſe glemme),
At en venlig Huldre boer,
At en kiærlig Alf har hiemme.

Og i Følelſen af ſlig
Gammel Tro, vor Tro vi røbe,
Naar den lille ſkiønne Vig
Med et ſaadant Navn vi døbe,
Med et venligt, elſket Navn
Af en Viv — Gud hende lønne! —
Der erſtatter Alfens Savn
Med et Hierte for det Skiønne.

Caroline! Danſke ſaae
Ved de kiære Oldtids Høie,

Som den rene Kilde blaa,
Straalen i dit Uſkyldsoie.
God, ſom Kilden ved ſin Hæk,
Lindrede du Armods Klage;
Saligt, ſom dens klare Bæk,
Flyde dine Fremtidsdage!

Chriſtian Frederik.

Vil I kiende ham ret, ſaa reiſer til Odenſe, Svendborg,
Seer ham i talrige Sværm der i den blomſtrende Skov!
Som Patriarchen gik ved Jordans Bredder, han vandrer
Mellem dem, elſket af Hver, ſavnet, ſaaſnart han forſvandt.
Fyenboen glæder ſig ret til hans Komme, ſom Blomſtens og Frugtens,
Naar ſit gronne Paulun Alfen i Skoven har reiſt.
Ei blot Kriger og Præſt og Herremanden, ſom nyde
Daglig hans venlige Gunſt, hylde vor Chriſtian; nei!
Borgeren elſker ham hoit, og Bonden. Han virker for Den:
Kirker forbedrede ſtaae, Veien er faſtnet og glat.
Overalt man ſporer hans Værk. Nu, venlig ſom Broder,
Gaaer han i kolige Qvæld midt i den myldrende Sværm.
Forſt forvilded ſig vrimlende Flok, men et Ord af hans Læber
Ordner det alt: „Enhver tage ſig Dame, ſom jeg!"
Pludſelig former ſig yndige Rad, nu vandre de parviis
Giennem Skoven, een Slægt, han med ſin Dame foran.
Da gienlyder et Raab fra Folkets begeiſtrede Læber:
„Leve, vor Chriſtian! du! leve vor Des Gouverneur!"
Giennem Skoven bevæger ſig broget en Menneſkeſlange,
Deiligt. At ſkue den ret, Alfen beſtiger ſit Træ.

Overfarten til Langeland.

Nu indſkibe vi os til Langeland. Herlige Svendborg,
Hvor jeg for treti Aar, rørt af din Skiønhed, blev førſt
Af min Muſa paa Reiſen beſøgt, hvor Verſet med Blyant
Jeg over „Svendborg=Sund“ ſkrev i en Haſt paa mit Pas,
Som det eneſte Stykke Papir medtaget paa Veien!
Atter beſeiler jeg nu Bølgen til Øen fra dig,
Men i fyrſtelig Pragt; ombord Prinds Chriſtian ſtiger,
Fulgt af det ſtimlende Folk, fulgt af de vigtigſte Mænd.
Borgervæbningen ſtander paa Kyſt, og yndigt Muſiken
Lyder til Hurraraab høit i den klareſte Dag.
Stærkt Kanonerne tordne, mens Dannebrogs=Flagene vifte.
Glidende ſidde vi nu. — Linde! du ſtyrer vor Fart.
Muntre Mand! nu eſt du i dit Element. Og hvad ſeer jeg?
Moltke! min Ungdomsvens kiærlige Broder, min Hauchs!
Følger du ſmilende med fra Svendborg? — Bøger paa Bordet
Findes i Snekken; jeg har hurtigt dem aabnet, og ſeer:
Mine „Poetiſke Skrifter“ og „Digte“, der ofte, ſom Vinen,
Skattes for Alderens Skyld; Seculet talte kun Tre.
Venlige Prinds! du læſer imens i „Langelands=Reiſen“,
Men jeg ſidder ſaa taus ſvøbt i Kavai paa min Stol,
Lurende paa Søſygen, ſom lykkeligviis mig ei gieſter.
Dagen er alt for ſmuk. Thorseng ſeiles forbi.
Lige for Valdemars Slot en Baad med pyntede Rorfolk
Vente, med Aarer i Luft. Der er en Ætling af Juel.
Fyrſten han hilſer ſom Øens Baron; og venligt indbuden
Følger til Rudkiøbing han med i den ſeilende Baad.
Ved hans Side jeg ſidder, men har ei Mod til at bede
Ham om Forladelſe for Sagnets poetiſke Brug
Paa min Ungdoms Langelands=Fart. Nu veed jeg det bedre:
Thorseng har Juelerne kiøbt ſelv for det vægtige Guld,
Ei til Foræring faaet af Kongen. — Hos Folket ſaa let ſig

Danner et Sagn om en Helt, Folket og Sangerne kiær.
Men hvad ſkuer jeg hiſt? Et ſorgeligt Syn i det glade.
Stem da nu Harpen, o Skiald! Synet fortiener en Sang.

So-Trommeſlageren.

Det er den deiligſte Sommerdag,
Og intet Brag
Fra Storm og Bolgerne komme;
Men — hvis mit Ore bedrager mig ei,
Saa lyder hoit paa den vaade Vei
Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfolger os, iler fort,
Hvidſeilet, ſort,
Den gynger ſom ſvævende Maage,
Men uden Vimpel og uden Flag.
Ei vifter fra den i ſmilende Dag
Rodblomſtrende Dannebroge.

Der ſidder en Mand med uredt Haar
Og Trommen ſlaaer,
Tykſkiægget; bleg er ham Kinden.
Han Stokkene hæver i Luften tidt;
Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
Men efterlignende Vinden,

Men efterlignende Stormens Raab,
Naar uden Haab
Den Skibbrudne ſynker derude
I ſkummende Vover, i bælmork Nat;

Naar Brændingen ſyder høit og brat,
Og naar Havfruerne tude.

To Drenge ſidde ved Ror og Reb,
Med kloge Greb
De ſtyre Farten paa Vandet;
Thi Gubben, fortvivlet, med ſlagrende Lok,
Kun bruger larmende Trommeſtok,
Og tænker paa intet Andet.

Hvo er den Skipper? En uſæl Mand,
Som ſin Forſtand
Har miſtet, da Sønnen han miſted.
I Havets Bølger Ynglingen fik
Sin Død, og ſee — fra det Øieblik
Slig Skiebne Faderen friſted.

Knap lyſer Sol over Skovens Top,
Saa trommer han op
For Døden i Havet, den Blege.
De Drenge, du hos ham i Baaden ſeer,
Var Brødre til den, ſom er ei meer;
De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han. Hør! „Min Jens! kom frem
Af vaaden Hiem,
Hvis Bølger dig hid har baaret.
Jeg haaner den Storm, ſom ſtyrted dig brat.
Svøm hid, min Dreng! lad mig faae dig fat,
Stik Hovedet frem med Haaret.

Jeg løfter dig let i Baadens Skiød.
Og eſt du død,
Da ſkal du vorde begravet.
Man ligger dog bedre paa Kirkegaard
Under Træer og Blomſter i grønnen Vaar,
End under Bølgen i Havet."

Saa raaber han høit, og ſtirrer vildt,
Men ogſaa mildt,
Og ſmiler med kalkede Kinder.
Da lyder Trommen med raſende Slag,
Og — ſom en Plet i den deilige Dag —
Den ſorte Snekke forſvinder.

Apotheket i Rudkiøbing.

Ak, jeg kan neppe hitt'et,
Jeg kiender det ei meer;
Det er ſaa nyt, ſaa hvidtet,
Forandret ud det ſeer.
Nu har det Navnet faaet,
Nu „Apothek" der ſtaaer.
Det har der ikke ſtaaet
I min forſvundne Vaar.

Vel treti Somre ſvunde,
Med dem vor bedſte Tid,
Da Juliaftner funde
I Koligheden blid
Paa Bænken os ved Gaden,
Faer, Søſter, Broer og Ven.

Der hviilte Venneraden —
Ei Bænken ſtaaer igien.

Jeg, Dittersdorf! ei hører
Din Opers førſte Chor,
For Phantaſien fører
Fra Staden mig ombord;
Paa Langeland jeg nyder
Min Ungdomsſympathie.
Muſiken, ſom da lyder,
Blier til et Maleri.

Du Apotheker gamle!
Din Virken er forbi.
Du kan ei længer ſamle
Urter paa Livets Sti.
Nu ſelv i Urtegaarden
Du, trætte Gubbe god!
Eſt til en Spire vorden
For bedre Sundhedsrod.

Men ſtolt kan du nedſkue,
Du bolde Dannemand!
Fra Himlens klare Bue
Til Siælland, Langeland.
To Urter du bereded,
Ei bedre hertillands;
Og det er — o, du veed'et:
Din Anders og din Hans.

De Urter de kan bringe
Saft i det danſke Blod,

Kraft i den danſke Vinge,
Marv i den danſke Rod.
Vel ſielden for vi funde
Saa god en Medicin;
Thi den er for de Sunde,
Som Rankens bedſte Viin.

Modtagelſen.

Hvis ikke vi kiendte Langeland
For i Dag, ſom nu det ſig for os viſer,
Da maatte vi ſige: det er for ſand
En Ø, hvor til Middag man to Gange ſpiſer.
Von Schmidten og Ahlefeldt kappedes om
At modtage Fyrſten; det kunde man vente.
Da ſilde vi til Tranekiær kom,
Begyndte vi, hvor i Byen vi endte.

Dog var vi ei blot ved Bordet til Gieſt,
Og ſad ei blot i de ſkiønne Sale.
Hiſt hørte vi Gad, den gode Præſt,
At indvie Skolen med venlig Tale.
Vor Fyrſte ſtod i den liden Vraa,
Hvor Fromheden ſkulde tænde ſin Kerte,
Hvor gode Frugter ſkal Rødder ſlaae
I Barndommens ufordærvede Hierte.

De ſang for ham, de fattige Smaae,
En aandelig Viſe til Herrens Ære;
Og Solen ind ad Vinduet ſaae,
Som om et Vidne den vilde være.

Og dette Anlæg forſtyrres ei,
Thi paa dets Gartner kunne vi ſtole.
Jeg glemmer ei paa min Vandringsvei
Dig, førſte Dag i den lille Skole!

Jeg gik med en yndig Mø derhen,
Som, Moltke! du bragte til min Side;
Du altid jo var min Muſas Ven
(En Moltke kan altid Skialdene lide).
Den Hulde nu miſtet ſin Søſter har,
Hun ſank i Graven — o, bittre Klage!
I arme Forældre! Gud! bevar
Den Roſe, ſom de har end tilbage.

Hvor deiligt ligger Tranekiær-Slot!
Og hvilke herlige Echotoner!
Hvor klinger i klare Luft dog godt
De ſtærke, lyſtige Malm-Kanoner!
Men midt i Selſkabets muntre Støi
Ved Glasſets Klinken, og mens det knalder,
Jeg tænker mig paa en Ridderhøi
Henſat i ſenere Middelalder,

I Wallenſteins og i Guſtavs Tid,
Naar Kæmper ſamledes rigt i Salen,
Hvor Rhinens Drue ved endte Strid
Dem fyldte Sølver- og Glas-Pocalen.
Fængkrudtet lyſer, ved Bægrets Klink,
Hid fra Kanonen paa Stuemuren.
Hvor herligt ſtander den ſteile Brink
Dog med ſine Haller i Naturen!

Nu bringer os Greven flittigt om
Paa Øen, ſom yndigt os fortryller.
Op til den nordlige Kyſt vi kom,
Hvor kysſende Bølge Stenen ſkyller.
Nu kiøre vi atter ad Danavang
Til Byes med venlige Vert fra Borgen.
Og Chriſtian ſynger ved Orgelklang
Til Herren med Folket Søndagmorgen.

Sangeren ved Æreporten.

Og der var ogſaa paa Veien giort
Blandt fleer en nydelig Æreport
Af Grene, Blomſter og Blade,
Og Byens Ungdom var ſtillet derhen,
Mø ſtod ved Mø, og Svend ved Svend;
Det monne ret herligen lade.
Men midt i Stedets romantiſke Egn
Var paa en Steen opſtillet en Degn
I Byens fornemſte Gade.
Han ſang en Viſe. — Men det var dog godt,
At der kom Ingen til Skade.

Den Sanger dreves af ſit Talent,
Hvormed han i Løn var lidet tient,
Og man fortænker ham neppe:
En Stentorſtemme, der indbød Gys;
Og derfor ſatte han ei ſit Lys
(Hvo giør vel det?) under Skieppe.
Men Leilighed var kun ſielden en Gang:
I Kirken han vel ſøndaglig ſang,

Men ſielden han ſang i en Gade.
Det ſkete nu her. — Men det var dog godt,
At der kom Ingen til Skade.

Vel havde man førſt ham raadet derfra,
Men Degnen raabte, ſom billigt: „Ha!
Hvo vil vel binde mig Tungen?
Min elſkede Prinds beſøger os her,
Saa vil jeg ogſaa bruge mit Vær,
Saa længe det ſvulmer i Lungen.
Hvis Viſen blot var digtet af mig,
Da fandt jeg Tingen forfængelig;
Men langt over Havets Flade
Fra Jylland kom den.“ Og det var dog godt,
At den kom ikke til Skade.

Nu kiørte Prindſen ad Porten ind;
Og det var juſt efter Degnens Sind,
Da ſtille man holdt, for at høre.
Han ſang et Vers, ſang to, ſang tre —
Men Enden var ikke ſaaſnart at ſee,
Og ſtærkt det ſkurred i Øre.
Dog, Prindſen dvæled ſaa vennehuld,
Og Degnen, af Salighed ganſke fuld,
Alt vendte tre, fire Blade;
Da hændte det ſig — Men det var dog godt,
At der kom Ingen til Skade.

En Heſt forſtaaer ikke Poeſie,
Og Degnens kraftige Melodie,
Der ikke juſt var af de bedſte,
I Følget giorde to Heſte ſkye;

For Sangen forfærdet de monne flye.
Hvo venter Andet af Heſte?
De foer tilſide, de faldt omkuld
Langs hen ad Veien i ſtøvede Muld,
Og juſt under Portens Blade.
Men Vognen ei vælted; og det var dog godt,
At der kom Ingen til Skade.

Det Værſte var ved den hele Sag,
At Degnen ei kunde med førſte Behag
Sit Carmen fortſætte længer.
Han prøved vel engang endnu derpaa,
Mens Heſtene dybt under Vognen laae,
Indvikled' i Seler og Stænger;
Men Ingen ham hørte, man raabte: ſtop!
Og altſaa maatte han holde op,
Og vi monne Byen forlade.
Saa endte Sangen ſærdeles godt,
Og der kom Ingen til Skade.

Tilbagefarten til Svendborg.

Vi maae paa Tilbageveien lavere,
Men det er paa Vandet kun at ſpadſere.
Zephiren os tvinger, huldt i Spøg,
At giøre Thorseng ofte Beſøg,
Og hver Gang ſig nærme de ſkiønne Kyſter,
Med vexlende Landſkab det forlyſter.
Der Svendborg ſtiger af Havet jo!
Men ſiger mig dog, hvor kan I troe
Saa ſmagløs Poeten (ſkiøndt uopdragen

Vel Nogle finde ham tidt i Smagen),
At jeg ved en Krebs har lignet jer Stad,
Som ligger, i Grønſel, kogt paa Fad;
Fordi de deilige røde Tage
Saa herligt frem af Skovene rage?
Dog — bedre det var, naar galt ſkulde være,
End havde jeg viiſt jer ſaa falſk en Ære
At ſige: Svendborg er en Rubin,
Som ligger i et Smaragdenſkriin.
Saa heller dog Krebsgang — det er Spas,
End pyntes med gamle Flitterſtas.

De Ædelſtene nu blier ſaa forſlidte
Tilſidſt, at ſelv den ſtørſte Demant
I Poeſien er lillebitte,
Og agtes i Kunſten blot for Tant.
Det gaaer Karfunkler, ſom Lilier og Roſer:
De er ei Billeder meer — men Gloſer.

En bedre Lignelſe maa der da til,
I Fald jeg Hierterne vinde vil.
Men naar man efter Billedet jager,
Det Billedet gaaer, ſom Pigen i Mai:
Det bliver knibſk, og Beileren vrager,
Og gier ham Kurven — men Blomſter ei.
Desuden — kunde jeg Billedet fange
Nu nok ſaa herligt, jeg fik ei Tak;
Thi alt for meget man vilde forlange,
Som billigt, oven paa al den Snak.

Da Lignelſen altſaa ei vil komme,
Jeg tilſtaaer ærligt — uden Blomme:

Svendborg! du eſt ſaa deilig en Plet
I Danmarks Lund, at kun Øreſundet
Jeg har — ſom Siællander — ſkiønnere fundet.
Fyenboen giver mig neppe Ret.

Poſthuſet.

Thomſen! du var min Vert; hav Tak for hyggeligt Herberg!
Herligt er Synet hos dig over det yndige Sund.
Ogſaa din Datter du takke fra mig, at med gode Claveerſpil
Hun i den kølige Hal glædte ſin lyttende Gieſt.
Førſte Gang hørte jeg her en ſmuk Muſik i et Poſthuus.
Saaret hun lægte, ſom tidt ſlog mig det ſkrattende Horn.

Bondehytten i Fyen.

Nu Adam med Holten og Adler og Heger
Sig hurtigt bevæger
Til Odenſe hiem.
I Vognen de ſidde ſaa ſpøgende ſammen
Med ſtøiende Gammen,
Og ſnelt gaaer det frem.
Vor Prinds blev tilbage, men kommer ſaa fage;
Han bod i Calechen forud os at age.
Saaſnart han har været hos Seh'ſted til Gieſt,
Han kiører i Natten; da kiører man bedſt.

Da kiører man bedſt i den brændende Sommer;
Men ſiger mig, kommer
Alt Vintren i Nat?

Det bliver ſaa mørkt, og ſaa bitterligt Vinden
Jo pidſker os Kinden.
Hvordan er det fat?
Carl Heger! Gud give, du end var i Live;
Du viſte mig Fingrene hvidfrosne, ſtive.
Jeg haaber, dog Livet er i dig endnu?
For Reſten i Hytten jeg fryſer, ſom du.

Os Adler har lovet, at Pigen ſkal bage
Med Fleſket en Kage,
Som ſtandſer vor Nød.
Hvad hielpe nu Middags- og Gaars-Tractementer,
Naar Aftnen ei henter
Et tarveligt Brød?
Men Adler optrækker — mens Pigen alt dækker —
En Flaſke med Vinen han Brødrene rækker.
Nei, bland den med Sukker, med kogende Vand,
At Kulden af Kroppen fordrive den kan.

Nu er den fordrevet, nu er vi optoede.
Bekymringen døde,
Men Fryd kom igien.
Min Adler! min Holten! og du, Broder Heger!
Mig Hiertet bevæger;
Thi hver er en Ven.
Jeg gierne vil bytte hver Borg med en Hytte,
Naar Troſkab og Venſkab kun med mig vil flytte.
Min herligſte Ret paa vor Chriſtians Slot
Er den: at han agter og lider mig godt.

Nu lader os drikke hans Skaal her af Kanden;
Thi han er ei Manden,
Som ſeer kun paa Skal.

Og naar vi ſaa Kanden til Munden gienſætte,
„Vor egen" med Rette
Da drikke vi ſkal.
Men hvor er vor Greve? Han ogſaa ſkal leve!
Vor Holck og vor Bruhn? Skiøndt de borte nu bleve,
De høre til Kredſen. Fortræflige Folk,
Staldbrødre paa Reiſen, vor Bruhn og vor Holck!

Saa, nu er vi lyſtige, nu er vi varme,
Nu Blæſten kan larme,
Vi agte den ei.
Farvel nu, du lave, du landlige Stue!
Med Venſkabets Lue
Nu atter paa Vei!
Men aldrig jeg glemme ſkal hisſet derhiemme
Den Vraa, hvor jeg lytted til Brødrenes Stemme;
Hvor Munterhed, medens det ruſked ſaa graat,
Forvandled en Hytte til prægtige Slot.

Reiſen til Als.

Altſaa længer endnu ſkal jeg følge den elſkede Fyrſte?
Venlig han byder mig Plads atter i kongelig Vogn.
Farten til Als nu gaaer. Dets Hertug gieſted vor Chriſtian;
Hertugen Skialden har ſagt: „Kom og beſøg mig en Gang!"
Og den Gang blev ſtrax. Den ſmilende Chriſtian bringer
Digteren ſelv. Fra Vogn gaaer det i ſeilende Baad.
Holtens er med? Desbedre! Saa har du ikke forladt mig,
Odenſe! ſkiøndt jeg dig — ei for beſtandig — forlod.
Thi hos Holtens min Arne jeg fandt; og Skialden en Arne
Bruger, han trænger hver Dag til en Familiekreds,

Til en Idyl, ſom huldt afbryder glimrende Selſkab.
Chriſtian trænger dertil, har med ſin Skiald Sympathie.
Venlige Holten! hos dig, hos din Viv, din Søn og din Datter
Fandt jeg den ønſkede Kreds. Tak for det kiærlige Sind!
Her er Alſen, det blomſtrende Land; dog blomſtrer det ſtrax ei,
Røgen af væltede Steen ſtaaer en forfærdelig Bro,
Som førſt over maa hoppes. Desbedre! ſaa ſtikker du meer af,
Du livſalige Vang, dyrket til Eden ſaa ſkiøn!
Ofte Contraſten gior en fortræflig Virkning; og ſmile
Maatte vi her, da vi ſaae, endelig komne fra Bro,
Selſomt Optog: vi troede, det var til Graven en Liigfærd,
Men Skildpadden det kun var, ſom ſkal bringes til Kiel.
Baaret i Proceſſion af fire Bonder, i Flipper
Holdt de paa Dugen, hvori Dyret, det langſomme, laae.
Tænke jeg maatte: Hvor ſært, at her, hvor lynſnare Ganger
Snart i ſin Skionhed du ſeer, førſt du en Skildpadde ſeer.
Der er Auguſtenborg, det venlige Slot paa ſin Græsvang,
Hvor der af Harer er fuldt, tamme faſt lobe de jo;
Hvor Faſanerne flagre; hvor Gangeren render i Marken,
Som Dſcheggetai ſaa frit hiſt i Arabiens Ørk;
Hvor den ſolvblaa Vig af Havet ſtrækker ſig yndigt
Langs ad gronnende Kyſt. — Alt i den aabnede Dør
Mode Damerne Prindſen. Jeg ſeer min hulde Fyrſtinde,
Venligt hun hilſer ſin Skiald. Snart er jeg ogſaa bekiendt
Med Auguſtenborgs yndige Moder. Dets Fader i Slesvig
Hædrer et Væddelob med ſin Nærværelſe nu.
Snart han tilbagekommer. Der er han: Hertug i Blikket,
Forekommende dog, blid mod ſin velkomne Gieſt.
Trende Feſter beredes: en fyrſtelig Datters og Moders
Og et fyrſteligt Barns? Stem da nu Harpen, o Skiald!

Caroline Amalias Fødſelsdag.

„Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Lød førſte Gang fra ſpæde Bryſt;
Hvor Himlen gav mig at fornemme
De førſte Glimt af Livets Lyſt;
Der, hvor jeg lærte Moder ſtamme,
Og førſte Fied ved hendes Haand:
Der tændtes Gniſten til den Flamme,
Som brænder for mit Fødeland."

Saa ſang en Skiald. Og — o, Fyrſtinde!
Dit Hierte giver Skialden Ret.
Vel er det ſøde Barndomsminde
Saa ſtærkt, at ei man glemmer det;
Dog trænger dyrebare Billed
Til huldt at friſkes op igien,
Naar Tid det har i Skyggen ſtillet,
Og dækt med Støv Erindringen.

„Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Field med kornrigt Land;
Et Marmorſlot er ham hans Hytte,
Og Fieldet er hans Canaan."
Men — naar et Canaan er Stedet,
Hvor Barndoms ſøde Tid henrandt,
Sig føler Hiertet dobbelt glædet,
Hvor det ſin førſte Glæde fandt.

Dig ſendte Himlen til at være
En Blomſt i Norden, Danmarks Pryd,
Mandens Beundring, Kiønnets Ære
Ved Aand, Huldſalighed og Dyd.

Det danſke Folk dig ſom Fyrſtinde
Seer med din kongelige Ven;
Men Als dig hilſer ſom Hyrdinde,
Naar du beſøger det igien.

Da kiender du hvert Træ i Skoven,
Hvor du ſom Barn har leget Skiul;
Da ſtiger Maanen dig af Voven
Som Nattens underlige Hiul.
Naar du en Hare ſeer i Græsſet,
Dig tykkes, det var den, du ſaae
Som lille Nøer; og hiſt paa Næsſet
Dig Bølgerne bekiendte ſlaae.

Du kiender Stenene paa Stranden,
Du kiender Hækken med ſin Tiørn;
Du kiender Konen, kiender Manden,
Du leget har med dem ſom Børn.
Din elſkte Moder ſeer dig atter,
End ſelv ſaa friſk, ſaa fuld af Liv;
Hun glædes ved ſin hulde Datter,
Ved hendes ſøde Tidsfordriv.

I ædle Broders Børneflynge
Du føler dig et Barn paa ny;
Saa lad da Dagen dig forynge,
Og fierne hver en Tordenſky!
At du ſom Barn her førſt har leget,
Ei glemmer Als, du Lilievand!
Som Aphrodite du er ſteget
Af Havets Skum paa denne Strand.

Og derfor Den høit ſig glæder,
Iſær i Dag til dobbelt Feſt,
Da du beſøger gamle Steder,
Og er din elſkte Broders Gieſt.
Og aldrig — aldrig vil du glemme
I Glandſen af din ſtørſte Lyſt
Den „Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Lød førſte Gang fra ſpæde Bryſt“.

Louiſe Auguſtas Fødſelsdag.

For femti Aar jeg dig, Fyrſtinde! ſaae
Tidt med din kongelige Broder gaae;
Paa letten Fod du hen i Haugen ſvæved,
Og i de blonde Lokker Vinden bæved.
Da forekom du mig ſaa ſkiøn at ſee,
Som Freias Roſe ſprungen ud i Snee.

Da jeg blev ældre, ſaae jeg ofte dig,
Hvor Axelſtad om Vintren fryder ſig,
I Muſers Hal; og det mig forekom,
Som om du i Thalias Helligdom
Thalia var, den muntre Muſa ſelv,
Der qvæger Sindet med ſin Digterelv,
Og ſom bortgienner Smertens bittre Piil
Med ſin Huldſalighed og ſine Smiil.

Nu mange, mange Manddomsaar der gik,
Før atter jeg at ſee dig, Hulde! fik.
Med Roſenkind, med Øine lyſeblaae
Dog i din egen Datter jeg dig ſaae.

Hun mødte mig paa Friggas Blomſterſti,
Og blev en Muſa for min Poeſie.

Og her, hidſeilet over ſalten Sø,
Jeg ſeer dig — Moder for en deilig Ø
Og for en ædel, talrig Fyrſteſlægt.
Gud ſkienke dig og den ſin Varetægt,
Saa at din Høſt og dine Vinteraar
Maae ſvare til din Sommer og din Vaar!

Den lille Prinds.

Hans Fødſelsdag vi helligholdt
Imellem hine begge.
Auguſtenborg af den er ſtolt,
Han er dets Kiæledægge.
Med Søſtre, Broer
Han Faer og Moer
Kun ſtræber at behage.
Ledſage
Vil Gud, til Fryd for Nord,
Ham alle Livets Dage.

Ved Bordet ikke med han ſad;
Men Døren blev oplukket,
Da Skaalen af den glade Rad
Blev i Champagner drukket.
Med barnligt Blik
Da ind han gik
Med Læreren i Salen.

Pocalen —
Et lille Glas — han fik;
Og Faderen holdt Talen.

Men Talen i et Favnetag
Beſtod, med Ild i Øiet.
Han takked paa ſin Fødſelsdag
Den hele Kreds fornøiet.
En fremmed Mand
Ved Bordets Rand
Sad med de andre Gieſter.
Nu fæſter
Sig Øiet paa den Mand.
Er det en Hexemeſter?

Forældre ſende til ham hen
Taknemlighedens Blikke,
Som til en prøvet, trofaſt Ven.
Hans Skaal de tauſe drikke.
Hvo er den Mand?
Saa vid, at han
Vel Hiertet kan bevæge,
Og præge
Deri ſit Billed kan;
Thi det er Barnets Læge.

Han reddet har den Lilles Liv,
Nu trives Knoppen atter.
Gud ſigne Fyrſten og hans Viv
Med hver en Søn og Datter!
Prindſesſelil!
Hvor du er ſnild;

Nu dandſe for din Broder,
Formoder
Jeg viſt, at ſtrax du vil,
For Fader, Bedſtemoder.

Tilhørerinderne.

Digteren ſynger for Mænd og for Qvinder,
Ofte Tilhoreres Hierter han vandt;
Men intet Under, om ſtundom han fandt
Antallet ſtorſt iblandt Tilhorerinder.
Manden tilbringer ſit Liv med at handle,
Qvinden ſig ſtyrker ved Mandens Bedrift;
Derfor hun ynder det digtede Skrift,
Hvor ſig Bedrifter i Tale forvandle.

Qvinden har Aand, ſom en Mand, men tillige
Siæl ſom en Engel, naar ret hun er Viv.
Derfor et hoiere, ſkionnere Liv
Higer hun efter, og Taagen maa vige.
Ofte jo var hun ſin Tids Lærerinde;
Ynde ved hende ſelv Tænkeren fik.
Socrates til en Aſpaſia gik,
Ridder og Sanger fik Lon af en Qvinde.

Gierne jeg læſte mit Digt for Veninder;
Ingen af alle dog glædte mig meer,
End disſe to, ſom i Aften jeg ſeer.
Ikke, fordi det er hoie Fyrſtinder;
Blikket i Oiet og Smilet paa Mund
Vidner om Hierter, der fatte det Skionne.

Intet kan Sangeren ædlere lønne,
Laurbær er Intet mod ſaadan en Stund.

Gangeren.

Hvilket Dyr er ſaa ſkiønt og ſaa raſk, ſom en Heſt?
Der er de, ſom vil ſige,
At i Skiønhedens Form den ſig viſer ſom bedſt,
Ja ſelv Menneſkets Lige.
Men deri dog nok gaaer man for vidt; og for ſand —
Skiøndt ei Rytter, kun Sanger —
Viſt jeg troer: man maa ſætte den ridende Mand
Over bærende Ganger.

Men en Heſt er et Dyr, der er deiligt og ſnelt,
Og ſaa modigt ſom Manden;
Og ſom Manden det ſikkert i Krigen var Helt,
Hvis det havde Forſtanden.
Men Forſtand har det nok for en Heſt; hvis en Kat
Har lidt meer i vor Hytte,
Vil ei Heſten, med Sadel og Bidſel beſat,
Med den Snedige bytte.

Ei foragte vi vil dig, du ærlige Hund!
Mere nær om din Herre!
Du forlader ham ei i den farlige Stund,
Om end Faren var værre;
Mere venlig du er, du kan logrende gaae,
Du er mere fortrolig,
Ja, paa Bagbeen du ſelv kan ſom Skildvagten ſtaae,
Du er Træl i hans Bolig.

Men en Kat er for falſk, og for ydmyg en Hund,
Som i Lænker de lægge;
Er ei Gangrens Natur af en ædlere Grund?
Den har Noget af begge.
Som en Kat er den let, og den Følelſen har,
Som en Hund, i ſit Øie;
Og den lyſtrer ſin Herre, men ikke den laer
Sig til Ydmyghed bøie.

Dog har Trældom og Slid tidt fordærvet din Slægt,
Og nedbøiet din Nakke,
Naar til Staden du drog den nedtyngende Vægt,
Og fra Marken de Stakke;
Naar du ſtod i den lumre, den indknebne Stald
Med din trællende Broder,
Og fik Vand af en Sump, ſom befordred dit Fald,
Og fordærvede Foder.

Hvor misundte du da — i Arabiens Ørk —
Dine ſpringende Brødre,
Som gav vrinſkende Ganger til ſkiæggede Tyrk
Af de deiligſte Mødre!
Hvor misundte du hisſet den Hingſt, der løb bort,
Som bevingede Tanke,
Med den glindſende Hud, og ſaa ſkiøn ſom en Hiort,
Og med flagrende Manke!

Men giv Tid, og forædlet vi atter dig ſee
Fra den ſydlige Himmel,
Som Kaſtanien bruun, eller hvid ſom en Snee,
Eller ſølverne Skimmel.

De ſkal blande der' Blod med det Blod, ſom blev koldt,
Med et Blod af de Bedſte;
Og vort Danmark ſkal atter da roſe ſig ſtolt
Af de herligſte Heſte.

Lad dem kiøre med Taager, og age med Damp,
Og lad Snekker dem bære!
Men en Bonde paa Marken, en Rytter i Kamp
Kan ei Heſten undvære.
Og vi priſe den Fyrſte, med ridderligt Mod,
Og med Sands for det Skiønne,
Som forædlede Gangerens herlige Blod.
Tidens Tak vil ham lønne.

Tobaksrøgningen.

Jeg røger ikke ſelv Tobak,
Men lider, naar en Anden ſmøger;
Ei juſt, fordi jeg Dampen ſøger,
Jeg hader den i mit Gemak.
Men naar man ſidder ved Tobak,
Samtalens Morſkab det forøger,
Man efter Æmnet aldrig ſøger,
Det blier en meer fortrolig Snak.

Og man forlegen ikke blier,
Naar Ingenting man har at ſige;
Man lader roligt Røgen ſtige
Af Kuglen paa ſit Trylleſpiir.
Det Smøgeren en Mine gier,
Som om han kom fra Tankens Rige;

Og Kiedſomheden ſelv maa vige,
Blot for en Smule brændt Papir.

Da Lune, Skiemt og Vittighed
Og gode Tanker og Sententſer,
Men alt det Andet ei man ændſer,
Naar Stilken gaaer fra Læben ned.
For hvad man veed, og ikke veed —
Ei over Maadeholdets Grændſer —
Med Mundens Smiil man Hiertet lændſer
I gravitetiſk Ærbarhed.

Blandt Ligemænd er Smøgen brav;
Men den langt meer har at betyde,
Naar Fyrſter os Tobakken byde,
Og naar de ſelv os Piben gav.
Da ſkielnes ikke Høi og Lav,
Saaſnart ſom Skyerne frembryde,
Da Skikkelſerne ſammenflyde,
Og Røgen vorder Rangens Grav.

Vel har man havt Exempler paa
At ſelv Tyranner lode ſmøge
De Slaver — blot dem at forſøge —
Som levende de vilde ſlaae;
Selv Aly Paſcha jo man ſaae
Med Piben i ſin Mund at røge,
Og rolig med de Stakler ſpøge,
Som juſt han lod til Korſet ſlaae.

Og Fredrik Vilhelm hiſt ved Spree
(Skiøndt chriſtelig og ærlig Fyrſte,

Der efter Blod ei monne tørſte,
Ja ſelv ei efter Viin og Thee,
Men helſt drak Øl) tidt lod ſig ſee
I Tabagien, for at børſte
Med egen Haand, den gode Fyrſte,
Et Medlem; ſelv ſaa ſtærk ſom Tre.

For en ſaa farlig Tabagie
Betakke vi os mange Gange.
Hvor Verten Smøgeren giør bange,
Der er ſlet ingen Harmonie.
Men *her*, hvor huldt i Sympathie
Vor Hertug udi Danavange
Giør alle Hierterne til Fange,
Her faaer Tobakken førſt Magie.

Billedhuggeren.

„En Billedhugger paa Øen boer,
Som, Digter! maaſkee du ønſker at kiende?
I egne Tanker er Manden ſtor.
Sligt turde letteligt Flere hænde;
Thi Kunſtneren, ved Forfængligheds Elv,
Troer altid om ſine Gaver det Bedſte,
Og elſker — ſom en Chriſten — ſig ſelv
Saa høit, i det mindſte, ſom ſin Næſte."

„Jeg gierne vil Billedhuggeren ſee,
Og ſee de Værker, ſom ei du roſer;
Og raaber du end over Kunſtneren Vee,
Jeg bryder mig lidt om dine Skoſer.

Forfængelighed — det er en Dunſt,
Som baade bedøver Hedning og Chriſten;
Dertil behøves der ingen Kunſt,
Den dyrkes daglig af Proſaiſten."

Da Vennen og jeg ſaaledes nu
Diærvt havde Sandheden ſagt hinanden,
Men med en ſpøgende, lyſtig Hu,
Saa Ingen af os blev ſtødt for Panden;
Gik vi til Billedhuggerens Dør,
At være hans Værkers ſtrenge Dommer.
Der i Boutiken ſolgte man Smør;
Jeg tænkte: Mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
Han viſte Geniets førſte Prøve,
Begyndte Kunſtnerbanen ſom Kok
Med en i Smøret udſkaaret Løve.
Og deraf kom den bløde Maneer,
Hvormed ſaa yndigt han fryder Blikket;
Som Thorvaldſen vel i hans Værker ſeer,
Men finder ſtundom dog alt for ſlikket.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
Som hilſte venligt. I Stuen ſtillet,
Ved Døren ſtrax i den ſnevre Vraa,
Jeg ſaae et underligt Afgudsbilled.
Som Laaget til en Mumie faſt
Det monne ſtirre, med ſelſom Larve;
Et Træ, der havde miſtet ſin Baſt,
Udſkaaret, og malet med brøget Farve.

Her, tænkte jeg, Philoſophen kan
De forſte Forſog i Kunſten ſtudere,
Som Tubal Kain, den ſtærke Mand,
I Kobberet Verden monne levere.
Afguden i Mexiko tænkte jeg paa,
Paa Baal og Moloch iblandt Carthager.
Tilſidſt jeg Utgarde-Loke ſaae.
For Antiqvaren heel ſieldne Sager!

Jeg til den Gamle mig vendte med Agt,
Og ſagde: „Det har De reddet i Tide.
Belzoni har det fra Nilen bragt
Formodenlig af en Pyramide?
Der har det ſtaaet to tuſind Aar,
Og det var ſandelig alt for længe.
Vel, at nu Verden det ſkue faaer!
Det ſælge De kan for mange Penge."

„Nei," ſvared Gubben, „ſee kun engang!"
(Og ſtrog ſig med Haanden Solverhaaret)
„Det Jomfruen er af Orleans;
Jeg har af Træet ſelv hende ſkaaret." —
„Ha!" raabte jeg, „nu kan forſt jeg forſtaae,
Hvorledes hun bedovede Sværdet:
Man aldrig ſaaſnart hendes Aaſyn ſaae,
For ſtrax man maatte flygte forfærdet."

Det rorer mig altid, naar en Aand,
Der endnu er driftig i den Gamle,
Men med en ſtiv og uovet Haand,
Jeg ſeer i Kunſtens Tusmorke famle.

Hvor mangt et Genie er det ei hændt?
Det tabtes, Verden det ei har eiet,
Imens det trivielle Talent
Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Fædreland og Fødeland.

I Slesvig.

Det er juſt ei det Samme,
Forvexles ofte jo;
Som Veddet til en Flamme
Forholde ſig de To.
Det Førſte ſom en Stamme
I Skoven længſt mon groe;
Og det blier Luens Amme
Ved Arnens hellige Bo.

Ja, fødtes du, hvor Fædre
Længſt levet har for dig —
Saa meget deſto bedre!
Da eſt du lykkelig.
Din Hytte da du finder
Ved Oldtids ſtærke Muur,
Og Præget ei forſvinder,
Som ſkienktes din Natur.

Det Sprog, ſom Fædre taled,
Da taler ogſaa du;
Den Fryd, ſom dem huſvaled,
Huſvaler atter nu.

Du ikke ſammenligner —
Med Uret eller Ret;
Og Himlen du velſigner,
Som ſkienkte dig din Plet.

Er Slægten i det Fierne,
I Syd, og du i Nord,
Da funkler ſom en Stierne,
Men bag et Sorgeflor,
Det Liv, ſom Fædre blandte,
Som driſtigt de forlod;
Og ſom en fremmed Plante
Du ſtaaer ved Tidens Flod.

Dog — jeg det ikke negter —
Omplantning tidt er ſkion.
Og kom fra Oſtens Slægter
Ei Nordens tappre Son?
Dog, det var Folk i Hobe,
De ſtore Sværme gik,
Ei blandte ſig en Draabe
Da med en fremmed Drik.

Men fremmed Plante trives
Jo godt i Nordens Grund,
Og Sommeren oplives
Ved hulde Fodſelsſtund.
Ei nær ſaa ſmukke Miner
Nu giorde Hoſtens Eng,
Hvis ſkionne Georginer
Ei her fandt Brudeſeng.

De Frugter, ſom vi ſøge,
De Blomſter, ſom vi ſee —
Ei Nordens Eeg og Bøge
Har baaret dem i Snee.
Saa er en ſaadan Blanding
Vel ogſaa god i Nord;
Og fremmede Bemanding
Frembringer Mandeflor.

Mit Fædreland! du ſtander
Mit Fødeland ſaa nær,
Hvor Sprogene ſig blander,
Hvor Eidren Bølgen bær.
I Angelſaxer gode!
Her er mit Fædreland.
Nu ſtaaer jeg, hvor de boede
Ved Sliens nære Strand.

Hav Tak, du milde Greve,
Som bød mig med til Gieſt!
O, her er ſkiønt at leve,
Her feires Herthas Feſt.
Det hulde Sandberg ſmiler
Svalt i ſin Bøgelyſt,
Mens Baaden let heniler
Mod, Reventlow! din Kyſt.

Men Alting jeg forgiætter
Her under Skovens Green,
Hvor Freia Krandſen fletter
Omkring ſit Gravenſteen.

Her Siælland ſelv jeg glemmer
Med ſtore Bogeſkov,
Hvor tuſind Fugleſtemmer
Hoit qviddre Vaarens Lov.

Man Gravenſteen maa ſkue,
Vil man ſee Freias Lund.
Dets Æble — Nordens Drue —
Tidt qvæget har min Mund;
Nu qvæger Synet Oiet.
O, ſode Tidsfordriv!
Her kunde jeg fornoiet
Tilbringe Sommer=Liv.

Sonderborg=Slot.

Det er et ſelſomt gammelt Huus;
Ei ſiunket end i Stov og Gruus,
Dertil er det ei gammelt nok.
Der er af Værelſer en Skok.

En Række Haller langt man ſeer,
Men af Tapeter intet meer;
Den blotte Muur er ſort og graa,
Og Biælker under Loftet gaae.

Og Alt forladt og ode ſtaaer.
Sit Giemmeſted dog Kornet faaer;
Og ſtundom blev den dybe Ro
Afbrudt i gamle Fyrſtebo.

Da blev en ſaadan nogen Hal
Udpyntet til et Borgerbal;
Da ſtimled Mængden til det Huus,
Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comødier paa denne Borg
Af Syndere for Sønderborg
Blev ſtundom da i Salen ſpilt,
Og Byens hede Længſel ſtilt.

Da var den Trappe, ſom forladt
Nu øde ſtaaer, med Lys beſat;
Den dybe Ro et Øieblik
Veg for en ſtøiende Muſik.

Og Sværmen loe; da lod der Klap.
Men Aftnen, Natten endtes knap —
Og giennem bruſtne Rude ſval
Foer Morgendug i øden Sal.

Men dog fortiener dit Capel,
Forladte Slot! at agtes vel.
Jeg gamle Billed, Ruſtning ſeer
Af dem, ſom længſt er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Vraa,
Hvor ſorte Fløiels Kiſter ſtaae.
Hid ſtimled ofte du med Sorg
Og Sorgeſang, Auguſtenborg!

Her hviler dine Fyrſters Støv.
Hvi tog jeg ikke med et Løv,
En venlig Blomſt af Haugen med,
At ſmykke dette Hvileſted?

Du, gode Hertug! ſlumrer der,
Som havde Danerſkialden kiær,
Som ſkaffed ham ſit Levebrød.
Han ſorged, Ædle! ved din Død.

Og her jeg ſigner dig i Løn.
Du lever atter i din Søn.
Ei ganſke har jeg dig forliiſt,
Din Arving har mig Ære viiſt.

Men nu igien af Kirken ud
Fra ruſtne Hielm og Faneklud!
I Hallen atter op vi gaae
Og for det bruſtne Vindve ſtaae.

Men ſiig mig dog, min kiære Ven!
Er ellers Intet giemt igien,
Er ingen ſielden Levning her,
For Digteren og Sangen kiær?

Slet ingen, ei engang den Plet
Af Blod, ſom — om jeg mindes ret —
Paa denne Muur i Kalken hvid
Blev ſeet i længſtforſvundne Tid.

Man meente, den gik aldrig ud.
Her den ulykkelige Brud,
En Fyrſtedatter, ſig har dræbt,
Sig hendes Blod til Muren klæbt.

Hun elſked inderligt en Mand,
En Yngling, ei af Fyrſteſtand;
Fordi han loved ſlig en Mø,
Den ſtakkels Ridder ſkulde døe.

Men Vennen, ſom bedrøvet med
Ham fulgte til ſit Retterſted,
Som ogſaa var Fyrſtindens Ven,
Dem trøſted, før han gik derhen;

Og ſagde: „Naaden kommer nok!
Han bløder ei paa Bøddelblok.
Han ængſtes ſkal med Dødens Frygt,
Ei døe. Derpaa jeg ſtoler trygt.

Stat udi Vinduet du her!
Og naar paa Galgebakken der
Jeg Vished om hans Skiebne har,
Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg tvende Duge, ſee!
Den ene ſort, een hvid ſom Snee;
I Fald fra Verden han maa bort,
Da vifter hiſt jeg med en ſort.

Skal han forlade Livets Vaar,
Da med ſin ſorte Vinge ſlaaer
Dig varslende den fæle Ravn,
Og vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, blier du hans Viv,
Da kalder dig til dobbelt Liv,
Til dobbelt Lyſt i Vaarens Dag
Det hvide Duevinge-Slag."

Nu Toget ud til Høien gik.
Paa Retterſtedet Naade fik
Af Fyrſten den fortabte Svend,
Juſt ſom det havde ſpaaet hans Ven.

Men Vennen i ſin Glæde tog
Den ſorte Dug, med den han ſlog;
Han mærked ei det Dieblik
Feiltagelſen, ſom han begik.

Fyrſtinden ſtod i Vindvet her;
Knap ſaae hun Ravnens ſorte Fiær,
Saa drog hun blanke Daggert ud,
Og vied ſig til Dodens Brud.

Da ſprøited Blodets Straale varm
Af hendes unge, ſkiønne Barm.
Det blev den Roſe, ſom udſprang;
Brudviſen blev en Sorgeſang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Men bringer mig nu hurtigt hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Chriſtiern ſad i atten Aar?
Det Taarn ei meer ved Borgen ſtaaer.
Men dette her paa denne Kant —
Det ligner hiint nedfaldne grandt.

I ſligt et Taarn han altſaa ſad
De lange Dages Leverad,
Indſpærret i et usſelt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Nul!

Ved runde Bord af Steen han ſtod
Med Lænken om ſin Konge-Fod;
Det lille Bord han gik omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
Saa ſvandt den Armes Levetid!
Indſpærret med en Dverg han ſaae
Fra Fængſelshullet Soen blaa.

Beklage, Chriſtiern! kan jeg dig,
Din bittre Skiebne ſmelter mig;
Men giøre dig til Helgen — nei! —
Fordi du leed, det kan jeg ei.

Paa Roſenborg jeg Sværdet ſaae,
Hvormed du bød din Bøddel ſlaae.
Det ſkreg om Hevn i blodigt Mord.
Desværre — den blev alt for ſtor!

Saa haardt et Fængſel — tifold Død
For den, ſom trende Riger bød. —
Kom, bring mig ud fra ſkumle Muur,
At aande frit i Guds Natur!

Videre!

Hvilken Overgang fra det ſkumle, det hæslige Fængſel,
Fra Gravhvælvingens Mulm — hid til et hyggeligt Huus,
Hvor i Familiekreds hos Manthey muntre vi ſidde
Rundt om det gieſtfrie Bord; ſiden i rolige Qvæld
Ved et mindre, min Holck! ved lidt Kort, til uſkyldige Morſkab.
Lavt er kun Spillet, og dog ſpilles med Liv og med Siæl.
Saadan i Sonderborg og i Nordborg. Venlige Riegels!
Nydeligt er dit Hiem. Skade, det regnede juſt,
Saa vi dit Anlæg ei ret kunde ſee; dog fandt vi det ſmagfuldt
Af det Lidet, vi ſaae. — Nu maa jeg længer afſted.

Afſked tager jeg vort med min Hertug. Yndige Huſtru!
Gieſtfrie ſige de: Skiald! kom og beſøg os igien
Snart. — Ja, ſandelig ſnart! thi eders Huldſalighed bandt mit
Hierte; min Lyſt er ſtor, Den at gieſte paa ny.
Børnene ſige mig ogſaa Farvel, og række mig Hænder.
Yndige Planter! Jeg ſeer ſtørre dem, naar jeg dem ſeer.
Ikke min Prinds og Fyrſtinde Farvel jeg ſiger, jeg ſeer dem
Snart jo paa Sorgenfri; men du modtager min Tak,
Chriſtian! og ſiger mig Hædersord: „Jeg kiendte din Aand før;
Reiſen mig, Digter! har lært ret nu at kiende din Siæl."
Skiøn er Taknemmelighed, en ſalig Følelſe bringer
Den i Menneſkets Barm. Ei jeg begriber, hvordan
Utaknemlige leve. De leve ſom Planter i Ørken,
Uden den qvægende Dug hiſt fra det himmelſke Blaa.
Ahlmann, du muntre Præſt, ſom vexled Tankerne med mig,
Blidhengiven! hav Tak. Ogſaa tilbragtes hos dig
Herlige Timer; og hiſt hos den fortræflige Tetens,
Dens Biſkop. Plutarchs Tolk alt jeg kiendte ſom Dreng.
Gierne havde jeg nøiere her nu giort hans Bekiendtſkab,
Vente taalmodigt jeg maa dog til det næſte Beſøg.
Holtens forlade mig ei for tilſidſt; vi ſeile tilſammen.
Nu jeg ved Boiden i Fyen ſiger dem alle Farvel,
Ruller til Nyborg ene. Vort Skib gaaer flux over Bæltet.
Vognen i Sorø-By holder alt, Hauch! ved din Dør.

Til Carſten Hauch.

Du ædle Ørn, ſom med et ſtækket Been
Dog ei har Kraften tabt i dine Vinger!
Som Noahs Due, mangen Oliegreen
Du bragte hiem, og mange fleer du bringer,

Fra Tidens Syndflod. Op til Klippens Steen
Med Kiækhed du dig over Bølgen ſvinger,
Og Fremtidsknopper, ſom af Vandet rage,
Dit ſkarpe Blik med Lethed kan opdage.

Du ædle Siæl, ſom, født til Pragt og Glands,
Hovmod, Forfængelighed ei kunde taale;
Hvem Muſerne begaved med en Sands,
Der lærte dig den ſande Storhed maale!
For Guldet foretrak du Laurens Krands.
Du ønſked ei at glimre, men at ſtraale
Ved eget Lys; hvis ei — from og beſkeden
Dog hylde Skiønheden og Kiærligheden.

Du ædle Ven, ſom var min Lærling førſt
I Ungdoms Vaar — min kiæreſte, min bedſte!
Ved mangen Kilde ſlukked du din Torſt,
Min yndte du, og monne tidt den gieſte.
Du ſkienkte mig en Løn — o, den er ſtørſt
For den, ſom rider Phøbi Vingeheſte:
Du fulgte med mig over Skovens Grene
Til Alteret. Jeg ſtod ei meer alene.

Og mangen Videnſkab du dyrked klog,
Imens i fremmed Land du monne drage;
Men da du vendte til din kiære Krog,
Til Kunſten ogſaa vendte du tilbage.
Dig var ei nok, med Flid at læſe Bog;
Selv maatte Harpen du af Egen tage.
Du ſlog den — herligt mangen Tone klinger,
Skiøndt Klangen vidner om uøvet Finger.

Da dadled dig Tilbederen af Klang,
Som ſelv var øvet længſt i fine Triller,
Som mærked ikke Kraften i din Sang,
Og kun ved Harpen ſaae en Harpeſpiller.
Men Aanden, ſom til Yttring føler Trang,
Til Taushed ei et kiælent Øre driller.
Du ſang i Haglen, monne Blæſten glemme,
Ja, ſelv i Sluden klaredes din Stemme.

Saa agt ei Øieblikkets Larm og Vold!
Den danſke Digterkreds du har forøget.
Og hvis nu Marſyas vil ſlaae Apol,
Da blier det ſikkerligt blot ved Forſøget.
Din Siæl er varm; den ængſtes ikke kold
Af Spøgelſer, ſom paa Parnaſſet ſpøged.
Du i din Hytte mange Kiſter ſatte;
Saa luk dem op, og ſkienk os dine Skatte!

Du kiender Menneſket, du kiender Hiertet,
Dets Kundſkab var din bedſte Tidsfordriv;
Dit eget Liv dig glædet har og ſmertet,
Og Stof til Digte ſkienkte dig dit Liv.
Med mangen ædel Ret du os beverted;
Giør det fremdeles! Dine Børn, din Viv
Velſigne Gud, dig ſelv han huldt beſkytte!
Saa har et Paradiis du i din Hytte.

I Sorø Kirke.

1.

Ved Holbergs Grav.

Hvor ligger Holberg? Førſte Gang jeg Kirken her betræder,
Jeg aldrig ſaae hans Mauſolee. Hvor er han, Danmarks
Hæder?
Han lidt ſig kun i Livet brød om Pragt; men jeg kan tænke,
Thalia! du har ſmykt hans Grav, ſom en bedrøvet Enke.

Nei, ikke du! thi, Muſa ſkiondt, eſt du en fattig Pige;
Lidt Laurbær har du, det er Alt; du eſt ei af de Rige.
Og Melpomene heller ei med Guldet overlæsſer;
Hun planter paa ſin Digters Høi kun venlige Cypresſer.

Men, det er ſandt, du var Baron — ei Fader, Ægtemage;
Den Skierv, du ſammenſpared dig i alle Livets Dage,
Den ſkienkte du dit Fædreland, og man i Kirken ſatte
Til Tak et Minde for den Mand, ſom bortgav ſine Skatte.

Net ſaa! der ſtaaer en Sarcophag hvid bag det ſorte Gitter.
Men intet Digterattribut, ſelv ei en bruſten Cither!
Der ſtaaer: „Baronen hviler der“ — men hvor er Digterkronen?
Jeg græder ved dit Sprinkelværk, og glemmer reent Baronen.

O, elſkte Holberg! hviler her dit Støv, min Fader kiære?
Du Barnets, Mandens, Gubbens Lyſt, vort Danmarks Moliere!
Jeg læſte dine Skueſpil — jeg nød den ſøde Gave
Som lille Pog paa Bierget alt, faſt før jeg kunde ſtave.

Jeg læſte dig ſom Yngling, Mand, og jeg dig overſatte;
Jeg ærgred mig, naar ſlave Tid ei meer dig kunde fatte;

Naar man det Pæne foretrak, det Spaſende, det Fine,
Der, ſom en Krøbling fløielsklædt, gav ſig en fornem Mine.

Uvisnelig dog er din Krands, ophængt i Digterlunden,
Du, ſom den gode ſunde Sands med Lunet har forbunden!
Ja, ſelv din Overgivenhed gav Glimt ſom Diamanter,
Til Glæde for hver friſk Natur, til Afſky for Pedanter.

Tak, Holberg! for den lille Sum, ſom Skialden hente maatte,
Den Medgift, ſom hun fik fra dig, min ſtakkels ſalig Lotte!
Hun elſkte dig. — Den bar ei Frugt — derfor du Intet kunde.
Nu hilſer den forklarte Siæl dig hiſt i hine Lunde.

2.

Ved Abſalons Grav.

Sex hundred og tredive Aar vi troede,
At end vi eied Abſalons Ho'de,
Sat i et Kammer i Fædrelandet;
Men -- Kongen opdaged, det var et andet.

Ei ſiette Frederik kunde taale,
At Hovedet til ſaa ſtor en Straale,
At Dødninghovedet — ſom nu tier —
Man viſte blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplukte.
Men Axel ikke det Hoved brugte;
Sit eget var han aldrig berøvet
I Livet — ei heller her i Støvet.

Her ligger han med ſit Hoved begraven;
Men Huen ſmuldnet, og troſket Staven.
Dog troſket er ikke derfor Bedriften;
Den blomſtrer frodigt i Sagaſkriften.

At ſkienke Saga den ſieldne Gammen,
Der maatte træffe ſaameget ſammen.
Førſt var det klogt, at han lod i Tide
Sig Ætling føde til en Skialm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forſtanden
Og ſieldne Gaver gav Adelsmanden.
Saa var det herligt for Danmarks Haver,
At ret han dyrked de ſieldne Gaver;

At disſe Gaver han ei misbrugte,
Saa Egenkiærlighed alle ſlugte.
Som Kongens Raad og hans Ven tillige
Han voved driſtig ſin Mening ſige.

Og han og Kongen tilſammen føre;
Og derfor Valdemar blev den Store.
Ei længer Venderne Danmark ſkrækked,
Da Afgudsbilledet hiſt var knækket.

Hvor Svantevit ſtod med Horn og Bue,
Der kunde man nu Crucifixet ſkue.
Afguden ei meer efter Blod mon tørſte.
De Danſkes Konge blev „Venders“ Fyrſte.

Men ſom hos Græker Pallas Athene
Var ei Gudinde for Kampen ene,
Men ligeſaa viis, ſom uforſærdet,
I Bogen kyndig, ſom ſtærk med Sværdet;

Saa var vor Axel en Biſp, der kunde
Gaae i ſin Videnſkab vel til Bunde.
Og den, ſom ſelv er ſtor i Bedrifter,
Maa elſke Sangen og gamle Skrifter.

Han Saxo lod ſin Kronike ſkrive,
Han monne dertil ham Stoffet give.
Ei Saxo havde den Bog os foræret,
Hvis ikke Abſalon havde været.

Og ligefrem var den gode Herre.
For Dannemanden var Intet værre,
Det følte dybt han i al ſin Hæder,
End daarlig Hovmod og ſtolte Sæder.

Engang — det monne ſig ofte hænde —
Stod han i Skoven og hugged Brænde;
Da, ham at ſøge fra fremmede Stater,
Kom fornemme, pyntede Legater.

Men lidt han brød ſig kun om det Velſke. —
En Axelhuſer maa Axel elſke;
Han bygte Borgen, hvor Skibene ſeile,
Hvor før kun ſkuled den fæle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hiemkommer —
Til Høſt, til Vinter, til Vaar, til Sommer —
Udhugge du Axel burde med Rette,
Høit over Veſterport ham ſætte.

3.

Ved Chriſtopher den Andens Grav.

Den ſtørſte Pantſætter, Norden har kiendt,
I denne Grav ſin Bane fik endt.
Han leed beſtandig af Pengeſorg
Til de uheldigſte Krige;
Tilſidſt kun Nyborg og Skanderborg
Han eied af Danemarks Rige.
Da ſatte han her ſit Legem i Pant,
For Skiebnens Harm at forſone.
Han fulgte ſin ſalig Kone;
Og det var førſte Gang, Alle vandt —
Thi Valdemar arved hans Krone.

4.

Valdemar Atterdags Grav.

Jeg vender mig fra Graven med Malmkongen paa;
Det lader, ſom forhexet han med ſin Dronning laae,
Forvandlet ved et Slag
Af Feens Trylleſcepter, til den yderſte Dag.

Fred være med hans Aſke! han var ei ond, men ſvag.
I ſørgelige Mørke det vorder atter Dag.
Et Alter ſtander hiſt
Af ſorte glatte Stene, men herligt forviſt.

Er det en gammel Blodſteen fra Aſernes Tid?
Nei, den er ſorten Marmor; ved Chorvæggen hvid
Saa ſlet og ret den ſtaaer,
Og ſaadan har den ſtaaet i mange hundred Aar.

Den ſalige Margreta den ſatte for ſin Faer,
Og bedre Ridder Kronen i Danmark ei bar.
Han var en Ridder bold;
Men han var ogſaa Konge, for Danmark et Skiold,

Et ægte Danavirke mod fiendtlige Storm,
Langt bedre viſt, end Thyras og dit, du gamle Gorm!
Thi Virket havde Liv,
Og det forbandt Bedrifter med Ridder-Tidsfordriv.

Jeg ſkriver ingen Saga, jeg er ei heller Præſt;
Jeg er en Viſemager, jeg blier ved min Læſt,
Bedømmer Valdemar
Ei her i Skrifteſtolen for Alt, hvad han var.

Man ſiger: han var liſtig. I Tidens Fare-Friſt
Maa man imellem Ræve vel ſtundom bruge Liſt.
Man ſiger: han var ſvag
For hulde, ſkiønne Qvinder — dog var han Atterdag.

Han ſendte Paven Brev med berygtede Svar,
Og „valde“ viſt „amarum“ det kom fra Valdemar.
Men Paven var ei Chriſt;
For Paven ei han knælte, men vel for Korſet hiſt.

Det Fromhed var, ſom drev ham over Land, over Hav,
Som Pilegrim han reiſte til den hellige Grav.
Der ſlukked han ſin Tørſt
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder førſt.

Og ſom en ægte Ridder med Hielm og Stang og Sværd
Han ſøgte kiælen Elſkov til Løn for tapper Færd.
Paa Rygens nære Strand
Der traf han Toveliden, den hulde Lilievand.

Naar ei han ſad i Raadet, i Krigen ikke ſtred,
I Gurres grønne Skove paa Jagten tidt han red.
Ham giorde Hiorten varm;
Saa hviled han ſaa kiærligt i Tovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Somren falder Snee.
Den fæle Beenrad Døden da kom med ſin Lee;
Han Toveliden traf,
Ei agted hendes Ungdom — og Roſen faldt af.

Dog ſmiilte hun ſaa venligt endnu i Dødens Liin,
Som om det havde været en Lilievand ſaa fiin.
Ei Roſens Purpur ſtod
Vel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod,

Og lukt var hendes Laage for venligt Øiekaſt;
Men hendes ſkiønne Legem laae ſom et Alabaſt,
Den gyldne Lok ſaa ſtærk
End ſtod i bløde Fletning, ſom hendes ſidſte Værk.

Og hvor nu Kongen reiſte, han Kiſten havde med,
Og i hans Sovekammer den ſtod, paa hvert et Sted.
Den hulde døde Skat
Han kysſed, før han ſlumred, og ſagde den Godnat.

Men, ak! en Morgen tidlig, da mærked han en Lugt —
Han ſaae paa Toves Anſigt, og det bar Dødens Frugt;
De ſkiønne Træk forſvandt,
Hun ſvulmede ſaa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Ligets Finger Dankonning ſin Ring;
Han raabte: „Her paa Jorden forandres alle Ting;
Den evige Natur,
Kun den ſtaaer uforandret, ſaa friſk og ſaa puur.

Nu er ei Tove mere paa Jord. Af Ligets Haand
Jeg drager Troſkabsringen, formæler hendes Aand
Med min, hvor viſt jeg veed,
Fra Himlen undertiden til mig hun ſvæver ned.

Ja, i det ſkionne Gurre, hvor under Bogens Hang
Henrykte med hinanden vi ſad ſaa mangen Gang,
Der ſvæver hendes Aand,
Og der jeg atter hende vil række Troſkabshaand.

Jeg kaſter i en Moſe nu denne gyldne Ring
Ved gamle Bautaſtene, mosgroede Kongething.
Der ſkal hun hver en Vaar
Beſoge mig, naar Skoven med friſke Blomſter ſtaaer.

Da Kornet mig ſkal bolge guldguult ſom hendes Lok;
Og hvergang Nattergalen bag Bogens Bladeflok
Sodt ſynger til min Troſt,
Min elſkte Toveliden! da horer jeg din Roſt.

Da ſidder jeg i Skyggen ſaa tankefuld i Sind.
Kiærminden er dit Oie, men Roſen er din Kind.
I Vindens blide Spog
Din Aand fra Skyen ſvæver, og gior mig et Beſog."

Nu vendte ſig fra Liget Dankongens Kiærlighed,
Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned;
Men hiſt — naar Solen ſvandt —
I Vaaren og i Hoſten han atter hende fandt.

Man ſiger, at han ſpoger endnu i Nattens Vind;
At ei fra gamle Danmark han vende kan ſit Sind;
At end med Heſt og Hund
Han over Skoven farer i ſtormfuld Midnatsſtund.

Han holder Jagt i Luften, det er et prægtigt Syn,
Som hisſet, Palnatoke! du ſvæver over Fyen:
Ældgamle Nordens Helt
Og Middelaldrens Ridder, høit over ſtore Bælt.

Der træffes de ei ſielden: den Førſte klædt i Jern,
I ruſtne Kæmpeharniſk, i Skyen mere fiern;
Den Anden, Fiær i Hat,
I Silkeſkrud og Pandſer — i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde giøe,
Mens ned fra Tordenſkyen hver ſkuer til ſin Ø,
Og ſvinger blanke Sværd,
Og ſeer, om endnu Danmark er ſine Fædre værd.

5.

Det ſtore Crucifix.

„Noch ſteht in wunderbarem Glanze
Der heilige Geliebte hier.
Gerührt von ſeinem Dornenkranze
Und ſeiner Treue weinen wir.
Novalis.

I en forfænglig Sommeralder
Var Crucifixet mig imod;
Jeg raabte: Smagen, Modet falder,
Og Skionhed flyer for levret Blod.
Hvor herligt dog betvang Hellener
En ſkummel, fæl Melancholie!
Ei kiender ſlige Sorgeſcener
Den nordiſke Mythologie.

Og Schiller ſavned græſke Guder,
Goethe foragted Chriſtnes Gud.
Iisblomſten ſtod paa Hyttens Ruder,
Og Skialden lod — et Digterbud.
De Billeder fra Barndomsdage,
Som henrykt han i Kirken ſaae,
I Taager traadte de tilbage.
Han vilde kun i Solen ſtaae.

Den ſandſelige Skionhed blændte
Mit Øie med letfærdig Svig;
Jeg Crucifixet Ryggen vendte,
Som Retterſtedet med et Liig.
Men Høſten kom, med den kom Sorgen,
Og Blomſten ſvandt paa Skiebnens Bud —
Da raabte jeg med Luther: Borgen,
Den faſte Borg er ene Gud!

Jeg lærte Lidelſen at kiende,
Og da blev Jeſus ret mig kiær,
Jeg vilde ham ei Ryggen vende,
Jeg følte mig ham atter nær.
I Smertens Timer han mig troſted,
Og han fornyede min Daab,
Da ſaligt han mig fyldte Bryſtet
Med det guddommelige Haab.

Og kiælen ei, og ei ſom Daare
Jeg ſkiulte for mig ſelv — min Dod.
Og jeg foragted ei min Taare;
Kun den er ſtærk, ſom ret er blod.

Et Field er ikke Mandens Styrke,
Den ſande Kraft i Hiertet boer;
Men den, ſom ei ſin Gud kan dyrke,
Den kan ei heller være ſtor.

Ei længer jeg for Graven gyſte;
Den tyktes mig en Helligdom.
En Straale mig i Natten lyſte,
Som ei fra Solens Lue kom.
Den varmed atter isnet Hierte,
I Ængſtelſer den ſkienkte Trøſt.
Da følte jeg: en hellig Smerte
Forvandler ſig til hellig Lyſt.

Og da jeg min Charlotte ſmile
Saa ſaligt efter Døden ſaae,
Skiøndt truffet af de bittre Pile,
Da kunde Korſet jeg forſtaae.
Da jeg forſtod den Tornekrone,
Der har i Livet tabt ſin Glands,
Men hisſet i en bedre Zone
Udſpringer til en Roſenkrands.

Men ſkiøndt jeg rørt mig Korſet nærmer
Med barnlig og med ſmeltet Hu,
Skal jeg dog aldrig vorde Sværmer,
Du blide Chriſt! ſaa lidt ſom du;
Ei kaſte Stenen paa min Broder.
Naar han en himmelſk Fader troer,
Da favner han vor fælles Moder
Med Kiærlighed — den ſkiønne Jord.

Og Jorden aldrig jeg foragter
Med plumpt og daarligt Barbarie,
Fordi et Maal jeg eftertragter,
Som findes ei paa denne Sti.
Jeg vil ei hulde Billed dadle,
Fordi det lider af en Rift;
Men Lidelſen ſelv vil jeg adle
Til Heltemod og til Bedrift.

Næsbyholm.

I Tuſind og den ene Nat
Om et Palads, ſom ſtod forladt
Og tomt, I ofte hørte;
Hvori den trætte Vandrer kom,
Og ſtudſed der, og ſaae ſig om,
Naar did ham Skiebnen førte.

Her trende Skialde gik det ſaa;
Ei langt fra Sorø monne ſtaae
En ſaadan Borg i Lunden.
Og Næsbyholm er Borgens Navn;
Paa Menneſker den lider Savn,
Bedriften er forſvunden.

Vi gik omkring og ſaae os om,
Da fandt vi Salen, Stuen tom,
Og Ovnen uden Brænde.
Men det behov'des heller ei;
Thi det var hedt paa denne Vei,
Det maatte vi bekiende.

Vi Kiøkken fandt, men uden Kok,
Af øde Haller meer end nok,
Og aaben Sommerſvalen.
Dog — Hauch og Wilſter bragte Mad
Og Flaſker, Krukke, Kruus og Fad.
Der var dog Bord i Salen.

Der Gieſtens Skaal de Tvende drak,
Med Børn og Viv. Han raabte Tak,
Og priſte Drueſaften.
Og Solen gik i Purpur ned,
Den var ei længer ſtolt og heed.
Det blev en deilig Aften.

Og qvægt af kølig Lædſkedrik,
I den forladte Hauge gik
De trende Venneſkialde.
Da ſvulmed Tuens lille Bierg,
For hver en Digter ſtod en Dverg —
Hvad man ham nu vil kalde;

Hver med en liflig Blomſt i Haand,
Som Nøglen for en Digteraand.
De Blomſterne frembøde,
Og Wilſter fik en lyſeblaa,
Men Adam ſin ſaa broget ſaae,
Og, Hauch! du fik den røde.

Til Wilſter taled Alfen blid:
„Tilbagebring den ældſte Tid,
Den gamle Heltevrimmel!

De ſkionne Guder i Homer
Ved dig den danſke Læſer ſeer.
Blaa er den græſke Himmel."

„Du digter nu om røden Guld
Guldmager-Sagnet," raabte huld
En Alf vor Hauch i Mode;
„At ret du Bierget aabne ſkal
Og finde koſteligt Metal,
Tag Noglen her, den rode!"

„Og du", ſaa lod til Adam hen
Høit Raabet fra den lille Ven,
„Maa med vel have Noget,
Endſkiondt du før alt meget fik;
Saa tag i dette Øieblik
Min Neglike ſaa broget.

Du digter Viſer — det er ſmukt;
Du ſiunger paa din Digterflugt,
En broget Krands du fletter.
Saa haaber jeg, at ogſaa du
Det Eventyr, ſom hændtes nu,
Os ind i Krandſen ſætter."

Ingemann.

Her boer Ingemann rolig idylliſk lige ved Soen,
Nær ved Skoven. Hans Viv rækker mig venlig en Blomſt.
Ingen Born vel more jer her; men Muſerne gav jer
Dobbelt Fryd: Poeſie gifted ſig med Maleri.

Roeskilde Domkirke.

Jeg atter træder
Til disſe hellige Steder,
I ſkionne Kirke,
Som monne fortryllende virke
Paa Skialdens Hierne,
Da i ſin Ungdom han gierne
Sig lod omføre,
De gamle Sager at høre,
De ældſte Mærker
At ſee, fra kraftige Værker.

Du Hvælving høie!
Hvor qvæger du atter mit Øie.
Ei Heden føle
Jeg kan i Gangene køle.
Adſkilt fra Tiden,
Jeg nu — ſom da jeg var liden —
Forbauſet ſtirrer;
Og Tanken ſig gierne forvirrer
I Oldtidstaage.
Dybt aabner her ſig en Laage,
Hvor Øiet finder
En Levning, der ikke forſvinder,
Til Stedet bundet —
Skiøndt Helten længſt er forſvundet.

Hvor herligt hvælver
Sig Loftet! Ikke jeg ſkiælver
For driſtig Bue.
Sligt Syn kan Modet ei kue;

Thi Sikkerheden
Forbinder ſig faſt med Freden
I Dodens Halle,
Hvor roligt ſlumre de alle,
Der mægtigt ſtrede,
Mens Lidenſkaberne lede.

Af Kalken træder
Nu i fornyede Klæder
Du, Blaatand Konning! —
Svend Eſtrithſons venlige Dronning —
Han ſelv, den Kiække,
Den Lærde. Danmark en Række
Gav han af Sonner,
Af Konger. — Graven belonner
Dig, Vilhelm blide!
Du ſtaaer ved Konningens Side;
Dig, Vilhelm kiække!
Som lod dig ikke forſkrække,
Men Svend du modte,
Med Staven tilbage ham ſtodte
I Kirkens Porte,
Da han med Tankerne ſorte
En Flok lod myrde;
Du Chriſtnes kraftige Hyrde!
Og kun han fanger
Igien ved hiertelig Anger
For ſtore Brode
Tilgivelſen.

Længſt er de dode;
Dog Murens Larve

Fremtræder med friſkere Farve,
At ældſte Minde
Saa reent ei ſkulde forſvinde.

Margreta hviler
Endnu paa Kiſten. Du ſmiler,
Guldkrands om Haaret,
Selv hvid, i Stenen udſkaaret.
Og Solen kaſter
En Glands paa dit Alabaſter,
Hvor Saga ſiger:
Hun ened de nordiſke Riger.

Ei længer Bræder
Tilnagle de herlige Steder.
Harsdorff! dit Minde
Skal ei fra Norden forſvinde.
Og Sarcophager,
Som yndigt Øiet hendrager
Til Værker ſkiønne,
Skal dig, vor Wiedewelt! lønne
Rigt efter Døden,
Med Æren betale dig Nøden.

O, tier ſtille,
I Kunſtnere, ſom ei ville,
At Stilen blandes!
Her maa nødvendig dog ſandes,
At Sagas Halle
Huldt maatte forene dem alle.
Ei blot forene
Maa dybt hun Heltenes Bene;

Men Kunſtens Værker,
Hvorved ſig Tiden forſtærker,
Maae med forenes,
Og Folelſen ſelv forſtenes,
For ei at ſvinde,
Men giemme Kunſtnerens Minde.

I det jeg iler
Mod Doren, hvor Solen ſmiler,
For ud at træde,
Mig moder tryllende Glæde.
En Mand indkommer
Fra friſke, blomſtrende Sommer;
Med Drengeklynge
Vil han ved Orgelet ſynge,
For Stemmer at ove,
For nye Hymner at prove.

Han mig bevæger.
Hartmann paa Orgelet leger.
Ved Aftenrode
Hans Toner iblandt de Dode
Som Engle ſuſe;
Pedalbaſunerne bruſe,
Og Drenge ſiunge
Med kraftig levende Tunge.
Jeg Doden glemmer
Ved diſſe barnlige Stemmer;
Hvert Oldtidsminde
For Nutid brat maa forſvinde,
Og Kirken er givet
Med Sangen Haabet og Livet.

Og Aſtenrøden,
Som blidt her ſmiler til Døden
I Veemods-Sorgen,
Snart viger for kraſtige Morgen.

Da Kirken fyldes,
Mens Tvillingſpiret forgyldes
Af Dagen klare,
Der ſeer den ſtimlende Skare
Til Andagt ile,
Hvor Oldtidsheltene hvile.
Da diærvt de virke,
Naar Bøn i ærværdige Kirke
Har Aanden qvæget
Og førſt til Fromhed bevæget;
Naar Egennytten
Ei med fra Borgen og Hytten
Didhen dem fulgte,
Ei Billigheden fordulgte;
Naar Hevn og Naget
Af Lidenſkaben — ſom Braget
Af Stormen drevet —
Er Bølgernes Bytte blevet;
Naar reen er Siælen,
Og hverken grum eller kiælen —
Men manddomſtyrket
Har Sandhedsurterne dyrket.

Bort, Hovmods-Nisſe!
Jeg ſeer dig, prægtig tilvisſe,
I Skrud og Pandſer
At pleie de groveſte Sandſer.

Jeg ſeer, du ſidder
Paa vrinſkende Ganger ſom Ridder;
Vel ſtor i Tiden,
For Efterverden kun liden.
Mens Bonden træller,
Glad dine Grunker du tæller.
Mens Bonden ſveder
Paa heſtetrampede Heder,
Huult lyder Hornet;
Du jager Hiorten i Kornet.
Du ſmedder Lænker,
Og hader Manden, ſom tænker.

Bort, Frækheds-Niſſe!
Jeg ſeer dig, lurvet tilviſſe,
Med Ladheds Pialter
At knæle for Mordets Alter;
At hvæſſe Dolken.
Den kalder du — Sandhedstolken!
Alt Stort du hader,
Alt Ædelt. I ſtinkende Gader
Du ſtaaer ſom Taler;
Og Løgn, Spidsfindighed galer
Som Oprorshane.
Det er din kiæreſte Vane.
„Alt vorde Lige!“
Det pleier du helſt at ſige.
Saa blier det Slette
Saa lige jo, ſom det Rette.

Men danſke Stænder
Sig broderligt række Hænder.

Ei kiende disſe
Den prægtig-pjaltede Nisſe,
Der ſtaaer til Skamme;
Thi det er — Een og den Samme,
Der vexler Larven
I Tiden, og ſkifter Farven
I Pragt, i Gruſet:
Selvkiærligheden, beruſet.

Men her, hvor tolket
Kun Retfærd vorder af Folket;
Hvor de frembære
Den danſke Konge til Ære
Beſkedne Bønner,
Som ſiette Frederik lønner
Med Faderſmilet —
Her ſtige, hvor længſt de hviled,
Konger af Graven,
At indvie Konningegaven.
Med ſieldent Snille
Svend Eſtrithſøn fra ſin Pille;
Margreta haſter
Fra Altret af Alabaſter;
Og Dybet ſukker,
Thi fierde Chriſtian oplukker
Sit Kobbergiemme,
At blande ſin ſtærke Stemme
Med Folkeſangen,
Der lyder til Orgelklangen.

Gravhoiene.

I Markens gamle ſiunkne Hoie
Langt fra ſkyggefulde Skove;
Som nu Bonders travle Plove
Aarligt mere dybt nedploie!
End I mode Skialdens Oie,
Avle Billeder og Tanker
I hans Aand med eders Banker.

Saga! Tanken du forlyſter
Her med dine runde Bryſter.
Forſkeren af dem faaer Oie.
Skialden ſelv kan ikke tie,
Naar ſig Oldtids Hoi oplukker
Med de ſkiore Aſkekrukker,
Ruſtne Spore, gyldne Penge,
Som har ligget der ſaalænge.

Paa andre Steder ei man finder
Nær ſaa hyppigt ſlige Minder,
Som paa Roeskild=Mark, den flakke,
Mellem Hoets gule Stakke.
Norge ſkienker ſielden Slette,
Hvor en Hoi man kunde ſætte,
Som i Flugten fængsled Blikket;
Thi den er kun lidet ſkikket
Til at ſtande ved en Klippe,
Oiet ſnart den vilde ſlippe,
For til Fieldet op at ſkue
Fra den lave Myretue.

O, men Marken her I pryde,
Fladen yndigt I afbryde,

Lader os i Nutid finde
Gamle Nordens ældſte Minde.

I vilde, ſtærke, grumme Slægter!
Skialden heller ikke negter:
Ædel er Fornuftens Lænke;
Vi kan bedre føle, tænke,
Ja — til daglig Brug — ſelv bedre
Handle med, end hine Fædre.

Men ſkiøndt Honen nu og Hanen
Skaffer Æg og kildre Ganen
Med en lækker Ret i Gryden,
Tilberedt ved kunſtig Syden,
Glædes vi dog ved at ſkue,
Hentet ned fra Himlens Bue
Ved et Skud — ſaa den blev ſtækket —
Ørnen med ſin Vinge knækket.
Og udſtoppet blot i Salen,
Skaffer den ſig end i Dalen
Ærefrygt ſelv efter Døden,
Skiøndt den trælled ei for Føden;
Naar dens Næb, dens Kloer, dens Vinge,
Som for Intet kunde tvinge,
Vi forbauſede betragte. —
Kongeørnen maa man agte,
Skiøndt den ikke kildrer Ganen,
Som Kapunen og Faſanen.

Saa far da vel, I kiære Bakker!
Farten nu mod Enden lakker,
Endt er ſnart den korte Reiſe,

Hisſet Axels Taarne kneiſe.
Og jeg ſeer med ſine Floie
Paa den kiæreſte blandt Høie
Fredriksberg mig atter vinke,
Kirkeſpiret gyldent blinke,
Hvor ſig aabner Dodens Have
Med de lave Fredens Grave.

Der ei Thor paa Hoien ſidder
Ved en lyſtig Fuglequidder,
Og ved Stierneglimt i Sneen.
Døden meied dem med Leen.
Veemodsfuldt paa Kirkeſtien
Atter lyder — Elegien.

Gaven.

Det var Skialden Adam,
Drog hiem til Axelſtad;
Atter gik han ſin vanlige Gang
Ad Biergets Linderad.

Han beſøgte den Urtegaard,
Hvor ſalig Lotte laae;
Med William og Maria
Sad han i Sommer-Braa.

Skioldungen lod hannem ſige:
„Du drage til Sorgenfri,
Læſe for mig og min ædelig Viv
Din Reiſe-Poeſie!“

Skialden drager til Skoven,
Traf der det Fyrſtepar.
Meer huldſalig imod ham
Viſt ingen Borger var.

De ſad i lidet Lyſthuus
Og hørte hans Viſer med Lyſt.
Det qvæged Fyrſtens Tanke,
Det rørte Fyrſtindens Bryſt.

Hun plukked Blomſter med hviden Haand,
Hun ham de Roſer gav.
Sagnet derom ſkal vorde
En Roſe paa hans Grav.

Fyrſtinden byder Skialden:
„Nu gak i Hallen ind!
Der er en ſielden Udſigt,
Som fryde vil dit Sind.“

Da kom Chriſtian Fredrik:
„Tak for din Poeſie!
Til Giengield af min egen Haand
Tag dette Maleri!“

Selv bar han Billedet til ham ind,
Og med bevæget Roſt
Et venligt Digt oplæſte.
Det var til Skialdens Troſt.

Og Billedet var af Sødring,
Skiøn Valborgs, Axels Grav;
Men Digtet var af Chriſtian,
Som han ſin Digter gav.

Gud ſigne dig, ædelig Fyrſtepar!
Tak for hvert Hæderstegn!
Skialden elſker Oldtids Steen,
Som ſtaaer i Nutids Egn.

Han ſmykker den med Blomſter,
Som her de kiærlige To;
Det glæder ham, naar Krandſen
Den Levende gior fro.

Min Digtekrands er færdig
Og ſluttet; ſaa modtag,
Min elſkte, gode Fyrſte!
Den paa din Fodſelsdag.

Gid mangt et Aar, ſom Roſen,
Sorgfri — bag Skovens Green —
Din Fodſelsdag gienblomſtre
Ved Oldtids Bautaſteen!

Til Kongen.

Sang for Skydeſelſkabet.

Den 30te Juli 1835.

Naar Frigga breder Blomſterflor
Paa Engen ud,
Og pryder yndig Sommerjord
Som Hoſtens Brud;

Naar Lærken qviddrer høit i Sky
Mod gyldent Neg,
Da ſamles Mænd af Axelby
Til Venneleg.
Vi øves, for Bøsſen at bruge.

Dog — Bøsſen ſigter ofte her
Mod Skiven rund;
Men førſt naar Stangen Fuglen bær
Ved ſølvblaa Sund,
Betyder det en bedre Feſt
I Høitidshal.
En ſtørre Kreds af Gieſt ved Gieſt
Kartovens Skrald
Da falder til høiere Glæde.

Hvi glædes vi da meer i Dag?
Er det, fordi
Sig fryder dette Vennelag
I Sympathie?
Nei! ofte ved ſaa ſtort et Bord
Vi ſammen ſad;
Men Feſten var ei nær ſaa ſtor,
Ei nær ſaa glad,
Om ogſaa Kartoverne dundred.

Vor Feſt i Dag er bedſte Feſt,
Som Aaret fik,
Fordi den har den bedſte Gieſt:
Vor Frederik.
Du ſidder ſom en Gubbe ſtærk
Blandt Sønner troe.

Vor Glæde, Fader! er dit Værk;
Naar vi er froe,
Da blomſtrer din herlige Krone.

Med dine Dannemænd vær glad,
Med dine Børn!
Da dækker kiærligt Roſenblad
Hver nogen Tiorn.
Naar du har virket til vort Gavn
Blandt viſe Mænd,
Qvæg dig i dine Sønners Favn,
Bliv ung igien!
Vor elſkede Frederik leve!

Den gamle Digter.

Din egen Vaar faldt i min Digtervaar;
At den iſær du ynder, jeg forſtaaer.
De førſte Indtryk letteſt Veien finde,
Og dyrebart er os hvert Barndomsminde.

Men Menneſket ei altid være kan
En Yngling; Tiden ſmedder ham til Mand
Med andre Formaal og med andre Pligter.
Og ſom et Menneſke, det gaaer en Digter.

I Fald mit Blomſterbed du kun fandt ſmukt,
Og vrager alt for meget af min Frugt

I Haven — hvor du flygtigt var tilſtede,
Da kan din ſtørſte Roes mig lidet glæde.

Ei kun med Billeder og Eventyr
Vor Sangfugl hæver ſig i Morgenſkyer,
Ei Følelſer ſig blot til Ord forvandle;
Nei, Skialden tegner Menneſker, der handle.

Dog — jeg er ei forkiælet og forvendt.
Min Vaar, mens den var Vaar, blev ei erkiendt.
Det kom bag efter. Tiden ogſaa kommer,
Da Ret erfares vil en Digterſommer.

Ved Claus Schalls Jordefærd.

Den 15de Auguſt 1835.

Gamle Barde ſover ſaa ſødt.
Nu har fra bruſtne Stræng os mødt
Ingen Lyd, nu hænger Harpen paa Egen,
Harmonie-
Legen —
Er forbi.

Gamle Ven! dit Navn tyded: Klang.
Terpſichore med Fryd din Sang
Hørte tidt, og Melpomene du vinked.
Taaren huldt, naar hun gik,
Blinked
I hvert Blik.

Du Lagertha, Regner beſang,
Da virked Nordens Skioldeklang,
Aſers Kraft og Hiertets hellige Stemme.
Bragi hiſt vil dig ei
Glemme
Paa ſin Klippevei.

Og den hulde Julias Sorg
I Gravcapellets ſkumle Borg
Malte du med ſkion Correggiofarve.
Derfor ſkal du, vor Schall!
Arve
Fryd i Alfers Hal.

Sov da ſodt, vor Gubbe ſaa træt,
Af Livet og Dage mæt!
Engleſang ſkal hisſet atter dig mode.
Ei dit Navn blandt os her
Dode;
Danmark har dig kiær.

Danſk Borgerſang til Anders Sandoe Ørſted

paa hans Fodſelsdag den 21de December 1835.

Fædrelandets Sonner træde,
Elſkte Broder! for dig nu;
Hilſe denne Dag med Glæde,
Thi paa den os ſkienktes du.

Vinternattens Storm vel dæmper
Ofte Livet med ſit Gys,
Enogtyvende December
Gav os dog et Sommerlys.

Kraftigt Hoved ſielden findes,
Himmelſk Hierte neppe tidt.
Men naar begge to forbindes,
Ørſted! i et Sind, ſom dit,
Da en Mand Naturen ſkienker,
Som vi alle ſkatte veed;
Thi vi ſee den viſe Tænker
Med et Barns Uſkyldighed.

Danemark, vor fælles Moder,
Hilſer dig paa Axelſtrand.
Kongens Mand og Folkets Broder!
Du forener Drot og Land.
Hænder knytter du i Hænder
For den ædle, gode Sag.
Danſke Mænd og danſke Stænder
Signe høit din Fødſelsdag.

Til den hellige Cæcilia.

(Efter Wackenroder.)

See mig ene trøſtløs græde,
I det ſtille Kammer træde,
Hellige Cæcilia!

Plat jeg Verden Ryggen vender,
Strækker mod dig mine Hænder;
Saa beſkyt, ſaa frels mig da!

Dine Toner underfulde,
Stærkt fortryllende, ſom hulde,
Gribe dybt min Siæl igien.
Saa forlos mig af min Smerte,
Lad mit kummerfulde Hierte
Flyde ſodt i Toner hen!

Lær mig gribe Harpens Strænge,
At ſig Tonerne maae trænge
Vidt, og tolke, hvad jeg leed;
At mit Suk ei Sorger qvæle,
Men at det i tuſind Siæle
Blande maa ſin Kiærlighed.

Kunde det engang mig lykkes,
At i Sangen maa udtrykkes
Et hoihelligt Gloria!
Kunde tuſind Chriſtne ſammen
Siungende dig tolke Flammen,
Hellige Cæcilia!

Siælens Dyb du mig oplukke,
At jeg tunge Chriſten-Sukke
Kan ved Tonerne befrie;
At min Aand fra Syd til Norden
Mægtigt ſammenſmelter Jorden
I en himmelſk Phantaſie!

Carl Heger.

Januar 1836.

Min Melpomene atter mig
Henvinker fra de muntre Glæder
Til Kirkegaardens ode Steder;
Hun bag Cypreſſen ſætter ſig.
Jeg folger min Gudindes Vink
Med Harpen i den ſtille Time,
Da Klokkerne ved Midnat kime;
Jeg ſtemmer den ved Stierneblink.

I Lykkelige, ſom er vant
De rode Roſer kun at plukke,
Og ſom i Elſkovs kiælne Sukke
Blot eders Sorg og Veemod fandt!
O, glæder jer ved Cithrens Klang;
Jeg vil ei eders Taarer lokke.
Og I, letſindigkolde Flokke!
Bortvender Øret fra min Sang.

Men du, ſom miſtet har en Ven,
Den du i Eenſomhed begræder
Med Stirren paa de tomme Steder,
Hvor aldrig du ham ſeer igien!
Ved gronne Piil med Stammen huul,
Jeg letter dit og eget Hierte.
Naar Sangen tolker Stovets Smerte,
Da vorder Ormen Sommerfugl.

En Pſyche, ſom vor egen Siæl,
Den ſig mod Evigheden ſvinger

Paa Troſkabs og paa Haabets Vinger;
Og Graven blier en Milepæl,
Et venligt Varſel paa vor Sti,
Men ſom ei Pilegrimmen ſkrækker,
Thi Runen ſiger, ſom den dækker:
End er ei Vandringen forbi.

„Hvem Sanger da begræder du?“
Ak, jeg min Ven begræder ikke;
Min Troſkab kun i Taareblikke
Til Himmelen ham følger nu.
Ulykkelig var ikke han;
Et herligt Liv — det har han levet.
Hans Navn har Sandhedsgriflen ſkrevet
I Jordeſlægtens Adelſtand.

Thi Perle var han i ſin Tid.
„Hvad var han? Statsmand? Kunſtner? Digter?
Helt? kraftig Borger? Hvortil ſigter
Beundringen? Hvad var hans Id?“
Han var en Ven, du ſtærke Mand!
Han elſked ſom ſig ſelv ſin Næſte,
Han var en Ven i Ordets bedſte,
I Ordets ſkionneſte Forſtand.

Ja, Aandens Kraft paa ſvage Jord!
Du hører til dens bedſte Skatte;
Men — Siælen ſom kan Aanden fatte,
Den Kraft er ikke mindre ſtor.
Og ſieldnere jeg denne veed;
Thi Egenkiærlighed vil handle,
Men til Beundring ſig forvandle,
Det kan kun reen Uſkyldighed.

Den chriſtelige Engledyd,
Som Kiærlighedens Kraft bevæger,
Den eied, dyrked min Carl Heger,
I den beſtod hans Jordefryd.
Og derfor, mens min Mindeblok
Jeg reiſer ham i Dodens Have,
Jeg veed, fra Nordcap indtil Trave
Begræder ham en Venneflok.

Naar Normænd kom til Bakkehuus
I vor Forenings ſkionne Dage,
Og naar man Afſked ſkulde tage
Med Sletten ved det ſidſte Kruus,
Da trykte Heger deres Haand,
Mens Rahbek Afſkedsharpen ſtemte.
Ei Rein, og Zetlitz, Sagen glemte
Den ædle Danſkes Broderaand.

Du ſtolte Bentzon! naar med Jil
Du kom, med Aandens ſtore Gaver,
Fra dine Penge, dine Slaver,
Du trængte til Carl Hegers Smiil.
Du lunefulde, varme Pram,
Som ſteds paa dine Venner ſkiendte,
Men ſtærkere kun Flammen tændte!
Du elſked og du agted ham.

Du ædle Thomas, ſom ei var
En vantro Thomas, thi du troede
Paa Adel, ſom i Hytten boede,
Drak Digter=Viin af ringe Kar!

I Smidſtrup ved din Bondeſtak
Sad ofte Carl med dig ſaa ſilde,
Og takked dig for Hoſtens Gilde;
Og du var ſtolt af denne Tak.

Ja, ſelv ved Tydſklands fierne Spree,
Ved Velſklands mere fierne Tiber
Dyb Folelſe den Broder griber,
Som ei ſkal meer ſin Broder ſee.
En hellig Vennetaare flod,
O Steffens! fra dit Digter-Oie;
Og over Marmoret ſig boie
Vil Thorvald ved Carl Hegers Dod.

O I, ſom mangen Fredag ſad
I mangt et Aar med venligt Oie,
Min ædle Hauch! og du, min Boye!
Med ham og mig — Fiirkloverblad;
Nu aldrig vi beundre meer
Det Lunes Kraft, hvormed han taled,
Og — ſmaat ſom Chodowieckis — maled
Sit Billed, fuldt af Characteer.

Den ſidſte Sommer, ſom var din,
Jeg paa en fremmed O dig favned.
Ak! ofte vil du vorde ſavnet
Af Laub og Birch og Seidelin.
Hos Chriſtian ſad jeg med min Ven,
Vi vandred ud, naar Dagen heldte.
Maaſkee gienſeer jeg lille Bælte,
Men aldrig — ak! — med Carl igien.

Fleerſidigt, Carl! var dit Genie,
Ei ſkabt til Jorden at berige,
Det var det imodtagelige,
Som ſtyrker med ſin Sympathie.
En Stierne var du ikke ſelv;
Men fra det Nære, fra det Fierne
Stod Billedet af hver en Stierne
Med Blinken ſpeilet i din Elv.

Førſt Skuepladſen var dig kiær,
Du elſked den i Ungdomsdage;
Dit ſkionne Anſigt kunde tage
Let Minen, Trækket af Enhver.
Paa Fredensborg hos Roſing nød
Du ſielden Fryd. Du ſaae ham træde
Paa Scenen til de Danſkes Glæde,
Og du begræd hans Kunſtnerdød.

Naar Mynſter fra de Syge kom,
Og følte ſelv ſig ſyg at være,
Men ſkiulte det for ſine Kiære,
Da ſaae han ſig i Hallen om;
Og fandt han da den gamle Ven,
Da ſmiilte han, glemt var hans Møie,
Thi Blikket i dit Venneøie
Gav ham ſin Munterhed igien.

Hos Clemens ſad du tidt, og lod
Ham grave paa ſin Kobberplade,
Og jubled, naar af ſorten Flade
Det ſkionne Billede fremſtod.

Med Holbøll du i Haugen gik,
De ſieldne Planters fromme Pleier;
Og ret ſom blaae Forgietmigeier
Da blomſtred eders egne Blik.

Du vakled ei ved Tidens Friſt,
Du hylded ikke Modetonen,
Du æred dybt Religionen,
Og du tilbad den høie Chriſt.
At vorde Chriſti Tiener — o,
Det var din ſtore, bedſte Tanke!
Men modløſt monne Hiertet banke;
Der mangled dig Selvtillids-Tro.

Elſkværdige Beſkedenhed
I Ubeſkedenhedens Dage!
Ei med ſig ſelv til Takke tage!
„Jeg veed, at jeg ſlet Intet veed,“
Som Socrates du ſagde from.
Selv hialp du Andre med at lære,
Der længe Kirkens Hyrder ere;
Men ſelv du blot ſom Lærling kom.

Jeg end den ædle Münter ſeer,
Da han paa Bakkehuſet ſøgte
Sin Lærling, og med Rahbek ſpøgte:
„Vi kan ham ikke lære meer.
Han nærmer ſig ſin Manddoms Aar,
Nu maa han ikke længer tøve,
Aflægge driſtigt os ſin Prøve.
Jeg ham den bedſte Lykke ſpaaer.“

Men, Carl! du tog i Haugen Flugt,
Og ſyntes næſten, det var værre,
End Adam, nøgen for Vorherre,
Da nydt var den forbudne Frugt.
Du blev ei Præſt. Med Siæl og Aand
Diſcipel til din Død at være,
Det var din Glæde, var din Ære.
Med Biblen døde du i Haand.

O du, ſom foer til Themſen hen,
Men kommer ſnart igien til Sundet;
Du, ſom har Gammel-Hellas fundet,
Du finder ei en gammel Ven.
Dit Øie, ſom ſaa venligt leer,
Men vædes, naar en Broder ſukker —
Iblandt Etruſkers Aſkekrukker
Ei Brøndſted finder Heger meer.

Hans Aſke hviler ſelv nu hiſt
Paa Fredriksberg ved Kirkemuren;
Men næſte Foraar vil Naturen
Den ſmykke med ſin Roſenqviſt.
Hans Been er lagt ved Rahbeks Been
Og ved den elſkte Cammas Side;
Og, Lotte! — hisſet ſtaaer din hvide,
Din lille Marmor-Mindeſteen.

Huldt var dit Liv, min Broder! huldt!
Du ønſked tidt med blide Blikke
Dig landlig Bo; den fik du ikke,
Men Gartner blev du ligefuldt:

I Aandens Hauge Gartner gik
Du der, hvor Chriſtian Viisdom ſøger;
Næſt Venner meeſt du elſkte Bøger,
Og hvad du ønſkte dig, du fik.

Og mange Traade der dig bandt.
Din Adler — I var Ungdomsvenner;
Din Fyrſte fandt en ædel Tiener,
En Ven du i din Fyrſte fandt.
Og han, der alt ſom Barn var din,
Han dig den ſidſte Ære viſte:
Han ſtod ſom Biſkop ved din Kiſte,
Han fældte Taarer ved dit Skriin.

Ei nævner jeg med Navne nu
De ſørgende, de tauſe Qvinder,
Ak! dine Dages troe Veninder,
Som med din Død bedrøved du;
En dybtnedbøiet Søſter dog
Har Mindeſangen ei forgiettet,
Og hende heller ei, ſom fletted
Dig Krandſen til dit Kiſtelaag.

Saa ſov da vel! Min Harpe lød
Ei her ſom Suk fra ſaaret Hierte;
Din Afſked volder ingen Smerte,
Skiøndt vel vi græde ved din Død.
O, den var ſkiøn! Sødt ſov du ind
Med Biblen i dit ſtille Kammer.
Da Døden ſlukked dine Flammer,
Stod Haabet i det ſidſte Skin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødſelsfeſt.

Afſiungen i Skydeſelſkabet den 4de Februar 1836.

Her i vor Broderhal
Kalder ei Høitidsknald
Qvinden til Gieſt.
Men til lykſaligt Liv
Hører en Venneviv,
Adler vor Tidsfordriv,
Smykker vor Feſt.

Hiemme ved huusligt Bord
Qvindlighed Krandſen ſnoer
Venlig og glad;
Her uden Blomſter ſig,
Grøn kun og mandelig,
Krandſen høitidelig
Fletter ſit Blad.

Blomſten dog ingen Mand
Ganſke forſage kan;
Mindet er Trøſt.
Qvinden i Hiertet her
Bringer dog Een og Hver:
Ungdommens Farveſkiær,
Frugten i Høſt.

Danemarks førſte Viv!
Glæde for Fredriks Liv!
(Broder, ſkienk i!)

Fuglen for dig nedfaldt
Lydig, da den blev kaldt;
Dronning — det var du alt,
Sønnerne vi.

Leve, Maria! du,
Lang Tid os kiær, ſom nu!
Modtag din Skaal!
I gamle Skyttebo
Axelſtad-Sønner troe
Offre dig ſiælefroe
Bredfulde Maal.

Johan Daniel Herholdt.

Februar 1836.

Ved Graven atter Sorgeſangen lyder,
Dog ei fortvivlet nu den tolker Qval;
Den modne Frugt, naar Herrens Viisdom byder,
Blier atter Knop for Evighedens Dal.
Ja, ſkumle Død! dit blotte Blændværk ſkrækker
Kun feige Siæl, ſom ei fortiente Liv;
Men Herrens Engel Livets Bæger rækker
Den ædle Slumrende til evigt Bliv.
Vor Herholdt! ogſaa dig blev Skaalen bragt,
Og blot din Aand har kaſtet Støvets Dragt.

Tak for din Kunſt, din Videnſkab, dit Hierte!
Trofaſte Venner ſamles om din Grav.
Ja, længe ſtod du ſom en freidig Kerte —

Et Fyrtaarn — høit paa Field, i Nattens Hav.
Hvor mangen Skipper redded du i Fare,
Ved ham at lede fra den lumſke Sti!
Og midt i Storm, i dine Flammer klare,
Foer Skibet lykkeligt ſit Skiær forbi,
Og Fædre, Mødre, Børn i ſikker Havn
Nu frelſte ſtaae, velſignende dit Navn.

Dit Navn ſkal ikke døe; bag Herthas Grene
Det blomſtrer atter i hver frodig Vaar.
I Herthadal blandt ſtore Bautaſtene
Hos Todes, Calliſens din Rune ſtaaer.
Og Fædre, Mødre tidt i Morgenrøden
Skal viſe glade Smaae din Rune ſkiøn,
Fordi ſom Børn du redded dem fra Døden.
Saadan du lever i den yngre Søn.
Og Axelſtads Minerva blev ei kold —
Hun ſvøber Sorgefloret om ſit Skiold.

Hvo kommer der? Lad ei Baſunen larme!
Thi ſvag kun — ſvag er denne ſagte Røſt.
Hvo kommer der? En talrig Flok af Arme;
Thi han var deres Fader, deres Trøſt.
En ringe Krands af friſke Granequiſte
Har de ham flettet; Dugg blev deres Graad.
De vilde, Fader! dig ſaa nødig miſte;
Du gav dem Skierv, du gav dem viſe Raad.
O, ſkiøn ved Graven er den Armes Sang,
Hans Sorgeſuk er bedſte Klokkeklang.

Din Bortgang, Salige! bedrøver Mange,
Men ſelv du ikke leed det mindſte Tab;

Du om din Stav vandt Evighedens Slange,
Blev i din Død din egen Æſculap.
Om ogſaa Charon dig med Baaden henter —
Hvad ſiger det? kun kort er denne Fart.
Hygea hiſſet dig med Skaalen venter,
Og Livets Drik af den du nyder ſnart.
Og din Erindring paa den dunkle Jord —
Til Herlighedens Maal et Kæmpeſpor!

Cantate
til
Efterſlægtſelſkabets Jubelfeſt
den 4de Marts 1836.

For Talen.

To Stemmer.

„Knap gryer den næſte Morgenſtund,
De frøe til Arbeid ile;
Nu ſtaaer en ſval og løvrig Lund" —

Chor.

Ja, nu ſtaaer en Lund,
Hvor Fremtids Frugter ſom Blomſter ſmile.
Fred være med de Saliges Been!
Som Skole ſtaaer deres Mindeſteen.

Recitativ.

Humanitetens Dag frembrød
Af Nattens Skiød.
De gamle Skoler vare — Fangehuſe;

Ei vinkte der til Videnſkab og Kunſt
En venlig Muſe.
Med Riis og Ferle ſad i Taagedunſt
Den vrantne Skolemand, og fordred Pligter
Og Flid og Læſelyſt ved blodig Tvang;
Og ſom et Smerteſkrig lod bedſte Sang
Af Latiums og Hellas' ædle Digter.
Saadan den Lærde dannet blev,
Naar ei en ſkion Natur ham ſelv opdraged;
Og hvad i lærde Sprog han ſkrev,
Det ſkrev han kun for Folk af Faget.
Men — Borgeren var udelukket;
Og tidt det gode Hoved ſukked.

Duet.

En ædel Kreds af Dannemænd
I Axelſtad her bodte førſt paa Savnet.
Nu Læreren blev Barnets Ven,
En ædel Hal den Lille favned.
Sin Krop bevæged han i friſke Luft,
Alt mens hans Hoved nyttig Kundſkab lærte;
Hukommelſen ei blot, men hans Fornuft
Udviklet blev, ja — endnu meer — hans Hierte.

Chor.

Tak være Fædrene, thi Planteſkolen ſtaaer
End friſk og kraftig efter femti Aar!

Efter Talen.

Chor.

O, ſkionne Haab, ſom ei har daaret
En ſvunden Old! ſtraal os endnu.

Paa forſte Dag i Fremtidsaaret
Som Morgenſtierne blinker du.
Halvhundred Aar vil atter ſvinde
Til Held ved Himlens Varetægt,
Og denne Feſt med Hædersminde
Gientages af lykſalig Slægt.

Sang.

Men hvor Blomſter groede,
Fædreland til Gavn,
Ædle Storm og Tode!
Signes eders Navn.
Og hvor Sang iſtemmes
For hver Lærer kiær,
Dichman! ei du glemmes,
Du har Venner her.

I vort Broderſtævne —
Skiondt af Alle kiendt —
Kan ei Sangen nævne
Hver en Ven fortient.
Den har ſelv ſin Gammen
Dybt i Hiertet nydt,
Som i Kundſkabsflammen
Har ſin Olie gydt.

Chor.

Og ſigne nu Gud vor Broderpagt,
Og ſigne nu Gud jer, Born ſaa kiære!
At Spiren, ſom her til jert Held er lagt,
Maa blomſtre, modnes til Frugt og Ære;
Saa at „i Axelſtad den Gaard,
Der ſtrunker ſtolt udi Oſterſtræde",

Maa vorde Forældres og Landets Glæde.
Med Duſket indvie vi Fremtids Aar.

Carolines Sang

i Rellſtabs Novelle Julius.

(Overſat.)

Kølende Vinde!
Venlige Stund!
Dufte, ſom ſvinde,
Komne fra Lund!
I hilſe ſaa venligt, og hilſe vil jeg;
I møde vel Barmen, men køle den ei.
Jeg fulgte jer gierne paa luftige Vei.
Hvorhen?

Sølverne Bække!
Lyſtig og ſval
Voven fra Hække
Skyller i Dal.
Urolige Vove! du iler afſted,
Og Himmelblaat flyder i Bølgerne med,
Og Længſelen ſvæver i Bølgernes Fied.
Hvorhen?

Sol! hvor du ſtraaler
Kiærlig og mild!
Øiet dog taaler
Ikke din Ild.

Forſt deilig i Oſten ſom Roſe du ſtod;
Og alt ſom du ſtiger, ſaa ſtiger mit Mod.
Men Oiet maa græde, hvis du mig forlod.
Hvorfor?

Skoven den gronne
Smykker ſig ud;
Herligt den Skionne
Stander ſom Brud.
Og Blomſten udſpringer af Knoppen ſaa ſmuk,
Og Fuglen iſtemmer ſit qviddrende Kluk.
Bonhort, o Natur! er dit kiærlige Suk.
Men jeg?

Smægtende Længſel!
Hvad er din Lyſt?
Har du dit Fængſel
Her i mit Bryſt?
Nei, ſværmerſke Hierte! for ſtor er din Taal;
Iil kiæk til din Lykke, du finder dit Maal.
Hvo qvæger min Ungdom af Kiærligheds Skaal?
Kun du!

Til Madame Roſing.

Den 2den Juni 1836.

Nys fyldte vor Moder ſit Otte=ti's Aar,
Var rolig i Vinter, og munter i Vaar.
Som Bækken i Engens det blomſtrende Skiod,
Saa ſtille dog ei hendes Dage henflod.

Hun ſlyngte ſom Vedbend til Stammen ſig ei;
Selvſtændig hun voxte, gik tornefuld Vei.
Til Muſernes Tempel hun freidig ſteg op,
Og længe hun throned paa Biergtindens Top.

Thalia hun hylded, og hædred ſin Stand.
Den herlige Roſing han var hendes Mand;
Tilſammen ſaa trofaſt ad Banen de gik,
Og deelte de Laurbær, de rigeligt fik.

Saa elſket af Folket, og hiemme ſaa kiær,
Hun modtes hver Aften af Brimmelen her.
Som frugtbar i Kunſten, ſom Moder hun var,
Thi Sundheden, Ydun! hun drak af dit Kar.

Den herlige Roſing det gik ikke ſaa;
Hun pleied den Lidende tro, hvor han laae.
Han ſmiler til hende fra Himmelens Blaat,
Og glæder ſig ved at hun har det ſaa godt.

Ja, Fredensborg! du er et elſkeligt Sted,
Thi Oldingen ſigner du ſodt med din Fred.
I Vaaren hun ſidder med kiærlige Børn,
Og Roſen, hun finder, er reent uden Tiorn.

Sid længe, vor Moder! ſid længe, ſom nu,
Et Mønſter paa qvindelig Kraft være du;
Thi ſund paa dit Legem, ſom ſund i dit Sind,
Du tilnikker Skaren med ſmilende Kind.

Paa Prindſesſe Caroline Amalias Fødſelsdag.

Den 28de Juni 1836.

Chor.

Sorgenfri igien ſig glæder
I den hulde Sommertid;
Atter paa de kiære Steder
Smiler vor Fyrſtinde blid.
Men hun ploied Sølvervoven
Til ſit Fædrehiem i Fior —
Ak! hvad hialp det da, at Skoven
Stod ſaa deiligt her i Flor?

Ellepigen.

Jeg fandt hende længer ei ved min Aa.

Skovens Alf.

Hun vandred meer ei paa min Sti.

Ellepigen.

Ei Sorgenfri ſin Fyrſtinde ſaae.

Skovens Alf.

Hvor kunde det da være Sorgenfri?

Begge.

Da var det Hele uden dig
„En Blomſterkoſt, hvor Roſen ſkiulte ſig“.

Chor.

Men du atter blandt os ſmiler,
Nu er Lunden atter glad,
Hyrden hid fra Marken iler,
Sværmene fra Axelſtad.
Hver ſaa gierne vilde flette
Dig en yndig Krands i Aar,

Og omkring dit blonde Haar
Den med varme Ønſker ſætte.
Smiil da til vort Spil, vor Dands,
Og forſmaa ei denne Krands!

Muſiken og Poeſien.

Begge.

Jeg er en lille trofaſt Fugl,
Jeg ſidder her i Træets Skiul.

Paa Chriſtians, Carolines Dag
Jeg qviddrer bag mit Bladetag.

Ak! hvad jeg yder, er kun lidt,
Og jeg gientager det ſaa tidt.

Men — hvad der friſkt fra Hiertet kom,
Det er Naturens Eiendom.

Saa ſyng kun, Fugl! i Lovets Hang;
Du trætter ikke med din Sang.

Chor.

Og Hyrder, Hyrdinder og Kæmper og Mænd,
Som ere ved Feſten tilſtede,
Gientage med Sangerne trofaſt igien
Den aarlige herlige Glæde.
Stem i, ſtem i:
Paa Sorgenfri
Fra Sorgen fri dog ſtedſe du være!
Vor Chriſtians Lykke, vort Danemarks Ære,
Amalia lykønſke vi.

Hilſen til Dronningen fra det danſke Broderſkab.

Den 4de Auguſt 1836.

Hver Sommer ſig en Kreds af Mænd
Forſamler her,
Og ſteds du hædrer den igien,
Vor Konge kiær!
I Hallen ſynger dig hver Mand
Sin Tak ſaa varm;
Thi du forener Stand med Stand
Og Barm med Barm
Til Fredens uſkyldige Glæde.

Men dobbelt glæder ſig i Dag
Til dobbelt Liv
Vort gamle danſke Skyttelag,
O Kongeviv!
Du følger med din Frederik,
Med Døttre to,
Og i dit moderlige Blik
Vi læſe froe,
At du er en Moder os alle.

Naar Ridderen red fro paa Jagt
I fordums Tid,
Da fulgte ham ſaa uforſagt
Hans Dame blid;
Med Falken paa ſin Haand hun foer
Med Skovens Helt,
Og Glæden blev da dobbelt ſtor
I Sommertelt.
Da hilſtes den yndige Qvinde.

O, Held det Skud, ſom dig har kaldt
Med Trylleknald!
Slig ſielden Glæde nød vi alt
Før i vor Hal.
Og i vor gamle Bog ſkal ſtaae
Med Tegn den Dag,
Da vi ſom Gildets Frue ſaae
I Skyttelag
Maria Sophia Fredrike.

Sange
ved
Dimisſionen til Univerſitetet fra det v. Weſtenſke Inſtitut.
September 1836.

For Talen.

Naturen ſkienker rigt ſin Gave,
Men troligt hielper Mandens Aand,
Thi den indretter Kunſtens Have,
Og dyrker den med Flidens Haand.
Forædlet Frugten da vil trives,
Da blomſtrer Syd i ſelve Nord,
Og med en herlig Roſenflor
Selv Granens Fødeland oplives.

O, ſkiønne Træets Planteſkoler,
Men — Menneſkets dog mere ſkiøn!
Den trodſer Storm og kolde Poler,
I Vinteren ſelv ſommergrøn.

Da, Hellas! ſtaaer din Digter-Roſe,
Hvor Odins Oldtids-Ege ſtaae;
Da vorder Himlen ſtedſe blaa,
Hvor Taagen flyer fra Tidens Moſe.

Held Os, at vi den Lykke nyde
I unge, fagre Barndomsvaar,
Hvor ingen Storme Grenen bryde,
I Flidens, Tankens Urtegaard!
Og alle vi taknemligt priſe
Hver Gartner, ſom os dyrke vil,
Og ſom os ſkienker Nøglen til
Det Gode, Skiønne — med det Viſe.

Efter Talen.

Ældre Brødre! bort I gaae.
Tak for al den Barndomsgammen,
Vi ſaa længe deelte ſammen,
Hvor de kiære Haller ſtaae.
Brødre! vi maae ſkilles ad;
Lyder Fædrelandets Stemme!
Men I vil dog aldrig glemme
Kredſen, hvor ſom Børn I ſad.

Eders Id velſigne Gud!
Giører Fædrelandet Ære!
Vi ſkal vorde, hvad I ere;
Herligt er jo dette Bud.

Og naar da vi ſees igien,
Vil ſom Ynglinger vi glade
Barnlig Uſkyld ei forlade,
Skiondt vi vorde Dannemænd.

Glemmer ei det kiære Du,
Brodre! o, det har ſin Nytte:
Det kan Hierter ſammenknytte.
Fremtid vorder ikke Nu.
Lader os ſom Mænd engang
Aldrig denne Flamme ſavne!
Kiærligt vi hinanden favne
Da — ſom ved vor Afſkedsſang.

Cantate
til
Univerſitets-Bygningens Indvielſesfeſt
den 13de October 1836.

For Talen.

Chor.

Af Gruſet ſteg vor Borg igien,
Det ædle Videnſkabers Slot;
Thi glæder ſig hver Viisdoms Ven.
Og Fredrik kom, vor elſkte Drot;
Med Muſers Born i Flokketal
Indvier han vor Hoitidshal.

Sang.

Helligt er det Sted, den ſtaaer.
Alt i trende hundred Aar

Stod vort Videnſkabers-Huus;
Men det ſank ſaa tidt i Gruus.

Tredie Chriſtian Gaarden gav,
Hvor med mægtig Hyrdeſtav
Roeskilds-Biſpen fordum ſad.
Det forædled Axelſtad.

Dog, mens Viisdoms Tale lød,
Tiden Taget giennembrød.
Fierde Chriſtian var ung,
Men ham Kronen ei for tung.

Kaas og Walkendorf! jert Navn
Signe vi for ædelt Gavn;
Chriſtian, Bygmeſter ſtor,
Fulgte ſine Viſes Ord.

Derpaa reiſte ſig en Muur
For dit Giemmeſted, Natur!
Dig, vor tredie Frederik!
Signer et taknemligt Blik.

Recitativ.

Du Aandens Lys, ſom mørke Nat fordrev!
Hvi ſkulde dig den Skiebne ramme,
At til en gruſom jordiſk Flamme
Saa ofte du forvandlet blev?
Ildhavet bryder voldſomt ind
I dine gamle Høreſale;
Fra Taget flygter fromme Svale,
Som Judas kysſer Flammen Biælkens Kind.
Og Uglen, ſom dig ſad i Hielmen før,

Du natteflittige Pallas-Athene!
Nu hyler paa de ſorte Stene
I Gruſet ved den brændte Dør.

Chor.

Herlig er Lyſets Magt,
Saligt fra Himlen bragt,
Aand! i dit Hiem;
Men i din Helligdom
Flammen fra Dybet kom
Styrtende frem.

Himmel! hør Støvets Suk:
Svovlede Fakkel ſluk,
Tændt kun til Vold;
Som til Naturens Tab
Ondſkab og Lidenſkab
Fører i Skiold.

Salige Stierne huld,
Som med et luttret Guld
Nedblinker hiſt!
Hellig og vennemild
Tænd os vor Alterild,
Skienk os din Gniſt.

Efter Talen.

Recitativ.

„I ſnever Kreds indſnærpes Aand og Sands,"
Saa ſang ved Harpen før en ædel Digter.

Kan ei alvorlige, ſelv ſtrenge Pligter
Sig ſmykke, Skionhed! med din Blomſterkrands?
I lang Tid gik Studenten ſpredt omkring
I mangt et Stræde til ſin Lærers Kammer;
Nu ſidder han, hvor Hoieloftet brammer,
Som Fredriks Mænd paa Kongething.
Minerva vinker ham til ædel Hal,
En trofaſt Dyrker vil hun aldrig ſlippe.
Den ſkiore Qviſt forvandles til et Knippe
— Samdrægtighed — ſom Intet bryde ſkal.

Studenterne.

Fredrik! hor Studentens Svar:
Du dit Corps os kaldet har,
Det er os den ſtørſte Ære;
Ja, dit Corps det vil vi være,
Aandens Kæmper. Himmel! giv
Kraften til et ædelt Liv.

Raſer atter voldſom Kamp,
Hyller Staden ſig i Damp,
Stormes atter i en Gade,
Skal vi feigt dig ei forlade;
Tappert vi, ſom Fædre, ſtaae,
Fienderne tilbage ſlaae.

Men en liden Haandfuld Folk
Er kun ſlet Bellonas Tolk.
Selv du byder det, vor Konning!
At Minerva blier vor Dronning,
At i hendes Kæmpehal
Vi for Viisdom fegte ſkal.

En Stemme fra Conſiſtorium.
Alt blev nyt. I Evigheden vandret
Er det Gamle — jeg ſtod uforandret,
Jeg holdt uforſærdet Stand,
Bomber trodſed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
Ei for blødt at ſukke kun og græde,
For at gaae i ſtore Fædres Fied, —
Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
Der ſad Holberg, Gram og Bartholiner;
Der udgyder jeg med uſeet Haand
Over Kredſen Kraft og Aand.

Chor.
Indvier nu med Sang
Og Høitidsklang
Minervas Hal!
Minerva! paa dit Slot
Vor elſkte Drot
Lovpriſes ſkal.

Det nye Kiobenhavn
Det bær hans Navn.
Af Aſken frem
Han vinkte det igien;
Saa Muſers Hiem,
Vor Folkeven!

I Muſer og Apol!
For eder aldrig kold
Blier Danmarks Son.

Leed os ved kiærlig Haand,
Skienk Lærdom Aand!
Det er vor Bøn.

Cantate
til
Reformations-Jubelfeſten ved Univerſitetet.
Den 31te October 1836.

Chor.

Skion, ſom for tre hundred Aar,
Solen ſtaaer
Over Jorderige.
Dengang Haugen var ſaa ny;
Lynet foer fra ſkumle Sky,
Men i ſtærke Kæmpers Ly
Monne Spiren ſtige.
Træet for den rene Tro
Nu i Ro
Breder ſine Bugter;
Fiernt i Veſt og hoit i Nord
Skienker det den chriſtne Jord
Sine Himmelfrugter.

Recitativ.

De forſte Chriſtne ſamledes
I Hedningecatacomber;
Af Gravens ſkumle Hvælvinger
Fremſpired Fremtids Roſe.

Og Flokkens Taler var en Ven,
Som Evangeliet lærte.
Men ſledſke Biſkop Pave blev,
Forhærdende ſit Hierte,
Og ſtolte Pave Fyrſte blev,
Og Fyrſte blev Tyrannen. —
Da ſplintrede de Chriſti Kors
Til Ved for Morderbaalet.

Sang.

O, Forſyn! du, ſom Ondſkab tvinger!
I Mørket ſporedes din Finger,
Som Morgenſtraale reen og klar:
Han vilde bygge ſig et Tempel,
Den Stolte, med ſit Hovmodsſtempel,
Men Templet dog — din Kirke var.
Ud ſendte han ſin Afladskræmmer,
At ſamle Guld — da tuſind Stemmer
Ham mødte kiækt ved Flod og Kyſt;
Da Jeſu Lære blev betrygget,
Da blev den ſande Kirke bygget
Uſynligt i den Frommes Bryſt.

Recitativ.

Thi Luther ſang,
Og Lutheranerne med ham:

Choral.

Guds Ord — det ſkal de lade ſtaae,
Og Tak derfor ei have;
Han vil med os i Kampen gaae,
Hans er den bedſte Gave.
Tage de ſelv vort Liv,
Gods, Ære, Barn og Viv —

Lad fare derhen!
Det Bedſte blier igien:
Guds Rige vi ei miſte.

For den theologiſke Promotion.

Glem ei, du fromme Herrens Præſt!
At Lutherdommens Jubelfeſt
Her ſtempler dig ſom Lærer.
Saa vandre frem i Herrens Aand!
At ſtedſe Kiærlighedens Baand
Du knytter og du ærer.
Glem Tolder ei og Phariſæ'r,
Og ſee, med Biælken, Skiæven her
Ei blot i Andres Oie;
Styrk Brodrene med Jeſu Troſt,
Lig, ſom Johannes, ved hans Bryſt!
Da glæder ſig den Hoie.

For den juridiſke Promotion.

Retfærdigheden truer kold
Med Sværdet, for at ſtraffe Vold,
Og blind for alle Bonner;
Men han, ſom dommer hiſt hvert Sind,
Han har for Oiet intet Bind,
Han ſkaaner ſine Sonner.
Paa Syndens, Laſtens Tornevei
Kan Dyd undvære Strenghed ei,
Hvis det ſkal Livet baade;
Men glem dog ei, du Retfærds Mand!
At hiſt du ei undvære kan
Den ſidſte Dommers Naade.

For den mediciniſke Promotion.

Sundt Legem ſtyrker Siælen ſund;
I denne Livets Proveſtund
Beſiælte Støv maa trives.
Hil dig, der Sundhedskilden fandt,
Og længſt foragter Giøgletant!
Din Viisdom Kræfter gives.
Gak trolig i Naturens Spor!
Der falder ingen Spurv til Jord
Vel uden Herrens Villie;
Men reddes mangen Knop dog kan,
Og herligſt ſtaaer ved Gravens Rand
Sølvhaaret Oldings Lilie.

For den philoſophiſke Promotion.

Gud ſkabte med ſin ſtærke Haand
I Manden en fornuftig Aand,
Og den maa modnes, dyrkes.
Men vogt dig, du, ſom meget veed!
For Hovmod og Spidsfindighed;
Derved ei Aanden ſtyrkes.
Glem ei, du Tænker! Lærde du!
At Alt du ſeer kortſynet nu
Dog ved en ringe Kerte.
Dyrk tro din Aand, din Videnſkab,
Som kraftig Helt — kun ei med Tab
Af ſønligt chriſtne Hierte.

Efter Talen og Promotionerne.

Siunger nu en Sang til Ære
For de fromme Herrens Mænd,

Som den ſande Jeſu Lære
Tappert vandt til os igien.
Ædle Johan Huſs! du faldt;
Af dit Baal dog ſvang ſig alt
Englen paa ſin Himmelvinge,
Seiren ſikkert os at bringe.

Da kom Luther, Troens Kæmpe,
Klædt i Modets ſtærke Staal;
Frygt hans Roſt ei kunde dæmpe,
Diærvt han ſtævned til ſit Maal.
Og i Kirkens Foraarsſal
Sang en liflig Nattergal:
Med Melanchton ved ſin Side
Stod — den Stærke med den Blide.

Bugenhagen! dig vi nævne
Lutherdommens Hielper god.
Tauſen! i mangt farligt Stævne
Kiækt med Sadolin du ſtod.
Smuldned' længſt er dine Been,
Men den Kirkegaardens Steen,
Hvor du ſtod for fromme Skare,
Til din Ære vi bevare.

Tak fortiener Danmarks Fyrſte,
Som udbredte Troen her:
Chriſtiern — Frederik den Forſte —
Tredie Chriſtian iſær.
Luthers Ven! i Worms du ſaae
Helten ved ſin Afgrund ſtaae;
Han foragted Dod og Smerte,
Og han vandt dit Kongehierte.

Siette Frederik, vor Fader!
Du har Hiertet varmt, ſom hiin.
Ondſkab du og Vantro hader,
Jeſu ſande Tro er din.
Ja, hver ægte Chriſten veed:
Livets Væld er Kiærlighed.
Dyrker den da fromt tilſammen!
Gode Chriſtne ſiunger Amen.

Chor.

Kingo! laan os din Røſt, at den lyder
Orgelkraftig atter paa ny.
See, den gyldne Sol frembryder
Giennem ſin kulſorte Sky!
Trende Sekler har Skyen fordrevet,
Og ſkal fordrive den tre Gange tre.
Den har ſlet kun paa Jorden levet,
Som ei Himlen blaa kan ſee.
Straal din Uſkyldighed i hvert Hierte,
Jeſus Chriſtus! din himmelſke Tro,
Da ſkal ved Sandheds evige Kerte
Salige Slægter paa Jorden boe!

Til min Ven Peter Oluf Brøndſted.

Paa hans Fødſelsdag.

Det Baand, ſom knyttes i Livets Vaar,
Ei let ſin Styrke miſter;
Bedſt mindes vi vor Ungdoms Aar,
Erindringen ei briſter.

De Blomſter, ſom Baandet ſammenbandt,
Af dem vel visned mange;
Men de var ikke Tidens Tant,
I Himlen atter de Haugen fandt
Paa Evighedens Vange.

Og mange Blomſter ſtaae endnu,
Som dengang kun var Knopper;
Ei ſkue vi med ſorgfuld Hu
Paa Tidens visne Stubber.
Selv bære vi Hiertet i vort Bryſt,
Min gamle Ven! med Ungdomslyſt,
Skiøndt Haarene vel graane;
Med ſunde Blik vi Livet ſee,
Endnu i Solſkin kan vi lee,
Og ſværme ved Guds Maane.

Vi fandt hinanden i fremmed Land
Ved Elbens fierne Kyſter,
Langt fra den kiære Fædreſtrand.
Germania var vor Soſter.
Paa Dresdens lange Marmorbro,
Der, Brøndſted! ofte ſtod vi To
Og ſaae Naturen virke
I Aftenglands, i Morgendunſt;
Og Hallen vinked os til Kunſt,
Til Sang den ſkiønne Kirke.

I Weimar hilſte vi ſtore Skiald,
Hvem meer ei Jorden eier.
Vi ſkued Tydſklands dybe Fald
Og Heltens ſtolte Seier;
I Notre Dame vi ſiden ſaae

Med Scepter ham i Purpur gaae
Med Hertug og med Greve.
Paa Sanct Helena nu en Steen
Bedækker ſlet og flad hans Been.
Vi mindes ham, vi leve.

Og hiſt bag Alpernes Kæmpemuur
Vi atter os gienfunde,
Hvor dobbelt yppige Natur
Beriger ſine Lunde.
Hvor Cicero, hvor Cæſar gik,
Der ſtode vi med Tankeblik;
Og hvor ved Arno grundet
Er yndigſkionne Blomſterſtad,
Der ſkiltes vi ſaa kiærligt ad,
Og fandtes igien ved Sundet.

Men længe forſt, min ædle Ven!
Hver fulgte tro ſin Muſe:
Du fandt Oldgrækenland igien
Bag længſt nedfaldne Huſe;
Og jeg i Nordens fierne Kant
Den gamle Bragis Harpe fandt.
Den havde ligget længe;
Men den var Gudens eget Værk,
Endnu den var ſaa kæmpeſtærk,
Jeg gav den nye Strænge.

Og nu har jeg den ſkionne Trøſt,
Hvor Sundets Bover flyde,
At jeg med dig kan Livets Høſt
Som Livets Foraar nyde.

Nu i den kiære Axelſtad
Os Rummet ſkiller meer ei ad,
Og Kampen veg for Freden.
Og Tiden med ſin plumpe Haand
Ei ſønderſlide kan de Baand,
Gud bandt for Evigheden.

Til Fru Johanna Heiberg.

Den 22de November 1836.

Vor Ewald ſang for ſexti Aar
I Caroline Walters Baar
En herlig Fødſelsſang.
Hun pryder atter Kunſtens Vei;
Men Ewald — ak! han ſynger ei
Desværre denne Gang.

Men hvad han om ſin Walter ſang,
Det paſſer med prophetiſk Klang
Paa Hanna Heiberg grandt.
Gientage vil jeg Skialdens Ord;
Og ſiger mig, I Mænd i Nord!
Om I det ikke fandt.

„Thalia ſaae fra Pindus ned,
Og ſaae den Dag, vi glædes ved,
Og følte den ſin Feſt;
Og med en Moders travle Iil
Og med et ſtolt og vittigt Smiil
Bad hun Olymp til Gieſt.“

„Den Snilde kiendte alt for vel
Sin Carolines raſke Siæl,
Endſkiøndt den førſt frembrød.
Da bad hun ſtolt Gudinderne
At haſte fra Olymp, og ſee
Den Muſa, ſom var fød."

„Hun kysſed Øie, Mund og Bryſt,
Og ſagde: Vær til Danſkes Lyſt
Din Skytsgudindes Speil!
Afbild dem i dit Spil, og byd
Din Tone ſkildre hulde Dyd,
Dit Smiil at revſe Feil."

„Da kom de hulde Gratier,
Og Caroline fik af hver
En himmelſk Yndighed:
De Træk i Gang og Smiil og Sprog,
Som ſkildres ei, og ſom vi dog
Saa viſt fortrylles ved."

Siig! er nu ei det Billed liigt?
Og pasſer ikke Ewalds Digt
Paa vor Veninde grandt?
Hvad kan da Skialden end med Ret?
Dog jo — fuldſtændiggiøre det;
Skiøndt Alt deri er ſandt.

Vor Ewald ſkildred varmt og kiæk;
Dog fandt han ikke alle Træk
Til fierne Tid og Sted.

Thalias Billed ligner godt;
Dog ligner du ei hende blot,
Men Melpomene med.

Vor Hanna kan, ſaaſnart hun vil,
Naivt i lette Skueſpil
Erſtatte Walters Savn;
Men havde Caroline vel
Med Hanna Heibergs hoie Siæl
Forklaret Ninas Navn?

Og viiſt: at Siælen, uden Sprog,
Saa tydeligt kan tale dog,
Som nogen Digters Ord?
At Stumhed ſelv blier ſtum ei meer,
Naar man i ſligt et Anſigt ſeer,
Hvad dybt i Hiertet boer?

Terpſichore! desuden du
Gav Hanna Vinger tidt endnu.
Og ſkiønne Poeſie,
Som fordum lidt kun kiendtes til
Paa Brædderne, — hun, naar hun vil,
Staaer dybtindviet bi.

Og nu — hvad fordum kaldtes Tant,
Men hvad man ſiden helligt ſandt,
Som Kunſtens bedſte Pryd:
Reen Sædeligheds Roſe mild,
Der ſtyrker Aandens Himmelild
Med en elſkværdig Dyd;

Den ſætter du i dine Haar,
Den ſkienker dig endnu en Vaar,
Naar ſorte Lok blier graa;
Og mangen Skiald ſkal, ſom i Dag,
Om dig endnu med høit Behag
Sin Høitidsharpe ſlaae.

Sang
i Anledning af
Kongens Fødſelsfeſt.
Afſiungen i Skydeſelſkabet den 2den Februar 1837.

Naar Danſken fylder bredfuldt Maal,
Og knytter Vennekiæde,
Den førſte Skaal er Kongens Skaal,
Og alle Hierter qvæde:
Velſign ham, Gud! og ſkienk ham Fred
Og Helbred og Lykſalighed.
Den førſte Skaal er Kongens Skaal;
Den vier ind vor Glæde.

Og hvad vi ønſkte dig, du fik;
Thi kraftig og fornøiet
Du ſtod for os, vor Frederik!
Af Tiden ei nedbøiet.
Nu kom en lille flygtig Sky,
Og derfor ſorged Land og By;
Men Solen ſtraaler frem paa ny
Som Forſyns-Faderøiet.

Med Ynglingsild, ſaa let og rank,
Som moden Mand du tænkte;
Og mens ſaamangen Kæmpe ſank,
Dit Hoved ei du ſænkte.
Er end dit Haar ſom Solvet hvidt,
O, det har ei af Tiden liidt!
Det i din Barndom alt var dit,
Dig Freia ſelv det ſkienkte.

Du lærte Flid, Aarvaagenhed
Og Noiſomhed os andre;
Og da du nys dig lagde ned,
Det monne lidt forandre.
At være ſyg-forkiælet ei,
Os lærte du paa denne Vei.
Dit Blik, din Mine ſagde: Jeg
Skal ſnart blandt eder vandre.

I lang Tid end — fiernt ſtaaer hans Maal —
Hans Kraft ham ſvigter ikke;
Thi fylder Alle Haabets Skaal
Nu efter Fædreſkikke!
Paa mangen aarlig Hoitidsdag
I dette gamle Skyttelag
Vor forſte Skaal var Fredriks Skaal,
Den ſkal vi længe drikke.

Sophus Zahle.

Marts 1837.

„Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“
Saa ſiunger hver en Dødelig.
Vel, at vi ikke Veien kiende!
Men Maalet hiſt i Himmerig
Seer Siælen, ei af Gud forladt,
Med Haabets Die Dag og Nat.

Du ſkued Maalet klart herneden,
For Dødens Alf dit Die brød;
Hengangne Ven! Udødligheden
Beſiælte dig tidt før din Død.
Hvad her ſom Chriſten troede du,
Det, Salige! det veed du nu.

Dit Die med forklarte Blikke
Den elſkte Viv hos Gud gienſaae,
Og Gud og Fædrelandet ikke
Forlade dine kiære Smaae.
En Venneflok med Barmen trang
Dig følger tro med Skialdeſang.

Thi Ven du var, og Kunſten ſtyrked
Din Aand med Harpens Melodie;
Naturens Videnſkab du dyrked,
Thi Himlen ſpeiler ſig deri.
Kunſt og Natur ſom Vinger bar
Dig op til Naadens Throne klar.

Sov ſødt, vor Ven! Vi ſkal ei glemme
Dit Minde paa vor Fremtids Gang;
Og ofte lyder os din Stemme
Endnu i mangen venlig Sang.
Du planted ſelv en Glemmigei
Paa Graven — og den visner ei.

Til Beſkow.

Med Overſættelſen af hans Sorgeſpil Torkel Knutſon.

Min ædle Beſkow! det har glædet mig,
At bringe Danemark et Digt fra dig.
Paa Venſkab gav du mig ſaa mangt Beviis;
Tilgiv! du faaer det end ei ligerviis.

Thi ei Perſonlighed har ledt min Haand
At vække Gienklang af din Digteraand
Fra Danerharpen; ikke Venſkabs Pligt
Begeiſtred her — det var dit eget Digt.

Et Maleri, alvorligt, ſkiønt og ſandt.
Dit ædle Hierte, ſom en Diamant,
Gav Lysning til Chriſtinas Maaneſkin,
Og Solglands til din Torkels Helteſind.

Hvor kiært det var mig, at opdage brat,
Mens Svenſk til Danſk ſaa let blev overſat,
Den Liighed i vort Sprog, ſom i vor Slægt:
Det ſamme Sprog — kun dobbelt Dialect!

Dog Noget her jeg ærligt ſkrifter dig.
Ei Danſken, veed du, er misundelig;
Kun Eet misunder Svenſken han. — „Hvad da?“
— Det er et lille Bogſtav, Ven! et A.

Dog ſaae du for, og nu maaſkee vil ſee,
Et Sprog kan være ſmukt med ſamt ſit E.
Hvad der er ſkiønt, hvad der er ſtort og ſandt,
Vocalen finder til ſin Conſonant.

Sang til Kongen fra Skydeſelſkabet.

Den 3die Auguſt 1837.

Saalænge Axelhuſer
Holdt muntre Skyttelag,
Dem ingen Glæde mødte
Saa herlig ſom i Dag.
Hvad er vor Venneglæde?
Blot Skyttekunſt? o, nei!
En broderlig Forening
Paa Livets Vandringsvei.

Men hvor ſig Brødre ſamle,
Hvad er den bedſte Feſt,
Naar ei den elſkte Fader
Er Kredſens første Gieſt?
Det følte vore Konger;
De hædred tidt vort Lag,
Trefoldighedens Gilde —
Men aldrig ſom i Dag.

Vor Drot, vor elſkte Fredrik
Har aarlig os beſøgt,
Selv glad blandt glade Sønner,
Naar der blev legt og ſpøgt;
Men aldrig, Fader Fredrik!
Skiøndt tidt os hædred du,
Du ſmelted alle Hierter
Saa kongeligt, ſom nu.

I freidig Livets Lykke
Fra Thronen og fra Slot
I Folkets Kreds at træde,
Det giorde mangen Drot;
Men Døden at beſeire
Med Mødets ſtærke Blik,
Og ſtrax til Folket ile —
Giør kun en Frederik.

End ſad du ei blandt Store
Hiſt i din egen Borg;
Men rørt af Kiærligheden,
Af dine Sønners Sorg —
Knap Faren var forſvunden,
Og du i Sundheds Havn,
Saa vinkte Somrens Roſer
Dig i vor Borgerfavn.

Nu lad Kartoven brage,
Mens Kredſen om ham ſtaaer!
Gud! ſkienk ham Glædens Dage,
Gud! ſkienk ham Kraftens Aar.

Her tie Sangens Toner,
Her er kun Taaren Tolk.
Sølvbryllup med ſin Sundhed
Han holder hos ſit Folk.

Hans Chriſtian Ørſted.

Den 14de Auguſt 1837.

Mnemoſyne! Mnemoſyne!
Skialden rynker ſine Bryne.
See, du er min Muſas Moder;
Men af dine Himmelgoder
Har du mig ei nok foræret,
Thi du har mig ei beſkieret
Den Hukommelſe, ſom, Kiære!
Digteren ei kan undvære.

Mnemoſyne venligt ſvarer:
„Har jeg ſvigtet dig i Farer?
Glemte nogentid dit Hierte
Livets Glæder og dets Smerte?
Tidens Dyder og Bedrifter?
Glemte du de gamle Skrifter?
Fandt vel Phantaſien Skranke?
Svigted dig din Aand og Tanke?"

Mnemoſyne! nei. Men ſavne
Lod du tidt mig Tal og Navne.
See, det har mig ofte ſkadet,
At fra Mund jeg tog ei Bladet,

Hvor jeg netop det behoved;
Og hvad faſt mig meeſt bedroved,
Var, at i Auguſti Maaned
Ei engang du Skialden ſkaaned:
Ham den fiortende lod glemme,
Saa han hæved ei ſin Stemme.
I vort Venſkabs Tid, den lange,
Tænk dig! fyrgetyve Gange,
Fyrgetyve Fodſelsdage
Har Hans Chriſtian lagt tilbage
(Din Skyld var det, grumme Moder!)
Uden Hilſen fra ſin Broder.

„Har du glemt ham fyrgetyve
Somre?“

Nei, det var at lyve;
Jeg hver Uge paa ham tænkte.

„At du ingen Sang ham ſkienkte,
Han hoimodigt vil tilgive,
Hvis, mens du er end i Live,
Du Forſommelſen erſtatter,
Og et Carmen ſtrax forfatter.“

Dertil er i Dag ei Tiden;
Der til Middag kun er liden
Friſt.

„Saa ſtaa dog ei ſom Taabe!
Rime kan du, vil jeg haabe.
Skynd dig da, riim Noget ſammen,
Dig til Troſt, og ham til Gammen!

Som en Roſe, ſom en Lilie
Dufter ham din gode Villie."

Ja, hvis Villien ham kan glæde,
Vil jeg grumme gierne qvæde.

Ædle Chriſtian! min Muſe
Troer med Troſt mig at beruſe;
Men om du kan Vreden tæmme,
Og min Glemſomhed — forglemme,
Ville vi nu ſnart erfare.
Gode Chriſtian! hør mig bare.

Langeland ſig ſaare glæder
Ved din Daad og ved din Hæder.
Men ved Langeland jeg mener
Ei den Ø blot, ſom forener
Sig med Danmarks Blomſtervænger;
Nei, det lange Land er længer,
Thi jeg mener det, ſom bugter
Sig med Bierge, Dale, Frugter
Høit fra Nordcaps hvide Hue
Til Gibraltars røde Lue.
Og jeg vedder, hvis i Tide
Jorden fik din Feſt at vide,
Gniſtred ſtrax med ſtolten Mine
Hver Electriſeermaſkine;
Ja, hver Naal da paa Magneten
Vilde pege — ſom Poeten —
Med ſin Finger rort paa Manden,
Der gav de forelſkte Kræfter
Vielſen, de længtes efter,
Da de ſukked for hinanden.

Til Prinds Chriſtian Frederik.

Den 18de September 1837.

Man ſiger: „Altid Sang paa Sang!
Men er du ikke bange,
At Chriſtian bliver kied engang
Af de gientagne Sange?“
Jeg ſvarer: Chriſtian blier ei kied
Af hvad fra Hiertet kommer,
Saa lidt ſom af ſit Urtebed,
Af Blomſter og af Sommer.

Han finder i ſin Fugl Behag,
Og til dens Sang han lytter,
Naar til hans høie Borgetag
Den kom fra Dalens Hytter.
Han aabner den ſit Vindve ſelv,
I Hal den ſiunge lader.
I gamle Nordens Digterelv
Han Aand og Hierte bader.

„Og hvad vil du da ſiunge her?
Om ſlig en Fugl man ſiger:
Den har Forfængelighed kiær,
Og færdig er til Smiger.“
Man ſiger meget, ſom er ſandt,
Og meget, ſom er ikke;
Den Slette kalder Skiønhed Tant,
Og Alt han vil beklikke.

Ei ſmigre ſkal min Digterroſt;
Men naar jeg driſtigt ſiger:

At Chriſtian er Kunſtens Trøſt,
Saa er det ikke Smiger.
Og naar jeg ſiger: Chriſtian
Vil Videnſkaben fremme,
Selv ægte Videnſkabens Mand —
Saa lyder Sandheds Stemme.

Og naar jeg ſiger: Chriſtian veed,
Hvad Mandens Aand er tienlig,
Ei med en ſtolt Nedladenhed,
Men menneſkelig venlig —
Saa har jeg atter Sandhed ſagt,
Saa lyſer Sandheds Kerte.
Og derfor vinder han ved Agt
Hvert menneſkeligt Hierte.

Trøſt

i et mismodigt Øieblik.

Stakkels Digter! du beklager dig, at paa din Gammelalder
Mænd, ſelv uden Kraft og Vinger, ſtundom dig en Fuſker kalder?
See dig dog engang tilbage, hvis du det endnu ei veed:
Groer ei bedſt af Alt paa Jorden Tidslen Utaknemlighed?

Sophocles i Oldingskraften ſkrev, hvorpaa nu Verden ſkiønner,
Sin Ødip — og blev for Retten ſtævnet da af egne Sønner
Som en ſvag vanvittig Daare, der ei kiendte Faderpligt.
Viſe Dommer Skialden frelſte; Talsmand blev hans eget Digt.

Don Qvixote ſkrev Cervantes; ſelv Apol ham Krandſen bragte,
Bogen morede Kong Philip — Skialden ingen Skierv han rakte.
Snart en uforſkammet Smorer bedre Don Qvixote ſkrev;
Skialden pidſked ham med Nelder, han til Spot for Verden blev.

Shakeſpeare lyſte ſom en Stierne; længe dog ei Stiernen funkled,
Beaumont-Fletcher Himmelſtiernen med Raketters Blus fordunkled.
Garrick, Schröder, Tieck og Schlegel hylded ham, ſnart godt, ſnart ſlet.
Store Shakeſpeare! endnu Verden aldrig har dig fattet ret.

Holberg ſkrev ſin Kandeſtøber — og det var ei i en Kande,
Nordens Bly til Kar han ſtøbte; det var i hans egen Pande.
Men en Paulli meget bedre ſig forſtod paa Poeſie,
Lærte Holberg med ſin Dumhed bedre Kandeſtøberi.

Stakkels Holberg! dine Skatte danſke Skueplads du ſkienkte;
Men i bælmork fugtig Kielder du paa Væg din Lampe hængte.
Ingen kom dens Lys at ſkue; Tiden, fuld af Regn og Slud,
Trued med at ſlukke Lampen — o, men aldrig gaaer den ud!

Ei forglemmer jeg de Dage — Tiden kaldte ſig romantiſk,
Vingen fri man havde faaet (for man ſtækked den pedantiſk) —
Da du, ſtore Fredrik Schiller! heller intet Bifald vandt;
Drengeſmagen, Modeſmagen ogſaa kaldte dig Pedant.

Goethe, kraftig ſom Apollo — ſom Apol lidt uretfærdig!
Mangen Marſyas dig flaaede levende, ſom os uværdig.

Din Natur, din friſke Skiønhed vakte lunken Sympathie,
Og tilſidſt kun i dit Ukrudt Daarlighed fandt Poeſie.

Saadan paa utallig Maade Smaahed kæmper med det Store.
Saare kan vel Myggen Huden, men ei Manden giennembore.
Overſlaae kan Tidens Bølge Klippen, naar ſit Skum den ſlaaer,
Skummet ſynker dog tilbage — ſynlig atter Klippen ſtaaer.

Den underlige Nattergal,

der hver Aften ſlog i Alleen uden for Veſterport, i Vaaren 1837.

Digteren.

Beſynderlige Fugl! hvad kan det være?
Jeg veed, at Virtuoſer tidt er ſære,
Men denne Særhed er dog alt for ſær.
Forgieves ønſke Danmarks Bøgetræer,
De herliggrønne Skove ſig den Ære,
Concertſal for din Sang at være.

Der ſtaae de ſkiønne Stammer høit i Lunde,
I Eenſomhed, med deres Kroner runde;
Forgieves vente de dig, Vaar paa Vaar,
Forgieves Blomſten vinker, Kilden gaaer,
Forgieves ſkinner Maanen, Elſkte ſukke —
Du fryder dem dog ei med dine Klukke.

Hvad — ſynger Digteren i Herthadalen —
Er Sommeraftnen uden Nattergalen?
Hvad Blomſter uden Roſens ſøde Lugt,
Hvad uden Jordbær al den anden Frugt,

Hvad Natten uden Maane, hvad et Eden
Er uden Eva — uden Kiærligheden.

Og dog du kommer ei! Men her, i Støvet,
Skov, Eenſomhed og Kiærlighed berøvet,
Ved Landevei — hvor med politiſk Snak
De ældre Mænd ſig more, hvor Tobak
De ſmøge, hvor hver Aften Kort de ſpille —
Her ſidder du, og Trille ſlaaer paa Trille!

Nattergalen.
Tilgiv, Herr Digter! ei din Pen du hvæsſe
For ſtrengt mod mig; thi en forhext Prindſesſe
Du ſkuer, ak, ſom driver her ſit Spil.
Theater be'er jeg dig — ei lægge **til**,
Men ſætte **for** *Prindſesſe*=Navnet. Qvinde
Jeg var tilforn, og Op'raſangerinde;
Men da tilſidſt jeg reent gik fra Natur,
Og ſlog kun Triller i Eratos Buur,
Fortørnedes min Muſa. Vred hun tog
En Haandfuld Vand, ſom Fee den paa mig ſlog,
Med disſe Ord: „Bliv Fugl, og fløit ved Buret
(Hun meente vel: ſkraas for Theaterſkuret),
Saa længe til du ſmelte kan et Bryſt,
Der føler atter for Naturens Lyſt.
Som Nattergal du *klukke*, til du atter
At *ſynge* lærer ſom Naturens Datter.
Naar Hierter rørt til dine Toner lytte,
Faaer du din Frihed — ved en Frihedsſtøtte."

Saaledes ſidder nu jeg arme Kræ
I dette ſtakkels lille Hasſeltræ,

Og qviddrer Mænd og Qvinder høit i Øre.
Og Mange ſtille ſtaae, for mig at høre;
Men røre dem — end kan jeg Ingen røre.

Digteren.
Ja, det er Andet! Hiſt i Freias Sal
Kun ſynge bør naturlig Nattergal;
Her maa du Triller ud af Struben preſſe,
Theatrets — forulykkede Prindſeſſe!

Speil jer i dennes Skiebne, Sangerinder!
Og ſynger ei ſom Fugle, men ſom Qvinder.

Den ſpanſke Pige.

(Efter Byron.)

O, taler til mig atter ei
Om blonde Moer i Nordens Rige!
I har ei havt det Held, ſom jeg,
At ſee den ſkionne ſpanſke Pige.
Ei hendes Øine vel er blaae,
Ei Lokkerne ſig gyldne boie;
I Udtryk langt de overgaae
Dog ſmægtende Blondines Øie.

Hun Ilden ſtial, Prometheus liig,
Og giemte den bag Silkebryne.
Der fører den en farlig Krig,
Thi Øinene beſtandig lyne.

Og Haarets ravneſorte Flok
Langt ned ad Svanebarmen ruller;
Man ſkulde troe, at hver en Lok
Kom for at kysſe hendes Skulder.

Let ſmeltet blier ei Nordens Glut,
Og kold hun er, ſelv naar hun favner;
Den ſmukke Mund er ofteſt but,
Og Læben Omheds Tone ſavner.
Men varme Sol gav fyrigt Liv;
Her Elſkov har ſin Diſa fundet.
Hvo elſker, ſom den ſpanſke Viv,
Naar hendes Hierte forſt er vundet?

Hun ei forfængelig er glad,
Naar martret Elſkers Taarer trille;
I hendes Kiærlighed og Had
Foragter hun ſig at forſtille.
Hun lader ei, ſom hun var huld,
Oprigtig varm er Hiertets Gloden;
Hun vælger Beiler ei for Guld,
Men elſker hun — er det til Doden.

Den ſpanſke Moes Gienkiærlighed
Ei lefler koldt, ei koldt foragter;
En Lidenſkab, ſaa ſtærk og heed,
Er ærlig uden alle Fagter.
Naar Fiendens Luur i Spanien gialdt,
Hun kiæk og ſtolt i Kamp henſtævner.
Hvis Beileren i Striden faldt,
Hun greb hans Spyd — og blev hans Hevner.

Tidt under Aftenſtiernen klar
I glad Bolero hun ſig ſlynger;
Hun ved ſin klingende Guitar
Om chriſten Helt og Maurer ſynger.
I deilig Haand ſin Roſenkrands
Hun holder, Aftnen at indvie,
Og under Heſpers Straaleglands
Hun ſynger fromt: Ave Marie!

Hver Ynde driver Elſkovsſpil,
Og fanger Hver, ſom den betragter.
Mon kolde Blonde vove vil
At være varme Siæls Foragter?
Jeg finder ei, hvor jeg vil gaae,
Paa fremmed Bierg, paa fremmed Slette,
Ja ſelv i Hiemmet ſaare Faa,
Der ligne Spaniens Brunette.

Til Kongehuſet.

Sang i Anledning af Kongens Fodſelsfeſt.

Afſiungen i Skydeſelſkabet den 1ſte Februar 1838.

Nu, Brødre! fylder feſtligt Kruus
Med Sang og glade Blikke.
Vort gamle danſke Kongehuus!
Til Held din Skaal vi drikke.
Kong Valdemar var Axels Ven,
Og Ven blev Fyrſten ſteds igien
Med bolde Mænd i Danmarks Land,
Alt efter Fædreſkikke.

Vel Tiden ſig forandret har
Med Sproget og med Klæder;
Dog ſidder Ætten dyrebar
End efter gamle Sæder,
Om ei paa Bænk juſt, dog paa Stol,
Ei ſtaalklædt, men i Fredens Kiol,
Med Hiertet varmt, med Danneſind,
Og deler Danſkes Glæder.

Og nu en Skaal for ham iſær,
Der altid var vor Broder,
Endſkiondt han Thronen er ſaa nær,
Som Barnet er ſin Moder;
Hvis Aand begavet aaben ſtaaer
For Alt, hvad herligt foregaaer;
Der vinder vor Fortrolighed
Som Fyrſte, Borger, Broder!

Fra Borgeren gik Kunſten ud,
Og Chriſtian den ynder,
Fra hvor den hæver ſig til Gud,
Til hvor den ſmaat begynder.
Hver ægte Kunſtner elſker han,
Hver Muſaſøn, hver Statens Mand,
Hver driftig Daad, hvert nyttigt Hiul,
Som Klogt og Flid forkynder.

Hvor mangt et Aar han hos os ſad,
Som om han her var hiemme,
Og ſang med os vor Viſe glad
Med en begeiſtret Stemme!
Hvor ofte til vort Selſkabs Lyſt
Veltalende med hævet Roſt

Han ſagde gode Manddoms-Ord,
Som Ingen her vil glemme!

Men ſlyng os dine Roſer nu
Om Harpens gyldne Strænge,
Du ſkiønne luftblaa Freia! du,
Som glæder Danavænge!
I Vilhelmines hulde Bryſt
Nedſmiilte du din ſøde Lyſt.
Skaal for det danſke Kongehuus!
Det blomſtre ſkiønt og længe!

Adam Vilhelm Hauchs Minde.

Februar 1838.

Livet ſkummed ei med vilde Vover,
Intet Uveir Lykkens Straale brød.
Sorger, græder ikke! Gubben ſøver,
Og hans førſte Smerte var hans Død.
Ingen vild fortvivlet Kummerstaare
Flyde vil ved denne Jordefærd;
Ædel, talrig Slægt ſtaaer ved hans Baare,
Mindes trofaſt ham — og er ham værd.

Ja, ſkiønt var hans Liv, det fortiener en Sang,
Den værdige Gubbe til Minde.
Som Yngling ham henrykte Vaabnenes Klang,
Da var han blandt Kæmper at finde.
Som Ridder han ſad paa ſin vælige Heſt;
Men ſnart han, Natur! ſom din værdige Præſt,
Blev kaaret til ſieldnere Glæder:

Ei oved blot Haanden da Glavind og Skaft,
Med Aanden udgrunded han Kræfternes Kraft,
Da dyrked han Viisdom til Hæder.

Og da du til dit Forſvar kaldte
Din Ynglingsſkare, Fædreland!
Da greb han atter Sværdets Hialte,
Og ruſted ſig ſom Riddersmand.
Paa mandig Pande Kiækheds Stempel,
Og munter i ſin Alvorsfærd,
Han var et hæderligt Exempel,
Hvordan man ener Bog med Sværd.

Frederik! du vil ham ſavne,
Naar du ſidder paa dit Slot,
Paa din Vei til fierne Havne,
Danmarks elſkelige Drot!
Du for Venſkab har et Hierte;
Du ham yndte, Konge god!
Ak, det var hans ſtorſte Smerte,
Fredrik! at han dig forlod.

Naar atter Vaaren nu med Gaver
Beſoger os, med Roſer i ſin Haand,
Vil Blomſterſværmen, Hauch! i dine Haver
Tidt længes efter en beſlægtet Aand.
Du med en ſindrig Gartner meer ei træder
I Lunden, ſkienker ham ei Raad;
Nu ſorge de forladte Steder,
De mindes dig, og mangen Daad.
Forgieves Fredriksberg udſtrækker
Sin Floi, ſom Arm, at favne dig igien.

Ved Fredensborg de høie Hækker
Ei ſvale meer den gamle Ven.
Paa Fredriksborg de ſtærke Kinder gløde —
Som dine, men du ſeer dem ikke meer;
Veemodigt i ſin Aftenrøde
Den gamle Borg i ſtille Bølge ſeer.
Men hiſt, hvor Kronborgs Taarne kneiſe
Mod Tordenſky ved ſtærke Lyn,
Forgieves Bølgen vil ſig reiſe —
Du kommer ei, du kiære Syn!

Men ſelv for dem, der aldrig ſaae,
Vil dog dit elſkte Billed ſtaae:
Dit Hædersminde
Den arme Blinde
Tro giemmer i ſit Hiertes Vraa.
Men vi, ſom daglig, Hauch! dig ſaae,
Og ſkue nu dit Liig paa Baare —
Med Veemodstaare
Vort Øie ſtirrer til dig i det Blaa.

Hvad toner nu til Gud i fromme Bønner,
Som om det vilde ſig fra Sorg befrie?
Ha, Tonekunſten ſelv, dens rørte Sønner
I hiertegreben Harmonie!
Du elſked den, du var en Fader
For Kunſtens Dyrker, agted Kunſt;
Du haded Daarlighed, ſom Skiønhed hader
Liig den forfængelige Dunſt.
Og Digterharpen greb dit Indre;
Med Melpomene græd du tidt,
Thalia ſaae dit Øie tindre,

Naar Vid og Lune ſpøgte frit.
Derfor dig alle Kunſter Krandſe binde;
Thi altid blomſtrer deres Vaar.
Velſignet være, Hauch! dit Minde,
Saalænge Videnſkabs og Kunſtens Tempel ſtaaer.

Men høit nu over Jordens Tuer
I en for Støvet uforſtaaet Lyſt
Han kiærligt ned til Kredſen ſkuer
Som ſalig Engel ved ſin Frelſers Bryſt.

Frue Menigheds Afſkedsſang

til

ſin mangeaarige Lærer, Stiftsprovſt Clauſen,

paa anden Søndag efter Paaſke, den 29de April 1838.

Ædle Olding! Døden ei
Har os dig, vor Lærer! røvet.
Blomſten ſpringer ud i Mai,
Og i Høſten falder Løvet;
Men i Herrens Urtegaard
Høſt er mere ſkiøn, end Vaar.

Ofte tændte her din Røſt
Haabets halvudſlukte Kerte;
Dydsveileder, Styrke, Trøſt
For det kummerfulde Hierte.
Blev tilſidſt dig Talen tung?
O, din Aand er evig ung!

Skiøndt ei Klokkens vante Klang
Dig til Lærerſtolen kalder,
Rører dig vor Takkeſang;
Siælen lider ei af Alder.
Vi betale Hiertets Gield,
Men ei ſige vi Farvel.

Ei hos os, men dog os nær,
Kan du Klokkens Toner høre.
Ja, hver Søndag, Olding kiær!
Vil du os endnu tilhøre.
Fra dit Kammer, lukt i Løn,
Ane vi din fromme Bøn.

Stum er dog hver Støvets Mund,
Stum for Gud hver jordiſk Tunge;
Hvad bevæger Hiertets Grund —
Kan det nogen Stemme ſiunge?
Men det fromme Bryſt, ſom ſlaaer,
Hører han — ſom Alt forſtaaer.

Til Kongen.

Sang for Skydeſelſkabet den 2den Auguſt 1838.

Atter Skiærſommers Pragt
Har os tilſammenbragt;
Fugl ſtaaer i Sky.
Feſten endnu er ſkiøn,
Gammel, dog ſommergrøn;
Arvet fra Søn til Søn,
Stedſe dog ny.

Fædre med elſkte Drot
Sadde, ſom vi, ſaa godt,
Glæden var Gieſt.
Mindet ei her forgik.
Nu ſidder Frederik;
Øiet med Ungdomsblik
Signer vor Feſt.

Fredrik! i Aldrens Aar
Staaer dog din Siæl i Vaar,
Stærkt er dit Bryſt.
Du, ſom vort gamle Lag,
Ung er endnu i Dag;
Sommerens Tordenbrag
Modned din Høſt.

Fader! velſignet vær.
Glæden dig bringer her
Hierternes Gield.
Løsnet er Kiærlighed;
Troſkaben ſtaaer derved.
Konge! dit Navn er Fred,
Danmarks er Held.

Til Thorvaldſen.

Den 7de October 1838.

Hvi jubled nylig Siællands Bogeſtrand?
Hvi følte ſig det gamle Fædreland?
Hvi var den hele Kyſt kun Glædens Tolk,

Utallig Stimmel af et henrykt Folk?
O, jeg har før oplevet ſlig en Stund,
Da Torden ryſted Kongedybets Grund,
Da i Kartovernes Salpeterſky
Den danſke Ære, ſom en Phønix ny,
Steg af ſin Aſke, ſlog ſin Vinge kiæk,
Og drak Begeiſtringen i Fiendeſkræk.
Dengang jeg ſaae dig med din Hammer, Thor!
Da du med Heltene til Valhal foer,
Som gierne deres Liv for Danmark lod,
Da Saga dypped Pen i deres Blod;
Da Britens Ørne kom i talrig Flok,
Men knuſte Næbet paa den danſke Blok.
Det var i Krig. Dengang vi kæmpe ſaae
For ærlig Død de Kammerater blaae.
Da Danmarks Folk ſtod ogſaa tæt paa Kyſt;
Men ædle Sorg blev bland't i ædle Lyſt,
Og Blusſet ſvandt fra Kinden, bleg og kold,
Da Heltene blev døde bragt paa Skiold.
Det var i Krig — den ſvandt i Havets Nat.

I Dag ei Flaader kom — kun en Fregat.
Ei, Abukir! din Helt drog til Bedrift,
For i ſin Laurbærkrands at faae en Rift;
En Kunſtner kom. Hans Laurbærkrands er heel,
Og hver en Danſk i Krandſen har en Deel;
Derfor den aldrig, aldrig ſkilles ad,
Og helligt er os allermindſte Blad.
Beundringstaaren, ſom en Morgendugg,
Giør Krandſen mere friſk og mere ſmuk;
Og for at den ſig ſkiønnere ſkal ſlaae,
Har Freia farvet Thorvalds Lokker graae.

Ham mødte denne Gang i Fredens Færd
Ei Kampens Sønner; Kunſtner, Læg og Lærd
I Baade kom. Paa Kongedybet klang
Kartovers Torden ei, men kun en Sang.
Dog — ſkiøndt din Feſt ei feiret blev med Blod,
Til den dog Danerfolket Fadder ſtod.

Ja, ja! du kom ſaa vidt, vort Fædreland!
At du kan ogſaa ſkatte Kunſtens Mand.
Det vilde Nordens Helt var høi og ſvar,
Men dog med ſamt ſin Kraft kun en Barbar.
Til Alt at ſønderſlaae var Haanden ſtærk;
Men Aanden ei beundred ſindrigt Værk.
Hvad ham var fremmed, ſendte han til Hel,
Og han behandled Kunſtneren ſom Træl.
Saa giorde Romer, der til Hellas kom;
Saa giorde Gother, da de kued Rom.
Sin Lærer viſte Vildmand kaad Foragt,
Til Siælens Gniſter blev i Flamme bragt,
Og Taagen ſvandt.

Dog ei ſaa ſnart. O, nei!
Hver Daarſkab iler ad modſatte Vei.
Der efter Glubſkhed kom en Trælleſtund,
Hvori den blotte Flid man agted kun.
Den ædle Nytte, der i hver en Vraa
Bor taus velgiørende ſom Huusgud ſtaae,
Stod nu ſom Afgud, plump og ſlet og ret,
Og Viisdomsbogen — var et Regnebræt.
Hvad ikke gavned, ingen Ære fik;
Nu ſkulde ſørges blot for Mad og Drik,
For Hyttens Luunhed, Klæderne til Krop.

Men til den høie, lyſe Biergetop,
Hvor Skiønhed og hvor Sandhed, Favn i Favn,
Forkynde Støvet Evighedens Navn,
Did blev ei ſkuet. Det blev nævnet Tant.
Man fandt i Skiønhed ei, hvad der er ſandt.
Saaledes det indbildſke, blinde Døgn
I ſkiønne Sandheder kun ſkued Løgn.
Sandhed fra Skiønhed, Mand blev ſkilt fra Viv,
Og dog — dog ſkulde trives Jordens Liv!
O, blinde Daarſkab! drukne Sværmeri!
Gud være takket, du eſt ſnart forbi.
Thi Hvo ei føler Skiønheds milde Bud,
Den kan ei heller knæle fromt for Gud —
Almægtige Kunſtner — der, ſaa viis ſom ſtærk,
Til egen Glæde ſkaber eget Værk,
Men ei for Nyttens Skyld, der falmer hen.
En evig Vælde trænger ei til den.

Det ældſte Nord ei kiendte ſligt et Fald.
Dets Helt foragted ikke Smed og Skiald.
Med Bragi ſad Vaulundur, Ydun, Eir
Hos Odin, Tyr, hos Aſa-Thor og Freir.
Nutid! vil du — ved Chriſtendommen blid —
Forene Heltetid med Kunſtnertid?

Ja! Derfor hædrer du den Mand, ſom fik
Paa Danmark lokket hen Europas Blik.
At giøre godt igien han ſig paatog,
Hvad vore vilde Fædre ſønderſlog.
See! derfor hented han ved gunſtig Vind
Med Jaſon atter Skiønheds gyldne Skind.
Ved Tryllemeislens Kraft igien paa Stol

Han ſatte Guderne paa Capitol.
Han atter Gratierne ſødt forbandt,
Og Venus ſmilende ſit Æble fandt,
Mars fik ſin ſtærke, herlige Natur,
Sin Sledſkhed og ſin Yndighed Mercur.
En Alexander, ſom en Verden ſlog,
Stolt i Triumph til Babylon inddrog,
Og Ganymed paa Knæ med venligt Blik
Gav atter Jovis Ørn en Lædſkedrik.
Alt, hvad Homer har nævnt ved Harpens Stræng,
Fra Guder til den lille Hyrdedreng,
Gienſkabte denne Troldmand, ſtærk og klog;
Og hvad forgieves Lærdom i ſin Bog
Sig vilde ſtave til med ſure Sved,
Sig aabenbared hans Uſkyldighed.
Thi Øiebliks og Oldtids Sympathie
Forbinder et guddommeligt Genie.
Hvad Mange læſte, men kun vide Faa,
Stod klart for ham, for han et Bogſtav ſaae;
Og Videnſkab — ſang en beſlægtet Ven —
Har Ingenting ham lært, han lærte den.

Men, Thorvald! du i græſke Verden ſaae
Dog ei med brune — men med Dine blaae.
Nordlænder blev du paa din fierne Vei,
Veemodig tidt, — Italiener ei.
Med Sydens Sandſekraft og Phantaſie
Dyb Følelſe forbinder dit Genie;
Og ſteds beundred du i Kunſtens Land
Ei blot hvad Aanden, men hvad Siælen kan.
Dit Hierte drog dig i det yngre Rom
Fra Hedenſkabet hen til Chriſtendom,

Men ei — thi din Forſtand blev klar og fri —
Til Middelalderens Mythologie;
Nei, Chriſtus monne ſaligt for dig ſtaae,
Som ham ved Nadveren Diſciple ſaae.
Af ham, af hans Apoſtle ſendte du
Os Billeder; og Axelkirke nu
I Sekler vorder for den glade Dan,
Hvad hiſt for Romeren er Vatican.
Fra ſtolte Syd — men ei til nordiſk Dunſt,
Som for han ſkieldte det — til nordiſk Kunſt
Han reiſe ſkal, og læſe uden Tolk:
„Ved Øſtreſaltet, Ven! boer ogſaa Folk."

Dog ei Nordlænder blot og Proteſtant
Blev du i Syden; altid Danſken fandt
I dig en Broder. Mindes du den Vaar
I Rom, da Skialden dig for treti Aar
For förſte Gang blandt dine Værker ſaae?
Da du med leerbeſtænkte Kiortel paa
Dig nærmed ham, til Syden kommen nys,
Og Broderſkab drak med ham i et Kys?

Hver Landsmand, ſom Italien og Rom
I Ungdom ſaae, naar han tilbagekom,
Af alt det Sete meeſt huſvaled ſig
Ved Mindet, Thorvald! om dit Værk og dig.

Paa dobbelt Maade dine Skatte har
Du ſkienket Danmark, Broder dyrebar!
O, altid Hiertet drog til Øreſund
Din Tanke hen, til Siællands Bogelund.

Paa dette Sted vi ſaae for nitten Aar
Dig, med lidt mindre Pudder i dit Haar,
Som ſelv du kaldte det. Nu er at ſee
Din Biergetop bedækt med hellig Snee.
Men underneden, i det varme Bryſt,
Staaer Somren end i al ſin Blomſterlyſt,
Som under Alpen, under Gletſcherhang —
Med Roſenduft og Nattergale-Sang.

Velkommen da til Danemark igien,
Medborger! ſtore Kunſtner! Broder! Ven!
Ak, mangt et kiærligt Hierte ſlaaer ei meer
Dig tro i Møde; kun det Sted du ſeer,
Hvor man nedlagde det. Men Danmark glad
I ſeneſt Høſt dig viſer friſke Blad.
Saa herlig en Smaragd, ſaa grøn og ſtor,
Du finder kun ved Bælt og Iſefiord.

Ja, Høſten har ſig ſmykket ret i Aar,
Med allerbedſte Bøgekrands i Haar,
For dig at hilſe, Thorvald! Første Nat
Var høie Nordlys paa vor Himmel ſat.
De komme ſielden, men de gierne kom,
Da du til Fædrelandet drog fra Rom;
De hilſte dig fra Island, hvor de ſaae
Stamfaderen i Oldtid: Olaf Paa.

En herlig Regnbu' havde Himlen ſat,
Da du i Baaden ſteg, om din Fregat.
Veed du, hvad den betyder, Thorvald? — O,
Det Bifroſt var, den ſkiønne Gudebro.

Thi hver Gang Danmark glædes ved en ſtor
Og ſielden Mand — da kommer Aſa-Thor
Og Odin, Freia, Bragi, for i Sang
At blande Glæderne med Gudeklang.

Til Thorvaldſen fra Studenter-Foreningen.

Den 13de October 1838.

Dig, hvem Fader Homer har viiſt de blomſtrende Guder,
Som dem Phidias ſaae, ſom dem Praxiteles ſaae;
Du, ſom Grækernes Skionhed og Kraft med Ynde, med Eenfold
Kaldte tilbage, befriet fra den fordærvede Kunſt:
Dig med Jubel hilſe, med Sang, hoit Muſernes Sonner,
Laurbærkrandſen dig længſt Guderne vandt om din Lok.

Du, ſom Romeren hiſt har lært med kraftige Meiſel,
Hvad af Grækeren for lærtes, men glemtes forlængſt;
Du, ſom ofte ſaa reent og ſaa dybt af liflige Kilde,
Stenen, ſom Moſes, du ſlog, Kilden af Marmoret ſprang:
Dig med Jubel hilſe, med Sang, hoit Muſernes Sonner,
Laurbærkrandſen dig længſt Heltene vandt om din Lok.

Du, ſom barnligt og fromt har ſkuet Chriſtus, vor Frelſer,
Kiærligt ſtrække ſin Arm ned mod den troende Kreds;
Der Apoſtlernes Anſigter os ſaa tydeligt viſte,
Som Michel Angelo dem, og ſom dem Rafael ſaae:
Dig med Jubel hilſer, med Sang, hoit Ynglingeſkaren,
Stiernekrandſen engang Englene ſkienke din Lok.

Du, ſom vender ſaa tro til gamle Danmark tilbage,
Skiøndt Europa dig rundt vinker til prægtige Feſt;
Du, ſom ſkienkte vort Fædreneland din Kraft og dit Kunſtværk,
Oreſundet er ſtolt, Tiberen miſted ſin Skat:
Dig med Jubel hilſe, med Sang, hoit Danemarks Sonner,
Fletter i Laurbærret dig Egens ærværdige Blad.

Thorvaldſens Skaal.

Den 31te October 1838.

Herr Thorvald ſtod ved Marmorlaſt,
Men ei bag Dunſt.
Hans Værge hamrede ſaa faſt,
At Fliſerne fra Blokken braſt.
Da reiſte Guder ſig i Haſt
Ved Thorvalds Kunſt.
„Fly!“ raabte Romeren. „Hvo kan
Vel maale ſig med denne Dan?
Omſonſt!“

Vor Helt gav Agt paa Nagets Brag —
Nu er det Tid!
Han ſlog paa Blokken Slag i Slag,
Til Ære for det danſke Flag.
Da blev det atter Skiønheds Dag
Ved Thorvalds Id.
Og Smagløsheden krøb i Skiul;
Thi Thorvald kæmped, ſom Niels Juel
I Strid.

O, Kunſtnat! Glimt fra Island brød
Din tykke Sky.
Da iilte froe til Templets Skiød
De Kæmper, ſom Apollo lød;
Thi Heltens Meſterværker brød
Den tykke Sky.
„Fra Danmark lyner Thorvaldſen!“
Saa gientog henrykt Kunſtens Ven
Paa ny.

Du Danſkes Vei til Roes og Magt:
Talent! Genie!
Dig har han tro tilbagelagt,
Du har ham Danmark atter bragt;
Og Glæden, rundt i Landet vakt,
Dybt føle vi.
Og froe med Larm og Sang og Spil
Vor Thorvaldſen vi hædre vil.
Skienk i!

Med Thorvaldſens Portrait.

See her Billed af ham, ſom formed ſaa Mange! — Naturen
Formed dig, Thorvald! ſelv ædelt. Dit Anſigt er græſk.
Blaatgermaniſk dit Øie forener Syden med Norden.
Hierte for Venſkab du har og for den hele Natur.
Skiøndt ſnart ſyvti Aar, du virker i kraftige Manddom;
Tiden har falmet din Lok, Ungdommen boer i dit Blik.

Sang

i Anledning af

Herr Adjunct Peter Koſter Dorphs og Jomfru Frederikke Aagaards Ægteforening.

Den 2den November 1838.

Kom jeg, Siælland! paa din Ø
Til et Sund, hvor ſaa blaat de Smaabølger henglide,
Hvor mig Klinten hiſt, ſom Mø,
Stolt i Luft viſer Barmen, den hvide;
Gik jeg i den lave Dal
Til et Taarn, hvor en Helt var i Oldtiden hiemme,
Nær den ſkiønne Bøgeſal,
Hvor tidt Nattergal hæver ſin Stemme —
Da mit Langſpil lyder med Klang,
Da med Fynd jeg ſiunger min Sang,
Sætter mig ved Hyttens Dør
Strax paa Bænken, ſom Skialdene før.

Holder Gubben i ſit Huus
Freias Feſt med ſin Viv for den elſkede Datter,
Lyder høit ved Horn og Kruus
Glade Frænders og Gieſternes Latter;
Er den unge Brud ſaa ven,
Som din Æſkemø, Freia! fra lyſe Seſvarne —
Da jeg ſiunger ſtrax igien
For et Smiil — ei for Krone, ſom Hiarne.
Freias Mø mig altid var kiær,
Sær det Barn, ſom ſmiler os her;
Blomſten, ſom nu rødmer ſmukt,
Skienker Ætten og Fremtiden Frugt.

Drak den unge, bolde Mand,
Som af Frigga blev viet til huldſalige Pige,
Mimer! af dit Kildevand;
Er han Broder i Aandernes Rige —
Sangen lyde med for ham!
Seent i Høſt blev ham Roſen i Hallen indbaaren;
Freia i ſin Fiæderham
Har den plukt, og ſelv bragt den fra Baaren.
Fletter Aſtrens brogede Krands,
Hylder Feſten med Spil og med Dands!
Peter Koſter og hans Viv
Spaae vi alle det gladeſte Liv.

Anders Sandoe Ørſteds Fødſelsdag.

Den 21de December 1838.

Ved gamle Leires Kilder fro
Sit Hiem alt monne vælge,
Sit Viisdomsſæde, Konning Hro,
Mens vildt omſtormed Helge.
Det lang Tid blot var Kongers Grav;
Men Fredrik Liv det atter gav,
Til Kundſkabs Hiem, til Viisdoms Bo
Han atter det mon vælge.

I gamle Roskilds Dale flød
Gud Mimers egen Kilde.
Der Gubbens Raad til Folket lød
I Skoven tidligt, ſilde.

Den ſkiønne Kilde gav Forſtand.
End ſprudler Mimers Kildevand,
Dets Bæk ſig over Landet god,
For ei ſin Kraft at ſpilde.

End lever Mimer og Kong Hro
Paa disſe hellige Steder,
Og derfor Herthadalen fro
Med Egeløv ſig klæder.
Til Mægler gav os Frederik
En Mand, hvis Siæl ſtaaer i hans Blik,
Hvis Tanke ſteds til Hiertet gik.
I Mimers Spor hans træder.

Det er i Dag hans Fødſelsdag;
Thi ſamles vi, du Blide!
Ei for — ſom tidt i tvivlſom Sag —
Om Meninger at ſtride;
Nei, deri er vi enig hver:
At Ørſted er os alle kiær,
For Landet heelt, for Hver iſær.
Og det ſkal Saga vide.

Hun vide ſkal, at vi engang,
Hvor hendes Runer ſtande,
Om Anders Sandoe glade ſang,
Og vandt omkring hans Pande
Uvisneligt det ægte Løv,
Som Tiden ſmuldner ei til Støv.
Thi Folkets Røſt og Skialdeſang
Skal ſig med Fremtid blande.

Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.

Januar 1839.

Bag mægtige Skove der ſtander en Borg
Saa herlig og ſtolt i Naturen;
Tidt lader det, ſom den med drømmende Sorg
I Vandfladen ſpeilede Muren.
I Sommer og Vinter ſom ofteſt forladt
Staaer Hallen ved Dag og ved Midienat.

Dog ſidde de Konger, de Helte der end
Med Sværd og med Kinderne røde;
Og vidſte man ei, det var Oldtidens Mænd,
Saa troede man ei, de var døde.
Saa muntre, ſom før ved et ridderligt Bord;
Men Læben er ſtum, og den mægter ei Ord.

Og Qvinderne ſidde ſaa venlige der,
Ei mattes den liflige Flamme,
Og Roſen beholder ungdommeligt Skiær,
Og Knoppen er altid den ſamme.
Thi Maleren greb det forſvindende Liv,
Forglemmelſen flygted ved Kunſtnerens Bliv.

Men findes da her kun den malede Flok?
Bevæger ei Livet ſig længer?
Jo, Brødre! thi alle jo vide vi nok,
At Chriſtians Billed her hænger.
Men, elſkede Chriſtian! dit Billed ei blot
Beſøger dit eget ærværdige Slot.

Din Aand er i Himlen; dog, Fader! din Aand
Har ikke forladt os paa Jorden,
Og tidt til din Borg ved uſynlige Baand
Den drages, til Glæde for Norden.
Din Navne, din Ætling — indtræder han her,
Da kommer du atter, da er du os nær.

Velſign ham, du Skytsaand for Danemarks Borg!
Han ofte beſøger dit Sæde.
Bortjag med din Vinge hver truende Sorg,
Og hidvift hver kongelig Glæde.
Hvor ofte du ſad efter Jagt med din Ven,
Der lyder et Hurra for Chriſtian igien.

Sang
i Anledning af
Kongens Fødſelsfeſt.
Affiungen i Skydeſelſkabet den 7de Februar 1839.

Vort gamle danſke Julegilde!
Du feires end med Høitidsbrag,
I Vintren kun lidt mere ſilde,
Du er — vor Konges Fødſelsdag.
Da ſamle ſig hans Mænd i Nord,
Som hiſt hos Rolf ved Iſefiord.

I Vintren ſelv en Roſe ſpringer
Af Hiertet i ſin Skiønhed ud;
Og Engle gav den Roſe Vinger,

Thi Duften ſtiger op til Gud.
Den krandſer Drotten — ſkiøn og bred —
Thi den er: Folkets Kiærlighed.

Som Vintren karſk, vor Konge ſmiler;
Han ynder Kraft, foragter Bram,
Og at ſaa hurtig Tiden iler,
Det mærker Folket ei paa ham.
Han ſtander blid blandt os i Aar
Saa kraftig, ſom i Ungdomsvaar.

Skiøn Vaaren er, men vilde Storme
Nedſtyrte tidt, hvad nys var ſmukt;
I Somren mange Træets Orme
Fortære Hoſtens Haab og Frugt.
Hvad Vintrens er i Havn og Huus,
Det rammer ikke Stormens Bruus.

O, ſkienk os mange ſlige Dage,
Vor Fredrik! i din ſkionne Snee.
Forbi os mangen Vinter drage,
Den ſtærk vor gode Konge ſee!
Og Himlen blaa med Solens Blik
Velſigne dig, vor Frederik!

Thorvaldſens anden Fødſelsdag.

Den 8de Marts 1839.

Hvert Adams Barn har en Fodſel jo,
Det er en Regel for alle Slægter;

Men at Geniet maa have to,
Det ſikkert heller ei Nogen negter.
Den førſte Fødſel er den, ſom Livet
Har Hver ſom Borger paa Jorden givet;
Den har Enhver.

Den anden Fødſel — det er den Stund,
Da den Udvalgte ſin Styrke mærker,
Der ſpirer ud ham af Aandens Grund,
Som kraftig Skaber til ſkiønne Værker.
Den mærkte Thorvald — ſom man begriber —
Da han fra Øreſund kom til Tiber,
Til Kunſtens Hiem.

Den Fordeel have deraf nu vi
I gamle Rom og ved gamle Leire,
At vi med brøderlig Sympathie
Kan Thorvalds Fødſeler begge feire.
I Danmarks Dal han førſt Livet ſandſed,
I Rom hans Tinding med Laurbær krandſed
Du ſelv, Apol!

Og derfor driver et venligt Savn
Ham hen til Begge med kiærlig Stemme;
I Roma mindes han Kiøbenhavn,
I Kiøbenhavn kan han Rom ei glemme.
Her blomſtred Vaaren, og hiſt hans Sommer;
Med rige Høſt dog til os han kommer.
Vor Thorvalds Skaal!

Sang til Maſkeballet

den 11te Marts 1839.

Stormen ſig ſvinger, vildt af Havet baaret;
Voverne ſkylle der, hvor Lam og Faaret —
Hyrdernes Rigdom — fordum nipped Græsſet.
Sand dækker Næsſet.

Armod udſtrækker bleg de tomme Hænder.
O, men den Fader hiſt, ſom Hiertet kiender,
Vender til Troſt, til Hielp for dem, ſom græde,
Rigmandens Glæde.

Glæden i Staden, Feſterne paa Borgen,
Vorder en Engel mild, ſom lindrer Sorgen,
Svinger ſig ſnelt fra dem, der glade larme,
Hen til den Arme.

Brodre med Soſtre! hvis I kunde lytte
Med dette Budſkab ved den bruſtne Hytte —
Hoiere Fryd, end her blandt lyſe Kerter,
Fandt eders Hierter.

Et Basrelief af Thorvaldſen.

Den lille Dreng i Kurven kiger
Som efter Fugle paa ſin muntre Vei.

Af hvad Smaaguderne med Vinger ſiger,
Forſtaaer det Bitterſte han ei.
Den meer erfarne Elſkerinde
Har fanget Amor; Kys paa Kysſe faaes,
Til reent Forelſkelſen maa ſvinde,
Tilſidſt hun bærer ham ved Vingen ſom en Gaas.
Der ſidder Husbond; og med ſære Nykker
Den Amor, han i henrykt Oieblik
Ved Ægteſkab paa Halſen fik,
Nu centnertung ham Nakken trykker;
Og dog den truer med at flyve bort.
Men Gubben der kom reent tilkort,
Forgieves han ſin matte Haand udſtrækker
Mod Elſkovsguden, ſom i Flugt ham giekker.

Og er da Kiærlighed kun Tant?
Og vilde Kunſtneren med denne Steen os lære,
At Menneſket den bor undvære?
O, du Kortſynede! ſee mere grandt.
Seer du ei Pſyche ſode Flammer vække,
Og ſin Veninde Guden række?
Som Roſen ſpringer ud i Vaar,
Udſpringer Kiærlighed i Ungdomsaar
I ſkionne, varme, dybe Siæle,
Og der — ſaa lidt ſom Roſen — den er Dunſt;
Den ſætter ſig et evigt Eftermæle
I hellig Tro, i Poeſie og Kunſt.

Schillers Minde.

(Til Melodie af Weyſe.)

Afſiunget ved Concerten i Frue Kirke for det Thorvaldſenſke Muſeum, den 8de Mai 1839, i Anledning af, at den hoitidelige Afdækning af Thorvaldſens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.

Samme Haand, ſom af den hvide Blok
Troens Kæmper her fremkaldte,
Der med Jeſu Ord til Verden talte,
Da ſig ſkilte deres Broderflok —
Samme Haand drog frem et andet Billed
Af en Skiald, nu i ſin Frelſers Favn,
Hvor han foler intet Savn.
Dyden han fremſtilled —
Schiller var hans Navn.

Chriſtus! du har ei forſmaaet hans Ord.
Thi forſkielligt kan de virke,
Dine Kæmper i uſynlig Kirke,
Spredt af Tiden paa den vide Jord.
Af din Haand vel ei han blev indviet,
Hellig Fromhed dog ham ſiunge bod;
Andagt i hans Harpe lod.
Nu hans Liv, befriet,
Venter ingen Dod.

Juſt i Dag med rort, taknemlig Aand
Folkets Sværm til Feſten modte
Hiſt, hvor Friedrich Schillers Billedſtøtte
Reiſte ſig ved Thorvalds Meſterhaand. —
Schiller! Peders og Johannes' Broder!

Hiertenoglen fik du, Ornens Flugt,
Driſtig var din Vingebugt.
Jorden ei, vor Moder,
Har dit Oie lukt.

Til Apoſtlene du ſaligt foer
Did, hvor ei du Glæden ſavner.
Chriſtus modte dig — ſom her — Omfavner!
End du ſkuer til din Fodſels Jord.
Schiller! hør fra Gud de Danſkes Stemme.
Du har glædet os ſaa mangen Gang
Med din hoie Harpes Klang.
Aldrig kan vi glemme,
Store Skiald! din Sang.

Hoſtpſalme.

Bryd hoit med Lovſang ud!
Stem, Hierte! Mund og Tunge.
Nu takker Alle Gud,
De Gamle med de Unge!
Paa Sletten i vort Land
Staaer rige Stak ved Stak.
Hvad Gud giengives kan,
Er Lovſang kun og Tak.

Hvor Morgenlærken ſang,
Ei Leen længe tover,
Og under muntre Klang
Faldt blomſterſmykket Klover.

Mon en Smaragd ſaa grøn
I Kongers Krone ſtaaer?
Vort Arbeids rige Løn
Gav et velſignet Aar.

Frem ſpired Ax ved Ax,
Ei brudt af Stormens Harme;
De ſvulmed kraftigt ſtrax
I Middagsſolens Varme.
Rigt dækte de vort Muld,
Huldt ſmykte de vor Egn;
De blev til Bondens Guld
I herlig Foraarsregn.

Og ſee vor Abildgaard
Med ſine Ædelſtene!
Rubin, Topaſen ſtaaer
Bag Lovets tunge Grene.
Da Markens Leer klang
(Det var en nyttig Leg),
Da topped ſig ved Sang
Utallig Neg ved Neg.

Men glemmer heller ei
En bedre Høſt at finde!
I Hiertet var en Mai,
Som aldrig gaaer af Minde.
Der Himlens Sædemand
Nedkaſted — ſkiær og reen —
Sin allerbedſte Sæd,
Og den faldt ei paa Steen.

Dens Sommer var ei kold;
Ved Salighedens Kerte
Tifold og hundredfold
Den ſpirer i vort Hierte.
Men Hiertet har kun: Ak!
Og Øiet har kun Graad;
Vi bringe dig vor Tak,
O Fader! i vor Daad.

Smaapigerne paa Nyſo.

Skialden ſad i ſin ſtille Ro
Alt paa ſin Sommerſvale;
Ind traadte de Smaapiger, en og to,
Tre, fire, — med venlig Tale.

Han aned ei, hvad de vilde ham nu,
Da monne den Ældſte ſig neie,
Hun ſagde: „Digter! os kiær er du,
Vi Noget af dig vil eie.

Gak ned i Haugen, og pluk os dog
En Blomſt! det onſke vi bare.
Vi giemme den i vor Pſalmebog,
Vi ville den længe bevare.

Hvergang vi ſee den i Fremtids-Aar,
Den vorder om dig et Minde;
Naar længer din Haand ei Harpen ſlaaer,
Skal dog ei Blomſten forſvinde.“

Smaapiger! Blomſterne fik I alt,
De visne, for Aften kommer;
Her ſkienker jeg eder endnu en Knop
Af mine Digterblommer.

Den varer lidt længer, den dufter lidt meer.
Naar Skialdene længſt er døde,
Man Roſenblade tidt fra dem ſeer,
Som endnu er ganſke røde.

Sang

ved det Søſterlige Velgiørenheds-Selſkabs høitidelige Forſamling i Anledning af Dronningens Fødſelsdag.

Den 28de October 1839.

Hæv dig fro, vor ſvage Røſt!
Tolk, hvad Hiertet tænkte
Paa den Dag, da rige Høſt
Os vor Dronning ſkienkte.
Naar i Guld October ſtaaer,
Fugleſkarer tie;
Men naar trofaſt Hiertet ſlaaer,
Synge vi Marie.

Vi er dine Fugle ſmaae;
Blomſt vi ei beſynge,
Men hvor aabne Lader ſtaae,
Samler ſig vor Klynge.
Som din Frelſer yttred ſig,
Du — du vil ham ligne:

„Smaaborn! kommer kun til mig,
Jeg vil jer velſigne.“

Ei, vor Dronning! ſeer os du;
Godt vi dig dog kiende,
Og for dig til Himlen nu
Vore Bønner ſende.
Alt i Dag er Glædens Tolk.
Himlen dig bevare!
Lyt i Sangen fra dit Folk
Til vor lille Skare!

Du, ſom Kiærlighedens Bud
Og dens Glæde fatter,
Paa din Fødſelsdag dig Gud
Gav din egen Datter,
Bedſte Løn for høie Dyd,
Feſt i Danavange.
Derfor lyd' med dobbelt Fryd
Vore Barndoms-Sange!

Jægerviſe.

Nu Jagten er til Ende,
Og lyſtigt Alle vende
Fra Eventyret hiem.
Saa giorde vore Fædre,
Og hvad kan man vel bedre,
End efterligne dem?

Chor.
Jagt var dem ſtørſte Tidsfordriv,
Den kaldte Modet frem.

Den ſætter os tilbage
Til hine ældſte Dage;
Thi vel antages kan:
Da Adam løb forvoven
Fra Paradiis til Skoven,
Da blev en Jæger han.
Chor.
Da gnaſked han ei Æbler meer,
Da fik han meer Forſtand.

Som Robinſon vi vandre —
Dog ſkilt ei fra hverandre —
I Skovens grønne Hal;
Og naar ſig Vildtet rører,
Da Echo Knaldet hører,
Og ſender atter Knald.
Chor.
Det hielper ei, at Hiorten flyer,
Den lyde maa vort Kald.

Og Fuglen i det Høie
Ei flygter fra vort Øie,
Som fiernt i Sky den ſeer.
Saaſnart ſom Bøſſen knalder,
Den daler, og den falder,
Og ſprætter ikke meer.
Chor.
Og Solen giennem Skyens Rift
Til raſke Jæger leer.

Her Fiinhed ei behøvler,
Vi gaae i plumpe Støvler
Dybt i Morads og Vand,
Og ſpotte Læneſtolen
Og Skierm for Regn og Solen.
Her Hver maa være Mand.
Chor.
Fra Jorden hente Byttet vi,
Fra Luften og fra Vand.

Os dadler følſom Læbe,
Fordi vi Dyret dræbe
I en ſaa gruſom Leg;
Men følſom Tunge ſmager,
Og aldrig følſom vrager
Den lækkre Dyreſteg.
Chor.
Hvor fik de den, hvis Hiorten ei
Vi traf bag Skovens Eeg?

Ei Dyret føler Nøden;
Det frygter ei for Døden,
Kun af Inſtinct det flyer.
Det er Naturens Orden,
At Alting her paa Jorden
Sig viſer — og fornyer.
Chor.
Selv Adams Børn afløſes jo,
Som hine Driveſkyer.

I vore Jægerſtater
Vi grønne Kammerater
Forglemme Rang og Stand.

Ja, ſelv vor ædle Fyrſte
Er vel blandt os den Forſte,
Men dog en Jægersmand.
Chor.
Og uden Pragt og uden Glands
Af Alle kiendes han.

Men — ſkal ei Bosſen klikke,
Saa maae vi ogſaa drikke,
Det ſelv Naturen bod;
Og ſkal vi Styrken viſe,
Saa maae vi ogſaa ſpiſe
Lidt af den Steg, vi ſkod.
Chor.
Men fremfor Alt: Jagtherrens Skaal!
Ham tro i Liv og Dod!

Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen.

Naar fordum til Jagten de Riddere drog,
I Skoven var Damerne med,
Hvor Falken paa Byttet med Driſtighed ſlog,
Paa blomſtrende Sted.
Og gierne den iled igien til ſit Baand,
Sad rolig, ſom for, paa den Yndiges Haand.
Thi Alt i Natur laer ſig binde
Til Skionheds Gudinde;
Selv Jagten ei lyder en Gud:
Diana! dit Bud
Beſtemmer det træffende Skud.

Nu følger ei Damen os tiere paa Jagt,
Vi har det ei længer ſaa godt;
Dog viſer Diana ſin tryllende Magt
Paa rolige Slot.
Naar Rogen forſvinder og Bøſſernes Skrald,
Da ſidder end Damen med Ridder i Hal.
Og Jagtens nu hvilende Sønner
Med Smiil hun belønner.
Hun ynder den mandige Leg,
Hvor Maanen ſaa bleg
Nedblinker til Dalenes Eeg.

Vor Jagtherres Skaal! Som Apol har han kiær
Førſt Buen — ſaa Strængene med.
I Heltenes Syſſel, i Kunſtens — i hver
Er han paa ſit Sted.
Og, huld ſom Diana, hans herlige Viv
Forſkiønner vort Land, og forſøder hans Liv.
Som Bægret ved „Bordet hiin runde"
Man tømte til Bunde,
Vi tømme vort Horn ligerviis —
Som Hyldingsbeviis
Til Chriſtians, Amalias Priis.

Til Auguſt Bournonville.

Skiønne Billeder bragte du os, ſom ſig yndigt bevæged,
Ja ſom i Lidenſkab ſelv ſtormed med Skiønhed endnu.
Herlig din Valdemar er, en Tragødie digtet med Miner;

Skueren mærkte det knap, at han ei Tilhører var.
Men fremfor hver en Idyl, du os gav, din Feſt i Albano
Tykkes mig herligſt og bedſt, meer end din Valdemar ſelv.
Thi Tragodien Digterens dog vel egenlig vorder,
Mimen med Blik og med Træk Ordet frembringer dog ei;
Derimod lyder Bevægelſen ham, og Gratiens Guddom
Hylder, Terpſichore! dig villigſt i Muſernes Chor.
Dette Bevægelſens yndige Spil, — din Elſkov, dit Samliv,
O Italia! Land — Eden for Ungdom og Lyſt!
Det har os Kunſtneren viiſt i ſit prægtigtlevende Billed;
Farver og Tonerne ſtod troligt Bevægelſen bi.
Intet dit Vid har forglemt: i længſtforfaldne Ruiner
Bygger den liflige Slægt Reden, ſom lyſtige Fugl.
Landſkabet aabner ſig huldt; ſom en Ungdoms blusſende Kinder,
Blusſer den ſynkende Sol, farver med Purpur ſin Dal.
Da de ſamles til Bryllup, da lyder den ſmigrende Cither,
Sækkepiberne ſelv ſnovle med munter Muſik
Skielmſkt i Ynglingers Haand, ſom med høipullet Hat og
med Blomſter
Svinge den elſkede Mo, medens en Søſter blier gift.
Munken ſelv med andægtige Fied deeltager i Feſten,
Signer det kiærlige Par, fiernes — dog ikke ret langt.
Da kom travleſte Vert; ſom en Helt han kæmper og færdes,
Hele den talrige Sværm qvæger hans Kiøkken og Flid.
Pilegrime ſig nærme. Men kun i Maſker indtræder
Dandſerparret, og Kunſt adler den landlige Feſt,
Ikke ſpringe de blot for at viſe det ſmidige Legem.
Herlige Basreliefs! Bacchus og Venus ſprang frem,
Blomſterne liig af den lukkede Knop; thi Muſerne veg ei
Bort fra Italiens Land, Helgene dræbte dem ei. —
Seer du da, koldere Nord! paa Sligt med misundeligt Øie?
Har du Intet, ſom du viſer til Giengield igien

Italienere? hvad med Beundring og Glæde de ſkue?
Stille! hvad kommer da der? Er det en Ynglingeflok
Bønder i brogede Dragt? Nei, Nordens Sønner dem gieſte,
Klædte, ſom Moder Natur, i den alvorlige Dragt.
Dækt, ſom Fieldet af Snee, er Hovdet af graalige Filthat,
Morkt den indhyllende Frak vidner om dæmrende Nat.
Men dog vakker Nordboen er, og den romerſke Pige
Foretrækker ham for Gutten fra Tiberens Bred.
Han er Muſens begavede Son, og med Kunſt og med Viden
Boder den flittige Svend kiæk paa hvad negtet ham blev.
Hvad han kan, forundrer dem alt — men naar Grotten ſig aabner,
Glemmer for Thorvalds Kunſt Romeren ſelv ſin Natur.

Peter Wulff.

Den 26de November 1839.

De Somænd gior ei mange Ord;
Skiøndt kraftige de trives;
Men her, ſom overalt, jeg troer,
Undtagelſer dog gives.
Saaledes kiender jeg en Mand,
En Landsmand, fodt paa Øen,
Som mangt et Ord har giort for ſand,
Og dog er Mand for Soen.

Alt tidligt han begyndte med
Studeringen paa Engelſk.
Sprogmeſteren paa forſte Sted
Var noget plump og bengelſk;

Men Peter var af Sligt ei Ven,
Ham Hovmod lidet hover:
Han lønned Underviisningen
Med Kugler fra Kartover.

Da nu paa denne Maade han
Kom grundigt efter Sproget,
Saa blev han halvt en Engelſkmand,
Da han buxeerte Skroget.
Men da man ikke ſloges meer,
Han ſtak i Balg ſit Værge;
Da blev en Færgemand vor Peer,
Og tømred ſelv ſin Færge —

En Færge, ſom til Manges Gavn
Han havde ſelv opfunden;
Den gik imellem Kiøbenhavn
Og Regnar Lodbroks „Lunden".
Da Luxus der tog Overhaand,
Og monne Briten matte,
Da tog vor Peter Shakeſpeares Aand,
Og hid den overſatte.

Og mangen Sang i Vennelag
Han lod i Hallen runge;
Derfor vi paa hans Fødſelsdag
Nu ogſaa glade ſiunge:
Gid Peter Wulff iblandt os gaae,
Vor gamle Broder, længe,
Og ſkaffe Kammerater blaae
Af Danmarks raſke Drenge!

Til Kongen.

December 1839.

Mens rundtomkring fra hver en Kyſt
I Danmarks Land, fra hvert et Bryſt
En Hilſen ſig vor Konge nærmer,
Forſtummer ikke Harpens Klang;
Den Chriſtian hørte mangen Gang,
Og han var Digterens Beſkiermer.

Den blander ſig i Folkets Raab.
O Fredrik! ſtore Fremtidshaab
Formilde ved dit Tab vor Klage.
Saa ſæt dig kun, du danſke Skiald!
Med Harpen ved Skioldungens Hal,
Og ſyng der, ſom i gamle Dage.

Nei! bi lidt førſt! Hvo kommer der?
En Flok af Danmarks Kæmper her
Ham ſværge Troſkabsed paa Sværdet.
Og Geiſtlighedens fromme Stand,
Og Lærd, og Borger, Embedsmand —
Om Kongens Borg de danne Gierdet.

Lad dem gaae førſt! Det bør ſig ſaa.
De, ſom for Landets Frelſe ſlaae,
De, ſom i Freden Landet nytte,
Skal komme førſt. Selv, Bonde! du
Stat op og hils din Konge nu,
Beſøg hans Borg, forlad din Hytte.

Men — har I alle hilſt jer Drot,
Og talt med Chriſtian paa hans Slot,

Saa lader ogſaa Skialden ſynge!
Ham ſelv ei gielder blot hans Ord;
Han taler for det hele Chor,
Skiøndt ei vi ſamles i en Klynge.

Det Digteren, ſom Fuglen hiſt
I Skoven, gaaer: omkring paa Qviſt
De flagre; man kan alle høre.
Hver qviddrer paa ſin egen Sti,
Men til en Broderharmonie
Det vorder i den Viſes Øre.

Tillad da, Drot! den Skiald, der ſtaaer
Nu i din Hal; hvem Livets Aar
Paa Livets Vei gav Fortræde:
At han i mangen Broders Navn
Her aandeligt maa til ſin Favn
Dig trykke med en ſønlig Glæde.

Du, ſom har med Tilfredshed lønt
Alt Godt og Sandt! — hvad der er ſkiønt,
Ei trækker frygtſomt ſig tilbage.
Dit Hierte vender ſig til Gud,
Og Viisdom lyder i dit Bud,
Og Kunſten krandſer dine Dage.

O, Chriſtian! — før jeg fra dig gaaer —
En Fader mig i treti Aar
Var du, jeg hørte med til Dine;
Mangt Qvad, ſom fra min Harpe klang,
Jeg for den ædle Chriſtian ſang
Og for den hulde Caroline.

Mig Mod og Troſt gav dit Behag.
Din Skionhedsſands, din rene Smag
Vil Muſerne til Glæde være.
Ja, Konge! var du vorden blot,
Som Kunſtneren, en Underſaat —
Din Dom dog giorde Kunſten Ære.

Alt graane Skialdens mørke Haar;
Snart vil en yngre Digtervaar
Dig Blomſter i din Krone flette;
Men Hiertet, Chriſtian! glemmer ei
Sin første Sang, og du — o, nei! —
Vil ei din gamle Skiald forgiette.

Til Dronningen.

December 1839.

Ædle Dronning! o, hvor ofte ſang din Skiald i Ungdomsvaar,
Hvergang Junis Roſer vandt ſig i dit fagre lyſe Haar!
Nu ſig vinder gyldne Krone kring din Pande, høi og reen;
Men den Siæl, ſom ſtaaer i Øiet, lyſer meer end Ædelſteen.

Mønſter var du for en Qvinde fra din Ungdoms første Tid,
Fromt, uſkyldigt var dit Hierte, mens din Aand var klar og blid;
Stolt i dig var Qvindligheden af ſin Adel, men ei koldt,
Og din Ynde var beſkeden, og din Skionhed var ei ſtolt.

Og dit Tempel var Naturen; den dig ſaae ſom Kongemø,
Kiærlig Datter, kiærlig Søſter var du hiſſet paa din Ø.

Da kom Chriſtian — vandt dit Hierte; da udſprang paa Livets Vei
Mellem alt det friſke Grønne herlige Forgietmigei.

Da udſprang dig Livets Roſer; Venligheden ſmiilte da.
Da ſang alle danſke Skialde henrykt om Amalia.
Og hvad Norden førſt beundred, blev beundret, hvor du kom,
Fra de danſke Sund og Bælter, over Alperne til Rom.

Gierne vendte du tilbage, frygted ikke Nordens Dunſt;
Gamle danſke Sagn du ynded og den yngre danſke Kunſt.
Fra en rig og prægtig Vrimmel du til Armods Hytte ſaae,
Ak! ſom Stiernen fra ſin Himmel ſkinner til Forladtes Vraa.

Gierne fulgte du dit Hiertes vennehulde Kongebud.
Og livſaligt for den Arme var det ſkiønne Stierneſkud,
Da du ſank til de Forladte ned, og lindred deres Nød,
Og beſpiſte dem i Ørken med dit ſunde Mannabrød.

Nu du ſtaaer ſom Danmarks Dronning i en ſtor og kraftig Flok,
Medens Dagmars gamle Krone ſtraaler fra din lyſe Lok.
Gud! beſkyt vor Caroline. Længe lev, vor Dronning huld!
Sølverbryllup med din Chriſtian feirer du i Kroningsguld.

Mindedigt over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Kort før en feſtlig Klokkeklang
Indbyder os til Høitidsſang

Og Mindetalen om den Drot,
Det altid meente Danmark godt —
I nogle Billeder jeg her
Fremſtille vil den Konge kiær,
Der var en Hæder for ſit Land.
I Roeskildkirke ligger han;
Men friſkt for os hans Minde ſtaaer,
Det ſkal ei ſlettes ud af Aar.
  Forfædre tidt en Kronik ſkrev
I Riim, om hvad en Helt bedrev;
Saadan i dette lidet Skrift
Jeg ſkildre vil min Drots Bedrift.
Ei vil jeg pynte Daaden ud;
Nei! den ſkal ſtaae, ſom unge Brud
I egen Skionhed, uden Pragt;
Thi Sandhed hader Flitterdragt,
Og døde Konges bedſte Pryd
Er eget Værk og egen Dyd.
  Et Menneſke var Frederik
I bedſt Betydning, klart hans Blik.
Opmærkſom han og rolig ſaae
Paa den, ſom monne for ham ſtaae.
Let blev han rørt, og godt han leed
Jævn Tillid og Fortrolighed.
Hver ham ſin Skiebne trygt betroer;
Og hans Hukommelſe var ſtor,
Stor, ſom hans Lyſt — det Alle veed —
Til Biſtand og Velgiorenhed.
  Det Haar, ſom ſig om Isſen vandt,
Af hvideſt Hør ham Freia ſpandt;
De Oine, ſom ham Baldur gav,
Var ſtore, blaae ſom Danmarks Hav.

Og ſom en Yngling let og rank
Stod han, til han mod Graven ſank.
Saadan man ſkued Folkets Ven.
Men førſt nu til hans Barndom hen!
Seer hiſt ham ſom en lille Dreng:
Han ſover i ſteenhaarde Seng.
I Skoe han gaaer med bare Been,
Og leger med en Sommergreen.
Et fattigt Barn, hans Kammerat,
Udgiør vor Fredriks hele Stat.
En Kavring blev fra Vindvet ſendt:
„Nu ſkynd dig, Frederik! den hent!"
Paa lette Slæde, ſammenſat
Af Lægter, til den ſorte Nat
Han kiører i den hvide Snee.
Saaledes vi ham hærdet ſee. —
„For meget! man det overdrev."
En Tænker Brugen foreſkrev.
Det lykkes, det forvovne Værk,
Det giorde Fredrik ſund og ſtærk.
See her! af Barndomsdrømmen vakt,
Fornyer han Daabens fromme Pagt,
Og træder, moden alt i Aand,
I Raadet ved ſin Bernſtorffs Haand.
Den Ældre giør den Yngre kold;
Han viſer Kraft og Maadehold.
Mangt Aar han elſked denne Ven,
Og fulgte ham til Graven hen
Med bitter Sorg — men Sorg er ſkiøn
For Fader af taknemlig Søn.
En flygtig Strid, et Tog til Sver'g
Drev Fredrik over Norges Bierg.

Det var en Skiemt af Aſa=Thor,
At Fredrik ſkulde ſee ſit Nord,
Og ove ſig, og vorde klog
Paa Krigerſkik og Krigertog.
  Den korte Splid var ſnarlig endt. —
Nu har ſin Kerte Freia tændt,
Berørt den ædle Skioldungs Barm,
Den banker for Maria varm.
Han beiled ei til et Portrait;
Han ſaae en nærbeſlægtet Æt,
Hun lignte ham i Sind, i Aand,
Han rakte hende Fyrſtehaand.
Og ſom i Dag og ſom i Gaar
Svandt dem et ſkiont Halvhundred=Aar.
Guldbryllups=Feſten — opſat blev
Af ham, ſom Stovets Skiebne ſkrev;
Men hiſt i Himlen feirer bedſt
Gud Hierternes Guldbryllups=Feſt.
  En reen, en om, naturlig Siæl
Maa finde Trældom grum og fæl.
Det Danmark gik til Hiertets Grund,
At ſee ſin Bonde ſom en Hund
Behandlet tidt af rige Mand,
Der plettede ſin Herreſtand;
Som Hunden bunden til et Huus,
Forfaldent, usſelt, faſt i Gruus.
  Den mildnedes, den grumme Skik;
Men ikke nok for Frederik,
Thi han var Bondens ſande Ven
Med Reventlow og Colbiornſen.
  See hiſt ham ſom en Murer ſtaae,
Imens de Andre Kalken ſlaae!

Nu lægger Stenen han i Jord.
Er det en Steen? O, nei! jeg troer,
Det er det allerbedſte Frø,
Som lagdes ned i Siællands Ø.
Og Støtten, ſom ſig reiſer op,
Er det en Steen? Nei, Egens Top
Er ei ſaa kraftig og ſaa ſkiøn,
Og ei ſaa friſk og ſommergrøn.
Som Ygdraſil vil dette Træ
Udbrede ſig til Danſkes Læ.
  Hiſt har kun Negren ſlette Kaar.
Ak! Fredrik fandt hans Skiebne haard;
Men Billigheds og Retfærds Ven
Formaaer knap at formilde den,
Thi Egennytten mere grum
End Hovmod er — og lige dum.
Men, ſorte Brødre! naar engang
Trældommen ſynger Svaneſang,
Og naar I ſee Forſynets Vei
(Som eders Fædre aned ei),
Der drev dem bort fra Nigerſkov,
Og giorde dem til Blankes Rov,
Blot for i raſk og hurtig Fart
At lære Blaamandsſlægten ſnart,
Hvad Sekler ei den havde lært,
Ei blind Uvidenhed begiært;
Naar Himlen huldt har hørt din Bøn,
O Africas dybt krænkte Søn!
Naar du hos ſtolte Blanke ſtaaer
Som chriſten Mand, med chriſtne Kaar:
Da vil du mindes rørt den Drot,
Som meente dig det tidlig godt,

Og folde din kulſorte Haand,
Og takke hiſt en ſalig Aand.
  I Kongers ſom i Hyrders Liv
Er Sorg og Glæde, Fred og Kiv;
Men Skyggen, ſom et Billed har,
Gior Farven mere ſkiær og klar.
Hvis Alt var lyſt — var Intet lyſt;
Og Kraften øve maa en Dyſt.
  Han, hvem en Hyttes Ly var nok,
Boer i en mægtig Qvaderblok,
Et Slot, ſom Bierget i ſin Pragt.
„Det vorder aldrig ødelagt,"
Lød Ordet; det var fælles Tro.
Sligt hørte Loke dybt — og loe.
Han ſendte ſine Luer brat,
Og Chriſtiansborg blev i en Nat
Et Hekla, ved Afgrundens Bud,
Som ſtrakte ſine Tunger ud
Af aabne Svælg med vild Attraa,
Brandgule, grønne, røde, blaae,
Og ſmyktes i afſkylig Spøg
Af milelange Støtte-Røg.
  Men Fredrik — ei forfængelig —
Ved Tabet rolig viſte ſig.
Det var hans Hiertes ſtørſte Sorg,
Han miſted ſine Fædres Borg,
Hvor mangt et Minde ſtod igien,
Fra gammel Tid en gammel Ven.
  Da Loke ſaae, Sligt lyktes ei,
Da ſneg han ſig en anden Vei,
Og Pilen traf. Nu tændte han
Vor gamle Axelſtad i Brand.

Da Frederik ſin Rede ſaae
I Brand — da monne Taaren ſtaae
I Faderøiet. Frederik
Aarvaagen bød, hvor Pumpen gik;
Og Ægirs Bølger paa hans Bud
Fik ſlukket Lokes Flammer ud.
Til Heklas Field de monne flye;
Sig atter reiſte Borg og By.
  Paa Qvintus ſiette Fredrik ſtod,
Da danſke Helte ſank i Blod;
Men ſom de ſank, de ſteg kun meer.
Han Aſa=Thor i Skyen ſeer;
Da tyktes det ham ſtolt og godt,
At være raſke Kæmpers Drot,
Mens ſeirende fra bruſtne Skrog
Som Ørn hiemiilte Danebrog,
Hvor Helten med Europas Roes
Fik Agt for Danemarks Matros.
  Eet Billed iler jeg forbi —
Der er for meget Sort deri.
Ei var det dengang Nelſons Navn,
Der ſkulde ſkræmme Kiøbenhavn:
Nei — Dødens Kiøgemeſtre kom,
Og ſaae ſig ubehindret om,
Hvor Gryderne bedſt kunde ſtaae
Bag lune Skierm i ſikkre Braa,
Der ſkulde koge Dødens Ret
Til Danſken, ſom ei ſkræktes let;
Skiøndt ei det gik nu, ſom tilforn,
Mod Kæmper, men mod Kirketaarn. —
O bitter, bitter var den Drik,
Som da dig raktes, Frederik!

Nu kommer et mærkværdigt Træk,
Der viſer ham ſaa tro ſom kiæk;
En Siæl, der, umisundelig,
Nort ved det Store glædte ſig.
Skiondt ſelv af ældſte Kongeſtand,
Beundred han dog hoit en Mand,
Der fik paa Magt ei andet Krav,
End det, ſom ham Naturen gav.
Vel Frederik med Dine ſaae,
Uſkyldige ſom Himlens Blaa,
At Helten ei var rænkefri,
Ei altid gik den lige Sti;
Men han beundred Mandens Kraft,
Og Styrken i hans Landſeſkaft,
Hans Aand, hans Driftighed, Forſtand,
Og ei han ſveg den ſieldne Mand,
Da han ham havde rakt ſin Haand
Til Forbund og til Venſkabsbaand.
Da denne Love faldt i Skov
(Den alt for tidt gik ud paa Rov;
Man Hiorten, Hinden fandt for god
Til ſteds at mætte den med Blod) —
Da Jægerne tilſammen ſad,
Som hoie Fyrſter, Rad i Rad —
Da indtreen ogſaa Frederik,
Og modte mangt fortørnet Blik;
Han havde været Lovens Ven.
Men knap fik Drotten talt igien,
Knap aabned Frederik ſin Mund,
Saa ſaae man ham i Hiertets Grund,
Og fandt ham ædel, fik ham kiær.
Og Fredrik redded, uden Sværd,

Som Saga, ſom Europa veed,
Vort Fædrelands Selvſtændighed.
Jeg ſaae hans Hiemkomſt, Folkets Fryd,
Jeg hørte Danmarks Glædeslyd;
Som Biſværm ſuſer, til hans Priis
Jeg Hatte ſaae i Tuſindviis
Tilviſte ham det Hurraraab,
Som toned fra en henrykt Hob.
En venlig Fylgie drev dig til,
Kort, Fredrik! før et Skiebneſpil
Os ſkilte fra det ſkiønne Field
Med Graner, ſtærke Kildevæld,
Som deelte fire hundred Aar
Med Danmarks Dale lige Kaar —
At bygge der ſaa faſt et Slot,
Som end dit Navn bevarer godt;
En Fredens Borg, hvis Hverv indtog
Hvert Normandsbryſt, ſom ædelt ſlog.
Den bærer end i Fieldets Favn
Ved Mimers Brond dit kiære Navn.
I Billeder! jeg male ſkal,
I myldre for mig uden Tal.
For at I ei ſkal flagre bort,
Vil jeg fuldende klart og kort,
I raſke Træk, og digterfri,
Af elſkte Drot mit Maleri.
Seer Frugtbarhed paa Mark og Væng!
Og læſe kan hver Bondedreng.
Han for den ſtakkels Blinde ſeer;
Dovſtum er ikke dovſtum meer.
I Triſt og Kiv han mægler Fred,
Han drager om fra Sted til Sted,

Selv vil han kiende Land og Folk,
Hver i ſin Sag er egen Tolk.
Han taaler mangen Tale fri —
En Hader af Spioneri;
De Ord: „Han troede, han var hiemme,“
Vil Danerfolket aldrig glemme.
Og ſkiondt ei Fredrik ofte kom
I Muſatemplets Helligdom
(Ei denne Retning tog hans Aand),
En rund, en gavmild Kongehaand
For Digter, Kunſtner ei blev lukt.
Det Skionne agted han — ſom Smukt.
I Fredriks Tid var i en Braa
Ei Ewald, Wesſel doet paa Straa.
Med Danebrog ei pynted blot
Han Hofmænd i ſit Kongeſlot:
Nei, Hædersmænd i Fred, i Krig
Af Ærens Banner fik en Flig.
Og nu hans ſidſte, bedſte Værk:
En Mindeſteen, ſom mere ſtærk
Staaer ved hans Grav, end Roeskilds Muur;
Den er af evige Natur!
Som Guldſmed danned du en Ring
Af danſke Mænd paa Kongething.
Det var en Ring af ægte Guld,
Som ikke ruſter under Muld.
Den pryder dig, ſom ſalig Aand
I Himlen, end din Kongehaand;
En Talisman til Danmarks Tarv.
Din Hoimod — ja! den gik i Arv
Til Chriſtian. Vor Erindring du,
Og Chriſtian er os Haabet nu;

Hver Blomſten af ſin egen Old,
Og Hver en værdig Søn af Skiold.
Nu, fromme Konge! ſov i Fred,
Velſignet i dit Hvileſted.

Sørge-Cantate
over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Før Talen.

Chor.

Danmark ſørger. Dybt i Vintren rakte
Høſten end ſit gyldengrønne Løv;
Nattefroſten kom — og Stormen ſtrakte
Træets høie Pryd i Støv.
Danerfolket ſørger. Danebroge
Sank, ſom Løvet, paa ſin ſiunkne Stang.
Fra Paladſet, Arnen, Hyttens Kroge
Svinder Julens Frydeklang.
Glæde! ſiig, hvi du os brat forlader;
Harpe! tolk, hvi Sorgetonen lød.
Ak, han er ei meer! vor Kongefader,
Siette Frederik — er død.

Terzet.

Blid var hans Død, blid, ſom hans Liv;
Og Gud, ſom ved ſit Skaberbliv
Ham Kronen gav med Muldets Glands,
Nu rækker Fredrik Salighedens Krands.

Den pryder Gubbens hvide Haar,
Som alt han bar i Ungdoms Vaar.
Thi viis ſom Yngling, Olding ung,
Han kæmped mod hver Skiebne tung.
Hans Daad var Flid, hans Navn var Fred,
Hans Løn var — Folkets Kiærlighed.

Recitativ.

See! til hans Ungdoms ædle Lyſt
En Støtte reiſer ſig, dens Top mod Himlen vender.
Er det en Mindeſteen, ſom dem ved Nilens Kyſt,
For Fyrſten bygt af Slavehænder?
Nei, nei! Da Chriſtian Hiertets Stemme lød,
Og Bondens tunge Lænke brød,
Med Kiærlighedens Baand blev Danſken til ham bunden,
Og Fredrik lagde Stenen ſelv i Grunden.
Hvad ſtandſer Skibet hiſt? mon Stormens Brudd?
Nei, Kongeſønnens viſe Bud.
Det til hans Øer tør ikke drage;
Med Affky viſer Fredrik det tilbage.
Han gav den ſtakkels Neger ogſaa Ret,
Og giorde ham hans Lænke let.
I Medgang og i Nød han prøver Danſkes Daad,
Og Fredrik agter, elſker ſine Sønner;
Nu ſamler han dem i ſit ſtore Raad,
Med Tillid og Opmærkſomhed dem lønner.
I Roeskild Stævnet han dem gav;
Der ſamles de nu — nær den gode Konges Grav.

Qvartet.

Stille! Hvo ſig nærmer Kongens Baare?
Det er intet prægtigt Sorgetog.
Armod kommer fra ſin kolde Krog;

Offeret — er en taknemlig Taare.
Men den Taare, ſom fra Hiertet flyder,
Hvor Bedrøvelſen ſin Lindring fandt,
Straaler mere klar, end Diamant,
I den Stiernekrands, ſom Englen pryder.

Qvintet.

Mere voldſomt Taaren rinder.
Hiſt i Hallen, ædle Qvinder!
Ak, Forladte! ſørger I.
Ja, Maria! Caroline!
Vilhelmine!
I har miſtet meer, end vi.
Danſken har igien en Fader,
Danmark har igien en Mand;
Ak! men ham, ſom jer forlader,
Ingen Tid erſtatte kan.

Chor.

Europas gamle Drot af ældſte Kongeſtamme!
Vi ſee dig aldrig meer igien.
I Fryd og Sorg dit Hierte var det ſamme,
Du giorde ſelv din Fiende dig til Ven.
Vort Sorgeqvad har Gienklang fundet
Ved Themſen, Seine, Donau, Rhin;
Mens Æreskrandſen om dit Aſkeſkriin
Dig fletter Bæltet, Eidern, Øreſundet.

Efter Talen.

Choral.

Nedbøiet græder Norden.
Vor Fredrik ſvandt fra Jorden,

Vinkt af ſin Skabers Haand.
Hans Legem gaaer til Hvile;
Men til ſit Danmark ſmile
Vil Englen med forklaret Aand.

Den Kirke, Harald bygged,
I lang Tid overſkygged
Alt danſke Kongers Been,
Her ruſte deres Sværde.
Nær Chriſtian den Fierde
Vi reiſe dig din Mindeſteen.

Fra ſtolte Marmorminde
Saaes mangt et Navn forſvinde,
Naar mangt et Saar var lægt;
Men dit ſkrev Kiærligheden
Med Guld for Evigheden,
Til Glæde for den ſidſte Slægt.

Fra ſalig Morgenrode
Seer Jeſus dig i Mode;
Han kalder dig ſin Son.
Du vandret har hans Veie,
Og du ſkal hisſet eie
Den gode Konges bedſte Lon.

Beſkyt med dine Bonner
I Himlen Danmarks Sonner,
Og fred om Land og Hav!
Da vil vi meer ei græde,
Men mindes dig med Glæde,
Og enes kiærligt om din Grav.

Slutningschor.

Som kulſorten Sky forſvinder nu Sorgen,
I Purpur os ſtraaler en haabefuld Morgen,
Hvor Frederik ſtod, nu vor Chriſtian ſtaaer.
Din Aand vil, o Fader! din Ætling omſvæve,
I Chriſtians Bedrift vil end Frederik leve,
Rig Sommeren folger paa herlige Vaar.
    Din Grav nu, o Fader!
    Danfolket forlader.
Tak, for du har nedlagt velſignede Fro!
    Ja, Fredrik! du ſvæver
    End om os, og lever.
Saalidt, ſom din Daad, kan vor Kiærlighed doe.

Chriſtian Wilſter.

Januar 1840.

Du, ſom bevæged dig kiæk og ſtærk i homeriſke Velklang,
Folte med Grækernes Helt, tolked for Dan hans Bedrift!
Ramte dig ogſaa den Piil, ſom traf Stridskæmpen ved Troja?
Nei! men Melpomene dig vied til tidlige Dod.
Hun Gudinde dig var; ſkiondt Thalia ſkienkte din Læbe
Vittigheds yndige Blomſt, Svada din Tunge ſin Kraft.
Ak! mens Munterhed livned din Aand, ſig nærmed alt Charon
Lumſk paa den begſorte Baad, vinkte fra Stranden dig bort.
Men „den aldrig aldeles doer, ſom har virkelig levet",
Sang alt en Hedning i Rom; Chriſtus har mere dig lært.
Ham tilhorte dit Hierte, dit Haab. Din Salighed, Wilſter!
Aner den Ældre, ſom her ſiunger, og krandſer din Grav.

Ak! i min Laurbærkrands jeg fletter en venlig Kiærminde.
Danmark har miſtet en Skiald — Skialden har miſtet en Ven.

Med J. P. Mynſters Portrait.

Svagt tegnes kun den ſieldne Siæl, den Aand,
Hvis fromme Ord til Himlen Hiertet ſvinger.
Hans Træk vel efterligned Kunſtens Haand —
Uſynlige blev hans Begeiſtrings Vinger.
Du, ſom har ei ham hørt, og ei ham ſaae!
Læs ham — og du vil Billedet forſtaae.

Sang

ved Kongens og Dronningens Ankomſt i Skueſpilhuſet

den 23de Mai 1840.

Til kongelig Sølvbryllups-Feſt
Er Folket Gieſt.
Snart Kronen ſnoer ſit Guld omkring
De ſvundne Dages Sølverring.
O, Kiærlighedens Kongering!
Du ſtraaler bedſt.
Hvad Mand er Huſtru, Huſtru Mand,
Blier Drot og Dronning Fædreland.
Thi glæder ſig den danſke Strand
Til Skioldungfeſt.

O, elſkte Par, hvem Kunſt er kiær!
Velkommen her.

Vel Sang og Harpe ſvagt er Tolk
For Danmark, for det hele Folk,
Dog rækker Ydun eder glad
Et enkelt Blad —
Et Blad kun fra den ſtore Skov,
Som toner Skioldungparrets Lov,
Hvor hver en Kilde Harpen ſlaaer,
Og Glæde ſpaaer.

Selv Danmark ſtaaer, ſom Feſtens Brud,
I bedſte Skrud.
Det fletter Blomſter i ſit Haar,
Op Havet ſine Perler ſlaaer,
Og Sangerſken i hver en Dal
Er Nattergal.
Rundt feires Folkefeſten; glad
I den deeltager Axelſtad.
Gud ſkienke Chriſtian og hans Viv
Lykſaligt Liv!

Cantate
til
Bogtrykkerkunſtens Jubelfeſt.
Den 24de Juni 1840.

For Talen.

Chor.

Det lyſer i Tidernes mørke Nat,
Som Maanen fra Skyens Rifter;
Det lyner i Dæmringen overbrat

Med Tanker og ſtore Bedrifter.
Men Tanken ſvinder, Bedriften er glemt,
Og ſvundne de ſkionne Dage;
For Eftertiden har Harpen ſtemt,
Er Daaden — en Fabelſage.

Sang.

Ægypten tænkte vel tidligt paa
At ſtandſe Mindet i Tiden;
Ja, ſtore monne dets Boger ſtaae —
Men dunkel var Pyramiden.

Paa Kampeſtenene, langt fra Syd,
Hvis Vægge for Stormene luner,
Skrev Odin med ſit mægtige Spyd —
Men det var Gaaderuner.

Med brogede Farver Munken flog
Skiont monne Skrifterne ſmykke —
Men eie ſlig en koſtbar Bog,
Hvor ſielden var den Lykke!

Recitativ.

Aandens aarle Glimt i Syd, i Nord
Svagt kun Lyſet kunde fremme.
Videnſkab og Sang gav Tanken Ord —
Men end mangled Ordet Stemme.
Hvo har bodet paa det lange Savn?
Han, hvem ingen Tid kan glemme:
Gutenberg var Heltens Navn.

Chor.

Som Vaabenſmeden Sværd og Skiold
Til Helten bold

Snildt paa ſin Ambolt danner,
Saa lød for Tænker, Lærd og Skiald
Dit Hammerſkrald;
Da reiſtes Oplysningens Banner.
Nu ingen Omar øder brat
Vor bedſte Skat
Med Mordbrand i en enkelt Nat;
Nu trives Viisdoms Have.
Thi Tankens Magt kan ei forgaae.
Saa ſang alt Luther, vaer derpaa:
„Ordet — det ſkal de lade ſtaae,
Og Tak derfor ei have“.
Men, Gutenberg! dig takke vi
Med Hoiſang for din Gave.

Efter Talen.

(Luthers Melodie: Vor Gud han er ſaa faſt en Borg.)

Pſalme.

Ja, ædle Kunſt! dit ſkiønne Værk
Blev Tolk for Siælens Tanker.
I fire Sekler hialp du ſtærk
At bryde Mørkets Skranker.
Det Fyrtaarn, du har bygt,
Giør Skibet kiækt og trygt.
Ei Storm det ſlaaer i Qvag;
Med Fragt ved hoilys Dag
Det kaſte ſkal ſit Anker.

Og ærligt vorde ſkal det Ord,
Som ved vor Kunſt udbredes.
Kun Sandhed være Skibets Ror,

Af Retfærds Haand det ledes.
Og Hiertets Engle ſmaae
Skal med, ſom Alfer, gaae.
De ſkienke Skibet Bor,
At over Hav og Soer
Trygt Veien det beredes.

Thi feire vi det ædle Hverv
Med Tak til kiære Dode.
Vel folger Hoſten tidt Fordærv,
Og mange Farer mode,
Tidt Sæden uden Skiul
Blev Rov for Klippens Fugl;
Men brudt er Stormens Vold,
Og hundred=tuſindfold
Gud ſkienker Fremtid Grode.

Cantate

til

Kong Chriſtian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfeſt.

Den 28de Juni 1840.

Chor.

Skion er den Feſt, ſom Ætten fryder
Paa Faders, Moders Fodſelsdag;
Skion er den Krands, ſom Æren byder
Af Laurens, Egens Bladelag:
Men ſkionnere Dag, naar kronet Konning
Smiler til Folket faderhuld;

Naar Himlen ham og elſkte Dronning
Skienker Krandſen af helligt Guld.

En Skiald ved Harpen.

Jeg ſeer, det flokker ſig, det danſke Folk.
I ſamlet Stimmel ikke meer de raabe.
De dele ſig i flere Hobe;
Hver være vil ſin egen Tolk.

Fiſkerne.

Fra den Tid, Geſion ploied ſin Ø
Til Øſtreſaltets Vove,
Stod Fiſkerleiet ved ſolvblaa Sø
Strax under grønne Skove.
Den førſte Danſke var Fiſkermand;
Derfor bør Fiſker begynde
Vor nye Konning paa Danerſtrand
Skiøn Fremtid at forkynde. —
Vi lære daglig paa ſalten Hav
At vorde ſkipperkloge
Og værdige Banneret, Gud gav
Dit Land i Dannebroge.
Gud ſigne dig, Konge, viis og blid!
Vi ham for dig paakalde;
Han lade ſtedſe til rette Tid
Sit Banner fra Himlen falde!
En bedre Gave blier aldrig bragt,
End denne hellige Gave.
Den viſer dig Vei til Roes og Magt
Paa de ſortladne Have.

Bønderne.

Paa Danerkongens Kroningsfeſt
Hør det, ſom vi bede,

O, ſkienk ham, Gud! din Gave bedſt,
Vær os alle naadig med din Glæde.

Chriſtian har Bonden kiær;
Bonden dyrker Landet,
Som med Marker og med Træer
Staaer ſaa grønt og liſligt over Vandet.

Og Bonden finder Danmarks Guld,
Det for Lyſet kommer;
Han aarlig pløier det af Muld,
Hvor det ligger ſkiult kun nogle Tommer.

Men i Kamp og Heltefærd
Skienker Modet Vinger;
Plougen vorder til et Sværd,
Som den danſke Mand for Kongen ſvinger.

Skienk ham, o Gud! lykſaligt Liv.
Hør det, ſom vi bede:
Kong Chriſtian og hans vene Viv —
Vær dem naadig med al Livets Glæde!

Skialden.

Jeg ſkued Kongens Mænd og Landets ædle Qvinder;
De vilde nærme ſig med Sang,
Men ſtandſed hiſt, thi Skioldeklang
I Luften lyder. Synet mig forblinder.
Jeg ſaae paa Sky en Gudekrands,
Den ſvæved langſomt ned mod Jorden,
Den dalede mod Iſefiorden;
Og hellig Glands —

Og Storm — og Tordenſkrald bebuder —
At det er Valhals Guder.

Chor af Guderne
langt fra, derpaa nærmere.

Vort Væſen, vor Bedrift paa Jorden
Forſvandt, bortrulled ſom en Torden;
Men aldrig droge vi fra Norden
Vor Haand.
Paa Danmarks lykkelige Dage
Med Glæde vende vi tilbage.
I Varetægt du Danmark tage,
Vor Aand!

Odin.

Chriſtian Konge! du ſkal finde
Steds en Ven i mig.
Mine Fugle Hu og Minde
Har fortalt om dig.

Du med Viisdom Landet bygge,
Ætling af min Skiold!
Dæmpet var mit Lys af Skygge,
Taaget var min Old.

For at kiende Livet noie,
Skille Drøm fra Sandt,
Satte jeg mit ene Oie
Sværmeriſk i Pant.

Deri vil du mig ei ligne;
Nei! med ſølvgraat Haar,

Vaagen end, med begge dine
Du til Kilden gaaer.

Tømmer der du Viisdoms Bæger,
Danmarks førſte Mand!
Som en Foraarsregn det qvæger
Hele Danmarks Land.

Freia.

Amalia! kiender i Sky du mig atter?
Fra Folkvangur ſank jeg til Danemarks Hav;
Jeg kaldte dig, Barn, alt min yndige Datter,
Min Siæl jeg dig gav, jeg min Skionhed dig gav,
Dig viſte paa Himlen min funklende Stierne,
Min prægtige Rok — ſom aldrig forſvandt.
Dit Øie ſig hæved, du ſaae det ſaa gierne,
Naar Horren jeg ſpandt.
Den fineſte Traad, ſom Baandet frembringer,
Der knytter forenende Hierte til Aand,
Blev ſnoet af min Finger,
Gik ud fra min Haand.
Spind Traaden, Amalia! Haabfulde Tanker
Gior Freia ſaa fro.
Lad Snoren i Touget til Chriſtians Anker
Med Purpur ſig ſnoe!

Thor.

Danmark! dine Dale
Dyrke Freden;
Lidet kun er Landet,
Loven hegner.
Frække fandt dog Fiender

Frodes Sønner;
Helte, ſom ſig hented
Hammertegnet.
Kraft er i den Kiærne,
Thor har kaſtet.
Længe kan den ligge,
Længe blunde;
Chriſtian! men din chriſtne
Kæmpe ſeirer
Stærk, ſom ſtærken Hedning
For ſin Skioldung.

Mimer, Bragi og Ydun.

Viisdoms Brønd i Dalen ſtander
Klar, ſom før, i Skovens Læ;
Mimer end med Kilden vander
Yduns, Bragis Æbletræ.

Mimers Brønd er ikke ſiunken,
Stammens Frugt end lædſker ſødt;
Den er ikke tør og runken,
Yduns Træ er ikke dødt.

Viisdoms Bæger, Kunſtens Gave
Række vi ved Harpeklang.
Chriſtian dyrker ſelv ſin Have,
Caroline ynder Sang.

Held det Land, hvor Fyrſter nyde
Denne friſke Sundhedsſaft!
Aandeligt ſit Liv at fryde —
Det forøger Livets Kraft.

Baldur.

Forbilled af den Evighoie,
I Oldtids Nat
Jeg lukked tidligt fromt mit Oie;
Nord ſtod forladt.

Men ſkiondt den Blide maatte daane,
Vandt Iſen ei, fra kolde Pol;
Ned gik min Maane,
Men mere ſkion oprandt en Sol.

Seer Chriſten-Munken hisſet komme
Til Folkets Feſt!
Velſigne Kongeparret vil den fromme,
Det gamle Nordens forſte Præſt.

Valhallas Aſer blegne, ſvinde
Uagtet Iduns Æblekar.
Nu om det Værk Ansgar ſkal minde,
Hvis Anelſe kun Baldur var.

Ansgar.

Mig Kiærligheden
Drog fra mit Kloſter, fra Freden
Til ſolvblaa Bælte,
Til danſke Drotter og Helte.
Ei Herſkeſyge,
For kraftige Slægt at ydmyge,
Som mange Andre,
Bod mig til Norden at vandre.
Reen var min Stræben,
Guds Ord var ei blot mig paa Læben,

I Hiertets Kammer
Det lyſte med ſalige Flammer.
I Dag tilbage
Jeg fro fra Himlen mon drage,
De To at ſigne,
Som kiærligt mig efterligne.
Jeg lyſer Freden —
Og ſvinder i Evigheden.

Abſalon.

Jeg ogſaa var Biſkop; i Fromhed dog vige
Jeg maatte den Blide, ſom aned ei Svig.
Jeg agter hver Klerk udi Danmarks Rige,
Ansgarius liig.
Han Hedning omvendte, jeg Hedning bekæmped,
Som ſpotted hans Færd;
Jeg Vendernes Vold i mit Fædreland dæmped,
Mit Kors var mit Sværd.
Og hvergang en Drot til min Valdemars Sæde
Opſtiger igien,
En Danemarks Ven,
Til Danemarks Glæde, —
Nedſvæver min Aand, ham en Hilſen at qvæde,
Velſignelſens Ord;
Og Danfolket ſiunger med Axel i Chor.

Chor.

Og Danfolket ſiunger med Axel i Chor.

Olger Danſke.

Skiøndt Kronikegrandſkeren vrager min Færd,
Og troer ei ret paa min Sage,
Jeg kommer dog tidt med mit Kæmpeſværd

Fra hine Bedrifternes Dage.
Den danſke Bonde troer paa mig viſt;
Han ſeer min Brille paa Fælleden hiſt —
Ja, Livet med Kraft og med Snille
Jeg ſaae i en Kæmpebrille.

Jeg foreſtiller det Heltery,
Som bredte ſig vidt om de Danſke;
Den Seier, ſom lærte Fiender at flye:
De Franſke, de Velſke, de Spanſke.
Jeg foreſtiller den Aand fra Nord,
Der bredte ſig over Europas Jord.
Min Aand end ofte ſig ſvinger
I Sky paa mægtige Vinger.

Og hvergang en Drot her kronet blier,
Da fro tilbage jeg vender,
At ſigne det gamle Kongeſpiir.
Nu fremmede Folk mig ſender,
At lykonſke Fyrſten paa Danerſtrand,
Som agtes hoit i hvert fremmed Land.
Og Lauren i Egen jeg fletter,
Som Ydun i Kronen ham ſætter.

Qvinder.

Amalia! ſeer du i Skyen hiſt
En deilig Engel ſvæve?
Af Navnet kiender du hende viſt
Og hendes Eftermæle.
Dagmar var denne Dronnings Navn,
Dagmorgen, friſk ſom Flora.
Hun tænkte kun paa Folkets Gavn,
Den Danemarks Aurora.

Chor af Qvinder.

Hun ſmiler til dig med kiærligt Blik,
Din Fødſelsdag hun ſigner;
Paa den du hendes Krone fik,
Du, ſom ſkion Dagmar ligner!
Og Landets Qvinder for dig fremſtaae,
Vi ønſke dig Livets Goder,
Du Moder for de fattigſte Smaae!
Du Landets førſte Moder!

Mænd.

Kong Chriſtian! Borger og Embedsmand
Dig Hiertets Ønſker ſkylde;
Som Fiſker og Bonde paa Danerſtrand,
Vi dig vor Konning hylde.
Din Borg til Feſten valgte du godt:
Naar der er Fryd paa Færde,
Da viſer ſig i ſit gamle Slot
Kong Chriſtian den Fierde.

Chor af Mænd.

Seer du ham hisſet i Hallen ſtaae
Stærk, ſom i Livets Dage?
Sin Hoitidskofte Drotten har paa,
Sit Øie fik han tilbage.
Det Mørke, ſom indhylled ham, ſvandt
Brat for Oplysningskerte.
Han glædte ſig, da han ſin Navne fandt,
Sin Aandskraft og ſit Hierte.

Slutningschor.

Alfader! hør Danfolkets Bønner,
Smiil fra din Himmel til os ned,

See Landets Konge, Landets Sønner
Forenet i din Kiærlighed.
Ei Skygger mørkne denne Glæde!
Varmt Christians Bryſt for Danmark ſlaaer.
Samdrægtighedens hellige Kiæde!
Din Styrke voxer Aar for Aar;
Dig hylder hver oprigtig Dane,
Som lyder Hiertets Viisdomsbud,
Du Dannebrogens ægte Fane,
Som Fædrelandet fik fra Gud!
Vift høit i Dag, o Dannebroge!
Paa hver en Maſt, ved hver en Kyſt,
Paa Stormands Tag, ved Hyttens Kroge,
Til Kongeparrets Ære, Folkets Lyſt.

Til Kongen.

Sang for Skydeſelſkabet.

Den 2den Juli 1840.

Vor Konge! nys du ſtod for Gud
Til Kroningsfeſt;
Nu treen du hid paa Hiertets Bud
Som Folkets Gieſt.
Den Førſte ved vort Broderbord
Du ofte ſad;
Nu Fyrſte ſidder du i Nord
I Sønnerad,
Og hædrer den jublende Klynge.

Saa jævn og venlig end, vor Drot!
Eſt du, ſom før.
For Borgeren har Chriſtians Slot
Ei lukt ſin Dør;
Mild atter ved vort Gildehuus
Du ſkød til Maal,
Og drikker af vort Borgerkruus
En hellig Skaal,
Mens feſtligt Kartoverne lyde.

Du drikker Danmarks Skaal, vi din,
O Chriſtian!
Som Aanden fra den ædle Viin
Ei ſkilles kan,
Saa ſkilles Danſkes Kiærlighed
Fra Chriſtian ei;
Og Blomſten i det friſke Bed
I ſkionne Mai
Os lover de herligſte Frugter.

O Konge! tidt ved Bægerklang
Med klaren Roſt
Du med os vore Viſer ſang,
Og nød vor Lyſt.
Bedſt feires Alvors Hoitid ſtor
I Kongeſal;
Men muntre Glæders Roſe groer
I lave Dal.
Den ſlynger ſig her i din Krone.

Sid viis med Fredens Palmegreen
I Dagmars Favn!

Som Alfred, Hrolf og Adelſteen,
Lyd, Chriſtians Navn!
Ja, Kongemaalet traf du nu,
Du Mærket fandt —
Thi Danerfolkets Hierter du,
Vor Chriſtian! vandt;
Den herligſte Løn for en Konge!

Sang ved Naturforſkernes Feſt

den 9de Juli 1840.

Natur og Sundhed hylder
Med Feſt den hele Jord;
Natur og Sundhed ſkylder
Sin Glæde dette Bord.
Natur og Sundhed ſammen
I Kredſen os har kaldt,
Og ſtærkt de nære Flammen
Hos os — ſom overalt.

Thi ei blot for at læge
Og for Natur forſtaae
Skal Aanden ſig bevæge,
Skal Forſkeren omgaae:
Nei! Mandens klare Tanke
Nedriver Fordoms Muur;
Hvor ædle Hierter banke,
Der er en ſtor Natur.

Hvorefter Mange ledte,
Hvad ei man længe fandt:
Det Baand, hvormed Margrete
Saa løſeligt os bandt,
Det var ei reent forſvundet,
Erſtattet blev dets Tab;
Thi det blev atter fundet
Af Kunſt og Videnſkab.

Bort ſvandt de gamle Fagter,
Enfoldigt Nabohad,
Hver aandfuld Nordbo agter
Nu gode Nabo glad.
Og i vort Samfund finder
Sig Ingen udenlandſk;
Den lille Forſkiel ſvinder
Fra Svenſk, fra Norſk, fra Danſk.

I Muſafredens Haver
Ei trives Tvedragts Tiorn;
Her er vi Skandinaver
Og Videnſkabens Børn.
Og vore Drotter tænke,
Mildtfølende, ſom vi.
Den ſvandt, den ſnevre Lænke,
For Venſkabs Harmonie.

Dog — alle Fædreſkikke
Ei reent forſvinde maae:
I Venners Skaal at drikke,
Vi ſlægte Fædre paa.

For Forſkere, for Læger
Er bedſte Medicin
Af fyldte Hoitidsbæger
Den broderlige Viin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fodſelsfeſt,

afſiungen i Skydeſelſkabet den 24de September 1840.

Herlig i ſkionneſt Hoſt
Hæver ſig Folkets Roſt
Hoit i vort Land,
Nærved og langt herfra.
Chriſtian, Amalia
Gieſted forenet da
Danemarks Strand.

Hvilken Triumph, hvor ſkion!
Skoven ſtod ſommergron,
Hoſten var ſtor,
Skienkte — det Danmark veed —
Velſtand og Kiærlighed.
Ei kom fra Skyen ned
Tvedragt med Thor.

Freier med Freia kom;
Hertha! din Helligdom
Aabned ſig brat.
Chriſtians forſte Aar

Signed din Abildgaard;
Rigt nu i Laden ſtaaer,
Danmark! din Skat.

Det var den førſte Høſt.
Glad lyder Folkets Røſt:
Aand og Natur,
Begge har Frugter ſendt.
Aanden har Lyſet tændt,
Lykken, tilbagevendt,
Sprængt har ſit Buur.

Folket har Drotten kiær;
Høit lyder fiernt og nær
Sang til hans Lov.
Chriſtian! din Axelſtad
Er ikke mindre glad,
Sender et Egeblad
Dig fra ſin Skov.

Nylig vi drak din Skaal,
Tømme nu feſtligt Maal
Froe for din Viv.
Længe, vor Dronning! du
Glæde dit Folk, ſom nu:
Engel for Chriſtians Hu,
Løn for hans Liv!

Til H. P. Holſt.

Den 13de October 1840.

Det var i Nord en gammel Skik,
At tidt man drog fra Hiemmet;
Og naar da bort en Broder gik
Til Fiernet og til Fremmed,
Da trykte Brodrene hans Haand,
Og faſtere blev Venſkabs Baand
I helligt Afſkedsoieblik,
Og Sangen blev iſtemmet.

Af Væring nu ei Reiſer ſkeer
Til Miklagard i Plade,
Og ingen Pilegrim man ſeer
I Jordan ſig at bade;
Hos Luther og Melanchton ei
Den Fromme ſoger Sandheds Vei,
Og Goethe, Schiller er ei meer —
Dog vil du os forlade?

Vor elſkte Holſt! dog reiſer du,
Og langt du vil bortvandre?
Du modne vil din Digterhu
I ſydlig Sol, ſom Andre.
Skiondt Haandværk ei er Poeſie,
Som Haandværksſvende reiſe vi,
Af Skionhed tvungne — dog ſaa frie.
Det kan os ei forandre.

Det ſliber kun den Diamant,
Som Flinten indelukker;

Og Honningen, ſom Bien fandt
I Sydens Blomſterkrukker,
Den bringes hiem, ſaa friſk og ſød,
Og deraf brygges nordiſk Miød.
I Norden ogſaa Sol oprandt,
Og Nattergalen klukker.

Reis lykkeligt, forglem os ei,
Drag over Land og Bølger!
Dig overalt paa fierne Vei
Vort Broderønſke følger.
Kom hiem med Laurbær i din Hat,
Fortæl i Nordens Maanenat
De Eventyr fra Sydens Mai,
Som Idun ei fordølger!

Til H. C. Anderſen.

Den 27de October 1840.

Den gamle Kleiſt har ofte ſagt,
Han gik paa „poetiſke Billedjagt“.
Paa ſlig en Jagt du dig ogſaa begiver.
Jeg haaber, at Byttet rigeligt bliver;
At, naar du kommer til Grækenland,
Af græſke Himmel og Jord og Vand
Du bringer en prægtig Ladning fuld.
Men glem dog ei, du er danſk af Kuld!
Du gierne, ſom Væring, bort maa drage,
Hvis du, ſom Væring, kommer tilbage.

Du ei behover, hvis Kampen blier haard,
At ſlaae for Drotten i Myklegaard;
En Digter Laurbær faaer om ſin Tinding
Uden legemlig Seiervinding.
Han kæmper aandeligt for ſin Sag:
Den hoie Folelſe, ſkionne Smag.
Saa viis din Kraft, og ſtaa Livet bi
Med vederqvægende Poeſie!

Til H. C. Anderſen.

Den 30te October 1840.

At reiſe, det ſtedſe var Nordboens Skik.
Forſt tuſindeviis de bevæbnede gik,
Som Cimbrer, Teutoner; og Qvinderne med,
Der hængte ſig, naar deres Mænd leed Fortræd.

Saa kom Longobarder med deilige Haar;
Og end Lombardiet ſaa blomſtrende ſtaaer.
Normannerne ſiden uvidende kom,
Og opbrændte Luna i Stedet for Rom.

Vel var det for Rom og for Kunſt, Poeſie,
At ſlet de forſtod deres Geographie.
Men Væringen drog i en god Intention,
Forſvared i Miklagard Drottens Perſon.

I vor Tid ei reiſes i ſtort Compagnie.
Vi fremmede Folk vil ei tvinge, befrie;
Befrie kun vi vil i det Store vor Aand,
Og tvinge Geniet i Skionhedens Baand.

Ei forſte Gang du os forlader, o Skiald!
Tilforn alt du drog fra din Fædrenehal.
Det ligger nu eengang i Skialdens Natur:
Som Fuglen han gierne vil ud af ſit Buur.

Saa gik det vor Ewald. Han blev desperat
Af Reiſelyſt, hverve ſig lod til Soldat;
Dog lod han ei Kalveſkind, ſlog det med Magt,
Og Preusſerne gik i Dandigterens Tact.

Den Velklang, ſom ſiden blev hørt, naar han ſang,
Den øved maaſkee han ved Trommernes Klang.
Dog bedre var bedre. Vi Ewald har kiær;
Men Ingen, ſom Ewald, vil reiſe dog her.

Saa reis da med al den Lykſalighed, Ven!
Som Muſer kan ſkienke; kom lyſtig igien,
Poetiſke Svibler bring med fra din Vei.
I Holland de bedſte vel finder du ei.

Paa Grækenlands Klipper, ved Romernes Slot,
Fra Oldtiden mange bevared ſig godt.
Dem put i din Vadſæk, i Danemark plant
De herlige Løg, du i Sydlandet fandt!

Sang

ved Auditeur Linds og Frøken Louiſe Collins Ægteforening.

Den 25de November 1840.

At ſynge til en Glædesfeſt,
Man altid gierne vilde;

Men Sangen klinger allerbedſt
Dog til et Bryllupsgilde.
Alt Amør qvæder — det er ſandt;
Men Hymen er Stadsmuſicant,
Og han beſiæler hver en Gieſt
Af Venſkabs rene Kilde.

At gifte Datter, Soſter bort,
Giør Folk ſædvanlig glade,
Maa Bruden end med Manden fort
Og elſkte Kreds forlade.
Men Glæden faaer langt ſtorre Liv,
Naar Manden bliver hos ſin Viv,
Hvor hun i barnlig Tidsfordriv
Sad under Hyttens Blade.

Der ſtaaer et Huus i Kiobenhavn,
Hvis Muur med Gaden ſtrider;
Det forer en Miniſters Navn
Fra Byens ældre Tider.
Som Lyſtſted det paa Landet laae,
Og ſkiøndt kun Hallerne var ſmaae,
Var vel paa Gieſter intet Savn;
Hvad jo den Store lider.

Da Volden blev om Huſet lagt,
Da vaktes Næringsſørger;
Da ſvandt den adelige Pragt,
Da boede der en Borger.
Men Manden fik en Son, ſaa kiær,
Som blev vel en Miniſter værd:
Vor elſkte Fader fødtes her,
Til Fryd for hver en Borger.

Og hvor hans unge Liv forſvandt,
Hvor modnet blev den Viſe —
Ham nær, i Byens ſamme Kant,
Der boer nu hans Louiſe.
Og elſkte Moders travle Gang
Alt Voß i ſin Louiſe ſang;
Thi vor Louiſe elſkes her,
Som Digterens Louiſe.

Og med et glad og henrykt Sind
Vi ønſke hende Lykke.
Gid lang Tid hun ſin ædle Lind
Trofaſt til Barmen trykke!
Og Huſet ſtaae, et venligt Læ,
Som ſkyggefulde Lindetræ,
Og dem med Børn paa Skiød og Knæ
Huſvale med ſin Skygge!

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Til Schleiermacher**, osv.] (A) Særskilt Tryk: *Schleiermacher. Den 27 September 1833. Kbhn. Trykt hos J.D. Qvist. Mel. „Vift stolt paa Codans Bølge“ etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhnsposten, 1833, Nr. 191. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til Schleiermacher, da han beſøgte os. — Om Schleiermacher see Oehl.s Erindr., II, Side 10, 29-31, 47; III, Side 206.

— —, Linie 10: Snillet] = C; A: Kraften

— 3: **Requiem.** Overſat.] (A) Oehl.s Prometheus, V, Februar 1834, hvor Digteren i tyvende Capitel af sin „Aesthetik“ (om Munkepoesien), Side 169, siger: Jeg vil meddele det Vigtigſte af det bekiendte Requies, hvortil Mozart har ſat den herligſte Muſik, i det jeg ledſager det med en Overſættelſe i Originalens Tone, Tact og Vers, ſaa tro ſom Sproget og den Form, jeg ſkulde følge, giorde mig det muligt. Om Originalen see det samme Binds Side 174—176, og Prom., VI, Mai 1834, Side 60—61. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846, blandt Overſættelſer af latinſke Digte: Requiem.

— —, Linie 5: Sibylle] = B; A: Sybilla

— —, — 19: Laſten ſkal af Larven] = B; A: Larven ſkal af Laſten

— 5: **Kierulffs Sølvbryllup.**] Digterværker af Oehl., V, 1836: Kierulfs Sølvbryllup.

— 7: **Sang i Ant. af Kongens Fødſelsfeſt.**] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 6te Februar 1834. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 14 Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sposten, 1834, Nr. 27.

Side 8: **Sang i Anl. af A. Thejlls og Jfr. E. D. Wilſtrups Bryllup.]** (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Proprietair A. Thejll's og Jomfrue E. D. Wilstrup's Bryllup paa Dyrehovedgaard, den 15de Marts 1834. Kbhn. Trykt i det Poppske Officin. Mel. Naar jeg drikker, Amphion, etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. (M) Orig.mscrpt., tilh. Samme.

— 9: **Til Caroline Amalia. Den 28de Juni.]** Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Caroline Amalia.

— 11: **Fuglekonge-Skaal.]** (A) Særskilt Tryk: *Den forrige Fuglekonges Skaal. Mel. „Wer niemals einen Rausch gehabt.“* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Prometheus, VI, August 1834: Fuglekongeſkaal, (ſiunget paa Skydebanen). (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Fuglekongeſkaal. Mel.: Wer niemals einen Rauſch gehabt.

— —, Linie 24: nu er Magten din] = C; A: Magten tit er din
— 13, — 7-8: Hvad ingen Jordens Konge kan: osv.] Smlg. Oehls Digte, III, 1860, Side 121, Linie 1—4.
— —, — 8: Glad] = C; A: At

— —: **Ved P. E. Müllers Jordefærd.]** (A) Særskilt Tryk: *Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sposten, 1834, Nr. 180; Dagen, 1834, Nr. 216. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Peter Erasmus Müller. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., IV, Side 36, 112.

— —, Linie 27: lyder] = B og C; A: tyder
— 14, — 1: fra] = C; A: til
— 15, — 5: de] = C; A: dog
— —, — 17: Smerter paa Jorden ei ſtække] = B; A: Smerten paa Jorden kan ſtække

Side 16: **Til Chriſtian Frederik. Den 18de Sept. 1834.**] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Chriſtian Frederik. (M) Orig.mscrpt, tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Deres Kongelige Høihed Prinds Chriſtian Frederiks Fødſelsdag Den 18de September 1834. Digtets Inddeling i otte Afsnit er optaget efter M; i A finder man kun nyt Afsnit ved: Nu hænge Tavler osv.

— —, Linie 10: Freiers] = M; A: Freias

— —, — 11-12: Skialden i et Qvad dig har | Kaldt Danmarks Freier,] Det Digt, hvortil her sigtes, er Udg. ubekjendt.

— 17, — 12: elſke] = M; A: elſked

— 18: **Til Kongehuſet. Sang for Skydeſelſkabet**] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 5te Februar 1835. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke den næstsidste: Til Kongehuſet (Mel. Jeg aldrig gamle Danmark glemmer), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 19: **Ved min Charlottes Grav.**] (A) Dagen, 1835, Nr. 71. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Charlotte. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Om Digterens ældste Datter, der døde den 12te Marts 1835, see de i Oehls Digte, III, 1860, Side 333, i Anm. til Side 188, anførte Steder af Erindr.

— 21, Linie 9: De er ſaa ſmaae,] I B findes hertil denne Anm.: Den Mindſte fulgte hende.

— 24: **Ved Frederikke Brun-Münters Grav.**] (A) Dagen, 1835, Nr. 81. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Frederike Brun-Münter. I C er Digtet forkortet fra 8 til 5 Stropher. — Om Fru Brun, som døde den 25de Marts 1835, see de i Oehl.s Digte, II, 1860, Side 318, Linie 8—10, anførte Steder af Erindr.

— 25, Linie 1: tidligt] = C; A: tidlig

— —, — 27: Aſer deres Hiem gienfunde] = C; A: Aſer atter Oſten funde

Side 26, Linie 4: jordiſk] = B; A: jordiſkt

— 27: **Fyensreiſen.**] Fyensreiſen. Digtekrands af Oehlenſchläger. Kbhn. [Dec.] 1835. Ogsaa med Titelblad: Fyensreiſen. Nytaarsgave af Oehlenſchläger. Digtekrandsen, der var færdig før den 18de Sept., er tilegnet Prinds Christian Frederik med følgende Ord: Deres Kongelige Hoihed Prinds Chriſtian Frederik, Videnſkabernes og Kunſternes Dyrker, Ven og Forfremmer, Digterens Velgiorer og Velynder, underdanigſt og taknemmeligſt helliget. Digteren besørgede ikke nogen nyere fuldstændig Udgave af denne Samling, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden deels iblandt sine saakaldte „Reisedigte", deels iblandt Romancerne, deels i Erindr., og to iblandt „Hæders- og Vennedigte", saaledes som nedenfor vil blive specificeret. — Om Reisen see Erindr., IV, Side 115—138.

— —: **Digteren paa Kirkegaarden.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.

— 28, Linie 12: Vergiß mein nicht, osv.] Anm. i A og B: Melodien af Mozart.

— —, — 15: Nicht unter die grüne Erd' hinab.] Anm. i A og B: Af Uhland og Weber.

— 29, — 3: Troens Anker] = B; A: Troens-Anker

— —: **Den gode Fyrſte.**] (A) Fyensreisen. (B) Erindr., IV, Side 115—117: Fyrſten og Digteren.

— 30, — 9-10: Lad igien da Lyren klinge, | Som den klang for treti Aar,] See Langelands-Reisen i Oehl.s Digte, I, 1860.

— 31: **Perſonspoſten.** Side 32: **Over Bæltet.**] (A) Fyensreisen. (B) Erindr., IV, Side 119—124.

— 33, Linie 16: her] = B; A: hen

— —, — 19: Skude] = B; A: Skudde

— 34, — 13: Jeſpers Veſt i Wesſels Sorgeſpil.] See femte Optogs første Optrin i Kiærlighed uden Stromper.

— 35, — 8: ſtig] = B; A: ſig

— 39: **Heden.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— —, Linie 12-19: „Hvad vil du mig, osv.] See Oehl.s Digte, I, 1860, Side 213.

Side 41: **Ankomſten til Odenſe.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846: Slangen.

— 45: **Pindſefeſten.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 127—129, lidt forkortet.

— 48, Linie 7-8: „Stiernen er mig ei forſvundet, osv.] Anm. i A: En Sang [Nr. 9: „Komm, Hoffnung! lass den letzten Stern der Müden nicht erbleichen“] i Beethovens Fidelio.

— —: **Sanct Knuds Kirken.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 54: **Barndomsveninden.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. — See Erindr., I, Side 101, 104, 105, 106; IV, Side 126.

— 55, Linie 25: Som Ida Münſter du Harpen ſlaaer,] I Dramet Hermann v. Unna.

— 59: **Borgeren.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, hvor dog kun de fem første Stropher ere beholdte.

— 61: **Langeſo.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, forkortet til det Halve.

— 62, Linie 14: mindes] A og B: minde

— 63: **Chriſtiansdal.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846, stærkt forkortet.

— 65: **Aftenvandring.** Side 67: **Nattephantaſie.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846, hvor begge Digtene ere forenede til eet, under Navn af Aftenvandring i Fyen.

— 66, Linie 21 og 23: Som blege Thekla ſynger du, osv.] See Oehl.s Romant. Dram., I, Side 9, Linie 28 ff.

— 70, — 7: Smedie] A og B: Smidie

— 71: **De Fattiges Hauger.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846: De Fattiges Hauger ved Odenſe.

— —, Linie 8: Regnen] = B; A: Stovet

— 72: **Ved det lille Bælt.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 73, Linie 3: vildt] = B; A: vild

Side 74: Eventyret paa Hindsgavl.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Eventyret paa Slottet; med Udeladelse af anden Strophe.

— 76: Caroline-Kilden.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846: Caroline-Kilden ved Svendborg; med Udeladelse af sidste Strophe.

— —, Linie 27: den] = B; A: der

— 78, — 21: vor Tro vi rede] = B; A: vi Troen rede

— 79: Chriſtian Frederik.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 80: Overfarten til Langeland.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 129—130; med Udeladelse af de to sidste Verslinier.

— 81: Sø-Trommeſlageren.] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 82, — Linie 17: Havet, den] A, B og C: Havet den

— 83: Apotheket i Rudkiøbing.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Ørſtedernes Fader; med Udeladelse af de tre første Stropher. (C) Oehl.s Erindr., IV, Side 130—132.

— 84, Linie 3-4: Jeg, Dittersdorf! ei hører | Din Opers førſte Chor,] Dittersdorfs Opera ɔ: hans Syngespil Apothekeren og Doctoren.

— 85: Modtagelſen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 132—134.

— 87: Sangeren ved Ærøporten.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 89: Tilbagefarten til Svendborg.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 134—135.

— 91: Bondehytten i Fyen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker XV, 1846.

— 92, Linie 11: hielpe] A og B: hielper

— 95: Caroline Amalias Fødſelsdag.] (A) Hempels Fyens Stiftstidende, 1835, Nr. 107 (derefter aftrykt i Kbhn.sposten, 1835, Nr. 159). Digtet indledes i A med nogle Linier, hvoraf sees, at det var fremsagt af Oehl. den 28de Juni efter Taflet paa Augustenborg. (B) Fyensreisen. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846

Side 95, Linie 2-9, og Linie 18-21: „Du Plet af Jord, osv.] Disse tolv Linier ere laante fra Thaarups bekjendte Digt Fædrelandskiærlighed.

— 96, — 25-26: At du ſom Barn her førſt har leget, | Ei glemmer Als, du Lilievand!] = B; A:

Ei nogen Fødſelsdag er veget,
Som Als ei mindte ſig med Lyſt;

— —, — 28: Strand] = B; A: Kyſt

— 97, — 2: til dobbelt Feſt] = B; A: paa denne Feſt

— —, — 21: Der] Orig.: Den

— 100: **Tilhørerinderne.** Side 101: **Gangeren.** Side 103: **Tobaksrøgningen.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 104, Linie 8: Maadeholdets] = B; A: Mandeholdets

— 105: **Billedhuggeren.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 26: Kunſtneren] = B; A: Kunſtnerens

— 107, Linie 18: ſig] A og B: mig

— 111: **Sønderborg-Slot.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846.

— 113, Linie 24: Sig] = B; A: Og

— 115, — 28: Hans Finger] = B; A: Om Fingren

— 116, — 1: En Ring i Steen af dagligt] = B; A: I Stenen, af et dagligt

— 117, — 1: med] Orig.: men

— —: **Til Carſten Hauch.**] Om C. Hauch see Oehl.s Prometheus, V, 1834, Side 97—155; Oehl.s Erindr., III, Side 80; IV, Side 9, 58—59, 143, 294.

— 119, — 1: Da dadled dig Tilbederen af Klang.] Ved „Tilbederen af Klang" menes J. L. Heiberg, der i Kbhn.s flyvende Post for 1830, Nr. 1, 29, 37—39, 41, 43, 47, 49—52, 62 og 66, havde polemiseret med Hauch.

— —, — 6: Til] Orig.: Tit

— —, — 13-14: den ængſtes ikke kold | Af Spøgelſer, ſom paa Parnasſet ſpøged.] Her sigtes til H. Hertz's Gjengangerbreve, 1830, af hvilke eet: „Den massive Poesie eller Paradisets Ars poetica“, var rettet mod Hauchs Den babyloniske Taarnbygning og Don Juan.

Side 120: **Ved Holbergs Grav.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.

— 121: **Ved Abſalons Grav.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Abſalons Grav.

— 122, Linie 8: ſode] = B; A: ſodte
— 123, — 17: det] = B; A: den

— 124: **Valdemar Atterdags Grav.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846: Valdemar Atterdag og Toveliden; med Udeladelse af de otte første Stropher.

— 125, Linie 24: I Kedron, og der blev han en ægte Ridder] = C; A: I Kedron, dine Bolger; der blev han Ridder
— 126, — 16: End] = C; A: Kun
— 127, — 9-10: Ring | Ved] A, B og C: Ring. | Ved
— —, — 10-11: Kongething. | Der] A, B og C: Kongething. | Der

— 128: **Det ſtore Crucifix.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846: Det ſtore Crucifix i Soro.

— —, Linie 23: levret] A og B: levnet

— 134: **Roeskilde Domkirke.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (C) Oehl.s Digterværker, XV, 1846.

— 136, Linie 21: Med] A, B og C: Men
— 137, — 19: Ved] A, B og C: Med

— 141: **Gravhoiene.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af de to sidste Afsnit.

— 143: **Gaven.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehl.s Digterværker, XV, 1846. (M) Orig.mscrpt.. tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til min hoie Velgiorer og Velynder Deres Kongelige Hoihed Prinds Chriſtian Frederik. Den 18de September 1835: Gaven. (Det ſidſte Digt i Fyens-Reiſen.)

— 144, Linie 11-12: vorde | En] = M; A og B: vorde — | En
— —, — 14: Hallen] = M; A og B: Kamret

Side 145, Linie 3: Oldtids Steen] = M; A og B: Oldtidsſteen

— —: **Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet.**] Sange ved det Kongelige Kjobenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 30te Juli 1835. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen, er af Oehl. Tilh. Verd.

— 146, Linie 9: ſolvblaa] Orig.: ſolverblaa

— 147: **Den gamle Digter.**] Digterværker af Oehl., V, 1836.

— 148: **Ved Claus Schalls Jordefærd.**] *Ved Claus Schalls Jordefærd den 15. August 1835. Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider.* 4 upag Blade 8vo, indeholdende Psalmen: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“ og Oehl.s Digt. Tilh. Cantor N. Krossing. — Om Schall, der var død den 10de Aug., see Oehl.s Prometheus, III, 1833, Side 25—28, 37; Oehl.s Erindr., IV, Side 40—41, 152.

— 149: **Danſk Borgerſang til A. S. Ørſted.**] (A) Særskilt Tryk: *Dansk Borgersang til Anders Sandøe Ørsted paa hans Fødselsdag den 21. December 1835. Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Danſke Borgeres Sang til A. S. Ørſted. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Borger-Sang til A. S. Ørſted. — Om A. S. Ørsted see de i Oehl.s Digte, III, 1860, Side 335, Linie 4-5, anførte Steder af Oehl.s Erindr..

— 150, Linie 5-6: Hoved ſielden findes, | Himmelſk Hierte neppe] = B; A: Hoved — ſielden findes, | Himmelſkt Hierte — neppe

— —: **Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder.**] (A) A. P. Berggreens Musikalsk Tidende, 1836, Nr. 2, Side 25, hvor Digtet er indflettet i en Fortælling, og uden Overskrift. (M) Orig.mscrpt., ligeledes uden Overskrift, tilh. A. P. Berggreen.

— 151, Linie 26: mægtigt] = M; A: mægtig

— 152: **Carl Heger.**] (A) *Johan Carl Hegers Minde. Aftrykt som Manuscript for hans Venner. N. P. Jørgensens Bogtrykkeri.*

18 pag. Sider 8vo, indeholdende Mynsters Tale ved Jordefærden og Oehl.s Digt. Tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Carl Heger, der døde den 20de Jan. 1836, see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 338, i Anm. til Side 287, anførte Steder af Oehl.s Erindr.

Side 157, Linie 3: Og ret ſom blaae] = C; A: Og ſom to blaae
— 159, — 25: O] = B; A: Thi

— 160: **Til Dronningen.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4de Februar 1836. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den anden: Til Hendes Majeſtæt Dronningen (Mel. *God save the King*), er af Oehl. Tilh. Verd.

— —, Linie 12: Qvindlighed] Orig.: Qvindelighed

— 161: **J. D. Herholdt.**] (A) Særskilt Tryk: *Johan Daniel Herholdt.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V. 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846, hvor første Strophe er udeladt, og de øvrige Stropher forkortede fra 10 til 8 Verslinier hver. — Om den Besungne, der døde den 18de Februar 1836, see Oehl.s Erindr., IV, Side 36.

— 163: **Cantate til Efterſlægtſelſkabets Jubelfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: Cantate til Efterſlægtſelſkabets Jubelfeſt den 4de Marts 1836. Texten af Hr. Profeſſor Oehlenſchläger. Muſiken af Hr. Secretair Hartmann. Udført under Anførſel af Hr. Concertmeſter Frölich. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sposten, 1836, Nr. 67. (B) Text til Concerten for de maszmannske Søndagskoler i Trinitatis Kirke den 8de Mai 1836: Skole-Cantate af Hr. Professor Oehlenschläger, Musiken af Hr. Secretair Hartmann. Paaske-Cantate af sal. Biskop Hertz, Musiken af Hr. Professor Weyse. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 8 pag.

Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. Oehl.s Text af dette Concertprogram findes optrykt særskilt: *Cantate til Efterslægtselskabets Jubelfest 1836. Texten af Etatsraad Ridder Oehlenschläger, Musikken af Secretair Ridder Hartmann. Kbhn. 1841. Trykt i S. Triers Officin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

Side 163, Linie 15-17: „Knap gryer den næſte Morgenſtund, osv.] Citat af Romancen: „I Dalens Skiød en Hytte laae", i Peters Bryllups anden Acts sjette Scene.

— 165, — 29-30: „i Axelſtad den Gaard, | Der ſtrunker ſtolt udi Øſterſtræde",] Allusion til Sneedorffs Vise om Dreiers Klub: „I Axels Stad der stander en Gaard, saa strunk udi Østere Stræde".

— 166: **Carolines Sang i Rellſtabs Novelle Julius. Overſat.**] (A) A. P. Berggreens Musikalsk Tidende, 1836, Nr. 14, Side 212. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

— 167: **Til Madame Roſing.**] Særskilt Tryk: *Den 2den Junii 1836.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — Den første Strophe er en Omskrivning af Begyndelsen af Thaarups Romance „Nys fyldte skiøn Sired det attende Aar" (Høstgildet, I, 1).

— 169: **Paa Prindſeſſe Caroline Amalias Fødſelsdag.**] Særskilt Tryk: *Paa Deres Kongelige Høiheds Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag den 28de Juni 1836. Kbhn. Trykt i Bianco Luno & Schneiders Officin.* 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.

— —, Linie 21-22: Da var det Hele uden dig | „En Blomſterkoſt, hvor Roſen ſkiulte ſig".] See Oehl.s Romant. Dram., I, 1857, Side 243, Linie 11-12.

— 171: **Hilſen til Dronningen.**] Særskilt Tryk: *Hilsen til Deres Majestæt Dronningen fra det Danske Broderskab. Kbhn. 1836. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Rolfs Skattekonge etc.*

— 172: **Sange ved Dimiſſion til Univerſitetet.**] Særskilt Tryk: *Sange ved Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske Institut. Trykt hos Fabritius de Tengnagel.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Oplysningen om Aarstallet skyldes Prof. A. P. Berggreen, der componerede Musiken til Sangene.

— 174: **Cantate ved Univerſitets-Bygningens Indvielſe.**] Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Bygningens Indvielsesfest den 13de October 1836. Ordene af Professor Oehlenschläger; Musiken af*

Organist P. Jensen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. To Rettelser (Side 176, Linie 25: indſnærpes for indſkærpes, og Side 177, Linie 1: ſelv ſtrenge for kan tunge) ere i nærv. Udg. hentede fra Nedenstaaende, hvilket Oehl. lod indrykke i Dagen, 1836, Nr. 249 og 250:

Om Critiken i Kiøbenhavnsposten over Univerſitets-Cantaten.

En Efterretning i Kiøbenhavnsposten Nr. 292 om min Cantate, opført til Univerſitetsfeſten den 13de October, hvilken Efterretning beſtaaer i at enkelte Ord rives aldeles ud af Digtets Sammenhæng, for at giøre det latterligt, bevæger mig til disſe Linier. Ikke ſom Digter for et kunſtdannet Publicum ſkriver jeg dette; det vilde være overflødigt, ja urimeligt, at tydeliggiøre, hvad Ingen kan misforſtaae, ſom forſtaaer Poeſie. Men ſom Lærer ved Univerſitetet, hvor der blandt de Studerende ogſaa findes endeel ganſke Unge, mindre Mødne; ſom Borger i Staten, der naturligviis ønſker at vedligeholde ſin Agtelſe blandt hæderlige Medborgere, hvis Sag det ikke er — eller endnu ikke er — at bedømme Digte, og ſom derfor muligen kunde vildledes af hiin Efterretning — vil en Forklaring ikke være overflødig.

Referenten ſiger: „Cantaten begynder med et verſificeret Excerpt af Univerſitets-Programmet". Hermed mener han en Sang, ſom vi ſtrax ſkulle komme til; men med denne Sang begynder Cantaten ikke, den begynder med et Chor, og da Hans Majeſtæt Kongen hædrede Feſten med ſin Nærværelſe, var det en naturlig Taknemmelighedsfølelſe, at Sangen nævnede ham, i det den nævnede Anledningen til Feſten:

Af Gruſet ſteg vor Borg igien,
Det ædle Videnſkabers Slot;
Thi glæder ſig hver Viisdoms Ven.
Og Fredrik kom, vor elſkte Drot;
Med Muſers Børn i Flokketal
Indvier han vor Høitidshal.

Herpaa kommer den Sang, ſom Ref. kalder Excerpt af Univerſitets-Programmet, ſkiondt den — naturlig- og nodvendigviis — blev givet Componiſten flere Uger, for Programmet udkom, hvilket forſt ſkete et Par Dage for Feſten. At man i et ſaadant Program maatte omtale Stiftelſens Velgiorere, forſtaaer ſig ſelv; men ſkulde Digteren aldeles have forbigaaet disſe Mænd, hvis Mindefeſt var aldeles nadſkillelig fra Indvielſesfeſten, blot for ei at beſkyldes for Plagiat, naar nogle af disſe Navne baade nævntes i Programmet og Cantaten? Maatte han ikke med faa Træk ſoge at vække Taknemmelighedsfolelſen for disſe Stiftere? Derfor nævnes de:

Tredie Chriſtian Gaarden gav,
Hvor med mægtig Hyrdeſtav
Roeskilds-Biſpen fordum ſad.
Det forædled Axelſtad.

Ikke „forædlet“, ſom Ref. ſkriver, og ſom gior Sætningen meningslos.

Maatte det ikke forædle Axelſtad, da Videnſkaber, Lærdom og Oplysning gik ud fra det Sted, hvor for en hovmodig Romerbiſp havde odslet, herſket, og underkuet Aanden?

Men med Tiden forfaldt Bygningen, og andre Ædle maatte ſorge for den.

Dog, mens Viisdoms Tale lod,
Tiden Taget giennembrod.
Fierde Chriſtian var ung,
Men ham Kronen ei for tung.

Ref. ſpotter blot over, at jeg fortæller: „Fierde Chriſtian var ung“. I denne Tone, med denne Grundighed og Sandhedskiærlighed ſkeer det hele Angreb.

I Sangen nævnes flere Velgiorere:

Kaas og Walkendorf! jert Navn
Signe vi for ædelt Gavn;
Chriſtian, Bygmeſter ſtor,
Fulgte ſine Viſes Ord.

Derpaa reiſte ſig en Muur
For dit Giemmeſted, Natur!
Dig, vor tredie Frederik!
Signer et taknemligt Blik.

At Digteren kalder et Natur-Muſeum Naturens Giemmeſted, bliver af Referenten forſtaaet ſaaledes, ſom om hele Naturen blev giemt i Univerſitets-Bygningen!

Nu angribes Recitativet:

Du Aandens Lys, ſom mørke Nat fordrev!
Hvi ſkulde dig den Skiebne ramme,
At til en gruſom jordiſk Flamme
Saa ofte du forvandlet blev?
Ildhavet bryder voldſomt ind
I dine gamle Høreſale;
Fra Taget flygter fromme Svale,
Som Judas kyſſer Flammen Biælkens Kind.
Og Uglen, ſom dig ſad i Hielmen for,
Du natteflittige Pallas-Athene!
Nu hyler paa de ſorte Stene
I Gruſet ved den brændte Dør.

Ref. ſpotter Lignelſen, at „Flammen ſom Judas kyſſer Biælkens Kind", og ſpørger, om det er Profeſſorernes Forelæsninger, der har ſat Ild paa Univerſitets-Bygningen, om Chriſtus, ſom Judas kyſſede, lignede en Biælke, etc. Endelig mener han, at Recitativet og det derpaa følgende Chor ſkal være en Alluſion til „at Oplysningen kan lede til Revolution". Ingen, ſom læſer disſe Vers med Forſtand, vil falde paa ſlig Mening, ſaa lidet ſom vel nogentid Forfatteren i ſine mange Aars mange Skrifter har viiſt ſig ſom Obſcurant eller den billige Friheds Hader. Men et ſneverhiertet Deſpotie kan viſe ſig i mange Former, Tyranniet kan yttre ſig i mange Skikkelſer, til Undertrykkelſe for den ædle Meningsfrihed, og jeg hader det lige meget, enten det findes hos en Tiberius, eller hos en Robespierre. Den ſande Oplysning er det Aandens Lys, ſom Fornuften og Hiertet maa tilbede; det varmer og vederqvæger, det brænder ikke. Men naar det forvandles til en ødelæggende Ildebrand, der truer med at lægge alle aandelige Bygninger i Aſke, maa man hade dette Baal. Naar Lidenſkab og Ondſkab give ſig et Skin af Ret, hvorved det Sande, det Gode, det Skionne trues med at gaae til Grunde (hvilket fra Univerſitetets forſte Tider indtil vore Dage ſaa ofte, paa forſkiellige Maader, har været Tilfældet i Europa), maa det vække Afſky. Og er det ikke naturligt, at ſaavel Udbredelſen af det aandelige Lys, paa dette Sted, ſom de fortærende Luer, der gientagne Gange lagde Bygningen i Aſke, maatte give Digteren Anledning til ſine Billeder?

Derfor ſynger Choret:

Herlig er Aandens Magt,
Saligt fra Himlen bragt,
Aand! i dit Hiem;
Men i din Helligdom
Flammen fra Dybet kom
Styrtende frem.

Himmel! hor Stovets Suk:
Svovlede Fakkel ſluk,
Tændt kun til Vold;
Som til Naturens Tab
Ondſkab og Lidenſkab
Forer i Skiold.

Salige Stierne huld,
Som med et luttret Guld
Nedblinker hiſt!
Hellig og vennemild
Tænd os vor Alterild,
Skienk os din Gniſt.

„Ved denne Leilighed", ſiger Ref., „gior Choret den Bemærkning, at Univerſitets-Bygningens Brand var til Naturens Tab, hvilket er meget rigtigt, da det jo var Naturens Giemmeſted, ſaa at Naturen altſaa i Mellemtiden har været

---

Linie 32: altſaa] = Kbhn.sposten; Dagen (ved en Trykfeil): ogſaa huusvild og ſaa at ſige ligget under aaben Himmel." Man ſeer, at denne Recenſion er ligeſaa vittig, ſom ſanddru, ſkarpſindig og ſmagfuld.

„Efter Talen", hedder det videre, „lader Recitativet ſig høre med et meget pænt Nummer. Paa god academiſk Viis begynder det med et Citat af en ubekiendt, men ædel Digter:

I ſnever Kreds indſkærpes Aand og Sands."

Her har en Trykfeil givet Anledning til megen Spot og Spas; der ſkal nemlig ſtaae indſnærpes i Stedet for indſkærpes, hvilket giver en modſat Mening, og altſaa behøver jeg vel ikke at forſvare mig mod Angrebet, for ſaavidt det vedkommer Trykfeilen.

Derſom ellers Referenten havde været noget mere bevandret i den ſkionne Litteratur, ſaa havde han maaſkee dog opdaget Feilen; thi den ubekiendte ædle Digter, han ſpotter over, er Schiller, ſom i den velbekiendte ſkionne Prolog til Wallenſtein (der opførtes ved det nybyggede Theaters Indvielſe) ſiger:

Im engen Kreis verengert ſich der Sinn.

Maatte vi ikke glæde os over, at værdige, rummelige Haller nu ſamle os igien, efterat vi ſaalænge ere gaaede adſpredte, og i ſmaae uanſeelige Rum maatte hielpe os, ſom vi kunde?

Recitativet lyder altſaa ſaaledes:

„I ſnever Kreds indſnærpes Aand og Sands."
Saa ſang ved Harpen for en ædel Digter.
Kan ei alvorlige, kan tunge Pligter*)
Sig ſmykke, Skionhed! med din Blomſterkrands?
I lang Tid gik Studenten ſpredt omkring
I mangt et Stræde til ſin Lærers Kammer;
Nu ſidder han, hvor Hoieloftet brammer,
Som Fredriks Mænd paa Kongething.
Minerva vinker ham til ædel Hal,
En trofaſt Dyrker vil hun aldrig ſlippe.
Den ſkiore Qviſt forvandles til et Knippe
— Samdrægtighed — ſom Intet bryde ſkal.

---

*) Her var det bedre, om der ſtod: „ſelv ſtrenge Pligter".

Her er naturligviis ikke Talen om Hoitidshallen (Ref. ſpotter med, at Mange for Mængdens Skyld paa Indvielſes-Dagen ſtode, ikke ſadde, hoit under Loftet); Talen er om Horeſalene til daglig Brug og for Nyttens Skyld.

Nu gaaer det ud over Studentervisen:

Fredrik! hor Studentens Svar:
Du dit Corps os kaldet har,
Det er os den ſtorſte Ære;
Ja, dit Corps det vil vi være,
Aandens Kæmper. Himmel! giv
Kraften til et ædelt Liv.

Raſer atter voldſom Kamp,
Hyller Staden ſig i Damp,
Stormes atter i en Gade,
Skal vi feigt dig ei forlade;
Tappert vi, ſom Fædre, ſtaae,
Fienderne tilbage ſlaae.

Men en liden Haandfuld Folk
Er kun ſlet Bellonas Tolk.
Selv du byder det, vor Konning!
At Minerva blier vor Dronning,
At i hendes Kæmpehal
Vi for Viisdom fegte ſkal.

At der ſpottes over „Studentens Svar", ſom om det var Svar paa det foregaaende Recitativ, i Stedet for paa den Linie, der folger efter; at Erindringen om Studenternes herlige Bedrift fordum i Stormgaden kaldes „en Kieldermand, der gives til Bedſte" — fortiener intet Svar.

„Nu", hedder det fremdeles i det ſindrige Referat, „horer man med eet en Stemme, ſom man af den trykte Bog ſeer ſkal være fra Conſiſtorium (NB. ikke Profesſorſamfundet, men Bygningen), og hvori der ſiges, at dette er en gammel Grav."

Digtet lyder ſaaledes:

Stemme fra Conſiſtorium:
Alt blev nyt. I Evigheden vandret
Er det Gamle — jeg ſtod uforandret,
Jeg holdt uforſærdet Stand,
Bomber trodſed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
Ei for blødt at ſukke kun og græde,
For at gaae i ſtore Fædres Fied, —
Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
Der ſad Holberg, Gram og Bartholiner;
Der udgyder jeg med uſeet Haand
Over Kredſen Kraft og Aand.

Hvad er naturligere, end at Digteren netop troer at høre en Stemme fra dette Sted, ſom ſtaaer uforandret fra Oldtiden, der har trodſet flere Ødelæggelſer, og paa en ſtille høitidelig Maade minder os om det gamle Forſvundne?

Der ſiges ikke, at det er en Grav — det er Ref.s egen ſædvanlige Fordreielſe — men at det ſtaaer ſom en gammel Grav, et Gravmæle, i hvis Nærhed Nutiden begeiſtres ved at mindes de ſtore Henfarne, hvis Navne Mindeſtenen bærer.

Endelig kaldes Slutningschoret, fordi det bevæger ſig i en glad og munter Rhythmus, en Kehraus.

Indvier nu med Sang
Og Høitidsklang
Minervas Hal!
Minerva! paa dit Slot
Vor elſkte Drot
Lovpriſes ſkal.

Det nye Kiøbenhavn
Det bær hans Navn.

Af Aſken frem
Han vinkte det igien;
Saa Muſers Hiem,
Vor Folkeven!

I Muſer og Apol!
For eder aldrig kold
Blier Danmarks Son.
Leed os ved kiærlig Haand,
Skienk Lærdom Aand!
Det er vor Bon.

Der ſtaaer ikke, at det nye Kiobenhavn bar (ſom Ref. fordreiet har afſkrevet), men at det bær' Kongens Navn, eller hans Navneciffer, paa mange ſtore offentlige Bygninger, hvilke under hans ædle faderlige Regiering fik Leilighed til at reiſe ſig af Aſken igien; og dette kan vel Digteren kalde, at Kongen fremvinkte dem. Altſaa har den hele Spas om Citadellet Frederikshavn og Egnen om Amalienborg: Frederiksſtad, lige ſaa lidet at betyde, ſom den hele ovrige Recenſion.

For Reſten er jeg overbeviiſt om, at ingen billig Læſer vil kalde dette Selvforſvar Selvroes over et Digt, der — ſkiondt Anledningen dertil var ædel og hoitidelig — dog kun er et Leilighedsdigt, ſom maatte underordne ſig Muſikens Fordringer, og i hvilket Digteren, deels herfor, deels for at det ikke ſkulde vare for længe med Indvielſen, blot flygtigt kunde ſkizzere ſine Ideer. Oehlenſchläger.

Side 179: **Cantate til Reformations-Jubelfeſten ved Univerſitetet.**] Særskilt Tryk: *Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet. Ordene af Professor Oehlenschläger. Musiken af Organist Jensen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1836.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 184: **Til min Ven Peter Oluf Brondſted.** osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.mscrpt., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Brondsted see Oehl.s Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 89, 90, 97, 100-101, 210; II, Side 132; IV, Side 146-147, 161-162, 171-172.

Side 185, Linie 15: Og] = M; A: Ja.

— 187: **Til Fru Johanna Heiberg.** osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.-mscrpt., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Fru Heiberg see Oehl.s Prometheus, I, 1832, Side 87, 90; Oehl.s Erindr., IV, Side 45, 172, 273.

— —, Linie 9-11: Vor Ewald ſang for ſexti Aar osv.] See J. Ewalds samtlige Skrifter, II, 1850, Side 80 ff.

— 190: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 2den Februar 1837. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd.

— —, Linie 11: bredfuldt] Orig.: bredtfuldt

— 192: **Sophus Zahle.**] Særskilt Tryk: *Sophus Zahle.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen. — Den Besungne døde den 30te Marts 1837.

— —, Linie 11: Udødligheden] Orig.: Udødeligheden.

— —, — 20: Skialdeſang] Orig.: Skaldeſang

— 193: **Til Beſkow.**] Med Overskrift „Til Beſkow" og Underskrift „Din Oehlenſchläger" trykt foran Torkel Knutson. Sørgespil i fem Akter, med Prolog. Af Bernh. v. Beskow. Oversat fra det Svenske af Oehlenschläger, udkommet i August 1837. — Om Beskow see Oehl.s Erindr., IV, Side 86, 165, 274, 275, 278, 298.

— 194: **Sang til Kongen.**] *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 3die August 1837. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen (Mel. Viſt ſtolt paa Codans Bølge), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 196: **Hans Chriſtian Ørſted.** osv.] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hans Chriſtian Ørſted. (M) Orig.mscrpt., tilh.

den Besungnes Efterladte: Til min Ven Hans Chriſtian Ørſted fra A. Oehlenſchläger: Hans Chriſtian Ørſted. Den 14de Auguſt 1837. — Om H. C. Orsted see Oehl.s Erindr., I, Side 134-137, 155, 168, 169, 211, 232; II, Side 12, 45-46, 140-141, 142-143; III, Side 16.

Side 196, Linie 14: ei kan] = M; A: kan ei

— —, — 25: See] = M; A: Og

— 197, — 6-7: Stemme. | I vort] I A, men ikke i M, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 7: I vort Venſkabs] = M; A: Ja, i Venſkabs

— —, — 14-15: Somre?“ | Nei,] I M, men ikke i A, begynder her et nyt Afsnit. Det Samme finder Sted Linie 16-17: tænkte. | „At; Linie 24-25: Friſt. | „Saa; Side 198, Linie 2-3: Villie.“ | Ja,

— —, — 22: er i Dag ei Tiden] = M; A: er ei heller Tiden

— 198, — 1-2: Som en Roſe, ſom en Lilie | Dufter ham din gode] = M; A: Thi den allerbedſte Lilie, Søn, er dog den gode

— —, — 12: Ved din Daab og ved din Hæder] = M; A: Ved din Fødſelsdag og Hæder

— 199: **Til Prinds Chriſtian Frederik.**] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Chriſtian Frederiks Fødſelsdag. (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til Deres Kongelige Høihed Prinds Chriſtian Frederik. Den 18de September 1837.

— —, Linie 11-18: Han finder i ſin Fugl Behag, osv.] Denne Strophe, som mangler i A, er her optaget efter M.

— 200: **Troſt i et mismodigt Øieblik.**] Trykt efter Digterens Død i Oehl.s Digterværker og prosaiske Skrifter, XVIII, 1852. Manuscriptet er ikke kommet nærvær. Udgiver tilhænde.

— —, Linie 23: Ødip] Kilden: Ødyp

— 201, — 9: Beaumont-Fletcher] Kilden: Beaumont Fletcher

— 202: **Den underlige Nattergal,** osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Den underlige Nattergal, (der en tidlang hver Aften ſlog i Alleen udenfor Veſterport). I B er Digtet forkortet fra 53 til 28 Verslinier. — Dette Digt er ved en Uagtsomhed blevet stillet paa den Plads i Rækken, som det skulde have efter Tiden, da det kom i Trykken; uagtet Overskriften henviser det til Side 193, foran Digtet Til Beskow.

Side 204: **Den ſpanſke Pige. Efter Byron.**] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

— 206: **Til Kongehuſet.**] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 1ste Februar 1838. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den sidste: Til Kongehuſet (Mel. Vi Somænd gior ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. F. Fabricius.

— 208: **A. V. Hauchs Minde.**] (A) Særskilt Tryk: *Adam Vilhelm Hauchs Minde. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtrykkeri.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1838. Udg. af J. H. Hansen. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Adam Vilhelm Hauch. I B er Digtet udvidet, i C forkortet. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr.. I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.

— —, Linie 26: han, Natur! ſom din] = C; A: o Natur! han, din

— 209, — 4-11: Og da du til dit Forſvar kaldte osv.] Dette Afsnit, som mangler i A, er her optaget efter B.

— 210, — 13-15: Dit Hædersminde | Den arme Blinde | Tro giemmer] = C; A: Dit Hædersminde! | Den arme Blinde | Det giemmer

— —, — 16: ſom daglig, Hauch! dig ſaae] = B; A: ſom Hauch! Dig daglig ſaae

— —, — 19: i] = B; A: mod

— —, — 29: Med Melpomene græd] = B; A: Ved Heltens Skiæbne græd

— —, — 30: Thalia ſaae] = B; A: Den Muntre ſaae

— 211, — 2: Derfor dig alle] = B; A: Og derfor alle

— —, — 5: Kunſtens = B; A: deres

— —: **Frue Menigheds Afſkedsſang til Clauſen.**] Særskilt Tryk: Frue Menigheds Afſkedsſang til ſin mangeaarige Lærer, Stiftsprovſt Clauſen; paa Anden Sondag efter Paaſke, den 29de April 1838. Kbhn. Trykt i P. D. Kiøppings Bogtrykkeri. 2

upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen“, 1838, Nr. 19.

Side 212: **Til Kongen.**] Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den August 1838. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen (Mel. *God save the King*), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 213: **Til Thorvaldſen.**] (A) Festen for Thorvaldsen i Hotel d'Angleterre den 7de October 1838. Kbhn. Paa Univ.bogh. C. A. Reitzels Forlag. Trykt i B. Lunos Bogtr. 8vo. Side 15-25: Til Thorvaldſen. (Fremſagt af Forfatteren). (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (umiddelbart efter Digtet Thorvaldſen. Ved hans førſte Beſøg): Ved hans Hjemkomſt. — Om Thorvaldsen see de i Oehl.s Digte, II, 1860, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehl.s Erindr.

— 214, Linie 20: Krig — den ſvandt i Havets Nat.] = B; A: Krig; — og den har os forladt.

— —, — 21: en] = B; A: een

— 215, — 17: Vildmand] = B; A: Vildſkab

— 216, — 7: ſkiønne] = B; A: klare

— —, — 16: der] = B; A: den

— —, — 22: ved] = B; A: af

— 217, — 11: lille] = B; A: ringe

— —, — 20-21: Og Videnſkab — ſang en beſlægtet Ven — | Har Ingenting ham lært, han lærte den.] Hvem der menes med denne „beslægtede Ven“, har nærvær. Udgiver ikke kunnet udfinde.

— —, — 29: Ei blot hvad Anden, men hvad] = B; A: Hvad Anden kan, men og hvad

— 220: **Til Thorvaldſen fra Studenter-Foreningen.**] (A) Særskilt Tryk: *Til Thorvaldsen fra Studenterforeningen. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. Melodie af H. Krøyer.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. F. Fabricius. Aftrykt i Dagen, 1838, Nr. 248. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): Fra Studenterforeningen.

— —, Linie 7: hvem] = B; A: ſom

— 221: **Thorvaldſens Skaal.**] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens*

Skaal. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1838. Mel. Kong Christian stod ved høien Mast. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad E. Collin. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1838, Nr. 301 (og derfra i Dagen, 1838, Nr. 264): Thorvaldſens Skaal. den 31te October 1838. Afſungen i et privat Selſkab, hvor Thorvaldſen var tilſtede. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

Side 221, Linie 15-17: Romeren. „Hvo kan | Vel maale ſig med denne Dan? | Omſonſt!"] = B; A: Romeren — „hvo kan! | At maale ſig med denne Dan — | Omſonſt!"

— 222, — 8: henrykt] = B; A: altid

— —: **Med Thorvaldſens Portrait.**] Portefeuillen for 1839. Udg. af G. Carstensen. I, 1.

— 223: **Sang i Anl. af P. K. Dorphs og Jfr. Aagaards Ægteforening.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang, i Anledning af Herr Adjunct Peter Koster Dorphs og Jomfru Frederikke Aagaards Ægteforening. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1838. Mel. Boer jeg paa det høie Field.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. de Besungne. (B) Brage og Idun, udg. af F. Barfod, I, 1, 1839, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Bryllupsſang. — Brudens Forældre og hendes Hjemstavn, Iselingen ved Vordingborg, omtaler Oehl. i En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 4-6.

— 224, Linie 5: Sangen lyde] = C; A: Lyde Sangen

— —: **A. S. Ørſteds Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Anders Sandøe Ørsteds Fødselsdag den 21de December 1838. Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri. Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1838, Nr. 305. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hans Chriſtian Ørſted [!], med Udeladelse af to Stropher.

— 226: **Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.**] (A) Særskilt Tryk: *Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot 1839. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. Mel. Wohl auf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Stud. Aarup. Aftrykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen", 1839, Nr. 3, den 20de Januar. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Frederiksborg Slot; med Udeladelse af den sidste Strophe.

Side 227: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungen i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab. Den 7de Februar 1839. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen (Mel. Vær du vort Selſkabs Skytsgudinde), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 228: **Thorvaldſens anden Fødſelsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens anden Fødselsdag. Den 8. Marts 1839. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): Hans anden Fødſelsdag. — Den 8de Marts, den Dag, paa hvilken Thorvaldsen (1797) første Gang kom til Rom, feiredes der i mange Aar som hans Fødselsdag, i Stedet for den virkelige, der længe var ham selv ubekiendt.

— 230: **Sang til Maſkeballet** osv.] Særskilt Tryk: Sang til Maſkeballet den 11te Marts 1839. *Mel. Integer vitæ etc.* Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. — Maskeballet blev givet til Fordeel for de i Begyndelsen af samme Aar vandlidte Jyder.

— —: **Et Basrelief af Thorvaldſen.**] (A) Gæa, æsthetisk Aarbog, udg. af P. L. Møller, 1847. (M) Orig.mscrpt., tilh. Prof. Abrahams. Dette Mscrpt., af Digteren foræret til Thorvaldsen, som lod det klæbe paa Pap, erindrer nærvær. Udgiver meget tydeligt at have læst som nyt hos Kunstneren omtrent i Foraaret 1839. Det er da ikke, som man ellers snarest kunde formode, blevet til i Anledning af den Retouche, Thorv. i Aaret 1843 begyndte ved det besungne Basrelief, Kjærlighedens Aldere.

— —, Linie 21, til Side 231, Linie 15: Som efter Fugle paa ſin muntre Vei. osv.] = M; A:

Som efter Fugle; han dem Fugle troer;
Af hvad den ſkiælmſke Gud med Vinger ſiger,
Forſtaaer naturligviis han ei et Ord.

Den meer erfarne Elſkerinde
Sin Amor fanget har, nu Kys paa Kinden faaes,
Til reent ham Sands og Samling maa forſvinde,
Og hun ham bærer bort ved Vingen ſom en Gaas.

Der ſidder Husbond! ak, med ſære Nykker,
Den Amor, han i kiælent Oieblik
Ved Ægteſkab paa Halſen fik,
Nu tung ſom Bly ham Nakken trykker.

Og dog vil Knægten flyve bort,
Og Oldingen, ſom kom tilkort,
Forgiæves ud de matte Hænder ſtrækker,
Mod Guden, ſom i Flugt ham giækker.

Og er da Kjærlighed kun Tant?

Side 231, Linie 19: Seer du ei Pſyche] I A, men ikke i M, begynder hermed et nyt Afsnit.

— —, — 20: Og ſin Veninde Guden række?] = M; A: Ei Letſind hendes Magt kan ſvække.

— —, — 22-26: i Ungdomsaar osv.] = M; A:

i Ungdoms Uſkyldsaar
I Hierter, ſom den hylde gierne,
Fordi dens Baand gior Siælen fri;
Fordi dens Blomſt ſig modner til en Kiærne
For hellig Tro, for Kunſt og Poeſie.

— 232: **Schillers Minde.** osv.] Særskilt Tryk: *Schillers Minde. Af Oehlenschläger, til Melodie af Weyse. Afsiunget ved Concerten i Frue-Kirke, for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839; i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 233: **Hoſtpſalme.**] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 235: **Smaapigerne paa Nyſø.**] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 236: **Sang i Anl. af Dronningens Fødſelsdag.**] Sange ved det Søsterlige Velgjørenheds Selskabs høitidelige

Forsamling i Anledning af Hendes Majestæt Dronning Maria Sophia Frederikas høie Fødselsdag den 28de October 1839. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo, indeholdende en Sang af P. F. Friis og nærvær. Digt af Oehl. Tillh. F. Fabricius.

Side 237: **Jægerviſe.**] (A) Særskilt Tryk: *Jægervise. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1839.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. (B) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846; forkortet.

— —, Linie 24: Og hvad kan man vel bedre] = B; A: Og kan man ønſke bedre

— 238, — 12: fik han] = B; A: han fik

— 240: **Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen.**] (A) Særskilt Tryk: *Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. Mel. Herr Oberst en Skotte etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i Dagen, 1839, Nr. 259, den 31te October: Jægernes Sang i Anledning af Jagtpartiet paa Jægerspriis. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Jægerſang.

— 241: **Til Auguſt Bournonville.**] Dagen, 1839, Nr. 260, den 1ste November. — Bournonvilles Ballet Festen i Albano opførtes første Gang den 28de October 1839. Om Bournonville see Oehl.s Prometheus, I, 1832, Side 70-72, 80-81, 89; II, 1833, Side 91-92; Oehl.s Erindr., IV, Side 157, 282-283.

— 242, Linie 1: knap] Orig.: knapt

— —, — 16: Bryllup] Orig.: Bryllups

— 243: **Peter Wulff.**] (A) Særskilt Tryk: En ny Viſe, paa den tappre Sømands og gode Skialds Peter Wulffs Fødſelsdag den 26 November 1839. Siunges under den behagelige Melodie: „Vi Sømænd gior ei mange Ord.“ Trykt i dette Aar. — Underskrevet: A. Oehlenſchläger, Frimeſter i Verſemageriet, ſamt for 38 Aar ſiden i Naade entlediget Fanejunker, og Commandeerſergeant, ved de ſorte Kammeraters førſte Bataillon. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., III, Side 41; IV, Side 170-171.

— 244, Linie 7: Engelſkmand] A og B: Engelsmand

— 245: **Til Kongen.** Side 247: **Til Dronningen.**] Dagen, 1839, Nr. 303, den 21de December, med følgende Indledning: Idisſe Dage have Deres Majeſtæter Kongen og Dronningen med huld Bevaagenhed allernaadigſt modtaget følgende, Dem af Adam Oehlenſchläger allerunderdanigſt overrakte Digte. — Et Inserat i Kbhn.sposten, hvori disse Digte omtaltes, bragte Oehl. til, i Dagen, 1839, Nr. 308, den 28de Dec., at yttre sig, som følger:

Det er mærkværdigt at ſee, hvorledes undertiden Folk, der give ſig Mine af at være liberale, viſe en Tænkemaade, der, hvis de havde Magten, ſnart vilde yttre ſig i Tyrannie mod Enhver, ſom vovede at tænke og føle anderledes, end de. Efter en Mening, meddeelt i Kiøbenhavnspoſten, Nr. 266 [ɔ: 356], ſkulde det nu ikke længer være en Digter tilladt, at tolke Hengivenhed for ſin Konge ved dennes Thronbeſtigelſe, med varm Taknemlighed fordi Hs. Majeſtæt ſom Prinds i mange Aar var Digterens Velynder, uden at dette blev kaldet „ſneverhiertet Begrændsning af Tanken om ſit eget Jeg". Om ogſaa hiin Sang blot var overrakt Hs. Majeſtæt fra Digteren i dennes eget Navn, ſaa kunde en ſlig Hylding vel kaldes pasſende; men Digteren taler udtrykkelig i alle Kunſtbrødres Navn, til den Konge, der giver Staten ſtore Fremtidshaab, medens Hs. Majeſtæt tillige er Poeſiens og Kunſtens indviede Ven. At disſe Følelſer ikke komme fra noget ſnevert Hierte, at de ere grundede paa Sandhed, ville viſt alle fornuftige og billige Folk indrømme, og gierne give Digteren den billige Frihed at yttre dem.

Oehlenſchläger.

Side 248: **Mindedigt over Kong Frederik den Siette.]** (A) Særskilt Tryk: *Minde-Digt over Kong Frederik den Siette. Indbydelses-Skrift til Universitetets Sørgefest, den 28de Januar Kl. 7 i Sollennitets-Salen. Talen holdes af Universitetets Rector Dr. Oluf Lundt Bang, ordentlig Professor i Medicinen, Etatsraad, Ridder af Dannebrog. Minde-Digtet forfattet af A. Oehlenschläger, Etatsraad og Professor, Ridder af Dannebrog og Nordstierne-Ordenen; Cantaten af Professor Heiberg, sat i Musik af Professor Weyse, Ridder af Dannebrog, udføres af det konge-*

lige Capel og Studerende ved Universitetet. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1840. 6 pag. Blade fol.; tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Ved Kong Frederik den Siettes Død; lidt forkortet. — Mindedigtet er udentvivl skrevet i December 1839. I sine Erindr., IV, Side 157, siger Oehl.: I Slutningen af Aaret 1839 døde Kong Frederik den Siette. Jeg ſkrev et Digt over ham ſom Univerſitets-Program, og det blev overdraget mig at ſkrive Sørge-Cantaten, der blev opført ved hans Biſættelſe i Roeskilde Domkirke. — — Min Cantate, ſom Weyſe havde ſat Muſik til, var jeg ikke ſelv ret fornøiet med. I Programmet havde jeg med Varme omtalt hele Frederik den Siettes roesværdige Liv i naive Knyttelvers; men jeg kunde ikke komme i en høiere Begeiſtring i Anledning af hans Død. Den gamle Indretning af Solo, Duet, Recitativ og Chor ꝛc. geneerte mig ogſaa. Siden ſkrev Heiberg en Cantate for Univerſitetet, ſom var bedre, end min; Weyſes Muſik var ogſaa bedre, iſær var der en Duet deri af uforlignelig Skiønhed.

Side 252, Linie 18: ſynger] = B; A: ſang ſin
— 253, — 27-28: igien, | Fra gammel Tid en gammel] = B; A: igien | Fra gammel Tid, ſom gammel
— 256, — 15: der] = B; A: dig
— —, — 16: bevarer] = B; A: forſvarer
— 257, — 5: De Ord: „Han troede, han var hiemme,"] Da man engang forebragte Frederik den Sjette, at en navngiven reisende Dansk havde ved et fremmed Hof udtalt sig meget frit om Forholdene i Fædrelandet, skal Kongen have svaret: „Nu, han har ikke husket andet, end at han var hjemme".

— 258: **Sørge-Cantate over Kong Frederik den Siette.**] Særskilt Tryk: *Sørge-Cantate over Høisalig Kong Frederik den Siette. Af Oehlenschlæger. Sat i Musik af C. E. F. Weyse. Kbhn. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840.* 4 pag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optrykt i Concertprogrammer af 30te Jan., 2den Febr. og 3die Dec. 1840. — Cantaten blev opført ved Bisættelsen i Roeskilde den 16de Jan.; men da Componisten maa have havt den i Hænde en Tidlang i Forveien, kan den med størst

Sandsynlighed antages skrevet før den 1ste Jan. See ovenfor, Anm. til det foregaaende Digt.

Side 259, Linie 22: Medgang] Saaledes Optrykkene; Orig.: Modgang

— 260, — 9: Ak, Forladte! ſørger J.] Orig.s „Ak! — Forladte — ſørger J“ kunde maaskee ogsaa opfattes saaledes: Ak, forladte ſørger J.

— —, — 15: ham] Orig. (og Optrykkene): Han

— 262: **Chriſtian Wilſter.**] (A) Berlingske Tidende, 1840, Nr. 19. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, der døde den 11te Jan. 1840, see Oehl.s Erindr., IV, Side 139, 144, 263.

— —, Linie 24-25: „den aldrig aldeles døer, ſom har virkelig levet“, | Sang alt en Hedning i Rom;] Det synes at være Horat. Carm., III, 30, v. 1—6, som her har foresvævet Oehl.

— 263: **Med J. P. Mynſters Portrait.**] Portefeuillen, udg. af G. Carstensen, 1840, II. — Om J. P. Mynster see Oehl.s Erindr., I, Side 170—171, 180, 181; II, Side 15—21, 25; IV, Side 8, 36.

— —: **Sang ved Kongens og Dronningens Ankomſt i Skueſpilhuſet.**] Særskilt Tryk: *Sang ved Deres Majestæters Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset den 23 Mai 1840. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 19—20.

— 264: **Cantate til Bogtrykkerkunſtens Jubelfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: *Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24. Juni 1840. Texten af Oehlenschlæger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk (til en Concert i Frimurerlogen den 28de Febr. 1841): *Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24de Juni 1840. Texten af Oehlenschlæger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Bogtrykkerkunſtens Jubelfeſt; med Udeladelse af sidste Strophe. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

Side 265, Linie 12: Bægge] = B; A: Bæg

— 266, — 4: Da reiſtes] = B; A: Du virked

— —, — 25: hoilys] = B (samt M og Optrykket); A: hoi lys

— 267: **Cantate til Kong Chriſtian den Ottendes og Dronn. Caroline Amalias Kroningsfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: 1) *Cantate til Deres Majestæter Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfest. Texten af A. Oehlenschläger, Musiken af J. F. Frølich. Kbhn. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840.* 7 pag. Blade 4to; tilh. Verd. 2) Cantate til Deres Majeſtæter osv. Kbhn. Trykt hos Jrgens Enke. 6 pag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Cantate til Kong Chriſtian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfeſt. — Oehl. siger i sine Erindr., IV, Side 159: Jeg havde efter hans [ɔ: Kongens] Befaling digtet en Bord-Cantate til Kroningsfeſten, der var componeret af Frølich, og blev opført ved Taffelet. Men den Mylr af Menneſker, der kom og gik, for at ſee Majeſtæterne blive opvartede af Statsminiſtrene, brød ſig kun lidet om Muſiken, Herſkabet ſad i den anden Ende af Ridderſalen, Tallerknerne raslede, Sværmen ſtøiede, og jeg troer ikke, der var Nogen, ſom hørte Cantaten, uden de Spillende og Syngende. Jeg var i Salen, men hørte den ikke.

— 268, Linie 24: Sit] = B; A: Dit

— 271, — 20: Haabfulde] = B; A: Salige

— 277: **Til Kongen.**] (A) *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den Juli 1840. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 9 upag. Blade, indeholdende 4 Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen (Mel. Rolfs Skattekonge etc.), er af Oehl. Tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Kongens Skaal ved Borgerbord; med Udeladelse af de to sidste Stropher.

-- 279: **Sang ved Naturforſkernes Feſt.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang ved Naturforskernes Fest den 9de Juli 1840. Mel. Vift høit paa Codans Bølge.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 26.

(B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: De nordiſke Naturforſkeres Feſt. (M) Orig.mscrpt., tilh. Boghandler Lynge.

Side 281: **Til Dronningen.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhoieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 24de September 1840. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 9 upag. Blade 8vo, indeholdende 4 Sange, af hvilke den anden: Til Deres Majeſtæt Dronningen, er af Oehl. Tilh. Verd.

— 283: **Til H. P. Holſt.**] (A) Særskilt Tryk: *Til H. P. Holst. Den 13de October 1840. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo, tilh. F. Fabricius. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: H. P. Holſt.

— 284: **Til H. C. Anderſen. Den 27de Oct. 1840.**] Efter Orig.-mscrpt., tilh. H. C. Andersen. Digtet er aftrykt i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 228, men med et Par smaae Trykfeil.

— 285: **Til H. C. Anderſen. Den 30te Oct. 1840.**] (A) Særskilt Tryk: *Til H. C. Andersen. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Nys fyldte skiøn Sired sit attende Aar.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: H. C. Anderſen.

— —, Linie 20: forſtod deres] = B; A: forſtode der'

— 286: **Sang ved Auditeur Linds og Frøken Collins Ægteforening.**] Særskilt Tryk: *Den 25de November 1840. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Hvor saare lidet vil der til.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — De Nygifte drog ind i den samme Bolig, hvor Brudens Fader, nuværende Geheimeraad Collin, var født, og havde boet, indtil han et Par Aar i Forveien var flyttet til et Sted i Nærheden. Om Collins gamle, for nogle Aar siden nedrevne Gaard kan eftersees Statistisk-topographisk Beskrivelse af Danmark ved J. P. Trap, I, 1860, Afhandlingen „Om Bygningsformerne i Danmark", Side 37-38.

ichmann,
ogbinder,

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT
8149
1860
v.3-4

Oehlenschlager, Adam
Gottlob
Oehlenschlagers digte

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 01 04 10 009 4